

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BURNOUT

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

REBECCA JENSHAK

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

BURNOUT

REBECCA JENSHAK

İÇİNDEKİLER

Sözlük .

Önsöz __

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Bölüm 38](#)

[Bölüm 39](#)

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

[Bölüm 44](#)

[Bölüm 45](#)

[Bölüm 46 Epilog](#)

[— — Oyuncuya Baştan Çıkarma'dan Alıntı](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Teşekkür —](#)

[Rebecca Jenshak'ın Diğer](#)

[Eserleri Yazar Hakkında](#)

© 2024 Rebecca Jenshak

Tüm hakları saklıdır. 1976 tarihli ABD Telif Hakkı Yasası'nda izin verilen durumlar haricinde, bu kitabın hiçbir bölümü, yazarın yazılı izni olmadan herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz, iletilemez veya bir veritabanında veya erişim sisteminde saklanamaz.

Yazarın telif hakkı kapsamındaki münhasır haklarını hiçbir şekilde sınırlamadan, bu yayının metin üretmek için yapay zeka (AI) teknolojilerini "eğitmek" amacıyla kullanılması açıkça yasaktır. Yazar, yapay zeka eğitimi ve makine öğrenimi dil modellerinin geliştirilmesi için bu eserin kullanımına ilişkin tüm lisans haklarını saklı tutar.

Rebecca Jenshak

www.rebeccajenshak.com

Kapak Tasarımı: Lori Jackson Designs

İllüstrasyon: Sarah Jane

Düzenleme: Margo Lipschultz

All Encompassing Books'tan Sarah ve Fairest Reviews Editing Services'tan Rebecca tarafından düzeltme okunmuştur.

Bu eser, yapay zeka teknolojisi kullanılmadan yaratılmış bir kurgu eseridir. Eserde geçen isimler, karakterler, yerler veya olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve kurgusal bir şekilde kullanılmıştır. Gerçek kişi, yer veya olaylarla herhangi bir benzerlik tamamen tesadüf veya kurgusal olup, yazarın sorumluluğu altında değildir.

SÖZLÜK

Gainer: Jimnastikçinin tek ön ayağından kalkarken arka ayağı öne doğru sallayarak dizlerini ve kalçalarını yukarı doğru iterek takla dönüşü yapmasına yardımcı olan kırıştan iniş hareketi.

Hart Attack: Carey Hart tarafından icat edilen bir hareket. Bu hareket, Superman Seat Grab hareketinin bir ilerlemesidir. Bisikletin üzerinde yatay olarak uçmak yerine

Ancak, binicinin vücut pozisyonu dikey olacak ve ayakları başının üzerinde yukarıda konumlandırılacaktır. Backflip'te baş aşağı da yapılabilir.

Heelclicker: Sürücünün her iki bacağını da yukarı kaldırıp kollarının etrafına doladığı ve topuklarını göğsünün önünde birbirine çarptığı bir numara.

Backflip'te baş aşağı da yapılabilir.

Hole shot: Motokros yarışında ilk viraj.

Holy Grab: Sürücünün Superman pozisyonuna geçip gidonu bırakarak motosikletten uzaklaşıp, ardından motosikleti her iki eliyle tutarak tekrar binmesi ile gerçekleştirilen bir numara.

Kiss of Death: Sürücünün Superman pozisyonu aldığı, ancak bu sefer motosikletin arkası aşağıya doğru düşerek sürücünün kaskı ön çamurluğa yaklaşan veya ona dokunan bir numara. Backflip'te baş aşağı da yapılabilir.

Moto one: Motokros etkinliğinde ilk yarış

Nac-Nac: Sürücünün bir bacağını arkasına doğru bisikletin diğer tarafına sallayıp, iniştan hemen önce geri getirme hareketi. Backflip'te baş aşağı da yapılabilir.

Oxecutioner: Jeff "Ox" Kargola tarafından icat edilen bu hareket, sürücünün tek elle Hart Attack yapması, ardından serbest eliyle botunu tutmasıyla gerçekleştirilir.

Relev : Jimnastik inin ayak parmaklarının ucunda yükseldiği bir harekettir.

Rigamortis: Sürücünün vücudunu dikey olarak uzatıp ayaklarını çubukların arasından geçirerek gökyüzüne doğru bakması ve ba ını

.

Superman Seat Grab: Sürücünün bacaklarını arkaya doğru kaldırarak bisikletin üzerinde yatay pozisyonda uçtuğu bir numara. Backflip'te ba  aşağı da yapılabilir.

Volt: Sürücünün bisikletinin yanında tam 360 derece dönüş yapıp, geri dönerken bisikleti yakalayıp yan taraftan tekrar binmesi ile yapılan bir numara.

Whip: Sürücünün bisikletini havada yana doğru uçurduğu bir numara.

PROLOG

Knox

ADRENALİN, kapının arkasında bisikletimin üzerinde otururken derimin altında atıyor. Motorun mırıldanması altımda duruyor ve ter ensemden aşağı sızıyor.

Takım arkadaşım Link, benimkiyle aynı kırmızı bir Honda'nın üzerinde yanımda duruyor ve direksiyonuna dalgın dalgın vurarak yüksek sesle konuşuyor. "Bu benim. Link dönemi başlıyor."

Bunu bir mantra gibi tekrarlıyor, ben de karşılık vermekten kendimi alamıyorum. Burun kıvrıp ona yan gözle bakıyorum.

"Söyleyecek bir şeyin mi var, Holland?"

"Hayır." Kafamı sallıyorum, sonra fısıldayarak soruyorum, "Lanet olası Link dönemi mi?"

Ya süper işitme yeteneği var ya da düşüncelerimi okuyabiliyor, çünkü konuyu kapatmıyor. "Öyle düşünmüyor musun?"

"Bu herkesin yarışı," diyorum ona. "Sen iyi bir sürücüsün. Motosikletinin üzerinde kal ve dikkatsiz davranma."

Cevap olarak gözlerini devirdi ve gözlüklerini yerine taktı. "Senden tavsiye alacak değilim. Daha genç olabilirim, ama daha uzun süredir yarışıyorum. Bu sezon şanslıydım. Mike ve takımın geri kalanı senin zayıf adamın geri dönüş hikayesine kapıldılar, ama görecekler. Herkese neler yapabileceğimi göstereceğim. Akıllıysan, yolumdan çekil. Belki gelecek sezon beni engellemek için seni takımda tutarlar."

Onun sözleri, itiraf etmek istemediğim kadar beni etkiliyor. Geri dönmek için çok çalıştım, ama kardeşlerime bakmak için kaçırdığım yılları geri getiremem.

kardeşlerime bakmakla geçirdiğim yılları geri alamam.

Link'i ve diğer her şeyi aklımdan çıkardım. İşte bu. Motokros sezonunun son yarışı. Bugün erken saatlerde birinci motosiklette ikinci oldum, bu yüzden yarışı kazanmak için bu motosiklette ilk olarak bitiş çizgisini geçmem gerekiyor. Ve kazanmam gerekiyor.

Burada hava kolaylıkla 38 dereceye ulaşıyor, ama kalabalık coşmuş durumda ve ayakta, pistin çevresinde toplanmış, hızla geçerken bizi tezahüratlarla destekliyorlar.

Bu sporu seviyorum. Güneşin altında toprak pistte yarışmaktan daha güzel bir şey yok.

Başlangıç çizgisinin arkasında gerginlik hissediliyor. Sinyali beklerken her birimiz kendi dünyamızdayız. Otuz dakika sonra podyumda, elimde birincilik kupasıyla durduğumu hayal ediyorum.

"İzliyor musun anne?" Bu soruyu sessizce mırıldanıyorum ve sol elimi kaskımın ağızlığına götürüp başparmağımın işaret parmağımın arasında dövme olan gülü öpüyorum. "Bu senin için. Mutlu yıllar."

On yıl boyunca onsuz geçirdim ve bu süreyi nasıl atlattığımı bilmiyorum. Bir yandan başka bir hayatmış gibi, bir yandan da dün gibi geliyor. Bugün elli yaşında olacaktı ve yarışımı izlemekten büyük keyif alacağını biliyorum.

Bana motosiklet sürmeyi öğreten babam olabilir, ama bana hiçbir hayalin çılgın olmadığını ve kalbimi ve ruhumu koyduğum her şeyi yapabileceğimi söyleyen hep annemdi.

Otuz ikinci kartı tutan kız kartı yana çevirip pistten uzaklaşıyor, görevli de hemen arkasından. Zamanı geldi.

Motorumu çalıştırıp, önüme bakarak diğer her şeyi görmezden geliyorum. Kapı açıldığında, sadece içgüdülerimle hareket ediyorum. Kas hafızam ve bu sezonu zirvede bitirme konusundaki umutsuz kararlılığım, diğer sürücüleri düzlükte geride bırakmamı sağlıyor.

Hole shot'ı geçene kadar her zaman büyük bir karmaşa yaşanır. Arkamızda toprak sıçrar ve çarpışmamaya çalışırken pozisyon için mücadele ederiz. Ciddi rakipleri diğerlerinden ayırmak için on saniye yeterlidir. Hızım en büyük avantajımdır ve her fırsatta onu kullanırım.

Her zamanki adamlar erken öne geçiyor. Üçümüz tüm sezon boyunca podyum için mücadele ettik. Yarışın başında tutunmayı başaran birkaç sürücü daha var, ama benimle

nefesimin ensesinde olması, neredeyse herkesi baskı altında çökertmeye yeter.

Ben pes etmiyorum. Her düzlükte, her tümsekte, her atlayışta, benimle bitiş çizgisi arasında duran herkesi geçmek için elimden geleni yapıyorum.

Yarı yol civarında kendimi üçüncü sırada buluyorum. Hayal kırıklığımı bir kenara bırakıp, zamanımı beklerken elimden gelen her şeyi yapmaya odaklanıyorum. Önümdeki adamların tek bir hatası, tek bir kayması yeter, ben de öne geçebilirim. Bir kez öne geçtim mi, beni durduracak hiçbir şey yok. Hiçbir zaman liderliği kaybetmedim. Sadece oraya ulaşmam gerekiyor.

Pistin son virajına girerken, arkamda bir motosiklet olduğunu fark ettim. Gözümün ucunda kırmızı bir ışık parladı ve takım arkadaşım Link benimle aynı anda bitiş çizgisinde hızlanınca dişlerimi sıktım.

Link, bu kadar agresif olmasaydı iyi bir sürücü olabilirdi. Çok fazla risk alıyor. Ve bunu başka bir sürücü söylüyorsa, bu bir şey ifade ediyor çünkü hepimiz deliyiz. Kazandığından daha fazla DNF'si var. En son ihtiyacım olan şey, onun önümde kaza yapması ve bana değerli saniyeler kaybettirmesi.

İç kulvarda, ilk virajı tekrar dönerken ona yaklaşıyorum. Benimle aynı hızda gitmeyi başararak sinirimi daha da bozuyor. Bu çocuğu atlatamıyorum. Sonunda bir sonraki atlayışta hata yapıyor ve yumuşak toprağa inerek hızı kesiliyor. Rahat bir nefes alıp dikkatimi liderlere geri veriyorum.

Pistin bir sonraki bölümünü sorunsuz geçiyorum ve mesafeyi biraz kapatıyorum. Onu geçmek için iyi bir çizgi bulabilirsem, bir sonraki turda ikinci sıraya ulaşabilirim. Yoruluyor. Bunu görebiliyorum. Hissedebiliyorum.

Kardeşlerim, yarışın son beş dakikasına geldiğinde başka bir vites bulabileceğimi söylerdi ve şu anda da öyle hissediyorum. Tüm dikkatimi dağıtan şeyleri bir kenara bırakıyorum. Sadece önümüzdeki on dakikayı önemsiyorum.

İkinci sırada olan sürücü virajı çok hızlı alıyor ve arka lastiği kayıyor, bu da bana onu geçme fırsatı veriyor.

Zaferle aramda bir kişi daha var.

Bir dizi küçük sıçrama yaparken, o lanet olası kırmızı bisiklet geri dönüyor. Yüzünde kendini beğenmiş bir sırıtiş gördüğüm için bakışlarımı ona çeviriyorum. İkimiz de ilk üçte bitirebilirsek, bu Thorne Racing için çok büyük bir başarı olur. Bunu istiyorum, ama daha çok birinci olmak istiyorum.

Link önüme geçmeye çalıştığında virajları sıkı alıyorum ve dişlerimi sıkıyorum. Üç dakikadan az kaldı. Öne geçmek istiyorsam, yakında harekete geçmeliyim.

Yokuş yukarı yan yana giderken fırsatımı görüyorum. Bir sonraki virajdan sonra, çift atlayıştan önce çukurlu bir nokta var. Link, antrenmanlarımızda bu noktada zorlanmıştı. Bu noktaya yeterli hızla girmek zor ve bu noktada herkes yorgun.

Hazırım. İlk atlayışı yapıyorum ve vücut ağırlığımı ve bisikleti bir tarafa kaydırarak yeniden hizalanıp daha iyi bir çizgi elde ediyorum. Onu yakaladım ve o da bunun farkında. Ancak Link, bunu sportmence kabul etmek yerine bisikletini daha da yaklaşıyor. İçeriden geçecek yeri yok, ama yine de deniyor. Ön lastiği arka lastiğime çarparak beni pistten çıkıp dik bir setten aşağıya düşürüyor. Koltuğumdan fırlayıp sırt üstü yere düşüyorum.

Yarış başladığından beri ilk kez, kalabalığın gürültüsü tekrar odak noktası oluyor. Nefes nefese kalmış halimle, onların nefeslerini duyabiliyorum. Her yerim acıyor, ama bunların hiçbir önemi yok. Sol elimdeki gül dövmesini ağızlığıma götürüyorum, görüşüm kararmaya başlıyor. "Üzgünüm anne."

BİR

Avery

Kirişin sonuna geldiğimde, ellerimi başımın üzerine kaldırıp ayaklarımın ucunda dönmeye başlıyorum. İşte bu. Rutinin son kombinasyonu. Gözlerim kapalı bile yapabilirim. Uyuduğumda, rüyamda sadece bu rutini görüyorum. Neredeyse iki yıl önce, son Olimpiyatlarda bana gümüş madalya kazandırdı, bu yüzden onu asla unutmam.

Bu rutini her gün, bütün gün gözümün önüne getiriyorum. Yemek yerken, duş alırken, sınıfta hayal kurarken. Denge aletinin üzerinde olmaktan daha çok istediğim bir yer yok.

İnişime hazırlanırken nefes alıyorum. Tam dönüşlü çift pike. En zor inişlerden biridir. Yaralanmadan temiz bir iniş yapmak çok zor olduğu için çok az kişi bunu mükemmel bir şekilde yapabilir. Hız ve güç gerektirir, bükülüp uçtan takla atıp, göğüs yüksekliğinde denge aleti üzerinde düzgün bir iniş yapmak gerekir. Üniversite jimnastiğinde kimse bunu denemez bile. Temiz bir rutin, zorluktan daha önemlidir. Ama ben zorlukları seviyorum.

Doğası gereği risk almayı seven biri değilim, ama jimnastik her zaman spor salonunun dışında olmadığım biri olmamı sağladı.

Ya da eskiden öyleydi.

Aylardır bu inişi yapmadım. Bazen kendime çok acıyarak, bunu bir daha yapabilecek miyim diye merak ediyorum.

Bu düşüncüyü kafamdan uzaklaştırıp dik duruyorum.

"Başarabilirsin, Avery." Tezahürat, takım arkadaşlarımdan izlediği solumdan geliyor. Gözleri, cildimde iğne batması gibi hissettiriyor. Nefesim değişiyor ve sağ dizim kilitleniyor.

Zorlu inişini gerçekleştirmek için gerekenden daha yavaş bir şekilde yuvarlanmaya başlıyorum ve kendimi tekrar sakatlama riskine girmek yerine, kirişin yanındaki mindere basit bir atlayış yapıyorum.

Onlar alkışlarken başımı kaldırmıyorum çünkü yüzlerinde göreceğim şeyden korkuyorum. *Zavallı Avery, dizleri sakat. Zavallı Avery, hala sakatlık öncesindeki haline dönememiş. Zavallı Avery, zavallı Avery.*

Ben matın üzerinden inerken koç "Sıradaki" diye sesleniyor. Su şişemi almak için karşıya geçerken dizim ağrıyor.

Erkek takımından birkaç kişi hala köşedeki paralel barlarda antrenman yapıyor. Ben yanlarına yaklaşırken Tristan takla atıyor, bacaklarını büküyor ve dönerek iniş yapıyor. Nefessiz kalmış ama her zamanki sırtışıyla bana doğru havalı bir şekilde yürüyor. "İşte böyle yapılır, Ollie."

Soyadım Oliver olduğu için bana hep böyle seslenir. Bu, en sevmediğim takma addır.

Tristan Williams, iki Olimpiyat altın madalyası sahibi ve ülkedeki en iyi üniversite erkek jimnastikçisi olarak kabul ediliyor. Benim için ise dünyadaki en sinir bozucu insan.

"Nasıl yapılır? Nasıl pislik olunur ya da atlamada nasıl zıplılır?" diye sahte bir gülümsemeyle soruyorum.

"En azından ben atlayış yapıyorum. O acemi saçmalığı da neydi öyle?" Kaslı kolunu kirişe doğru sallıyor.

Ondan uzak durarak, aramızda geniş bir mesafe bırakarak, eşyalarımın saklandığı spor salonunun yan tarafına doğru ilerliyorum. Su şişemi yerden alıp, dönmeden önce uzun bir yudum alıyorum. O hala orada duruyor, ellerini beline koymuş, cevabımı bekliyor.

"Ne?" diye soruyorum, tüm küstahlığımı toplayarak. Yere çöküp dizimdeki bandajı çıkarıyorum.

"Neden antrenman yapmıyorsun?" Her kelimeyi dikkatlice telaffuz ediyor. "Antrenman yapıyorum."

"Hayır, çalışmıyorsun. Son bir saattir topallayarak yarı yarıya rutinler yapıyorsun ve sanki yaralanman aylar önce değil de dün olmuş gibi inişlerde başarısız oluyorsun. Daha ne kadar dizini suçlayacaksın?"

Gözlerimi ona dikiyorum. Beni kızdırmaktan duyduğu zevki zorlukla gizleyen bir ifadeye bürünüyor. Beni kızdırmaktan zevk aldığını düşünüyorum.

"Pardon, yazın kimse bana haber vermeden tıp diploması mı aldın?"

Abartılı bir göz devirme hareketinden sonra, "Bu akşam ne yapıyorsun? Birlikte takılmak ister misin?"

"Kim, ben mi? Yarım yamalak rutinler yapan kız mı?" Şeker gibi tatlı bir sesle soruyorum, sonra rol yapmayı bırakıyorum. "Pas. Bütün gece ne kadar harika olduğunu dinlemektense boyanın kurumasını izlemeyi tercih ederim."

Bu oyun için yarı şaka yarı ciddiym, ama o gerçekten kendini çok beğenmiş biri. Ve ben kesinlikle cuma gecemi onunla geçirmek istemiyorum.

Kısa bir kahkaha atıyor. "Sana her zaman doğruyu söyleyeceğim, Ollie. Sen bundan daha iyisin." Sanki orada yaptığım her şeyi işaret eder gibi elini yere doğru sallıyor. "Kafandan çık."

O arkadaşlarının yanına gitmek için uzaklaşırken boğazımda oluşan yumruyu yutuyorum. Sargıyı yere atıp, sağ bacağımı bükerek dizimin etrafındaki kırmızı ve hafif şişmiş deriyi inceliyorum. Hemen altındaki dikey yara izi hala kabarık ve çirkin. Bacağımı önüme uzatıp öne doğru esniyorum. Hala sol bacağımdan biraz daha zayıf, bu yüzden hissettiğim ağrının bundan mı yoksa fazla zorladığımdan mı kaynaklandığını anlamak zor.

Doktorlar şimdiye kadar tamamen iyileşmiş olacağımı düşünüyorlardı. Ben de öyle düşünüyordum.

Yeni okul yılına gireli bir ay oldu. Bu hafta tam antrenmanlar başladı, ama bütün yaz boyunca spor salonunda dizimi rehabilite ettim ve tek bacakla elimden geldiğince becerilerimi korudum.

Geçen sezonki felaketten sonra, her zamankinden daha güçlü bir şekilde geri dönmem gerekiyor.

Saat altıdan birkaç dakika sonra, koç antrenmanı bitirir. Çantamı alıp çıplak ayaklarımla terliklerimi giyerim. Kapıdan çıkamadan, spor salonunun diğer ucundan adımı bağırlar.

Duruyorum, ama yanlış duymuş olmayı umarak arkama bakmıyorum.

"Avery," diye tekrarlar, hala bağırarak. "Gitmeden önce seninle görüşebilir miyim?"

Omzumun üzerinden bakmam gerekmiyor, onun Koç Weaver olduğunu biliyorum. Midemi kaplayan korku ve kalın Alman aksanı bunu bana söylüyor. Göz teması kurduğumda, başımı sallayıp spor salonunun diğer ucundaki giriş köşesine doğru geri dönüyorum.

Yaklaştığımda birkaç birinci sınıf kızla konuşuyor, ben de geride duruyorum. Kızların ona hayranlık ve yoğun bir korku karışımıyla bakışları beni gülümsetiyor. Geçen yıl da aynen böyle hissettiğimi hatırlıyorum. Dürüst olmak gerekirse, hâlâ benden korkutuyor, ama harika bir koç. Onun tarzını seviyorum.

Az konuşur, ama bu, söylediği her şeyin çok daha etkili olmasını sağlar.

Diğerleri gittikten sonra "Merhaba koç" diyorum.

"Avery." Sesi alçalır ve bir adım yaklaşır, bakışları dizime iner, sonra tekrar yüzüme döner. "Dizin nasıl?"

"İyi," diyorum neşeyle. Fazla neşeyle. "Biraz şişmiş, ama doktor bunun normal olduğunu söyledi."

"Peki *sen* nasılsın?"

Soru beni o kadar şaşırtır ki, cevabımı yumuşatmaya çalışmam. "Sinirliyim. Şimdiye kadar yüzde yüz iyileşmiş olacağımı düşünmüştüm, ama dizim hala kilitleniyor."

"Gergin olduğunda vücudun da gergin olur."

Onun sözlerinin utancıyla içimi kaplamasına izin vererek başımı salladım.

"Her gün bir adım. Gelecek hafta, sadece yerde çalışmanı istiyorum."

"Yerde mi?" Kaşlarımı çatıyorum.

"Evet. Denge aleti yok, atlama aleti yok. Riskli hiçbir şey yok. Yerde becerilerini geliştirebilirsin."

Bu, on adım geri gitmek gibi geliyor ki, açıkçası, benim gitmek istediğim yön bu değil.

"Ama koç..."

"Hepsi bu kadar. Hafta sonunun tadını çıkar. Bu gece dizine buz koy."

Yurda geri dönerken kafamı boşaltmak pek mümkün olmuyor, ama oda arkadaşım Quinn ile paylaştığım süite girer girmez, karşımdaki manzaraya gülümsediğimi fark ediyorum. O, geriye doğru eğilmiş durumda, ki siyah deri mini etek, beyaz tişört ve platform botlar giymemiş ve *Friends'in* eski bir bölümünü izlemiyor olsaydı, bu o kadar da garip olmazdı.

"Bu şekilde nasıl televizyon izleyebiliyorsun?" diye soruyorum, çantamı odanın sağ tarafına atıp ortak oturma odasındaki kanepeye uzanıyorum.

O bir bacağı, sonra diğerini kaldırarak ayağa kalkıyor. "Bunu o kadar çok izledim ki, ezbere biliyorum."

Quinn bacaklarını açarak yere çöktü ve bana döndü. "Antrenman nasıldı?"

"İyi değildi." Bu hatırlatma üzerine kalkıp mini buzdolabından bir buz torbası alıyorum, sonra tekrar oturup bacağımı kaldırarak dizime buz koyuyorum. "Yine denge aletinde donakaldım."

"Dizin ağrıyor mu?"

"Evet. Hayır. Bilmiyorum. Hala garip hissediyorum ve bu hafta yaptığım küçük taklalar yüzünden şişmiş."

"Bence bu normal. Zaman alacak, ama daha Eylül ayındayız. Bolca vaktin var."

Ben de öyle düşünmüştüm. Ameliyattan hemen sonra, sonra bu yaz antrenman yapmama izin verildiğinde, ama yarışmaya katılmaktan yıllar uzakta hissediyorum ve sezon yaklaşıyor.

"Koç, gelecek hafta sadece yer hareketleri yapmamı istediğini söyledi."

Oda arkadaşımın koyu renk kaşları yükseldi, ama konuşmak için acele etmedi, sanki sözlerini dikkatlice seçiyormuş gibi. "Belki de en iyisi budur."

Yüzüm kızardı ve ifadem öfkemi belli etmiş olmalı ki, hemen ekledi: "Şimdilik. A-bebeğim," dedi, bana taktığı takma adla. "Ollie"den çok daha iyi. "Sen takımın en iyi jimnastikçisisin. Koç, rutinlerini mükemmelleştirmeni dert etmiyor, sadece dizinin iyi durumda olduğundan ve kafanın yerinde olduğundan emin olmak istiyor."

Bu mantıklı, ya da belki de başka bir aksilik olarak düşünmemek için buna inanmak istiyorum. Ama Tristan'ın da aynı şeyi söylemiş olması beni rahatsız ediyor.

"Belki de haklısın. Sanırım Tristan'la karşılaştığım için huysuzum." Onun aptal sırtışını düşününce inliyorum. "Onu öptüğüme inanamıyorum. İğrenç."

"Sarhoştun ve yeni bir ayrılık yaşamıştın. O da gerçekten çok yakışıklı, yani affedilebilir."

Bu anı hatırlayınca titriyorum. Tristan kendini beğenmiş ve kibirli. Harika bir jimnastikçi, bunu kabul ediyorum, ama kişiliği berbat.

"Onunla nerede karşılaştın?" diye sordu Quinn, bacaklarını açarak amuda kalkarken. Eteği beline kemer gibi dolanmış halde bile hala havalı ve sakın görünebilen tek kişi o.

"Spor salonunda. Bazı çocuklar antrenmandan sonra kaldı."

"Tabii ki kalmışlardır, cuma gecesi başka ne yapacaklar ki?"

"Bizim gibi mi? Sen parti kıyafetleriyle taklalar atıyorsun, benim gideceğim tek yer ise duş ve yatak." Bu hafta antrenmanda tam performans gösteremediğim için, hala bir otobüsün altında kalmış gibi hissediyorum.

"Doğru değil. Dışarı çıkıyoruz. Ve ben sadece yeteneklerimi kaybetmediğimden emin olmak istiyorum. Artık yarışmıyorum ama bacak açma veya havada takla atma gibi numaralar partilerde çok işe yarıyor." Ayakları üzerine düşer ve kıyafetlerini düzeltir. Her nasılsa, hala muhteşem görünüyor, koyu kahverengi saçlarının tek bir teli bile yerinden oynamamış.

Yüzündeki kocaman gülümsemeye gülüyorum. Yüzde yüz ciddi ve onu bunun için seviyorum. Quinn ve ben birinci sınıfta Valley U jimnastik takımına birlikte katıldık, ama geçen yılın sonunda daha fazla hayatı olabilmek için takımdan ayrıldı. Daha fazla boş zaman istemekle kimseyi suçlamak zor. Her gün iki ila üç saatimi spor salonunda geçiriyorum, çoğu gün daha da fazlasını. Buna okul ve ders çalışmayı da ekleyince, başka bir şey için fazla zaman kalmıyor.

Bunu çok sevdiğim için bırakamıyorum, ama Quinn'in kararını anlıyorum.

"Öyle mi?" Birden ona kadar bir ölçekte, dışarı çıkma isteğim eksi beş civarında.

"Evet. Colter bu akşam sahneye çıkıyor ve ona uğrayacağımıza söz verdim." "Oh."

"Sana ne kadar yardım ettiğini görmeni istiyor," diye açıklıyor.

"Tabii, elbette. Sadece... benim için bir video çekebilir misin? Hazırlanmam en az bir saat sürer ve pek havamda değilim."

Kafasını yavaşça sağa sola salladı. "Geçen hafta sonu da öyle demiştin."

İtiraz etmek için ağzımı

açtım. "Ve ondan önceki

hafta sonu da."

Dudaklarımı sıkıca kapattım. Kahretsin.

O gülüyor ve iki elini beline koyuyor. "Eğlenceli olacak."

Quinn ve erkek arkadaşı Colter, şimdiye kadar gördüğüm en sevimli çift. Quinn minyon ve tatlı bir kız (deri giysileri ve botlarıyla bile) ve Colter ise vahşi ve çılgın bir serbest stil motosikletçi. Onları çok seviyorum, ama en son ikisiyle çıktığımda kendimi üçüncü tekerlek gibi hissettim.

Sanki düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi, "Colter meşgul olacak, bu yüzden eğlenceli bir kızlar gecesi olacak ve gözlerimize bayram ettirecek" diyor.

Umutla dudaklarını bükerek alt dudağını dışarı çıkardığında gülüyorum.

"Tamam. Tamam." Ellerimi uzatıyorum. "Bana yardım edip giyecek bir şeyler bulur musun?"

"Tamam," diyor, beni tutup, küçük bedeninin yapabileceğinden daha fazla güçle çekiyor. "Yatağımın üzerine senin için iki farklı kıyafet seçeneği hazırladım."

"İkisi de eşofman mı?" diye umutla soruyorum.

"Git." Gülerek banyoyu işaret ediyor.

İKİ

Avery

Quinn, Bronco'mun yolcu penceresinden kolunu dışarı uzatıp fuar alanının otoparkındaki boş bir yeri işaret ederken, motorların gürültüsü geceyi yırtıyor.

"Orada," diyor.

"Bunun küçük bir etkinlik olduğunu söylememiş miydin?" Direksiyonu kırıp park yerine doğru yöneliyorum.

"Adamım önemli biridir." Omuz silkiyor ve bana gülümsüyor.

Gözümün ucunda parıldayan siyah ve gümüş rengi bir ışık görürüm ve frene basarım. Motosiklet tam önümde durduğunda bir çığlık atarım. Motosiklet yepyeni, şık ve ışıklar altında parıltıyor.

Sürücü, baştan ayağa motosikletiyle aynı renkte, tamamen siyah giyinmiş. Tek görünen deri parçası, siyah kot pantolonundaki yırtık nedeniyle dizidir. Kaskının koyu renk vizöründen gözlerini göremiyorum, ama yoğun ve ağır hissettiren bir bakışma sırasında omurgamdan bir titreme geçer.

"Adi herif," diye mırıldanıyorum ve direksiyonun üstüne vuruyorum.

Hızla uzaklaşıyor ve araç sıralarının arasında kayboluyor.

Park ettikten sonra Quinn beni etkinliğe götürür. Stadyum açık havada ve pistin iki yanında tribünler var.

Burada çok fazla insan var. Kulak koruyucuları takmış küçük çocuklu aileler, bazı çiftler ve kalabalığı pistten ayıran çitin boyunca, motosikletler gruplar halinde park edilmiş, sahipleri yanlarında durmuş olan biteni izliyorlar.

Pistin ortasına büyük bir rampa kurulmuş ve etrafına çeşitli boyutlarda daha küçük rampalar yerleştirilmiş. Sürücüler sırayla ana rampadan yukarı çıkıp çeşitli numaralar yapıyorlar: baş aşağı dönüyorlar, sadece koltuğa veya tutamaçlara tutunarak havada dönüyorlar, ayaklarını yana veya başlarının üstüne atıyorlar ve sonra oturma pozisyonuna geri dönmeden birkaç saniye önce yere iniyorlar.

"Geç mi kaldık?" diye soruyorum Quinn'e, onu tribünün uzak kısmına doğru takip ederken.

"Hayır. Sadece ısınıyorlar," diyor, gürültünün üstesinden gelmek için omzunun üzerinden bağırarak.

Çitin kenarında duran başka bir büyük gruba yaklaşıırken bazı bakışlar alıyorum. Bisikletleriyle daha fazla erkek ve etraflarında toplanan kızlar. Kızların hepsi kısa şortlar veya dar kot pantolonlar giyiyor. Hepsi siyah rengi tercih etmiş. Quinn'in kıyafet önerilerini bir kenara bırakıp kendi seçtiğim kıyafeti giydim. Belki de açık pembe dantelli elbisem ve beyaz spor ayakkabılarım böyle bir etkinlik için doğru seçim değildi, ama okulun ilk haftasından beri dışarı çıkmamıştım ve şirin görünmek istedim.

Özellikle bir erkek dikkatimi çekiyor. Yüzde doksan dokuz oranında onun otoparktaki adam olduğundan eminim, ama hepsi birbirine benziyor. Ceketini çıkarmış ve giydiği siyah tişört, kaslı kolları ve sırtını ve sırtından parmaklarına kadar her yeri süsleyen dövmeleri ortaya çıkarıyor.

Bir elini uyluğuna koymuş, diğer elinde kaskıyla motosikletinin üzerinde oturuyor. Bu duruşunda bir tür güven ve rahatlık var.

Etrafında bir kalabalık oluşmuş, erkekler ve kızlar onun dikkatini çekmek için yarışıyor. Tahminime göre yirmili yaşların başında ya da ortasında. Saçları orta kahverengi, kısa ve dalgalı, muhtemelen kask yüzünden biraz dağınık görünüyor, ya da belki parmaklarıyla saçlarını karıştırıyordu. Ya da daha büyük olasılıkla, ona en yakın duran ve onu bir ödül gibi süzen kadına bakılırsa, başka biri parmaklarıyla saçlarını karıştırıyordu.

Hepsinin onu görmekten heyecan duydukları açık, ama neden insanların pist yerine ona odaklanacak kadar önemli olduğunu anlayacak kadar duyamıyorum. Quinn ve ben yaklaştığımızda, bana bakıyor, çünkü beni izlediğini hissediyor olmalı.

Bakışlarımla tam olarak karşılaşmıyor. Bunun yerine, bakışları tembelce elbisem ve çıplak bacaklarımın üzerinden geçip, sonra ayaklarıma iniyor ve o kadar uzun süre odaklanıyor ki

uzun süre odaklanıyor ki, sanki çıplak ayakla ya da pembe parıltılı 15 cm topuklu ayakkabılar giyiyormuşum gibi.

Utangaç bir şekilde aşağıya bakıyorum. Sade beyaz ayakkabılarım pistten toz toplamış durumda, ama bunun dışında dövmeli, motosikletli yakışıklı beyefendinin neden bu kadar ilgisini çektiğini anlamıyorum.

Gözlerimi tekrar kaldırdığımda, bakışları nihayet yüzüme ulaşmıştı. Gözleri kısılırken ve koyu kaşları kalkarken nefesim kesildi. Sanki benden ne düşüneceğini bilemiyormuş gibi, merakla karışık küstahça bir meydan okuma. Onu beni süzerken yakaladım ve sanki utanması gereken benmişim gibi bana bakıyor.

Onun tepkisi karşısında çok şaşırmıştım, ona bakmaktan başka bir şey yapamadım. Onun yanından geçtiğimde aramızda sadece birkaç adım vardı. Etrafında gergin bir hava vardı. Hiç kıpırdamamıştı ve bu durum bana sanki onun önünde bir podyumda yürüyormuşum gibi hissettirdi. Ya da bir tahtada.

Kalbimin hızla atması ve onun bakışları altında yüzümün kızarması hoşuma gitmiyor.

Onu geçer geçmez, Quinn'in yanına yetişmek için acele ediyorum.

"Kıyafetim uygun mu?" diye soruyorum arkadaşşıma, o da sonunda tribünde hoşuna giden bir yer bulup merdivenleri çıkmaya başlıyor.

Hızlıca bir bakış attıktan sonra başını salladı. "Çok seksi görünüyorsun. Tanıdığım hiç kimse o elbiseyi giyemezdi. Ve yaz bronzluğunu nasıl koruduğunu da anlamıyorum."

Çünkü bu yaz dizimi iyileştirirken havuzda yaşadım.

Yarıya kadar boş bir sıraya otururuz. Pistte hala ısınma atlayışları yapan binicileri güzel bir şekilde görebiliyoruz. Quinn'in gülümsemesinden anladığım kadarıyla, ben de Colter'ı görüyorum.

"Keşke başka bir şey giyseydim..."

"Ne giymeliydim?" Bana merakla bir kaşını kaldırdı. "Daha az pembe ve dantelli bir şey."

Yumuşak bir şekilde gülüyor, sadece bir saniye için erkek arkadaşından gözlerini ayırıyor. Deri ceketini çıkarıyor ve bana uzatıyor. "Bunu giy."

"Emin misin?"

"Şu anki halinle de harika görünüyorsun, ama böyle daha rahat hissedeceksen." Bir kez daha omuz silkiyor.

Kollarımı yumuşacık kollara sokup ceketin omuzlarını omuzlarıma üzerine geçiriyorum. Deri, onun teninden ısınmış ve en azından üst tarafım artık diğerlerinden daha farklı görünüyor.

"Vay canına. Kendimi otomatik olarak sert bir adam gibi hissediyorum. Bunu geri alamayabilirsin."

Quinn burun kıvrır. "Nerede yaşadığını biliyorum, kaltak."

Anonsörün sesi hoparlörlerden cınladığında herkes ayağa kalkar. Sürücüler sabırsızlıkla motosikletlerinin üzerinde otururken, o herkesi etkinliğe hoş geldiniz der. Onlardan yayılan adrenalin neredeyse gözle görülür. Benim de heyecanım artar. Colter'ı geçen bahardan beri yarışırken görmedim. O yetenekli ve korkusuzdur. Ayrıca biraz da çılgındır, ama gerçekten sevimli bir şekilde.

Dirt bike yarışlarından freestyle'a geçtiğinde, Quinn ve benimle birlikte çok çalıştı. Yaptığı bazı numaraları gerçekleştirmek için gereken kontrol ve güç inanılmaz.

Spiker her sürücüyü çağırıyor, onları tanıtıyor ve pistte hayranlarına el sallayarak tur atarken başarılarının bir listesini veriyor, sonra da rampaya hızlanmak için geri dönüyorlar.

Yaptıkları bazı şeyler gerçekten inanılmaz. Colter'ın sırası geldiğinde, bir ters takla atıyor, sonra bacaklarını arkasına çekerek motosikletin üzerinde yatay olarak uçuyor.

Quinn yanımda çığlık atıyor ve iki elini ağzına götürüyor. İniş yaptığında, dik durarak çitin yakınından geçerek tur atıyor. Parmak uçlarını öpüyor ve hızlanmadan önce Quinn'i işaret ediyor.

Etkinlik, hoparlörlerden yüksek sesli müzik çalarken, toplam yedi bisikletçinin senkronize numaralar yapmasıyla devam ediyor. Zamanlamaları, teknikleri, hatta havada uçtukları yükseklik neredeyse aynı. Geriye takla atıyorlar ve korkutucu görünen bir dizi başka numara yapıyorlar.

Colter'ı hareket halinde gördüğüm tek diğer zaman, onun antrenman yaptığı küçük bir pistteydi. Bir keresinde Quinn ile gitmiştim ve eğleneliydi, ama bu... bu hayal ettiğimden çok daha fazlası. Onların başarıları gittikçe daha da şaşırtıcı hale geldikçe, benim de kalbim heyecandan hızla atıyor.

Bir süre sonra, sıradan çıkıp pistin bir ucunda duruyorlar, sonra sırayla pistte yerlerini alıyorlar, tüm rampalar arasında dönüşümlü olarak akrobasi hareketleri yapıyorlar ve seyircileri coşturuyorlar.

Duman ve yanmış lastik kokusu var, biraz da benzin kokusu, müzik o kadar yüksek ki vücudumda titreşimini hissedebiliyorum. Elektrik gibi.

Sunucu, numaralar tamamlandıktan sonra isimlerini anons ediyor. İsimler beni güldürüyor: Hart Attack, Kiss of Death, Rigamortis, Holy Grab, Oxecutioner ve daha bir sürü.

"Bunları isimlendiren kişinin mizah anlayışı çok sapkın" diye bağıryorum gürültünün üstüne.

Ama aynı zamanda, tek bir yanlış hareketle bu adamların ciddi şekilde yaralanabileceğini de hatırlatıyor. Bu adamlar deli.

"Çoğu, sürücülerin adlarını almıştır," diyor, gözlerini pistten ayırmadan.

Colter'ın sırası geldiğinde, gözlerim onun her hareketine kilitleniyor. O çok iyi. Belki de grubun en iyisi. El üzerinde durma ve üst vücut kontrolü üzerinde çalışırken birlikte geçirdiğimiz onca zaman sayesinde, bu alanda çok geliştiğini fark ediyorum. Hareketleri düzgün ve akıcı.

Bisikleti ters çevirip, koltuğu tutan bir eli hariç her şeyi bırakınca, diğer herkesle birlikte nefesimi tutuyorum. Ve temiz bir şekilde yere indiğinde, onun bunu bu kadar kolay göstermesine küçük de olsa katkım olduğu için gurur duyuyorum.

Quinn bitirdiğinde onun yanında durup alkışlayarak ve yüksek sesle tezahürat yapıyorum. Colter tekrar yanımızdan geçiyor, bu sefer tek tekerlekle yükselerek kız arkadaşına gösteriş yapıyor. Öndeki çocuklar onun yanından geçerken bağırp alay ediyorlar. Dikkatim yine önceki adama çekiliyor. Hâlâ motosikletinden inmiş değil, ama sanki kendi tahtında oturuyormuş gibi rahat görünüyor. Bakışları bana kayıyor ve birkaç saniye boyunca yine birbirimize bakışıyoruz.

İlk ben bakışlarımı kaçırıyorum ve sert tribüne geri oturuyorum.

"Harika değil miydi?" diye sorar Quinn, yüzü kadar geniş bir gülümsemeye.

"Evet, gerçekten öyleydi. Yaz boyunca bu kadar gelişmesine inanmıyorum. Onunla çalışmaya devam ettin mi?"

"Ben mi?" diye alaycı bir şekilde sorar. "Hayır. Ben o kadar sabırlı değilim. Hepsini senin sayende oldu."

"Sen de oradaydın." Colter aylarca bizimle çalıştı. Bu çok güzeldi çünkü en iyi arkadaşımın erkek arkadaşını tanıma ve onu onaylama fırsatı buldum. O gerçekten harika ve Quinn ona tamamen aşık.

"Evet, ama ben çoğunlukla oturup ona bakıyordum."

"Hala çoğunlukla oturup ona bakıyorsun."

Gülümsedi. "O çok yakışıklı. Onu izlemek gerekiyor."

Düşünmeden, bisikletindeki adama bir kez daha bakıyorum. Seksi demişken... Tam bir kötü çocuk, kalbinizi kırar ama bunu yaparken çok yakışıklıdır havası var. Öne doğru uzanıp parmaklarını gidonun etrafına doluyor. Bu hareket, gömleğinin sırtına ve yanına gerilmesine neden oluyor.

ve tüm o dövmelemin altında pazı kasları belirginleşiyor. Tehlike bir görünüşe sahip olsaydı, bu tamamen siyah giysileri ve ona uyan motosikletiyle bu adam olurdu.

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum.

O da arkasına bakıp benim ona baktığımı fark eder. Dudaklarının köşeleri kendini beğenmiş bir gülümsemeyle yukarı doğru kıvrılır. Hemen başka yere bakıp piste geri dönerim, ama o anda boynumdan aşağıya doğru bir sıcaklık yayılır.

"Değil mi?" Quinn hayranlıkla sorar. "Takımdaki tek kız o, ama kadınları çok iyi temsil ediyor. Ayrıca çok seksi. Kızıl saçları beni çok etkiliyor."

"Ha?" Kafam karışık bir şekilde arkadaşşıma doğru dönerim.

O, pistte kaskını çıkaran, başını sallayarak kızıl saçlarını serbest bırakan ve kalabalığa el sallayan kadını işaret eder.

Quinn devam ediyor, "Sence Colter'ı onunla yatmaya ve benim izlememe izin vermeye ikna edebilir miyim?"

"Ciddi misin?"

"Çoğunlukla şaka yapıyorum, ama bunu düşündüm. Colter teorik olarak her türlü şeye açık, ama bence bana çıplak yaklaşan herhangi bir erkeği öldürür. Ve ben de muhtemelen benim erkeğime el sürmeye çalışan herhangi birine aynısını yapardım. Peki ya sen?"

Gülerek başımı sallarım. "Siz ikiniz birbiriniz için mükemmelsiniz."

"Hiç birden fazla kişiyle birlikte olmayı düşündün mü?"

"Hayır, pek değil. Benim seks fantezilerim daha çok bire bir," diye itiraf ettim. "Birlikte olmak istediğim bir kişiyi bile zor buluyorum, daha fazlasını bulma ihtimalim pek yok."

"Doğru. Sen çok seçicisin. Tristan hariç."

Bu anı hatırlayınca burnumu kırıstırıyorum. Sanki bir yarışma gibi öpüşüyordu ve kazanmaya kararlıydı. Düşünmek bile dudaklarımı ağrıtıyor.

Motosikletin üzerindeki kadın motosikletin koltuğuna çıkıp kollarını kaldırdı.

"Ama çok seksi, değil mi? Takıma ilk katıldığında, Colter'ın onunla çok fazla zaman geçirmesinden çok kıskanmışım, ama o kızıl saçların kendisine yakışmadığını söylüyor. Çocukken Chucky filmlerinden travma geçirdiği içinmiş."

"Oldukça seksi." Başımı sallıyorum.

Kalabalık onu seviyor, erkekler de kadınlar da. Erkeklerden bahsetmişken, onun bakışlarını üzerimde hissediyorum ve tekrar aşağıya, seksi pisliğe bakıyorum ve onun yine beni izlediğini görüyorum. Beni dikizlemek yerine, sanki benden eğleniyormuş gibi bakıyor.

. Meydan okurcasına çenemi kaldırıp yüzümü Quinn'e çeviriyorum. "Aşağıdaki adam bana bakıp duruyor."

Kızıl saçlı adamdan gözlerini ayırıp onu arıyor. "Hangisi?" "Siyah tişörtlü, dövmeli, çok seksi olan mı?"

Gülüştü, motorun gürültüsüyle boğuluyor. "Bu kalabalıkta daha net olmalısın."

"Motosikletinin üzerinde oturan."

Birkaç saniye sonra, sesi "Oooh. Çok yakışıklı." diye mırıldandığında onu bulduğunu anladım.

Yakışıklı mı? Adamın her yeri sert hatlı ve tavırları sert. Yakışıklı ve çarpıcı, evet. Yakışıklı mı? Tam olarak değil.

"Hâlâ bu tarafa bakıyor mu?"

"Hayır. Belki bakıyordu, ama şimdi biraz meşgul." Sesi şakacı bir ton alır.

Ona doğru baktığımda, muhteşem bir esmer kadının motosikletinin koltuğuna oturmuş, ona dönük olduğunu gördüm. Kolları onun omuzlarına sarkmıştı. Adam kadına hiç dokunmuyordu, ama ona daha yakın eğilmesinden, ilgiden çok hoşlandığını anlayabiliyordum. Neredeyse tembelce kadının başını avuçladı ve ağzını kendi ağzına yaklaştırdı, beni mide bulandırıcı bir şekilde öptü.

"Onu tanıyor musun?" diye soruyorum Quinn'e.

"Hayır, ama yanındaki adamların bazılarını tanıyorum. Onlar bu bölgeden motosikletçiler. Colter bilir. Daha sonra ona sorabiliriz. Belki Colter sizi tanıştırdır ve çiftler olarak buluşabiliriz!"

"Hayır, teşekkürler. O benim tipim değil."

"O adam en azından bir geceliğine herkesin tipi."

Muhtemelen bu konuda haklıdır.

Etkinliğin geri kalanı çabucak geçer ve farkına varmadan Quinn beni otoparkın kenarındaki bir alana sürükler. Colter ve diğer sürücüler ekipmanlarını römorklara yüklemektedir. Yakınlarda küçük bir kalabalık oluşmuştur ve aralarında dövmeli kötü çocuğu görürüm, ama ona tekrar bakarken yakalanmamaya dikkat ederim.

Quinn koşarak sevgilisine doğru gider. Adam hala tüm ekipmanlarını giymiş, sadece kaskı çıkarmış. Quinn'i yakalar ve onu öpmek için kaldırır, ki bunu oldukça uzun süre yapar. Onlar birbirlerine sanki aylardır görüşmemiş gibi selamlaşırken, ben yavaşça onlara doğru yürürüm.

Colter, Quinn'i tekrar yere indirip önüne diker, ama kollarını onun etrafında tutmaya devam eder. O, Quinn'den bir baş daha uzundur ve bu boy avantajını kullanarak onun üzerinden bana gülümser. "Selam, Avery."

"Selam." Ona gülümserim. Colter'ı sevmek çok kolay. Arkadaşımı bu kadar mutlu etmesi ise sadece bir artı.

"Gösteriyi nasıl buldun?" diye sorar.

"İnanılmazdı. Repliklerin düzgün ve temizdi. Seninle gurur duyuyorum." Gülümsemesi genişler. "Teşekkürler."

Etrafımızda daha fazla ekip çalışıyor. Colter, Quinn'in dudaklarına bir öpücük daha kondurur. "Çocuklara yardım etmem lazım. Siz ikiniz biraz daha kalacak mısınız? Kamyonetimin arkasında içecek dolu bir soğutucu var."

Arkadaşım umutla bana bakar.

"Evet." Omuzlarımı hafifçe kaldırarak onayladığımı gösteririm.

"Harika. Bir içki alın. Hemen dönerim." Quinn'i tekrar öper. Cidden, bu ikisi birbirlerine doyamıyor ve bunu görmek hem içimi ısıtıyor hem de midemi bulandırıyor. Colter gittikten sonra, Quinn parmak uçlarında dönerek bana gülümser. Onun ne kadar mutlu olduğuna bir bakış, onun için mutlu olmamak imkansız hale getiriyor.

Bunu aramıyorum, ama evren bana ara sıra öpüşmek isteyen yakışıklı, tatlı bir erkek gönderebilirse çok güzel olur. Geçirdiğim berbat bir yıldan sonra, bu çok da fazla bir istek gibi gelmiyor.

ÜÇ

Knox

"KNOX FUCKING HOLLAND." Colter, yükseltilmiş kamyonetinden inerken yüzünde kocaman bir gülümseme belirir. Onu tanıdığım onca yıldır, yüzünde o aynı şapşal, mutlu gülümseme olmadan gördüğümü sanmıyorum.

Uzun zamandır tanıdığım arkadaşşıma yaklaşıırken, benim çok daha nadir görülen gülümsemem gevşer.

"Gelmişsin," der, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle bana doğru yürür. El sıkışırız ve beni tek koluyla kucaklar. "Ne düşünüyorsun?"

"Hala her yarışta seni yenebileceğimi düşünüyorum."

Koyu renkli gözleri eğlenerek parıldıyor. "Olmaz. Ben bıraktığım için şanslısın. Yoksa tüm ödöl parasını senden çalardım."

"Zamanı ve yeri sen belirle, bu teoriyi test edelim," diyorum, onun bunu kabul etmeyeceğini bilerek. İkimiz de birbirimizin alaycı sözlerine aldırış etmiyoruz. Colter'ı çocukluğumuzdan beri tanıyorum. Valley'de birlikte büyüdüğ, ilkokulda tanıştık ve o zamandan beri motosiklet yarışı yapıyoruz. Yaklaşık bir yıl önce, ben tekrar yarışmaya başladığımda, o da serbest stile geçti. Artık yarışmak yerine motosikletiyle çılgın akrobasi hareketleri yaparak günlerini geçiriyor.

Ben geri döndüğümde onun yarışmayı bırakması tesadüf mü? Sanmıyorum. Onu suçlamıyorum. Ben çok hızlıyım.

"Kiss of Death çift ters takla yapabildiğin anda seninle yarışırım." Yüzündeki ifade, sürücünün motosikleti ters çevirip, bacaklarını havaya dikerek hayatı pahasına gidona tutunarak yaptığı çılgın numarayı denemem için beni cesaretlendiriyor.

"Vücudumdaki tüm kemiklerimi seviyorum."

Omuzları kahkahalarla titriyor. Biri ona sesleniyor ve ona bir bira atıyor. Tek eliyle yakalarken teşekkür etmek için başını sallıyor. "İster misin?" diye sorarak bana uzatıyor.

"Hayır, teşekkürler."

Bir kez daha başını sallayarak, kapağı birkaç kez hafifçe vurup açar. Uzun bir yudum aldıktan sonra sordu: "Dürüstçe, ne düşünüyorsun?"

"Çok havalıydı. Böyle numaralar yaptığını bilmiyordum. Bir sonraki X oyunlarına katılmayı düşünüyor musun?"

"Siktir, bilmiyorum. Şu anda tek düşünebildiğim bu turne. Noel'e kadar neredeyse her hafta sonu için programımız dolu."

"Cidden mi?" Turneye çıktığını ve serbest stil etkinliklerine katıldığını duyduğumda aklımda ne canlandı bilmiyorum, ama bu geceki etkinlikten çok daha rahat bir şeydi.

"Evet." Başını salladı ve bir yudum daha aldı. "Batı Kıyısı'nı boydan boya geziyoruz. Monster truck rallileri, fuarlar, ne ararsan var."

"Bu gerçekten harika, dostum."

"Teşekkürler. Sen nasılsın? Thorne'un seni bıraktığını duyduğuma üzuldüm. Harika bir sezon geçirmiştin. O Link denen çocuk gerçekten çok zorlu bir rakip."

Kısa bir kahkaha attım. "Evet, o gerçekten özel bir çocuk." "Başka biriyle sözleşme imzaladın mı?"

"Hayır, henüz değil."

Bana zar zor gizlediği şaşkın bir ifadeyle bakıyor.

"Bir yolunu bulurum." Önemsizmiş gibi davranmaya çalışıyorum, ama gerçekte bu beni çok üzdü. Link son yarışta bana çarptıktan sonra yarışı kazandı. Şanslıydım ki yaralanmadım, sadece biraz hırpalandım. Ama çok sinirlenmişim. Ben bir şeyler söyledim, o da bir şeyler söyledi, sonra ben kendimi kaybettim. Onu medyanın ve takımımızın sahibi Mike'ın önüne ittim ve olan oldu. Beni takımdan attılar.

"Hiç şüphe yok. Harika bir yıl geçirdin. Gelecek sezon yenilmesi gereken adam sensin ve bunu herkes biliyor. Eminim hafta sonuna kadar yeni bir takımın olur. Bu çöl sıcağından kurtulup, okyanus kenarında lüks bir pistte, diyetisyenler ve özel antrenmanlar ve tüm o zırvalıklarla antrenman yapacaksın."

"Hayır. Zaten buraya geri dönmeyi planlıyordum. Flynn lise son sınıfta, bu yüzden mümkün olduğunca yanında olmam gerekiyor."

"Bebek Holland son sınıfta mı?" Colter inanamayan bir ifadeyle kaşlarını kaldırdı. "Vay canına. Beş yıldan fazla bir süre önce mezun olduğumuza inanamıyorum."

Onaylayarak başımı salladım. Bana da imkansız geliyordu, ama bu benim mezun olmadığım içindi. Yine de ne demek istediğini anlıyordum. Flynn'in okulunu bitirip en iyi üniversitelerden birine burslu girmesini sağlamak için burada olmamın daha da önemli bir nedeni vardı.

"Cidden, orada harikaydın." Konuyu tekrar Colter'a çeviriyorum. "Etkilendim. Atmosfer, enerji, tüm etkinlik çok havalıydı."

"Daha önce hiç serbest stil etkinliğine gitmedin mi?"

"Sadece yarışlardaki küçük olanlara. Her zaman X Games'e gitmek istedim, ama hiç fırsatım olmadı."

Bana gülümsüyor, on beş yıl önceki sırık gibi, dişlek çocuk gibi görünüyor. "Peki, hey, takım işini halledene kadar yapacak bir şey arıyorsan, her zaman bir kişiye daha ihtiyacımız var."

"Freestyle mi?"

"Neden olmasın? Birkaç numara yaptığımı gördüm." "Evet, sadece eğleniyordum."

"Biz de öyle yapıyoruz."

Bisikletin üzerinde hareket ederken bisikleti havaya atıp sonra da temiz bir şekilde yere inmek için gereken yeteneği küçümsüyor.

"Sanmıyorum." Önümüzdeki birkaç ay boyunca tek odak noktam, deli gibi antrenman yapmak ve Mike'ı beni takımına geri almaya ikna etmek.

"Fikrini değiştirirsen, haber ver. Hile yapmak istemesen bile, kurulum ve söküm için her zaman fazladan elemanlara ihtiyacımız var. Perşembe gecesi veya Cuma sabahı yola çıkıp Cumartesi veya Pazar günü geç saatlerde geri döneceğiz. Kısa bir yolculuk. Çok eğlenceli. Gelecekteki tüm dövüşlerin için Knox Holland para cezası fonuna maaşını ekleyeceğim."

"Siktir git." Orta parmağımla yüzümün yanını kaşıyorum.

Gülerek omzuma hafifçe vurur. "Hadi, seni ekibimden bazılarıyla tanıştırmak istiyorum."

Colter öncü olarak, kamyonetinin arkasındaki soğutucudan bir bira daha almak için durur. "İçmek istediğin bir şey yok mu?"

"Eminim." Acımı bir şişeyle unutmak istesem de, bir sonraki hamlemi belirlemek için kafamın açık olması gerekiyor. Bir sezon sonra her şeyin sona ermesi için bu kadar çok çalışmış olamam.

Başka bir takıma geçmeyi deneyebilirim. Ancak bu pek olası görünmüyor. Tüm üst düzey takımlar, birisi sakatlanmadıkça veya emekli olmadıkça bırakmayacakları büyük isimlerden oluşuyor. Benim için bir

Belki küçük bir takıma geçebilirim. Ama onların bütçesi aynı değil, bu yüzden birkaç sponsor bulsam daha iyi olur. Takımın iyi yanı, birçok saçmalığı hallediyorlar, böylece ben sadece yarışabiliyorum.

Kendine bir tane daha alır ve eski, yıpranmış bir karavanın önünde takılan bir grup insanın yanına yürür. Aracın basamaklarında oturan gömleksiz adamı sadece bu gecenin etkinliğinden değil, yıllar boyunca birçok etkinlikten tanıyorum.

"Knox, bu Sam, ama biz ona Oak diyoruz," diyor Colter, adamı işaret ederek. Sonra başını bana doğru eğiyor. "Knox ve ben burada, Valley'de yarışarak büyüdük. Eskiden pistte bana yenilmesine izin verirdim."

İzin mi?

"Keşke." Alaycı bir şekilde gülümsedikten sonra Oak'a elimi uzattım. Uzun boylu ve zayıftı, omuzlarına kadar uzanan lokları vardı. "Hiç kimseyi Volt'u o kadar kolay indirirken görmemiştim. Harikaydı."

"Hey, teşekkürler dostum." El sıkışıyoruz ve sonra Colter takımdaki tek kadına yöneliyor.

Uzun, ateş kırmızısı saçları ve *"bana bulaşma"* ifadesiyle bakıyor. Seksi ama benim tipim değil. Yayıdığı enerji benimkine çok benziyor. Kendimin bir versiyonuyla yatmak istemiyorum. Bana attığı sırıtış, *"sen de öyle dostum"* diyor.

"Bu Brooklyn."

"Tanıdık geliyorsun," diyorum yaklaşıp yüzünü daha iyi görebilmek için. Geniş gözleri ve ağzını tutuş şekli bana birini hatırlatıyor. "Soyadın ne?"

"Önemli değil." Aniden utangaç bir ifade takınıyor ve bu onda garip duruyor. Şimdi meraklandım.

"Babası..." Colter söze başlar ama o, sözünü bitirmeden karnına yumruk atar. Colter ikiye katlanır ve gülerek hırıltılı bir ses çıkarır, ama kendini toparlar toparlamaz bana adını söyler.

Kafamda birleştirence kaşlarım havaya kalkar. "Hadi canım?"

"Başka birine söylersen seni hadım ederim," der bana, Colter'a bir yumruk daha atıp at kuyruğunu sallayarak uzaklaşır.

Colter dik durur ve derin bir nefes alır.

"Tatlı birine benziyor," diyorum kuru bir şekilde. Sanırım testislerim korunmak için vücudumun içine çekildi.

Sesi hala gergin, "Isınması biraz zaman alıyor, ama etkinlikleri organize etmekte ve mekanlarla çalışmakta çok başarılı," diyor.

"Sanırım yaşlı adamla pek yakın değil."

"Sadece kendi adını duyurmak istiyor. Bir efsanenin kızı olmak kolay olamaz."

Kısa bir kahkaha attım. Evet, ben bunu bilemem. Babamın efsanevi olan tek yanı, efsane olmakta ne kadar berbat olduğuydu.

"Ve bu da Shane. Grubun ev annesi." Colter göz kırpmıyor.

Ters çevrilmiş bir sandığın üzerinde oturan iri adam, yanımdaki adama alaycı bir gülümseme gönderir, sonra bana bakıp çenesini uzatır. "Selam. Knox Holland, değil mi?"

"Evet, doğru." Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum.

Yavaşça başını sallar, sonra elini uzatıp sakalını okşar. "Geçen ay şampiyonluk için Salt Lake City'deydim. Olanlar için üzgünüm."

Yeni bir öfke ve hayal kırıklığı dalgası içimi kaplar. Ellerimi yumruk yapıp yanlarıma indiririm. "Teşekkürler" dışında başka ne diyebileceğimi bilmiyorum.

İkimiz de başka bir şey söyleyemeden, minyon, siyah saçlı bir kız yanımdan geçip Colter'ın yanına atladı.

Colter kolunu kızın beline doladı ve dudaklarına hızlıca bir öpücük kondurdu. "Bebeğim, sana birini tanıtmak istiyorum."

Onları bana doğru çevirir. Onu hemen tanırım. Bu gece erken saatlerde, o çekici, kibirli kızla birlikte oturuyordu.

"Merhaba," der, sanki aramızda bir şaka varmış gibi gülümseyerek beni süzer.

"Merhaba, ben Knox," diyorum.

"Knox ve ben aynı okula gittik," diyor Colter ona. Eğilip boynuna öpücük konduruyor. "Bu benim kız arkadaşım Quinn."

"Memnun oldum." Elini kaldırıp parmaklarını sallıyor. Erkek arkadaşı boynunu öpmeye devam ederken, o aynı eliyle başka bir kızı kendine doğru çekiyor. *Çok çekici bir kız.*

Onu yakından incelerken dudaklarım kıvrılır. Uzun sarı saçları kalp şeklindeki yüzünü çevreler ve gözleri parlak, neredeyse neon mavidir. Kısa ve dar, açık pembe dantelli bir elbise giymektedir. Ağzım kurur. O çok çekici, buna şüphe yok. Uzun, bronzlaşmış bacaklarını ve kirli beyaz spor ayakkabılarını dikkatle incelerim. Onun tek kusurlu

sade ve mükemmel olmayan tek yeri. Bu kıyafetle bu gece nereye gitmeyi planlıyordu ve nasıl buraya geldi?

Bir ara elbisesinin üzerine kısa siyah bir deri ceket giydi, sanki çevresine uyum sağlamaya çalışıyormuş gibi. Ama işe yaramadı. Bu yerde, tüm o titizliği ve pembeliğiyle göze çarpıyor. Aracı bile göze çarpıyor. Açık pembe özel boyalı retro Bronco. Etraf siyah ve kromdan ibaret, ama o burada.

"Bu benim arkadaşım Avery. Sanırım ikiniz daha önce tanışmıştınız." Quinn kıkırdarak Colter'a sokuldu ve ikisi daha ciddi bir şekilde öpüşmeye başladı.

Avery ve ben bir an durup birbirimize bakıyoruz, ikimiz de ilk başta hiçbir şey söylemiyoruz, ama Quinn ve Colter nefes almaya gelmeyecek gibi görünüyor.

"Merhaba," diyor, sonra rahatsız bir şekilde ayaklarını sürüyerek. "Ben Knox."

Neden daha fazla bir şey söylemediğimi bilmiyorum. Sadece ona bakıyorum. Kadınların yanında dilim tutulmaz, ama o çok kibirli. İnkâr edilemez bir şekilde seksi, ama bakımı zor. Brooklyn'in gözlerimi oymasına izin vermek, bu kızla uğraşmaktan daha iyidir. Ama ona motosikletime binip gezmeye gitmek isteyip istemediğini sormak için can atıyorum.

"Sen de serbest stil yarışçısı mısın?" diye soruyor. "Binici."

"Ne?"

"Yarışçı değil, sürücü."

"Tamam. Neyse. Ne demek istediğimi anladın." Sesi beklediğimden daha sert ve kendimi gülmekten alıkoyuyorum. Smokeshow küstah.

Arkadaşına bir çıkış yolu arıyor, ama Quinn hala Colter'ı öpüyor, bu yüzden bana geri dönüyor. "Peki, öylesin mi?"

"Onlar yarış motosikleti sürmüyorlar, motosiklet sürüyorlar. Yani, onlar sürücüler," diye açıklıyorum. "Ve ben motokros sürüyorum."

"Aradaki fark ne?" "Ben sürerken, yarışıyorum."

Pembe dudaklarını ıslatmak için dilini çıkarır. Dudakları büyük ve dolgundur, bir şekilde somurtkan bir havası vardır, bu da onu öpmek ve dudaklarının benimkilerle nasıl bir his uyandırdığını görmek istememe neden olur.

Daha önce birlikte takıldığım adamlardan biri adımı çağırıyor ve ben ona bakıyorum. Motosikletini işaret ederek, gitmek ve gezintiye çıkmak istediğini belirtiyor.

"Sana gösterebilirim."

"Gösterir misin?" Son kelimedeki sesi birkaç oktav yükselir.

"Evet. Benimle gezintiye çıkmak ister misin?" Onu motosikletimin arkasında düşününce heyecanım doruğa ulaşır.

O mükemmel dudaklar "o" şeklinde açılır ama sorumu düşünürken hiçbir ses çıkmaz. Eminim ki bana kibarca siktirip gitmemi söylemenin bir yolunu arıyor. O başını sallamadan önce bile evet demeyeceğini çok iyi bildiğim için gülüyorum.

"Seninle hiçbir yere gitmiyorum. Seni tanımıyorum bile."

"Colter benim için kefil olur." Ona baktığımda, hala kız arkadaşının boğazına dilini sokmuş durumda. "Kirlenmekten mi korkuyorsun?"

"Öleceğimden korkuyorum," diye espri yapıyor. "Sürüş becerilerini biliyorum, hatırladın mı?"

Ağzımın bir tarafı yukarı kıvrıldı. "Beni neredeyse ezdiğin zamanı mı kastediyorsun?"

"Birdenbire ortaya çıktın." Sesi keskinleşir ve bana sert bir bakış atmaya çalışır, ama o kadar sevimli ki, gülümsemem genişler.

"Bir tur, prenses."

"Prens mi?" Alaycı bir şekilde gülümser, daha da kibirli ve titiz bir kız gibi görünür.

"Arkadaşın nefes almaya çıkmadan önce seni geri getireceğim. Hatta hoşuna bile gidebilir."

"Sen orada olacağın için şüpheliyim. Neden kız arkadaşına sormuyorsun?"

"Kız arkadaşına mı?"

"Az önce öpüştüğün kız. Başka kadınlarla flört ettiğini biliyor mu?"

"Görünüşe göre bu gece beni takip etmişsin. Gururum okşandı." Bir adım öne çıkıp sesimi alçaltıyorum. "O benim kız arkadaşım değil ve ben sadece motosikletimle gezmeye çıkmak ister misin diye sordum, sikimle değil. Gerçi..."

Çenesi gevşedi ve yanakları güzel bir pembeye döndü. "Her ikisinin de cevabı kesin hayır."

"Senin kaybın." Ona göz kırpıp bir adım geri çekildim, sonra bakışlarımı Colter'a çevirdim. Öpüşme sesinin üstüne çıkabilmek için sesimi yükselttim. "Gitmem lazım dostum."

Ağzını kızdan çekiyor, ama kollarını onun etrafında tutuyor. "Geldiğin için teşekkürler. Haftaya pistte görüşürüz?"

"Kesinlikle." Kız arkadaşına başımı salladım ve Avery'ye son bir kez baktım. "Görüşürüz prenses."

DÖRT

Knox

Ertesi hafta Flynn'i basketbol antrenmanından almak için arabayla gidiyordum ki, telefonum bardaklıkta titremeye başladı. Kenara çekip, ekranındaki isme baktım ve içimde bir umut yeşerdi. Telefonu aldım, parmağımı ekranın üzerinde gezdirdim. Çağrıyı kabul ettim ve kulağıma götürdüm. "Selam, Mike."

"Knox." Eski takımımın sahibinin sesi neşeli ve rahattı, bu da bana bu aramanın iyi haberler getireceği umudunu verdi. "Selam, Valley nasıl?"

"İyi," diye kısa bir cevap veriyorum. "Her gün antrenman yapıyorum, çok çalışıyorum."

"Evet, mesajlarını aldım. Her şeyin yolunda gitmesine sevindim."

"Öyle. Her zamankinden daha güçlü hissediyorum ve zamanlarım hiç bu kadar iyi olmamıştı."

"Bunu duyduğuma gerçekten çok sevindim. Gerçekten."

"Bu, bana bir şans daha vereceğiniz anlamına mı geliyor?"

Nefesimi tutuyorum. İşte bu. Takıma geri dönmem lazım. Bir şans daha istiyorum. Çok yol kat ettim, daha başlamadan her şeyin bitmesine izin veremem.

Onun iç çekişi içimi burkuyor. "Senin sürüşün hiçbir zaman sorun olmadı, Knox."

"Link'ten uzak duracağım."

"Üzgünüm, ama fikrimi değiştirmedim."

"Bu saçmalık." Öfkem beni ele geçirir ve sözler ağzımdan çıkmadan önce durduramam. "Kazanabilirim. Kazanacağım."

Tüm sezon boyunca onlar için çok çalıştım ve Thorne takımına birçok birincilik kazandırdım. Beş yıl boyunca herkesin unuttuğu eski bir sürücüydim, ama sezon boyunca en iyi yarışçılardan biri haline geldim. O şampiyonluk benim olacaktı. Sonra tek bir hata yaptım ve beni attılar. Yarışı kaybetmeme neden olan adam yerine beni. Pistte kazalar olur, ama Link ne yaptığını biliyordu. Riski biliyordu ve umursamadığına karar verdi. Dikkatsizdi ve bu bana her şeyimi kaybettirdi.

"Sorun, senin kazanma yeteneğinde değildi. Sen yetenekli bir sürücüsün, buna şüphe yok, ama düşünmem gereken iki kişi daha var. Bu Knox Takımı değil. Biz sıkı sıkıya bağlı bir grubuz. Birlikte çalışıp birbirlerine yardım edebilecek kişiler istiyoruz."

"Link bana yardım etti" sözleri dudaklarımdan dökülmek üzereydi. Bu saçmalık.

"Seni seviyorum Knox, gerçekten, ama tavrın kötü ve öfken seni ele geçiriyor."

"O benim şampiyonluğu kaybetmeme neden oldu!" diye bağıryorum, parmaklarımı direksiyona dolayarak sıkıca sıkıyorum. Soğukkanlılığımı kaybederek onun haklı olduğunu kanıtlamam umurumda değil. Link batırdı. Ben değil.

"Sen de kendi takım arkadaşınla kavga ederek olay çıkardın ve sözleşmeni ihlal ettin."

Link'i podyumda benim zaferimi kutlarken gördüğümde çok sinirlendim. Gözümün önünden kırmızı bir perde geçiyordu. Çok az kalmıştı. Beş yıl boyunca kenarda oturup fırsat bekledim ve sonunda fırsat geldi, o kadar yakındı ki kupayı neredeyse elimde hissedebiliyordum... ama sonra her şey bitti.

"Bir daha olmayacak," diyorum dişlerimi sıkarak.

Kısa bir kahkaha attı. "Bu tek seferlik bir olay değildi. Sen ve Link bütün sezon boyunca tartışıyordunuz. Onun mükemmel olmadığını biliyorum, ama sen örnek olmalıydın, ateşi körüklememeliydin."

"Bir daha olmayacak dedim." Ağzımı kapalı tutup ellerimi kendime saklayabilirim. Bir şans daha elde etmek için her şeyi yapabilirim.

"Buna inansam bile, diğer sahipleri ikna edemem. Böyle bir atmosferi kaldıramayız. Sen bizim kaldıramayacağımız bir yükümlülüksün."

"Hadi ama Mike. Bir şans daha, tek istediğim bu."

"Üzgünüm," dedi yine, sesi kararlıydı. "Gerçekten üzgünüm, ama gelecek sezon bizimle yarışmayacaksın."

Gözlerimi kapatıp başımı geriye yasladım.

Sessizliğim üzerine, "Senin yerinde olsam, önümüzdeki birkaç ayı yaptıkların üzerinde düşünerek geçirirdim. Bu işi kariyerin olarak görmek istiyorsan, olgunlaşmalı ve öfkeninin seni ele geçirmesine engel olmanın bir yolunu bulmalısın. Yarış dünyası küçüktür ve insanlar konuşur."

Büyümek mi? Büyümem gerektiğini düşünüyor. Gerçekten çok komik. Küçük yaşta üstlendiğim sorumlulukların ve omuzlarımda ne kadar yük olduğunu bilmiyorum. Acınmak istemiyorum, her şeyi tekrar yapardım. Ama şimdi benim şansım.

Sadece yarışmak istiyorum. *Kazanmak* istiyorum. Ve kendimi kanıtlamak için ne gerekiyorsa yapacağım.

Flynn, basketbol takım arkadaşlarıyla birlikte çift kapıdan çıkarken, ben Valley Lisesi'nin spor salonunun önüne park ediyorum. Kamyonetimi görünce, arkadaşlarına çenesini uzatıyor ve sonra bana doğru koşmaya başlıyor.

Flynn yolcu kapısını açar ve Valley High'ın kırmızı kumaşından yapılmış bir yığını spor çantasıyla birlikte arkaya atar.

"Bunlar ne?" diye soruyorum.

"Yeni ısınma kıyafetleri geldi."

"Kahretsin. Tamamen unutmuşum." Kamyoneti park konumuna getiriyorum. "Koçun hâlâ içeride mi?"

Flynn bana bakar, terli alnında şaşkın bir ifade belirir. Kızıl kahverengi saçları alnına yapışmıştır.

"Ona ödeme yapmak için," diye açıklıyorum. Flynn ısınma kıyafetleri için paraya ihtiyacı olduğunu söylemişti, ama olan biten her şey yüzünden aklımdan çıkmış.

"Ona zaten ödedim."

"Ben dikkatimi vermediğim bir anda iş mi buldun?" diye soruyorum, bulmadığını çok iyi bilerek. Spor yaparken okul işlerini de takip etmek tam zamanlı bir iştir. Normal bir ergenin yapacağı şeylere odaklanabilmesi için, ihtiyacı olan her şey için para konusunda stres yaşamaması için elimden geleni yaptım.

Benim yaşamadığım lise deneyimini yaşamasını istiyorum. Annemiz ben lise son sınıfa geçmeden yıllar önce vefat etti ve babamız nadiren yanımızdaydı. Hendrick çoktan üniversiteye gitmişti, bu yüzden yaşayacak bir yerimiz, yiyecek yemeğimiz, giyecek kıyafetlerimiz ve okul malzemelerimiz olması benim sorumluluğumdaydı.

ve hepimizin birlikte kalabilmesi için yerel bir HVAC şirketinde işe girdim, ama tam zamanlı çalışsam bile arkadaşlarımla dışarı çıkmak gibi şeyler için ekstra para kazanmak zordu.

Bu yüzden bir süre yarışmayı bıraktım. Motokros, sürekli motosiklet bakımı ve giriş ücretleri nedeniyle pahalıya mal olabilir. İşten ve kardeşlerimden uzak kalmak da zordu.

Archer ve Brogan, futbol sezonu olmadığı yaz aylarında ve okuldan sonra iş bulup ellerinden geldiğince yardımcı oldular, ama kardeşlerimin bir şeylerden vazgeçmeleri veya benim yükümü üstlenmeleri gerektiğini hissetmelerini hiç istemedim. Birimizin hayallerini askıya alması yeter de artardı bile.

Flynn, annem öldüğünde sadece sekiz yaşındaydı. Onu en çok biz koruduk. Hiç konuşulmadı, ama geriye dönüp baktığımda, onun en normal hayatı yaşayabilmesi için hepimizin bir şeylerden vazgeçtiğini görebiliyorum.

"Hendrick bana parayı verdi," diyor küçük kardeşim, beni düşüncelerimden kopararak.

Ona değil, unutup bunu başkasının sorunu haline getirdiğim için kendime kızgıyım. Sesimin tonunu sabit tutmaya çalışarak cevap veriyorum: "Sana vereceğimi söylemiştim."

"Biliyorum, ama sana hatırlatmayı unuttum ve bugün paraya ihtiyacım vardı, bu yüzden sabah beni bıraktığında Hendrick'ten istedim."

Kafamı sallayarak onaylıyorum. Minnettar olmam gerekirdi, ama bunun yerine başarısız olduğumu hissediyorum.

Flynn'i okula götürmediğim tek gün. Genelde onu okula bırakıp almayı ben yaparım, ama bu sabah telefonda konuşuyordum ve kariyerim hakkında endişeleniyordum, bu yüzden Hendrick küçük kardeşimizi götürmeyi teklif ettiğinde kabul ettim. Diğer seçenek, Flynn'e arabamı ödünç vermek, kesinlikle mümkün değildi. Ehliyeti var, ama berbat sürüyor. Zaten bir arabayı mahvetti.

"Akşam yemeğinde ne var? Açlıktan ölüyorum. Koç, birkaç kişi dalga geçtiği için bugün bize otuz dakika koşurttu." Flynn eve giderken genelde bu kadar çok konuşmaz, ama bunun benim hatamı örtbas etmeye çalıştığı için olduğunu biliyorum. Beni herkesten daha iyi anlıyor.

Yol boyunca konuşuyoruz ama içimdeki tedirginlik geçmiyor. Eve varır
varmaz Flynn doğruca yatak odasına gidiyor.

Archer ve Brogan oturma odasında televizyon izliyorlar, Hendrick ve nişanlısı Jane ise yemek masasında oturuyorlar.

Anahtarlarımı mutfak tezgahına koyarken Hendrick "Selam" diyor. Ardından herkes selam veriyor. Yarıısı yenmiş lazanyaya bakarken dalgın bir şekilde selam veriyorum.

"Akşam yemeğini sen mi yaptın?" Bu soru, istemediğim kadar suçlayıcı çıkıyor. Mikrodalgada ısıtılan yemekleri saymazsak, buralarda başka birinin yemek yapması nadirdir.

"Jane yaptı." Hendrick, yemeği pişirmek yerine icat etmiş gibi ona bakıyor. En büyük ağabeyim çok kötü durumda.

Karnım guruldadı. Yemek güzel kokuyordu ve ben öğle yemeğini atlamıştım. "Teşekkürler, Hollywood."

Takma adıma şakacı bir bakış atıyor. Jane gençken bir TV dizisinde oynamıştı. Hiç izlemedim ama bir iki kez şarkı söylediğini duydum ve sesi inanılmazdı.

Bir tabak doldurup yemek masasına götürdüm. Bu akşam biftek pişirmeyi planlıyorsa bile, yememek kabalık olurdu.

Jane masada ödevini yapıyor. Brogan ve Archer gibi o da Valley Üniversitesi'nde son sınıfta. Hendrick onun yanında oturmuş, sandalyesine yaslanmış, önünde bir fincan kahveyle onu inceliyor.

Flynn odasından çıkıp bir tabak hazırladığında, aklıma para gelir. Çatalımı bırakıp cüzdanımı alırım, birkaç banknot çıkarırım ve ağabeyimin önüne atarım.

"Bu ne?" Hendrick dikkatle bakarak sorar.

"Flynn'in ısınma kıyafetlerinin parasını ödemek için."

Kaşlarını kaldırıp başını yana eğiyor, sonra parayı bana geri itiyor. "Siktir git. Senin paran istemiyorum."

"Isınma kıyafetlerinin parasını sana ödetmeyeceğim." "Neden?"

Bu sorunun tuzağı olduğunu anlıyorum. "Parayı ayırmıştım. Aklımdan çıkmış ve ona vermeyi unutmuşum."

Hendrick'in tartışmak istediğini anlıyorum, bu yüzden ekliyorum, "Eğer almazsan, bir dahaki sefere bara gittiğimde bahşiş kavanozuna atacağım."

"O zaman ben çalışıyor olduğumdan emin olabilir misin?" Brogan, televizyona dönük oturduğu yerden bize bakmadan sorar.

Flynn masanın ucuna oturur. Bakışları aramızda gidip gelir. Biz inatçı bir grubuz, bu yüzden ikimizden fazlasının tartışması anormal değil. Tamamen kavga etmek daha az yaygın, ama imkansız da değil.

Açıkça sinirli ama kabullenmiş bir şekilde Hendrick parayı kabul eder. Henüz almamıştır, ama yerini geri alırken parayı aramızda bırakır ve bir kolunu Jane'in sandalyesinin arkasına dayayarak geriye yaslanır.

Zaten şu anda hiçbir şeyi ödeyemez. Yaklaşık bir yıl önce bir bar açtı. İşler iyi gidiyor, ama her zaman tamir edilmesi gereken bir şeyler var ve o ve Jane gelecek yaz için çok ayrıntılı ve abartılı bir düğün planlıyorlar.

Hepimiz rahat bir sessizliğe bürünürüz. Yemek yerken düşüncelerime dalarım, günün olaylarını kafamda tekrar tekrar gözden geçiririm. Pistte iyi bir antrenman yaptım, ama hala Mike ile yaptığım telefon görüşmesini düşünüyorum.

Ağzı yemekle dolu olan Flynn, "Bugün yeni bir takım buldun mu?" diye mırıldanıyor.

Tüm gözler bana çevrilir. Kafamı sallarım. Çiğnediğim yemek artık eskisi kadar çekici gelmez ve tabağımı kendimden uzaklaştırırım. "Hayır, henüz değil."

Herkesin bir süre sessiz kalmasının ardından Hendrick sorar, "Kaç tanesine ulaştın?"

Hepsine. "Birkaç tanesine."

"Bir takım bulacaksın," diyor Flynn iyimser bir şekilde. "Sen en iyi sürücüsün. Fırsat varken seni almazlarsa aptal olurlar."

"Evet, göreceğiz," diyorum, sesim kısık. Cildim gergin, ağzım kuruyor. Boğazımı temizleyip ayağa kalkıyorum. Tabağım temizlenip bulaşık makinesine konduğunda, doğruca garaja gidiyorum.

Bisikletimle uğraşmaya başladığımda vücudum gevşer ve zihnim berraklaşır. Kısa bir süre sonra Hendrick bana katılır. Bana bir bira uzatır.

"Teşekkürler," derim ve birayı kabul ederim.

Benim hareketlerimi incelerken şişesinden bir yudum aldı. "Burada yaşlı adamın bisikletlerimizi tamir ettiğini ya da motosikletiyle uğraştığını hatırlıyorum. Yaptığı dört tekerlekli aracı hatırlıyor musun?"

Onaylayarak homurdandım.

"Motorlarla arası iyiydi. Sen de öylesin."

Babamla karşılaştırılmak, olumlu bir şey için olsa bile, tüm garajı yakıp küllerini ezmek istememe neden oluyor.

Ama siktir et onu, bunu benden alamaz. Damarlarımdan onun kanı akıyor olabilir, ama sahip olduğum her şey benim sıkı çalışmamın sonucu.

"Peki, planın ne? Yarın arayacağın başka kişiler var mı, yoksa Mike'ın fikrini değiştirmeye mi çalışacaksın?" Hendrick, garajın köşesindeki ağırlık sehпасına oturarak sorar.

garajın köşesindeki ağırlık sehпасına oturur.

"Neredeyse herkesi aradım," diye itiraf ediyorum, ona bakmadan. "Ve Mike, fikirlerini değiştirmeyeceklerini açıkça belirtti."

"Ona Link'in yarıştan önce söylediklerini anlattın mı? Seni ortadan kaldırmaya çalışıyordu."

"Önemli değil. Hiçbir şeyi değiştirmez."

"Ona söylemezsen nereden bileceksin? Mike iyi bir adam. Eğer tüm hikayeyi bilseydi..."

"Bırak şunu, tamam mı?" Mike kazanın Link'in hatası olduğunu biliyor. Oradaki herkes biliyordu. Onu genç ve hırslı bir sürücü olduğu için suçladılar.

Israr etmek istiyor gibi görünüyor ama etmiyor. Bunun yerine, derin bir nefes alıyor ve elini saçlarında gezdiriyor. "Eski menajerime bir fikri olup olmadığını sorabilirim."

Teklifini düşünüyorum. Hendrick bir süre profesyonel futbol oynadı, ama menajerinden ayrılalı bir yıldan fazla oldu ve hala iletişim halinde olduklarını sanmıyorum.

"Hayır, gerek yok." Kimsenin benim için ipleri eline almasını istemiyorum. Bunu kendi başıma kazanmak istiyorum. Birayı açıp bir yudum alıyorum, sonra yere koyup bisikletimin tamirine geri dönüyorum.

"Yarın Flynn'i yine okula götürebilirim, böylece sen de bir çözüm bulmak için zaman kazanırsın."

"Ben hallederim."

"Tamam, o zaman onu ben alırım."

"Hayır, sorun değil." Yapacak başka bir şeyim yok ki. Egzersiz yapmak, antrenman yapmak ve gelecek sezon her şeyi kendi başıma nasıl halledeceğimi düşünmek.

Hen gülüyor ve dikkatimi bisikletimden uzaklaştırıyor. Gözleri eğlenceyle parlıyor ve dudakları alaycı bir gülümsemeye bükülüyor.

"Ne?" diye soruyorum, meydan okurcasına bir kaşımı kaldırarak.

"Sen tanıdığım en inatçı insansın. Flynn'e yardım etmesini, masraflarını ödemesini, akşam yemeği yapmasını ya da iyilik yapmasını kimseye istemiyorsun."

Ona bakıyorum, kötü olan nedeni bekliyorum. İşleri kendi başıma yapmayı seviyorum, bu beni neden inatçı yapıyor?

"Yardım etmek istiyoruz," diyor Hendrick. "Tekrar motosiklete binmen hepimiz için harika bir şey. Sen bir ilham kaynağısın. Özellikle Flynn için."

Gözlerimi devirmek ya da onların yardımına gerek olmadığını söylemek istiyorum, ama kardeşimin ifadesindeki bir şey beni durduruyor. Derin, endişeli bir bakışla beni sakinleştiriyor. "Bize yardım etmemize izin ver. Bu işte yalnız değilsin. Babam gittiğinde ve ben yokken bu kadar sorumluluk senin omuzlarına yüklendiği için üzgünüm, ama artık geri döndüm, Archer ve Brogan daha fazla yardım ediyorlar ve Flynn senin başarılı olmanı görmek için her şeyi yapar. Sen onun kahramanımsın, o yüzden hayallerinin ikinci planda olduğunu iddia etmek yerine öyle davranmaya başla. Senin istediğini elde etmek için çabalamanı görmek onun için önemli."

Sözleri aramızda birkaç saniye sessizlikle asılı kaldı, sonra ağzımın bir tarafı yukarı kıvrıldı. "Lanet olsun, Henny. Ne zaman motivasyon konuşmacısı oldun?"

"İşe yaradı mı?" diye soruyor, sırtarak bir yudum daha alıyor.

"Başka seçenekler olsaydı, evet, belki işe yarardı, ama başka seçenek olduğunu sanmıyorum." Ne demek istediğini anlıyorum, ama bunu düzeltmenin bir yolunu göremiyorum.

Yavaşça başını sallar.

"Geçen hafta sonu Colter'ı ve buradaki bazı çocukları gördüm. Onlarla ve tek başıma bisiklet süreceğim, elimden geleni yapacağım." Omuzlarımı silkiyorum.

"Colter." Gülümsemesi genişliyor. "İkinizin birlikte deli gibi bisiklet sürdüğünüzü hatırlıyorum. Annem, onu geçmeye çalışırken kendini öldüreceğinden hep korkardı."

"Öldürmeye mi?" Alaycı bir şekilde gülümserim. "Ben çok daha hızlıyım."

"Hâlâ yarışıyor mu?"

"Hayır, tamamen serbest stil yapmaya başladı. O da gerçekten çok iyi."

"Bu beni şaşırtmadı. Sen ve o her zaman en iyilerinizdiniz." "Sezon dışında onun takımıyla turneye çıkmamı istedi."

"Freestyle mı?"

Elimi salladım. Ciddi olarak düşünmüyorum. "Onlarla seyahat edip, performansına hazır olana kadar kurulum ve söküm işlerinde yardımcı olabileceğimi söyledi."

"Bunu yapmalısın."

"Neden?"

"Bir takıma ihtiyacın var ve o sana bir takım sunuyor."

Ama doğru türden bir takım değil. Onun adamlarının hiçbiri Brooklyn yarışında yarışmıyor. "Beni dinle." Hendrick öne eğildi ve gözleri parladı. Her

Her bir parçası heyecanla dolup taşıyor. "Thorne seni kötü bir takım arkadaşı olduğun için bıraktı."

Bu hatırlatma üzerine cenemi sıkıyorum. *Cok teşekkürler, kardeşim.*

"Onlara takımın bir parçası olabileceğini göster."

"Bu dikkatimi dağıtan ve gelecek sezon için antrenman yapabileceğim saatleri boşa harcatan bir şey." Serbest stil izlemesi eğlenceli, ama ben sürmek istiyorum.

"Burada somurtarak geçirdiğin saatleri, bazı numaralar çalışarak telafi et. Ne kadar zor olabilir ki?"

Muhtemelen çok zor, ama onun heyecanı o kadar belirgin ki, ben de bunu düşünmeye başlıyorum.

"Çoğu hafta sonu yok olacağım."

"Ne olmuş? Sen etkinliklere katılırken biz sezon boyunca hayatta kaldık."

"Yaz mevsimiydi." Brogan ve Archer üniversiteden uzaklaşıp tatilin tadını çıkarıyorlardı, Flynn ise spor kampları ve antrenmanlarla meşguldü.

"Başarıyoruz," diyor Hendrick beni rahatlatmak için.

"Bilmiyorum," diyorum, ama bu fikri kafamdan atamıyorum. Gerçekten işe yarayabilir mi?

"En azından bunu düşüneceğine söz ver, tamam mı?"

"Neden bu kadar ısrar ediyorsun?" Bu, onun ve diğer herkes için daha fazla iş demek. Hayatlarını kolaylaştırmıyor, zorlaştırıyor.

"Çünkü bir keresinde bana, hayallerim için deli gibi mücadele etmem gerektiğini, çünkü ikimizden birinin hayallerini gerçekleştirmek için bir şans yakalaması gerektiğini söylemiştin."

"Ben senden bahsediyordum," diye hatırlatıyorum ona.

Karanlık, ciddi bakışları bana kilitlenir. "Biliyorum, ben de kendi hayallerimin peşinden gittim. Yapmak istediğim şeyi yaptım ve bittiği için pişman değilim. Şimdi sıra sende. O yüzden, bunun için deli gibi mücadele et."

BEŞ

Knox

"FENA DEĞİLDİ," diyorum Colter'a, motosikleti onun yanına park ederken.

Brooklyn, yeşil Kawasaki KX250F motosikletinin motorunu çalıştırırken, neredeyse duyulmayacak kadar hafif bir kahkaha atar. Bu, babasının kullandığı motosikletin aynısıdır. "Ben daha bebek bezi giydiğim zamanlarda bile bundan daha iyi topuk tıklatma yapabiliyordum."

Muhtemelen şaka yapıyordur. Bakışlarım Oak'a kayıyor.

Uzun boylu, sırık gibi adam omuz silkiyor ve yüzünde hiçbir ifade yok. "En azından kaza yapmadın."

Üçü, son bir saattir benim ne durumda olduğumu görmek için numaralarımı izliyorlardı — çalışmaya başlamak için bir başlangıç noktası olarak. Şimdiye kadar, yaptığım her şeyi başarıyla tamamladım (zarif olmasa da), ama iyi diyebilecek ve daha zor bir şeye geçebilecek kadar iyi değildi. Seyircilerin gözünde nasıl görüldüğüne hiç dikkat etmemiştim. Yarışlarda, önemli olan sadece kimin ilk olarak bitiş çizgisine ulaştığıdır.

Colter, az önce yaptığım atlayışı izleyebilmem için bana telefonunu uzattı. Topuk tıklatma muhtemelen en basit numaradır ve onu izlediğimde bile pek akıcı görünmüyor.

Atlamada, ayaklarınızı dışarı doğru uzatıp kollarınızın üzerinden geçirip dokunursunuz. Basit. Bu numarayı antrenmanlarda veya bitiş çizgisini geçerken milyonlarca kez yaptım, ama nasıl görüldüğünü hiç umursamadım. Serbest stil tamamen stil ve incelikle ilgilidir — görünüşe göre benim eksik olduğum şeyler.

Zamanlamam yanlış. Büyük rampadan atladığımda çok erken veya çok geç tıklıyorum ve bacaklarım çok bükülüyor ve garip görünüyor. Ben hep bu kadar

esnek miydim?

"Siktir," diye mırıldanarak telefonunu geri veriyorum.

"Belki de tek tek bacaklarını kaldırmayı denemelisin," diyor Colter. "Bunu hisset, bacaklarını değiştir ve sonra tam numarayı tekrar dene. Her seferinde biraz daha geliştir."

"Ben gidiyorum," diyor Brooklyn, hafifçe gülerek ve kızıl saçlarını sallayarak. "Görünüşe göre sizler bir süre burada kalacaksınız ve benim planlarım var."

Oak da selam vererek ayrılır ve beni Colter'la yalnız bırakır.

"Belki de bu kötü bir fikirdi." Hendrick beni bu çılgın fikre ikna ettiğinden beri bu düşünceyi binlerce kez düşündüm.

Colter başını sallar. Nedense bunu yapabileceğime ikna olmuş. Umarım haklıdır. "Sadece biraz daha pratik yapman lazım. Tekrar deneyelim."

Bir iç çekerek başımı sallayıp rampaya doğru yola çıkıyorum.

Colter'ın önerdiği şeyi aynen yapıyorum, kendime güvenim gelene kadar tek tek bacaklarımı kaldırıp indiriyorum, sonra tekrar tüm hareketi yapıyorum.

Bu sefer videoyu tekrar izlediğimde, daha iyi olduğunu görüyorum. Hala çok iyi değil, ama gidonun üzerinden fırlayacakmışım gibi görünmüyorum.

Sonunda bitirdiğimizde hava kararmaya başlamıştı. Ben bisikletimi yüklerken, Colter kamyonetine yaslanarak hala önceki görüntüleri tekrar tekrar izliyordu.

"Bugün çok ilerleme kaydettin," diyor, telefonundan gözlerini kaldırarak. "Yarın aynı saatte?"

"Evet. Burada olacağım." Omuzlarımı geriye doğru çekip boynumu bir tarafa doğru uzatıyorum. Kaslarım yeni bir şekilde ağrıyor. Üst vücut ve karın kaslarımı çalıştırmak için egzersiz rutinimi artırmam gerekecek.

"Harika." Telefonunu cebine koyup kamyonetinin kapısını açıyor. "Başaracaksın. Her şeyi hissetmek zaman alır."

Onun haklı olmasını umarak başımı salladım.

Üçüncü günün sonunda, başarıyla yaptığım numaralar listesine iki numara daha ekledim, ama Brooklyn bana Flounderella demeye başladı çünkü numaradan sonra koltuğa geri dönmek için çoğu zaman zorlanıyorum. Numarayı mükemmel yapmak istediğim için yavaşım. Tüm

videolar, zamanlamayı doğru yapmayı başarsam bile, hala beceriksiz görünüyor. Bir şeyde iyi olamamaktan nefret ediyorum. Ama özellikle de kir bisikletleriyle ilgili bir şeyde. Yine sadece ben ve Colter varız, üst üste üçüncü gecedir karanlık basana kadar kaldık. İlk iki gün hala iyimser görünüyordu, ama bu gece şunu söyleyebilirim ki

O, benim başarabileceğimi şüphe etmeye başlıyor.

"Yapabilirim," diyorum, sözlerime biraz güven katarak. Şimdi vazgeçmek için çok inatçıyım. Turneye hiç çıkmasam bile, öğrendiğim numaraları mükemmelleştireceğim.

İki elini de pantolonunun ceplerine sokuyor. "Bir fikrim var, ama muhtemelen hoşuna gitmeyecek."

Sorgulayan bir ifadeyle kaşlarımı kaldırıyorum. "Tamam. Söyle."

"Geçen bahar, Avery ile birkaç ay çalıştım ve bu, gücümü çok artırdı ve havadayken vücudumu kontrol etmeme yardımcı oldu."

"Bunu şimdi mi söylüyorsun?" Omurgam dikleşir. Yardımcı olacaksa her şeyi yaparım. Geçen yıl boyunca, en iyi formda kalmak için her gün bir antrenörle çalışmak zorunda kaldım. Çalışmaktan korkmuyorum.

"Ciddi misin?" Colter'ın yüzündeki şaşkınlık açıkça görülüyor. "Karşı çıkacağını düşünmüştüm, yoksa daha önce bu konuyu açardım."

"Takım, antrenörlerle sürekli çalışmamızı istiyordu. Kim bu ve hangi spor salonunda çalışıyor?" Telefonumu çıkardım, bilgilerini girmek için hazırdım.

Bir an durdu, yüzünde binbir ifade belirdi, sonra şöyle dedi: "Avery. Onunla geçen hafta sonu tanıştın. Quinn'in arkadaşı. Aynı zamanda oda arkadaşı."

Güzel sarışının görüntüsü kafamı doldurur ve hissettiğim umut yok olur. "O bir antrenör mü?"

"Hayır. Valley Üniversitesi'nde jimnastikçi."

"O kibirli görünümlü kız jimnastikçi mi?"

Kafasını kararlı bir şekilde salladı, benim şaşkınlığımdan zevk alıyormuş gibi sırıtarak. Bunu kafamda canlandırmaya çalıştım, onun takla ve geriye salto yaptığını hayal etmeye çalıştım. İlginç.

"Ve onunla antrenman mı yaptın? Ne yaptınız?" Bana yardım etme ihtimali olmadığını düşünsem de hala merak ediyorum.

"Bir sürü şey. Jimnastik çok zor. Bana amuda kalkmayı, amudan zarifçe çıkmayı, Japon amuda kalkmayı, takla atmayı, kombinasyonlu taklaları öğretti, hatta biraz halka çalışması bile yaptım. Zordu."

Yüzümde bir gülümseme beliriyor. "Bunu görebilmek için ne verirdim."

"Kulağa çılgınca geldiğini biliyorum, ama çok yardımcı oldu. Diğerlerinden daha kısa sürede büyük gelişme kaydettim."

Colter'ı tanıyorsam, muhtemelen farkı yaratan şey, onun da binicilik ve antrenmanlara çok zaman ayırmasıydı.

"Bu akşam onu göreceğim. Yardımcı olabilecek zamanı olup olmadığını sorabilirim." Sanki benim de kabul etmemi umuyormuş gibi bana bakıyor. Onu hayal kırıklığına uğratmak istemem, ama takla atmak benim antrenman anlayışım değil.

"Sorun değil." Elimi kaldırıyorum. "Kendi başıma çalışabilir ve burada daha fazla zaman geçirebilirim."

"Sabah Flynn'i okula bıraktığın andan, antrenmandan sonra onu almaya koştuğun ana kadar zaten buradasın."

"Daha üçüncü gün. Ayrıca, topuk tıklamam artık seninki kadar iyi."

O alaycı bir şekilde, "Tabii, tabii. Keşke öyle olsaydı, Holland," der.

Kamyonetimin sürücü kapısına doğru yürüdüm, kapıyı açtım ve kendimi yukarı çekerek, "Bekle de gör, sen farkına bile varmadan ters takla atarak yapacağım." diye bağırdım.

ALT

Avery

"Bugün denge aletinde çalışmak istemiyorum," diyor Hope, spor salonunun sağ köşesine doğru yürürken sesi gençlerin uyarıcı ses tonuyla dolu.

Hope ile birlikte rutinimi yapabilmek için kendimi alt kirişlerden birine çekerken ona bir göz atıyorum. "Neden?"

"Şu anda yüzünün halini görmelisin." Kıkırdar ve gülümserken, lavanta rengi bantlı diş telleriyle, on üç yaşındaki bir çocuğun tüm özelliklerini taşıyan bir ifade takınır. "Çok kırılmış görünüyorsun, sanki senin kadar denge aletini seven başka kimse olamazmış gibi."

"Hayal edemem," diyorum dürüstçe.

Yerel kulüp spor salonu bu gece genç jimnastikçilerle doludur. Dört ya da beş yaşından büyük görünmeyen erkeklerden, liseye giden ve kulüp sezonu yarışmalarına hazırlanan kızlara kadar. Daha fazla antrenman yapmak için çoğu akşam buraya gelirim. Etrafımda genç yarışmacıların enerjisiyle antrenman yapmak çok güzel.

Hope, denge aletine bacaklarını açarak oturur, sonra bacaklarını bükerek ayağa kalkar.

"Önce dönüşler üzerinde çalışalım," diyorum.

"Of. Ben inişler üzerinde çalışmayı umuyordum."

Çünkü o bu konuda çok iyi. Takla atmak onun güçlü olduğu bir alan. Yer egzersizlerinde çok başarılı ve sadece bu konuda çalışmak istiyor. Ama biraz daha çaba gösterirse, bu becerilerini denge aletinde de kullanabilir ve orada da başarılı olabilir.

"Dönüşlerin iyi görünürse, bacak açma atlayışlarına geçeceğiz."

Gözlerinde küçük bir heyecan parıltısı belirir. Çoğu çocuk daha kolay beceriler üzerinde çalışmaktan heyecan duyar, ama Hope öyle değil. Sanırım bu yüzden onunla çalışmayı çok seviyorum. O korkusuz.

Resmi olarak ona koçluk yapmıyorum ama buraya gelmeye başladığımdan beri, o da beni takip ediyor. İstedğim gibi çalışamıyorum, bu yüzden kendim gelişme gösteremediğim için onun gelişmelerini görmek eğlenceli.

"Tristan senin erkek arkadaşın mı?" diye soruyor.

"Ne? Hayır. Neden öyle düşünüyorsun?" Onun yanına geçip, omzumun üzerinden spor salonunun diğer ucunda Tristan'ı bulana kadar bakıyorum. Gözlerimiz buluştuğunda çenesini hafifçe kaldırıyor.

"Buraya bakıp duruyor."

"O benim erkek arkadaşım değil," diye tekrar ediyorum ve arkamı dönüyorum. "Neden olmasın? O çok yakışıklı."

"Yakışıklı erkekler genellikle pisliktir." Serbest stil yarışmasındaki o pislik Knox'un görüntüsü zihnimde canlanıyor.

"Bu mantık tutmaz bence," diyor. "Sen güzelsin ve cadaloz değilsin, o zaman bir erkek yakışıklı ve pislik olmayabilir mi?"

"Ah, teşekkürler. Ama ben sözümün arkasındayım." Onunla aynı anda kirişin üzerinde yürüyorum. Ortada duruyoruz ve önce ona bir dönüş gösteriyorum, sonra ona dönerek onun hareketlerini izliyorum.

Sol bacağını kaldırdığında sallanıyor.

"Karnını içeri çek. Kalçalarını aşağı indir," dengesi düzelirken onu düzeltirim. "Relevé pozisyonunu beş saniye tutalım."

Hope aşağı iner ve sonra yeniden başlar. Sol bacağını kaldırır, ayağı sağ dizine dokunur ve kollarını taç pozisyonunda yukarı kaldırır. Her seferinde biraz daha az sallanır. Odaklandığını anlayabiliyorum. Çenesini sıkar ve etrafındakilerin ne yaptığını izlemeyi bırakır.

"Güzel. Şimdi on saniye."

Karşılık bile vermez, sadece başını sallar ve tekrar başlar, ben yavaşça ona kadar sayarken pozisyonu korur. Üçüncü saniyede, düşmemek için kollarını yanlara doğru açar.

"Kahretsin," diye mırıldanıyor.

"Hayır, harikaydı. Vücut hatların da daha iyi görünüyor. Yarım dönüşlere geçelim. Her seferinde topuğunu itmeyi unutma." Bir tane yapıp, bacaklarım bir tarafa sarkık halde kirişin üzerine oturuyorum. Hala kirişte antrenman yapma izni almadım ve Koç Weaver burada olmasa da, zorlamak istemiyorum.

Ben izlerken ve küçük düzeltmeler yaparken, Hope bir düzine veya daha fazla yarım dönüş yapıyor. Sonra gözümün ucuyla Hope'un babasını spor salonunun kapısında dururken görüyorum. Duvarda asılı olan saate bakıp sonra tekrar ona bakıyorum, elimi sallayarak gülümsüyorum.

Hope'un birkaç tur daha yapmasına izin verdikten sonra, "Baban burada. Saatin fark ettiğimden daha geç oldu. Yarın daha fazla çalışabiliriz" diyorum.

"Şimdiden mi?" Düzgün duruşu bozulur ve sesi yine önceki çocukça sızlanmaya döner.

"Evet." Kirişten atladım. "Ödevini yaptıktan sonra evde çalışabilirsin."

Buna hırıldayarak tepki verir, bu da beni güldürür. Aşağı indiğinde, sırtına düşen kırmızı örgülerden birini çekerim. "Derslerinden kalırsan, baban antrenmandan sonra benimle vakit geçirmek için geç saatlere kadar kalmana izin vermeyecek."

"Peki," diye razı olur, ama sesinden hiç de memnun olmadığı anlaşılır. Yarın yerde çalışabilir miyiz?" diye sorduğunda sesi daha neşeli olur.

"Bakacağız."

Onu kapıya kadar geçirip babasına selam veriyorum. Babası bana teşekkür edip isteksiz Hope'u spor salonundan çıkarıyor. Sonra eşyalarımı alıp eve gidiyorum. Bu gece ödev yapması gereken tek kişi o değil.

Ama ondan önce, duş alıp podcast röportajı için kendimi düzgün bir hale getirmem gerekiyor. En son röportaj yapmam istendiğinde, bunun sadece sesli olacağını düşünerek hata yaptım. Öyle olmadı ve antrenmandan çıkmış, terli bir trol gibi görünüyordu. Oops.

Yurda girdiğimde ve dördüncü kata çıktığımda ortalık sessizdir. Bazı odalardan müzik sesi geliyor, kapılar aralık ama koridor boş.

Odamın kapısını açıp içeri girdiğimde, karşımdaki manzaraya gülümsüyorum. Colter ve Quinn kanepede birbirlerine sokulmuş televizyon izliyorlar. Quinn, başını Colter'ın kucağına dayamış, Colter ise dalgın dalgın Quinn'in koyu renk saçlarını okşuyor.

"Selam," diyorum ve kapıyı arkamdan kapatıyorum.

Quinn tembelce kolunu kaldırırken Colter, "Selam, Aves," diyor.

"Ne izliyorsunuz?" Çantamı omzumdan yere bırakıp, kanepenin uzak ucunda, Quinn'in ayaklarının yanına oturuyorum.

Oda arkadaşım bacaklarını benim kucağıma uzatır. "*Botched*. Bu kızın popo implantı ters dönmüş. Görmeliydin. Çok iğrenç görünüyordu."

"İğrenç," diyorum.

"Bu akşam ne yapıyorsun?" diye sordu Quinn. "Duş aldıktan sonra takılmak ister misin?" Sanki kokumu alıyormuş gibi burnunu kırıştırdı.

Terliyim ama *o kadar da* kötü kokmuyorum. "Yapamam. Podcast röportajım var."

"Bu saatte mi?"

"Onlara hafta içi sadece antrenmandan sonra yapabileceğimi söyledim." Oturduğumdan kalkmak istemediğim için derin bir nefes alıyorum. "Duş alıp kütüphaneye gitmeliyim, röportaj sırasında arka planda gürültü olmaması için çalışma odalarından birini alabilir miyim diye bakacağım."

"Burada yapabilirsin. Senin çok sevdiğin Meksika restoranında akşam yemeği yiyecektik, ama seni bekliyorduk." Quinn bakışlarını televizyondan bana çevirir.

Karnım guruldadı.

O, anlamış gibi gülümser. "Sana bir şeyler getirmemi ister misin?"

Elimi karnıma koyup gülerim. "Evet, lütfen."

O oturur, Colter ayağa kalkar ve sonra onu ayağa kaldırıp kendine doğru çeker, böylece dudaklarına bir öpücük kondurur. Birlikte ne kadar sevimli olduklarını görünce göğsüm sıkışır. Colter'ı ilk gördüğümde ondan hoşlanmayacağıma emindim, çünkü arkadaşımın kalbini kıracağından emindim, ama onu ne kadar sevdiği çok açık.

"Ayakkabılarımı giyip ceketimi almam için bana iki dakika ver," diyor Quinn, süit'in bir tarafındaki odasına doğru giderken.

Colter, onun gidişini izlerken ona gülümsüyorum. Bakışları yavaşça bana dönüyor. Onun mu, yoksa onun mu kime daha takıntılı olduğunu söylemek zor. "Dizin nasıl?" diye soruyor.

"İyi." Bacağımı gerginleştirip daha sıkı bükerek eklemim çalıştığını hissediyorum. "Güzel. Bunu duyduğuma sevindim." Ağırlığını bir bacağından diğerine

. "Önümüzdeki bir ay kadar birini eğitmek için fazladan zamanın var mı?"

"Beni şimdiden özledin mi?"

Üst vücudu hafif bir kahkaha ile titrer. "Hayır, ben değil. Takımda yeni bir adam var ve benim yaşadığım bazı sorunlarla mücadele ediyor. Sanırım tam da onun ihtiyacı olan kişi sensin."

"Gururum okşandı," diyorum içtenlikle. "Yarışmalar başladığında çok fazla vaktim olmayacak, ama hafta içi çoğu akşam kulübün spor salonunda çalışıyorum."

O zaman gelebilir mi?"

"Akşamları programı nasıl bilmiyorum. Gündüzleri boş olduğunu biliyorum."

"Cuma hariç her gün takım antrenmanından önce de yapabilirim. O gün laboratuvarım geç saatlere kadar sürüyor, ama diğer günler boşum."

"Bu onun için daha uygun olabilir. Teşekkürler. Ona senden bahsettim, ama sana ulaşabileceği bilgileri vermeden önce sana sormam gerektiğini düşündüm."

"Evet, ona numaramı ver. Elimden gelirse seve seve yardım ederim."

Quinn odasından çıkınca başını sallayıp yönünü çevirir. "Ona söylerim. Teşekkürler Avery."

Oda arkadaşım ona yanaşır. "Hazır mısın?"

Kollarını ona dolayarak sıkıca sarılır. "Hazırım."

"Hoşça kal." Quinn, Colter'ın peşinden çıkarken bana parmaklarını salladı.

"Hoşça kal," derim, kanepeye çöküp başımı bir saniye yastığa yaslayıp sonra kendimi zorlayarak kalkıp duşa girerim.

"Zayıf bir rakip olarak gümüş madalya kazanmak nasıl bir duyguydu?" diye sorar röportajcı Mary. O da eski bir jimnastikçi ve 2000'lerin başında Olimpiyatlara katılmış, ancak hiç bireysel madalya kazanamamış.

"İnanılmazdı," diyorum, anılarım aklımı doldururken dudaklarım gerçek bir gülümsemeye kıvrılıyor. Çok heyecanlı ve kendime güveniyordum, insanların beni bir tehdit olarak görmemesi beni korkutmadı ya da caydırmadı. "Orada olmak, hayal ettiğim her şeydi, çok çalıştığım her şeydi. Kendime o kadar inanıyordum ki, başkalarının inanmaması önemli değildi."

"Peki şimdi senden belirli beklentiler var, bu seni nasıl motive ediyor? Böyle bir şeyden sonra kendine inanmak daha mı zor, daha mı kolay?" diye soruyor. Soru göğsüme saplanan bir ok gibi geliyor.

"Daha zor," diye itiraf ediyorum, ama sonra daha geniş bir gülümsemeye ekliyorum. "Ama zorlukları severim ve hala yüzde yüz kazanma motivasyonum var."

Mary bu cevabı çok sevdi, gülümsemesinin parladığından anlayabiliyorum. Arkasında, kazandığı ödüllerin ve çerçeveli fotoğrafların bulunduğu bir duvar var. İki altın madalya kazanan takımın bir parçasıydı ve kim bilir kaç tane ulusal

yarışmada dereceye girmiş. Kariyerine bakıp pişmanlık duyuyor mu acaba? Ona sormak isterdim, ama hemen bir sonraki soruya geçiyor.

"Olimpiyatlardaki muhteşem deneyimin ardından Valley Üniversitesi'nde üniversite yarışmalarına geçmenin nasıl bir şey olduğunu anlatır mısın? Nasıl bir deneyimdi?"

"Gerçekten çok iyi. Valley'deki koçları ve programı seviyorum ve benim için doğru bir adım olduğunu düşünüyorum."

"Ama çoğu insan, başarılı olmak için gereken rekabet ve becerilerin elit seviyeden daha düşük olduğunu söylese de, geçen sezon zorlandın. Neden bu kadar zorlandığını düşünüyorsun?"

Midem düğümleniyor ve alnımda ter damlalarının oluştuğunu hissedebiliyorum, ama Mary'ye sinir bozucu sorularını siktir etmesini söylemek istesem de gülümsemeye devam ediyorum. "Bence her zaman inişler ve çıkışlar olacaktır. Geçen yıl çok değiştim. Yeni koçlar, yeni rutinler, yeni şehir... Hayatım tamamen değişti ve rahat hissetmek için biraz adaptasyon süreci gerekti."

İçimden iç çekiyorum, mantıklı bir cevap verebildiğim ve ona sert çıkmadığım için rahatlamışım. Geçen yıl çok şey değişti. Ona anlattıklarımın yanı sıra, üzerimde hiç olmadığı kadar büyük bir baskı var. Kimse beni tanımadığında olmadığı kadar dünya beni izliyor. Onların beklentilerini karşılayamayacağımdan endişeleniyorum. Ya da kendi beklentilerimi.

"Peki ya bu yıl? Yarışmaya katılmak için diziniz zamanında iyileşecek mi?" diye soruyor.

Bu milyon dolarlık bir soru. "Doktorlarım umutlu, ama ben her günü tek tek yaşıyorum."

"Ne zaman geri dönersen, hepimiz Avery Oliver'ın neler yapabileceğini görmek için izliyor olacağız."

YEDİ

Knox

Kaskımı yere fırlatıyorum, dişlerimi sıkıyorum ve hayal kırıklığından düşük bir homurtu çıkarıyorum. Flynn'in bakışlarının ağırlığı, tamamen kendimi kaybetmemi engelliyor.

Bir haftalık antrenmandan sonra gelişmem çok az. Bu gidişle asla yarışmaya hazır olamayacağım. Çok vazgeçmek istiyorum ama gururum buna izin vermiyor.

Küçük kardeşimin yanına uzanıyorum ve Colter ile takımının antrenmana başlamasını izliyoruz. Önümüzdeki hafta sonu başka bir etkinlikleri var ve grup olarak geriye salto atmayı ekliyorlar. Hepsi için basit bir numara ama aralıkları ve uçuşları aynı olacak şekilde zamanlamayı ayarlamak daha zor.

Flynn, basketbol antrenmanından nadir bir gün izin aldı, ben de onu alıp benimle birlikte piste getirdim. Hendrick ve Jane, onu arabayla götürmek ve evdeki işleri yapmak konusunda çok yardımcı oluyorlar, böylece ben daha uzun süre antrenman yapabiliyorum, ama onunla baş başa vakit geçirmeyi özlemişim.

"Bu çok havalı," diyor, ikinci turlarını yaparken sırtarak.

Ağzımın bir tarafı yukarı kalkıyor. "Evet, oldukça iyiler."

Her zamanki ekip burada: Colter, Brooklyn, Oak ve bir başka yerel adam, Shane, ki hepsi ona "Anne Ayı" diyorlar, ama sadece o duymadığında, çünkü Shane iri ve güçlü ve hepsini aynı anda dövebilir. Ve sonra Batı Kıyısı'nın dört bir yanından dört kişi daha geldi, böylece önümüzdeki hafta sonu öncesi son bir prova yapabildiler.

Geçen hafta sonu düzenlenen etkinlik, bekledikleri en küçük kalabalık ve daha çok kalabalığın önünde bir prova gibiydi. Önümüzdeki birkaç ay boyunca Oregon'dan Teksas'a gidecekler ve büyük mekanlarda kapalı gişe kalabalıklar önünde performans sergileyecekler. Ya da sanırım biz gideceğiz, çünkü bir şekilde kendimi bu işe bulaştırdım.

"Bana birkaç numara öğretir misin?" Flynn başını çevirip bana hızlıca bir bakış attıktan sonra dikkatini tekrar piste verdi.

Kaşlarımı kaldırdım.

"Hayatta olmaz." "Neden olmaz?"

"Gelecek yıl üniversite takımında oynamak mı istiyorsun?" Başını salladı.

"O zaman bir yere imza atana kadar seni tek parça halinde tutalım." Bana bakmıyor ve cevap vermiyor, ama gözlerini devirdiğini fark ediyorum.

"Haftaya onlarla birlikte sahneye çıkacak mısınız?" diye sordu.

"Sanmıyorum. Henüz etkileyici bir şey yapamıyorum. Belki de hiç yapamayacağım

ama zamanım olduğu için zaman öldürmek için iyi bir yol."

Flynn, binicilerden gözlerini ayırır. "Hendrick bana ne yapmaya çalıştığını söyledi: eski koçuna, kimseyi yumruklamadan da takımın bir parçası olabileceğini göstermeye çalıştığını."

Kaşlarımın kalktığını hissediyorum. "Kimseyi yumruklamadım. Onu biraz ittim." "Ama onu yumruklamak istiyormuşsun gibi görünüyordu."

"Oh, kesinlikle vurmak istedim." Sonuçta olanlara bakılırsa, vurmuş olsaydım da olurdu. "Bilmiyorum, belki de ne yaparsam yapayım beni geri kabul edeceklerini düşünmek biraz abartılı."

"Hayır, bence bu iyi bir fikir."

"Öyle mi?"

"Evet. Koç Cook'un topu tek başına oynayan birimizi kenara alması gibi. Her zaman kıymık batana kadar orada oturmamızı söyler ama asla yapmaz. Sadece sakinleşmek için zamana ihtiyacı vardır, sonra bize bir şans daha verir. Senin takımın da öyle yapacak."

"Umarım öyledir. Kıçıma kıymık batmasını hiç istemem."

Kardeşim sırtıyor ve sonra bisikletlerin rampadan kalkışını ve havada dönüşünü izlerken sessizleşiyoruz.

"Seni eve götürmeliyiz," diyorum, sonunda yerden kalkarak. "Bu akşam ödevin var mı?"

"Biraz." Karşımda duruyor. Geçen ay içinde bir santim daha uzamış. Hâlâ sırik gibi, vücudu henüz tam olarak gelişmemiş, ama bir gün hepimizden en uzun ve en geniş omuzlu olanı o olacak.

Flynn kamyonetin önünde durup, benim bisikletim yüklenene kadar sürücüleri izliyor, sonra geriye doğru yürüyüp yolcu koltuğuna oturuyor, gözlerini hiç ayırmadan.

"Ne zamandır binmiyordun?" diye soruyorum.

Omuzlarını kaldırıp kulaklarına kadar çekiyor. "Bilmiyorum. Dokuz yıl falan. Sanırım sekiz yaşındaydım."

Annem öldüğünden beri. Ondan sonra çok şey değişti. Onu yanımda götürmediğim için içimden kendime lanet okudum. Her şeyden uzaklaşmak için motosiklete bindim, ama Flynn'in böyle bir seçeneği yoktu. Muhtemelen bu yüzden okulda yapabileceği her sporu yapmaya başladı.

"Bir ara gitmeliyiz. Şehrin doğu tarafında bisikletle gezebileceğimiz güzel ve kolay yerler biliyorum."

"Evet, tabii. Neyse ne."

Ona karşı fazla hevesli görünmemek için gülümsememi saklıyorum, ama onun da gülümsemeye çalıştığını fark ediyorum.

O gece geç saatlerde yatakta yatıyorum, kaslarım gergin ve o kadar yorgunum ki, dışarısı tamamen kararmadan uykuyla mücadele ediyorum. Archer ve Brogan video oyunu oynuyorlar ve sesleri ince duvarlardan geliyor.

Instagram'da gezinirken, geçmişte birlikte olduğum birkaç kızın fotoğraflarına kalp işareti koyuyorum. En son ne zaman dışarı çıkıp eğlendiğimi hatırlamıyorum. Sezonun bitmesinden beri çok gerginim.

Beğendiğim fotoğraflara yanıt olarak mesajlar gelmeye başlıyor, ama onlara tıklamadan önce Flynn'in en son gönderisine rastlıyorum. Başlığı okurken nefesim kesiliyor. *Kardeşim tam bir baş belası. Diğer numaralarını görene kadar bekleyin.* Ve bunun üstünde benim topuk tıklama hareketini yaptığım bir video var. Aslında fena görünmüyor. Beni tam doğru açıdan yakalamış.

Videoyu defalarca izledim, yazdıklarını tekrar okudum ve onların bana umut ve kararlılık vermesine izin verdim.

İnleyerek oturuyorum ve uygulamayı kapatıyorum. Düşünmeden önce Colter'a mesaj atıyorum.

BEN

Ben varım. Avery'nin bilgilerini gönder.

Flynn bunu yapabileceğimi düşünüyorsa, onun haklı olduğunu kanıtlamak için elimden geleni yapmak istiyorum.

SEKİZ

Avery

Hope neredeyse mükemmel bir şekilde bir tur daha tamamladığında, "BU DAHA İYİYDİ" diyorum. Sadece bir gün sonra, büyük ilerleme kaydetti.

"Şimdi inişler üzerinde çalışabilir miyim?" Bu olasılık onu çok heyecanlandırıyor.

"Evet, şimdi inişler üzerinde çalışabiliriz."

Çılgılık atarak kirişlerden birine geçiyor ve köpük çukuruna geriye doğru takla atarak iniş yapmaya hazırlanıyor. Kusursuz ve her havaya sıçradığında gülümsemesi genişliyor.

Ben de mat üzerinde kendi becerilerimi geliştirmeye devam ediyorum: çoğunlukla sıçramalar ve dönüşler. Dizim dayanıyor, ama bugün erken saatlerdeki antrenmanla zaten çok zorladım, bu yüzden fazla zorlamak istemiyorum.

"Vay canına!" Hope kirişe tırmanır ve durur. İlk başta, tam dönüşlü split atlayışından etkilendiğini düşünürüm, ama o bana hiç bakmıyor.

Onun bakışını takip ederek, ebeveynlerin ve ziyaretçilerin izleyebildiği spor salonunun hemen dışındaki izleme alanına bakıyorum. Olağandışı bir şey görmüyorum, bu yüzden ona geri bakıyorum. "Ne?"

"Ne değil, *kim*." Bakışları aynı noktaya sabitlenmiş durumda, ben de dönüp tekrar bakıyorum. Anneler, babalar, büyükanne ve büyükbabalar, kardeşler... ve o.

Geçen hafta sonu tanıştığım, kendini beğenmiş motosikletçi Knox, kot pantolon ve siyah deri ceketiyle salonun arkasında duruyor. Onu izleyen tek kişi Hope değil. Birkaç anne de bu göz ziyafetinin tadını çıkarıyor.

"O burada ne arıyor?" diye fısıldayarak soruyorum.

Bana doğru yoğun bir bakış atıyor. Ben ona aptalca bakarken elini kaldırıyor. Hatırladığım kadar yakışıklı. Uzun boylu, orta kahverengi saçları üstte daha kalın, kulaklarının çevresinde ise daha kısa kesilmiş. Keskin yüz hatları ve duruşu, sanki hiç rahatlamamış gibi.

"Hemen dönerim," diyorum Hope'a ve bacaklarımı zorlayarak ona doğru yürüyorum.

Onunla konuşacağımı fark edince gözleri yuvalarından fırladı. Bu durumun beni gerginleştirmesine izin vermemeye çalışarak spor salonunu geçip yan kapıdan lobide girdim. Knox bana doğru ilerledi.

Gürültülü olduğu için, onun hemen önüne gelene kadar konuşmuyorum.

"Merhaba," diyorum, ses tonumda şaşkınlığımı belli ederek. "Beni görmeye mi geldin?"

Bakışları, leotardımdan çıplak ayaklarıma doğru kayıyor, sonra da başımın üstündeki dağınık topuzuma geri dönüyor. "Seni bir jimnastikçi olarak hayal etmemiştim."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum.

"Yardımcı olabilir miyim?" "Antrenmanı

bölmüyorum, değil mi?"

"Hayır, pek sayılmaz. Sadece bir arkadaşıma yardım ediyorum. Burada ne işin var?" "Colter bana numaranı verdi, ama seni burada

bulabileceğimi söyledi

bulabileceğimi söyledi, ben de uğradım."

"Tamam," diyorum yavaşça, devamını bekleyerek. Colter neden ona numaramı versin ya da nerede olduğumu söylesin ki?

"Ayrıca sana beni eğitmekten bahsettiğini söyledi, ama yüzündeki ifadeye bakılırsa bunun doğru olup olmadığını merak ediyorum."

"Seni eğitmek mi? Ne için?" O anda Colter'ın bana müsait olup olmadığını sorduğunu hatırladım. Ellerim kalçama düştü. "Sen onun takımındaki yeni adam mısın?"

"Hayır." Bu kelimeyi söylerken başını sallar, savunmacı bir tonla, sonra geri adım atar. "Yani, evet, ama kalıcı falan değil. Sezonun başlamasına birkaç ay var."

"Doğru. Sen yarışan bir bisikletçisin." Doğru terimleri kullandığımdan emin oluyorum, bu da ağzının bir tarafını yukarı doğru kıvrmasına neden oluyor. "Ama bisiklet sürerken yardıma mı ihtiyacın var?"

"Colter, ona gösterdiğin bazı güç ve kontrol egzersizleri olduğunu söyledi." Elini başının arkasına koyup boynunun arkasını ovuşturdu. Benden yardım istemekten ne kadar rahatsız olduğu belliydi. Peki neden?

"Yani, bir nevi." Colter'a sınav ve mekik yapmasını söylediğim gibi, birkaç egzersize indiriyor, ama gerçekte çok farklı şeyler yaptık. "Çoğunlukla birlikte antrenman yaptık."

"Yani, bana yardım edemez misin?"

"Öyle demedim." Knox olduğunu öğrenmeden önce Colter'ın yeni takım üyesine yardım etmeye tamamen hazırdım, ama bu adamla ilgili her şey beni tedirgin ediyor. Gerçekten yardımımı istiyor mu, istemiyor mu, anlayamıyorum. Sözleri davranışlarıyla uyuşmuyor.

"Bak, belli ki meşgulsün, o yüzden sadede geleyim. Egzersizleri yazabilirsen, başka bir gün uğrayıp senden alabilirim, ya da bana göstermek istersen, gün içinde bir saatim boş. Yarın müsait misin?"

"Üzgünüm. Sanmıyorum..."

"Tabii ki zamanınız ve program için size ödeme yaparım."

"Mesele para değil." Colter birkaç kez denemesine rağmen hiç para ödemedi. Ondan hiçbir şey almazdım. Gerçek şu ki, onunla çalışmak eğlenceliydi. "Bu, bir saatte yazabileceğim veya gösterebileceğim bir şey değil. Resmi bir planım falan yok."

Hâlâ bana, neden onun için bir egzersiz programı yazmadığımı anlayamıyormuş gibi bakıyor. "Ama Colter dedi ki..."

"Jimnastik, becerileri geliştirmekle ilgilidir. Bir şeyi ustalaştırırsın, sonra başka bir şey eklerisin," diyorum, ama o hala bana sahte ilaç satıyormuşum gibi bakıyor. "Üzgünüm. Başka bir yol bilmiyorum."

O kadar güzel ela gözleri var ki, bana bıçak gibi bakmasaydı, muhteşem olarak tanımlayabilirdim. "Tamam. Bana her şeyi öğretmek için ne kadar zamana ihtiyacın var?"

"En azından birkaç saat."

"Tamam." Telefonunu çıkarır ve sanırım takvimini kaydırır. "Yarın öğleden sonra ikiden dörde kadar nasıl?"

"Her seans iki saat. Colter haftada dört veya beş kez geliyordu. Eğer bunu yapamıyorsanız, haftada en az üç kez gelin derim. Sadece ilerlemenizin daha yavaş olacağına hazırlıklı olun."

"Benimle dalga geçiyorsun." Yara izi olan koyu renkli kaşı kalkar.

Onun dikkatli bakışları altında yüzüm kızardı.

Sözlerini değiştirir. "Her gün iki saat buraya gelmemi mi istiyorsun? Ne yapayım? El üzerinde durma falan mı?"

"Hiçbir şey yapmanı *istemiyorum*. Ne kadar süreceğini sordun. Colter, bu kadar sürdü." Omurgam sertleşir ve yüzüme yayılan sıcaklık boynuma kadar iner. Amuda kalkmak falan mı, gerçekten mi? Eğer bunun zaman kaybı olduğunu düşünüyorsa, neden buradaymış?

"Bu biraz... aşırı görünüyor. Zaten pistte çok saatler geçiriyorum ve kendi başıma çalışıyorum." Çenesi gerilir ve bana bakmadan başka yerlere bakar. "Birkaç şey yazıp benim normal rutinime ekleyemez misin?" Hope'un hala giriş alanından bize baktığı yere eliyle işaret eder. "Diğer öğrencilerin çocuk, sen ise tırnağın kırılrsa ölecekmiş gibi görünüyorsun. Ne kadar zor olabilir ki?"

Bu adamın buraya gelip yardım istemek için cesaret etmesi ve sonra beni ve sporu aşışılması.

"Aslında çok zor," diyorum sert bir sesle. "Peki.

Neyse. Yarın başlayabilir miyiz?"

"Hayır." Ellerimi indirip bir adım geri

çekildim. "Hayır mı?"

"Unuttum, yarın meşgulüm."

Yakışıklı yüz hatları sinirle buruşur, ama "Tamam. Ertesi gün mü?" der.

"Mmmm..." Düşünüyormuş gibi başımı kaldırıyorum. "Evet, o gün de meşgulüm." Gözleri kısılıyor. "Daha önce boştun."

"O, tırnağımı kırabileceğimi fark etmeden önceydi." Dramatik bir şekilde nefes alıp, cilalanmamış kısa tırnaklarımı göğsüme götürüp ona öfkeyle bakıyorum. "Sana yardım etmektense, kendimi çakmak gazıyla ıslatıp ateşe vermeyi tercih ederim."

Aramızdaki mesafeyi bir adım daha açtım. "Çok kolay, değil mi? Kendin çöz, pislik."

DOKUZ

Knox

"MERHABA GÜNEŞ IŞIĞI." Brogan önüme bir bardak altlığı koyar. "Su mu? Bira mı?"

"Bana bir shot Jack ver."

Kaşları kalkar.

"Ve çift olsun."

"Bunun hakkında konuşmak ister misin?" diye sordu, arka raftan içki şişesini almak için dönmeden önce.

O shot bardağını doldururken ona sert bir bakış attım.

"Bazı insanlar barmenlerle, özellikle benimle konuşmayı terapötik bulur. Nazik bir yüzüm ve duygulu gözlerim var." Gülümser ve kadehi doldururken kaşlarını oynatır.

Bitirir bitirmez içkimi bir dikişte içip bir tane daha isterim.

"Uh-uh." Şişeyi rehin tutar ve ben ona daha sert bakarım. "Bana, Hendrick'in Jane ile tanışmadan önceki halinden daha huysuz ve bahar tatilinde Archer gibi içki içen halinden daha huysuz olmanın sebebini söylemeden olmaz."

"Tanrım, çok sinir bozucusun," diyorum ama sesim sert değil ve göğsümdeki gerginliğin azaldığını hissediyorum. Onun daha sonra beni bu bar taburesinden kaldırmak istemediği kadar ben de sarhoş olmak istemiyorum.

Brogan barın arkasında meşgul. Jack'i rafa geri koyar, bir Dr. Pepper doldurur ve önüme koyar.

"Ben bir aptaldım," diyorum.

"Anlamadım, ne dedin?" Başını yana çevirip elini kulağına götürüyor.

"Siktir git. Beni duydun."

Barın gürültüsü içinde onun sessiz kahkahası zar zor duyuluyor. "Kimi kızdırdın?"

Cevap vermeden önce sodamdan bir yudum alıyorum. "Bu... kız."

Bu onu daha çok güldürür. "Bana her şeyi anlat. Hiçbir şeyi atlama. Holland kardeşlerin ağzından laf kaçırmasına bayılıyorum."

Brogan, kardeşlerim arasında kan bağı olmayan tek kişi. O ve Archer, uzun zamandır en iyi arkadaşlar. Hep bizim evde takılır, bizde kalır, kendi evinden uzak dururdu. Annem ona çok düşküncü. Sanırım onun buna ne kadar ihtiyacı olduğunu fark etmişti. Tüm detayları bilmiyorum ama ailevi durumu zordu ve bir noktada eve gitmeyi bıraktı. Şimdi o da bizim gibi bir Holland kardeşi.

Ona tüm hikayeyi anlatmayı düşünüyorum, ama o sırada barın diğer ucundaki bir grup kadın onun dikkatini çekmek için el sallıyor.

"Hemen dönerim. Gitme." Uzaklaşırken beni işaret ediyor.

Kendi düşüncelerimle baş başa kaldım ve Avery ile olan konuşmamızı tekrar düşündüm. Ben mi deliyim yoksa o çok mu fazla şey istiyordu? Colter onunla o kadar çok zaman geçirmiş olamazdı.

Bir jimnastikçi. Temiz beyaz spor ayakkabıları ve pembe dantelleriyle şık görünen bu kızın bir jimnastikçi olduğunu asla tahmin edemezdim. Belki bir balerin ya da bir ponpon kız. Zengin, şımarık, babasının kızı havası var.

Ama güzel görünüyordu. Spandex mayosu hayal gücüne yer bırakmıyordu. Tanrı onu korusun. Ve başının üstüne yığılmış sarı saçları, makyajsız, tebeşirle kaplı. Onun biraz dağınık görünüşü seksi geliyordu.

Tabii, onu aşağıladıktan sonra şüphesiz benim ölümümü planladığı için bunun bir önemi yok. Beni hazırlıksız yakaladı. Cidden, her gün iki saat mi? Bunu programıma ne zaman sığdıracağımı bilmiyorum.

Başımı eğip kendime küfrediyorum. Ne yapacağım ben?

Brogan tekrar önüme gelir, ama bakışları omzumun üzerinden geçiyor. "Ne oldu, Colter?"

Bar taburesinde döndüm.

"Selam." Arkadaşım etrafı merakla inceler. "Burası bu kadar kalabalık olduğuna inanamıyorum. Hendrick çok mutlu olmalı."

"Şu anda arkada para yığınlarını sayıyor," diyor Brogan gülümseyerek. Bu komik bir görüntü çünkü en büyük ağabeyimize hiç yakışmıyor, ama bar gerçekten çok iyi gidiyor ve onun adına mutluyum. Burası annemizin büyüdüğü yerdi, sonra annem öldükten sonra birkaç yıl kapalı kaldı ve babam sattı. Onun iyi bir şeyi mahvetmesinin bir başka örneği.

"Bir şey içmek ister misiniz?" diye sorar Brogan, yanımdaki boş koltuğun önüne bir bardak altlığı daha atarken.

Colter bar taburesine oturur. "Bud bira var mı?" Brogan başını sallar ve bize bırakıp birayı uzun, buzlu bir bardağa doldurur.

Colter içkisini alana kadar bekler, bir yudum alır ve sonra bana dönerek bilmiş bir gülümsemeyle bakar. "Avery ile güzel bir sohbet ettiğini duydum."

"Nasıl oldu da öğrendin?" diye sorarım, sonra hatırlarım. "Senin kız arkadaşının oda arkadaşı."

O da başını sallar ve bir yudum daha alır. "Ona ne dedin sen? Çok gergindi, yatak odasında dolaşp, egoları penislerinin iki katı büyüklüğünde olan aptallardan bahsedip duruyordu. Quinn'in odalarını temizleyip arkadaşını sakinleştirebilmesi için oradan ayrılmak zorunda kaldım."

Daha önceki hayal kırıklığım yeniden su yüzüne çıktı. "Benim egom mu? Peki ya onunki?"

Bana yardım etmektense kendini ateşe atmayı tercih edeceğini söylediğini biliyor musun?"

Colter başını geriye atıp gülüyor. Onun eğlenmesine sevindim.

"Cidden mi? Ne oluyor lan?" diye soruyorum ona.

"Tamam, ikinizin başlangıcı pek iyi olmamış."

"Bu hafif bir ifade," diye mırıldanıyorum, sonra ona ciddi bir şekilde bakıyorum. "Bana bir şey söyle."

"Ne olursa."

"Gerçekten *her* gün iki saat boyunca onunla çalışıyor muydun?"

"Evet. Muhtemelen. Orada çok zaman geçiriyordum."

"Ne yapıyordunuz?" İnanamama sesimin yükselmesine neden oluyor.

"Ne yapıyorlarsa onu. Quinn ve ben çıkmaya yeni başlamıştık, bu yüzden ilk başta onunla vakit geçirebileceğim başka bir yoldu. O takımdaydı ve her öğleden sonra antrenman yaparlardı, sonra Avery ile birlikte kulübün spor salonuna gidip ekstra beceri antrenmanı yaparlardı." Omuz silkiyor, sonra bir yudum daha bira içiyor. "Ben de antrenman yapmam gerekiyordu ve Quinn'i dar şort ve spor sütyeniyle izlerken çok daha iyi oluyordu. O kadar küçük bir kız için, büyük bir kızı var."

Gözlerimi kapatıp başımı sallıyorum. Quinn sevimli bir kız ama kafamda arkadaşımın kız arkadaşının görüntülerini canlandırmaya çalışmıyorum.

"Onların yaptığı her şeyi yaptın mı?"

"Hayır. Bar ve denge aletinden uzak durdum ve o çılgın takla hareketlerini hiç denemedim, ama yapılabilir olan her şeyi yaptım. Neredeyse bacak açabiliyorum. Görmek ister misin?"

"Kesinlikle hayır."

Geniş bir gülümsemeyle, "Çılgınca görüldüğünü biliyorum, ama yemin ederim, o ikisinden daha fazla çalışmadım."

"Amuda kalkmak ve bacak açmak mı? Bu yaptığın en zor egzersiz mi? Seni Thorne'daki takım antrenörleriyle tanıştırmam lazım."

Sessizce güldü. "Senin ve Avery'nin çok iyi anlaşacağınızı düşünmüştüm."

"Neden?" Biz çok farklıyız. O ve ben tamamen farklı dünyalardan geliyoruz.

"İkiniz de rekabetçi ve çalışkansınız, inanılmaz derecede inatçı olduğunuzu saymıyorum bile." Beni, tüm saçmalıklarımı gören, bilgili bir arkadaş gibi bakıyor. "O, madalyalı bir Olimpik jimnastikçi, sen ise bu sporun yıllardır gördüğü en iyi motokros sürücüsü olma yolundasın..." Sözleri yarım kalıyor. "Bilmiyorum. Sanırım ikinizin birbirinizi anlayacağınızı düşündüm."

Beynim bir cümleye takılıp kaldı. "Olimpiyat mı dedin? Olimpiyatlar gibi mi?"

"Evet." Başını sallıyor. "O gerçek."

Siktir. Gerçekten ağzımdan laf kaçırmayı iyi biliyorum.

"Bilmiyordum," diyorum dalgın bir şekilde.

Ve neden Avery'nin boynunda birkaç altın madalya olması bu kadar seksi bir görüntü oluşturuyor? Onu daha sonra araştırmam gerektiğini zihnimde not ediyorum, çünkü şu anda bana yardım etmesi imkansız. Kahretsin.

"Neden bilsin ki? O bunu göstererek dolaşmıyor. Avery havalı biridir ve bunu sadece Quinn bana zarar vereceği için söylemiyorum. Kızım hırslıdır. Onu kızdırmayın, tabii ne kadar sert yumruk attığını öğrenmek istemiyorsanız."

"Yardım etmeye çalıştığın için teşekkür ederim, ama bunu kendi başıma yapabilirim. Yarın birkaç antrenörü arayacağım." Miss Priss'ten (yani, Miss Olympic Priss'ten) başka biri bana bisikletle yapacağım numaraların gücü ve koordinasyonu için yardımcı olacak bazı egzersizler verebilir. Ona ihtiyacım yok.

Colter eliyle beni uzaklaştırır. "Hafta sonu için unut gitsin. Yarın takımın çoğu şehirde olduğu için bir parti veriyorum. Bu iyi bir fırsat olacak."

Herkesle tanışabilmen için. Mayo'nu getir ve havuz başında takıl, arkana yaslan, rahatla ve eğlen. Bunun nasıl bir şey olduğunu hatırlıyorsun, değil mi?

"Siktir git, ben eğleniyorum."

"O gerçekten eğlenmiyor," diye Brogan araya girer.

Colter gülerek ayağa kalkar ve cüzdanını çıkarır. "Ben hallederim," derim, parasını geri çevirerek.

"Teşekkürler." Cüzdanını cebine geri koyar. "Yarın saat ikide. Orada olsan iyi olur."

O gider gitmez Brogan boş bardağı kaldırır. "Bu Avery denen kız hoşuma gitti."

"Evet, eminim öyledir."

Benim pahasına bir kez daha güler ve sonra şöyle der: "O da yüzde yüz haklı. Egon gerçekten sikinden iki kat daha büyük."

ON

Knox

"GELDİN." Colter, havuzdan çıkıp beni selamlamak için ıslak saçlarını salladı.

"Zar zor." Arka bahçeyi gözden geçiriyorum. Çok büyük ve insanlarla dolu. Takımdaki erkek ve kızlardan çok daha fazla insan var. "Buranın dışını gördüğümde neredeyse geri dönecektim çünkü kaybolduğuma emindim."

"Güzel, değil mi?" Dönüp sanki ilk kez görüyormuş gibi bakıyor.

Güzel mi? Bu yetersiz bir ifade. Valley'nin en güzel mahallelerinden birinde bulunan muhteşem bir malikane. "Evet dostum. İnanılmaz bir yer."

"Brooklyn ve ben birlikte kiraliyoruz. Aslında daha çok o kiraliyor. O ana evde kalıyor, ben de şuradaki küçük evde." Başıyla mülkün sağ tarafındaki küçük evi işaret ediyor. "Sana bir şeyler içelim."

Birkaç dakika sonra, elimde bir bira var ve Colter beni, liseden yeni mezun olmuş, turda kurulum ve söküm işlerinde yardımcı olacak genç bir adam olan Patrick ile tanıştırıyor. Geçen sezonun motokros yarışları hakkında heyecanla konuşuyor. O büyük bir hayran, mutlaka benim hayranım değil, genel olarak yarışların hayranı. Normalde bu benim en sevdiğim konu olurdu, ama onu gördüğümde... her şey uzak bir uğultuya dönüşüyor.

Avery bahçenin diğer ucundan benimle göz göze geliyor, beni gördüğüne benim onu gördüğüm kadar şaşırılmış görünüyor. Onun burada olmasına duyduğum şaşkınlık, hızla yerini ateşli bir çekiciliğe bırakıyor. Şimdiye kadar gördüğüm en küçük bikiniyi giyiyor, saçları omuzlarına dökülen örgüler halinde. Vücudu inanılmaz.

"Holland, dünyaya dön." Colter dirsek atıyor.
Gözlerimi ondan ayırıyorum. "Pardon. Ne?"
Arkadaşım bana kendini beğenmiş bir şekilde
gülümsüyor. Ben de ona ters ters bakıyorum. "Biraz
önceden haber versen iyi olurdu," diyorum sert bir
sesle. "Gelir miydin?"
Gelmeyeceğimi çok iyi biliyor.

Avery ile yüz yüze gelmem çok uzun sürmüyor. Colter, Oak'ın omzunu çıkardığını ve beş dakika sonra tekrar sahaya çıkıp başka bir numara yaptığını anlatırken, Avery ve Quinn ortaya çıkıyor.

Quinn, Colter'ın yanına sokulur ve ben de Avery'nin katılabilmesi için çemberi genişletirim. Hindistan cevizi, muhtemelen güneş kremi ve sıcak yaz günleri gibi kokuyor. Cildi altın rengi, ancak açık pembe bikini üstünün askısının kaymış olduğu küçük bir şerit hariç, bronzluk izleri görünüyor. Daha önce ne kadar kısa olduğunu fark etmemiştim, ama çıplak ayakla, başının üstü omzuma zar zor geliyor.

Sert bir gülümsemeyle bana olabildiğince uzak duruyor. Bu, onun ne kadar seksi olduğundan dikkatimi dağıtmaya yetiyor ve gülmeme engel oluyorum. O çok kibirli ve ukala, ve görünüşe göre bir Olimpiyat sporcusu. Antrenman yöntemlerini sorguladığımda bu kadar sinirlenmesine şaşmamalı.

Birayı bitirip boş bardağına bakıyorum. "Bir şey içmek ister misin?"

Sanki ona kibarca kişisel barmenlik teklif etmek yerine bağırışım gibi irkildi. "Hayır, teşekkürler."

"Zehirleyeceğimden mi korkuyorsun?"

"Aklımdan geçti."

"Benim tarzım değil."

"Doğru. Sen daha çok yüzüne karşı pisliklik yapan tiptenisin." Konuşurken başını bir yana eğiyor.

Acıttı. Bu sözler canımı yaktı ve ona karşı şaşırtıcı bir çekicilik hissettim. Genelde insanların bana kötü davranmasından hoşlanmam, ama o sert görünüşünün altında seksi bir kız. "Sanırım bunu hak ettim."

Cevap vermediğinde, "Ateşkes yapmaya ne dersin?" diye soruyorum.

Kaşlarını kaldırarak bana şüpheyile bakar. Kahretsin, kızgınken bile çok güzel. Hayır, özellikle kızgınken. "Nazik davranmak mı istiyorsun?" diye sorduğunda ses tonu yüzde yüz şüpheyile doludur.

Hayır, bebeğim. Kötü davranmak istiyorum. Çıplak ve gerçekten kötü. "En azından bugünlük."

Hâlâ bana güvenmiyor gibi görünüyor, ki her şeyi göz önünde bulundurursak, bu gayet normal. "Hadi ama. Sana bir içki hazırlayayım, hatta onu dökerken beni izleyebilirsin."

Öyle yapıyor. Ve içkiyi kafama dökmüyor bile.

ON BİR

Avery

"YİNE BAKIYORSUN."

"Bakmıyorum." Gözlerimi Knox'tan ayırıyorum. Oh, kesinlikle bakıyordum. Ama bu sadece onu her an nerede olduğunu bilmek ve ondan kaçınmak için.

Dün bana tam bir pislik gibi davranmışken, bugün buraya gelip nazik davranabileceğini düşünmesine inanamıyorum.

"Yalancı." Quinn kalp şeklinde güneş gözlüğünün üstünden bakıp, çok iyi bildiğini ima eden bir gülümsemeyle, "Anlıyorum. O çok seksi. Bakmaya devam et. Aslında, bence oraya gidip onunla öpüşmelisin."

Alaycı bir şekilde gülümsüyorum. "Kesinlikle olmaz. Onun bana dokunmasına izin vermektense, bir daha seks yapmadan ölmeyi tercih ederim."

"Dilini ısır!" Arkadaşım nefesini tutar ve kolunu sallayarak omzuma yumruk atar. Yan yana şezlonglarda uzanmış, günün son ışınlarını içimize çekiyoruz. Muhtemelen daha fazla güneş kremi sürmeliyim. Cildimin yandığını hissedebiliyorum, ama bu muhtemelen bir süre için son hafta sonu havuz keyfi olacak. Antrenmanlar başladığına göre, gelecek yılın başlarında yarışmalar başlamadan önce her hafta daha da yoğun geçecek.

Ve hala sakatlığımdan tam olarak kurtulamadığım için önümde uzun bir yol var. Fazladan antrenmanlar, bunun gibi şeyler için daha az zaman demek.

Quinn oturur ve bacakları sandalyenin kenarından sarkacak şekilde döner. "Havuzla gireceğim."

"İyi eğlenceler," diye şarkı söyler gibi seslenirim ve sonra Colter'ın Knox dahil bazı arkadaşlarıyla takıldığı sığ suya adım attığını izlerim. Erkek arkadaşı onu önüne çeker, iki kolunu beline dolayarak konuşmaya devam eder. Çok tatlılar.

Güneş gözlüklerimin arkasından gözlerimi kapatıp rahatlıyorum. Güneşin altında uzanmak, müzik dinlemek, etrafımda insanların konuşup eğlenmesi, bugün tam da ihtiyacım olan şey. Tabii ki o pislik Knox bu rüya senaryosunun dışında.

Karnımın üstüne dönmek üzereyim ki, üzerime bir gölge düşüyor. Yarı kapalı gözlerimi açıyorum ve o hariç tutulan kişinin bana baktığını görüyorum.

"Ne istiyorsun?" diye soruyorum ve gözlerimi tekrar kapatıyorum. Ona bakmazsam, ne kadar yakışıklı olduğuna sinirlenemem. Pisliklerin yakışıklı olmasına izin verilmemeli.

Onu görmekten çok hissediyorum, Quinn'in kısa süre önce terk ettiği sezlonga oturuyor. "Sadece bronzlaşmaya çalışıyorum."

"Bunu bahçenin diğer tarafından yapamaz mısın?" diye soruyorum, sonra daha sessizce ekliyorum, "Ya da şehrin diğer tarafından?"

"Dün gece için özür dilerim."

Bu sözler gözlerimi aralamama neden oluyor. Başımı yana eğip, onun ifadesini inceliyorum. "Samimi konuşuyorsun ve samimi görünüyorsun, ama yine de sana inanmıyorum."

"İstemediğim şeyleri söylemem."

"Yani, egzersiz yapmaya ciddiyetle yaklaşamayacak kadar kız gibi olduğumu mu kastettin?" "Öyle demedim."

"Yeterince yakın," diye mırıldandım ve dikkatimi tekrar öne verdim. Tırnağım kırılırsa ölecekmişim gibi göründüğümü söyledi. Cidden mi? Sanki kızlar hem kadınsı hem de sert olamazlarmış gibi. Ne pislik.

"Hatırlarsan, sen de o kadar nazik değildin," diyor.

"İyilik isteyen ben değildim."

"Haklısın." Birkaç dakika boyunca tek söylediği bu ve ben bunun son olduğunu ve o benden sıkılana kadar burada sessizce oturacağımızı düşünüyorum, ama sonra sesi geri geliyor, bu sefer daha sessiz. "Yardım istemek konusunda iyi değilim. Aslında bundan nefret ederim. Kimseye bir şey istemekten kaçınmak için her şeyi yaparım. Evet, pisliğin tekiydim ve boktan şeyler söyledim. Çoğu seninle ilgili değildi, ama söyledim ve bunu kabul ediyorum. İster inan ister inanma, özür dilerim."

Cevap beklemesi gerekmiyor, çünkü onun sözlerini tekrar tekrar kafamda canlandırıp anlamaya çalışırken cevap verecek durumda değilim. Knox kalkar ve birkaç metre önümdeki havuza, derin kısmına atlar. Su ayak parmaklarıma sıçrar.

Öfkem dağıldı ve sadece tam olarak tanımlayamadığım garip bir hüznün kaldı içimde. Sonra, bir aptal olduğunu itiraf ettiği tek bir özürle ona karşı yumuşadığım için sinirlendim. İşte bu yüzden aptalların yakışıklı olmasına izin verilmemeli. Bu haksız bir avantaj.

Yüzüstü dönüp yüzümü omzumun yanına gömüyorum, böylece istemeden ona bakma ihtimalim kalmıyor. *"Kimseye bir şey istemekten kaçınmak için her şeyi yaparım."*

Neden? Hayır, boş ver. Umurumda değil.

Saniyeler, sanki bataklıkta yürür gibi yavaşça geçiyor. İnleyerek ayağa kalkıyorum ve onu bulana kadar bahçeyi tarıyorum. Havuzun ortasında, bana sırtını dönmüş, kızıl saçlı binici Brooklyn ile konuşuyor. Yüzündeki ifadeyi göremiyorum ama Brooklyn, sanki o dünyadaki en büyük pislik değilmiş gibi ona gülümsüyor.

Kendime mantıklı bir şey söylemeden önce, havuza girip ona doğru ilerliyorum. Suyu yakın olmayı her zaman sevmiş olmama rağmen, iyi bir yüzücü değilim. Arkadaşlarım yazın yüzme dersleri alırken, ailem jimnastik antrenmanlarını iki katına çıkardı.

Onun durduğu yerde su sadece 1,5 metre derinliğinde, ama ben ondan çok daha uzun değilim, bu yüzden onun dikkatini çekecek kadar uzun süre yanında beklemek için, pek de zarif olmayan bir şekilde, suya dalıp çıkmak zorunda kalıyorum.

Brooklyn beni önce görüyor ve onun bakışları kayınca, onun bakışları da kayıyor.

Hiçbir şey söylemiyorum. Çoğunlukla bunu hiç düşünmediğim için. "Bir bira daha alacağım," diyor güzel kızıl saçlı kız,

Sessizlik garip bir hal aldığı anda. Geri çekilir ve merdivene doğru yüzer.

Kollarım ve bacaklarım beni su üstünde tutmak için çok çalışırken, Knox önümde durup bir şey söylememi bekliyor. Koyu renkli gözleri bana sabitlenmiş ve kahverengi saçları sudan dolayı daha koyu renkte. Kaslı, göğsü ve kolları dövmelemlerle kaplı ve bir meme ucunda küçük bir halter var.

Buraya neden geldiğimi hatırlayarak, konuşmak için dudaklarımı açtım ve ağızma bir yudum su aldım. Harika. Bu adama bağırırken boğulacağım.

"Neden özür diliyorsun?" diye soruyorum, bacaklarımı daha hızlı hareket ettirerek.

Bir kol uzanıp belimi sarıyor ve ne olduğunu anlamadan Knox'un yanına çekiliyorum.

"Ne oluyor?" Onu itiyorum ama tutuşu hiç bozulmuyor. "Bırak bırak."

Onu tekrar ittim ama nafiye. Güçlüydü ve vücudu dokunduğumda sert . Eğer o kadar pislik olmasaydı, kaslarının yan taraflarını nasıl sardığını ve kırmızı şortunun kalçalarından sarkarken ona nasıl güzel bir V kesimi verdiğini fark edebilirdim. Ya da güneş ışığında gözlerinde nasıl küçük altın lekeler olduğunu.

Onunla mücadele etmeye devam ediyorum, ama bu tuğla duvara çarpmak gibi. "Üzgünüm, çünkü ben bir pisliktim," diyor.

"Benim demek istediğim o değildi." "O zaman ne demek istedin?"

"Beni rehin tutarken gerçekten bu konuşmayı yapacak mıyız?" Ayaklarımı tekmeliyor ve kıvraniyorum, ama o hiç rahatsız olmamış gibi yavaşça gözlerini kırıyor. O kadar yakın ki, karnımdaki kelekler onun bir canavar olduğunu umursamıyor, sadece bana dokunduğu için heyecanlanıyorlar.

Sessizce, beni hala yanına sıkıca tutarak daha sık sulara doğru yürüyor. Ayaklarım dibe değiyor ve tutuşu gevşiyor.

Aramıza iki adım mesafe koyup, kaymış olan üstümü düzeltiyorum ve göğüslerimin alt kısmını ciddi şekilde ortaya çıkarıyorum. O kadar da büyük göğüslü değilim, ama bu mayo o kadar küçük ki, B beden göğüslerimi zar zor tutuyor.

Knox beni kontrol etmediğini bile iddia etmiyor.

"Sen etrafta kızları taciz mi ediyorsun?" Sinirli görünmeye çalışıyorum, ama sesim nefes nefese çıkıyor.

"Onları boğulmaya terk etmektense, evet."

"Ben iyiyim."

"İyi görünmüyordun, tatlım." Ağzının bir köşesi sırtarak kalkıyor. Kısa bir şaka, ne kadar orijinal. Ugh. Neden? Neden olduğu gibi bırakamadım ki? Neden özür dilediğini bilmeme gerek yok. Yeti görme gibi garip bir anomali olabilir.

Ama yine de aptal ağzımı açıyorum. "Neden şimdi özür diliyorsun? Beni affetmem ve yardım etmeyi kabul etmem için mi?"

"Hayır." Gülüyor. "Şu anda yardımını kabul etmem mümkün değil." Bekle, ne? "Neden?"

"Kafam karıştı."

"Senin için normal bir durum mu?"

Gerçekten eğlenerek göğsü titreyerek gülüyor. "Sevimli. Sarışından aptalca bir yorum."

Ağzım açık kalır. "Ben aptal değilim."

"Ben de değilim, prenses."

"Ve ben prenses değilim."

Elini uzatıp örgülerimden birini çeker. "Elsa'ya benziyorsun." "Ooooh. En iyi Disney prensesi, iyi espri." Kollarımı göğsümün üzerinde

"Sen bilirsin."

Ugh. Kollarımı yanlara indirip bir adım öne çıkıyorum. "Yaptığım işte iyiyim ve Colter'a yardım ettim. Neden birden fikrini değiştirdin?"

Dün gece kararlıydı, sonra beni aşağıladı ve ben hayır dedim, şimdi fikrini *mi* değiştirdi?

"Kendini korumak dışında mı?" Bakışları yine yüzümden kayıyor, kapalı vücut dilimi inceliyor.

"Sana zarar verebileceğimi düşünmen gururumu okşadı."

"Daha çok zamanımı boşa harcamak istemediğim için. Zamanım sınırlı ve seninle kavga edip hiçbir ilerleme kaydetmeden onu boşa harcamaya gücüm yetmez. Ama yazık. Sinirlendiğinde çok seksisin." Göz kırıyor. Bana gerçekten göz kırıyor.

Bu bir iltifat mı olmalı? Diğer zamanlarda seksi değil miyim? Of, bu adam. Sanırım o, tanıdığım en sinir bozucu insan.

"O zaman neden özür diledin?"

"Kibarlık olsun diye." "Sen kibar değilsin."

"Tamam. Sözümü geri alıyorum. Mutlu oldun mu?" Benimle tartışmak, öğleden sonrasını geçirmek için mükemmel bir yolmuş gibi sırtıyor.

"Hayır," diyorum sertçe.

"Özrü kabul et ya da etme, prenses, ama biraz daha güneş kremi sürmelisin. Yanmaya başlıyorsun." Omuzları su yüzeyinin altına kaybolana kadar suya dalıyor. Artık çok daha az korkutucu ve neredeyse şakacı görünüyor, ama ben bunu keyifle izleyemeyecek kadar gerginim.

Havuzdan çıkıp güneş kremi sürdükten sonra - Knox söylediği için değil, zaten ihtiyacım olduğunu düşündüğüm için - Colter ve Quinn'i, şehir dışından gelen biniciler olarak tanıtılan bir grup erkekle birlikte, sönmüş bir ateş çukurunun etrafında otururken buluyorum. Arkadaşım bana yerini veriyor ve Colter'ın kucağına oturuyor.

Knox uzak duruyor. O ve Brooklyn iyi anlaşıyor gibi görünüyor. Gerçi Brooklyn'in, etkileyici bir göğüs estetiği yaptırmış, tanga bikini giyen güzel bir esmerle rekabeti var. Esmer, havuzun kenarında oturmuş vücudunu sergiliyor ve Knox'a gülümsüyor. Knox da ona gülümsüyor. Vücudundaki önceki gerginlikten eser yok. Tamamen rahat görünüyor. Ugh. Umarım esmer onu mükemmel, dik göğüsleriyle boğar.

Gün sona ererken, partinin havası değişiyor. Daha fazla insan geliyor, yeni bir enerji getiriyor ve beni güneşten bitkin düşürüyor. Havuzdaki çoğu insan çıkıp bahçedeki birkaç ateş yerinden birinin etrafına oturuyor. Üç tane var, ayrıca bahçenin arkasında başka bir büyük oturma alanı daha var.

Quinn ve ben mayolarımızın üzerine şort giyiyoruz ve Colter bize evindeki buzdolabını yağmalamamıza izin veriyor.

"Burnun pembe." Quinn yüzüme bakarken ağzına iki pretzel atıyor.

Elimi kaldırıp cildimin sıcak olduğunu hissedince yüzümü buruşturuyorum. "Kötü mü?"

O ve Colter ikisi de başlarını sallarlar.

"Neyse, burada etkileyebileceğim kimse yok zaten," diyorum.

"Hey. Benim arkadaşlarımdan bazıları çok havalıdır." Colter, Quinn'i desteklemek için benimle Quinn'in arasına bakar.

"Ama çoğu bir ilişkide," diyor Quinn. "Ve o çocuk on yedi yaşında."

"O on dokuz yaşında," diye ısrar ediyor Colter.

"Biz kendimizden küçük olanlarla ilgilenmiyoruz," diyor. "Değil mi, Ave?" "Sanırım." Onun tuttuğu çantadan bir pretzel alıyorum.

"Seninle Knox'un birkaç kez konuştuğunu gördüm." O gülümsüyor.

"Anlat." "Anlatacak bir şey yok aslında."

"Umurumda değil," diyor. "Onun söylediği her kelimeyi bilmek istiyorum."

Düşünüyorum. "Şey... önce özür diledi, sonra özürünün samimi olup olmadığını tartıştık. Sonra birbirimizi biraz daha aşağıladık. Sinirlendiğimde seksi olduğumu, özrünü kabul edip etmediğimin umurunda olmadığını ve benim yardımımı artık istemediğini çünkü

benimle kavga ederek zaman kaybetmeye tahammülü olmadığını söyledi. Eminim birkaç hakaret daha unutmuşumdur."

"Seksi olduğunu mu söyledi?" Quinn'in yüzündeki gülümseme çok heyecanlı. Ve erkek arkadaşınki de öyle.

"Sinirlendiğimde." Ki bu sadece onun yanındayken oluyor.

"Yine de. Bu hoş."

"Sen seksisin, bebeğim," diyor Colter ona. O da ona dönüyor. "Aww. Sen de."

Colter elini boynunun bir tarafına koyar ve onu tatlı bir şekilde öper.

Quinn fark etmeden pretzel torbasını ondan alıp tezgahın üzerine atlar ve onların sevimli hallerini izlerken pretzel yemeye başlarım.

Arkadaşım nefes almak için başlarını kaldırdıklarında yüzü kızarmış. Onların böyle davranmasına alışkın olduğum için, hiçbir şey olmamış gibi sohbe devam ediyorum.

"Hayır. Nazik olmaya çalışmıyordu. Ayrıca sarışın olduğum için aptal olduğumu ima etti." Ben öyle olduğunu söyledikten sonra, ama bu kısmı atlıyorum. "Sinir bozucu biri. Yemin ederim bundan zevk alıyordu. Annesi onun kadınları eğlence için aşağılayan şovenist bir pislik olduğunu biliyor mu acaba?"

Colter başını sallar. "Annesi o çok küçükken öldü, bu yüzden şüpheli. Ama kadınlar üzerinde her zaman belli bir çekiciliği olmuştur."

Kalbim durur ve midemde, havada bir hareket yaparken bunun doğru olmadığını anladığımda ya da ağzımdan büyük bir laf kaçırdığımda hissettiğim gibi mide bulantısı hissedirim. Aniden çok kuruyan pretzel kırıntılarını yutarım. "Ne kadar aptalım. Hiç bilmiyordum."

"Neden bilsin ki?" Colter omuz silkiyor. "Knox'un her şeyin güllük gülistanlık olmadığını biliyorum, ama o iyi bir adam. Çok şey yaşadı ve sırtını duvara dayadığında ilk içgüdüğü savaştırmak."

"Mantıklı," diyor Quinn sessizce. "Çocukken bir ebeveynimi kaybetseydim, ben de bir felaket olurdu."

"Katılıyorum, ama sadece bu değil. O..."

Quinn ve ben Colter'ın her sözünü dinliyoruz, ama o daha fazla konuşmamayı tercih ediyor olmalı ki tekrar başını sallıyor. "Ona biraz müsamaha gösterin, tamam mı? Benim için? Ona yardım etmek zorunda değilsiniz, ama onun bu kadar kolay anlaşılan bir adam olmamasının nedenleri olduğunu bilin."

Başımı sallamayı başardım.

"Teşekkürler," diyor Colter ve dik duruyor. "Dışarı çıkmalıyım. Bazı arkadaşlar bu gece eve gidecekler ve veda etmek istiyorum."

O ve Quinn kapıya doğru yönelirler.
"Geliyor musun?" diye sorar, omzunun üzerinden bakarak.
"Evet, hemen geliyorum. Yüzüme biraz su çarpacağım."

Partiye geri döndüğümde müzik daha yüksek sesli, bazı kızlar dans etmeye başlamış ve insanlar tekrar havuza girip su sıçratmaya başlamış.

Knox'u ana evin arka kapısının yanında tek başına dururken buluyorum. Beyaz bir tişört giymiş ve ben yaklaşırken telefonuna bakıyor. Yavaşça çenesini kaldırıyor.

"Prenses," diye seslendi bana.

Derin bir nefes alıp, Colter'a arkadaşına biraz müsamaha göstereceğime söz verdiğimi kendime hatırlatıyorum.

"Benimle antrenman yapmanın zaman kaybı olmayacağını veya Colter için olduğu gibi senin için de işe yarayacağını garanti edemem. Bir yandan ona yardım etmek gibi bir niyetim yoktu, öylece oldu, diğer yandan seninle her konuştuğumda seni boğazlamak istiyorum. Ama her akşam saat sekize kadar spor salonundayım. Haftada birkaç kez bir saatliğine gelebilirsen, elimden geleni yaparım."

Hiçbir şey söylemiyor, ama kaşları hafifçe kalkıyor. Nefesimi tutuyorum. "Var mısın?"

ON İKİ

Knox

Pazartesi akşamı spor salonuna gittiğimde, Avery beni sessizce kimsenin çalışmadığı arka tarafa götürdü. Zemin mordu ve her adımda sanki bir trambolin üzerinde yürüyormuşum gibi hissediyordum.

"Ben ısınmayı bitirdim, ama spor salonuna geldiğinde kendi başına yapabileceğin bazı egzersizleri sana göstereceğim." Oturur ve benim de oturmamı bekler.

Biz esneme hareketleri yaparken, o sürekli konuşuyor. Ve tamamen işine odaklanmış durumda. Isınma için anlattığı egzersizlerin yarısını anlamıyorum, ama onu takip ediyorum, bir yandan da onun tonlu bacaklarına ve vücudunu hareket ettirirken gösterdiği rahatlığa hayranlıkla bakıyorum.

Hiç de formda değilim ama hareketlerim onunki kadar zarif değil. Tırtıllar, ördek yürüyüşü, ellerimizi kaldırarak zıplama... Son egzersizi yaparken spor salonundaki insanların bakışlarını üzerime çektim, eminim harika görünüyordum. Yirmi dakika boyunca tek yaptığımız bu. Sonra bana amuda kalkmayı gösteriyor. Açık fikirli olmaya çalışıyorum, ama seansım sona ermek üzere ve bunların hepsi evde de yapabileceğim (ama kesinlikle yapmayacağım) şeyler.

"Denemek ister misin?" diye sordu, gevşek bir saç telini kulağının arkasına sıkıştırarak.

Ellerimi yere koyup ayaklarımla havaya zıplıyorum. Birkaç saniye bu pozisyonda kal, sonra ayaklarımdan geriye düşmesine izin ver ve dik dur. "Sıradaki."

"Bu pozisyonda kalacak kadar güçlüsün, ama girip çıkarken kontrol etmeyi çalışalım."

"Giriş ve çıkış mı? Ayaklarımı havaya kaldırıp indirmeyi mi kastediyorsun?" "Ben yaparken izle." Hareketleri daha yavaş, daha akıcı, ama

tam olarak benim yaptığımı düşündüğüm gibi görünüyor. "Tekrar dene."

Aynı şeyi yapıyorum, daha uzun süre tutuyorum. Tişörtüm koltuk altlarımdan yukarı kayıyor, bu yüzden hiçbir şey göremiyorum. Sallanıyorum, ama bir süre bu pozisyonda kalacak kadar güçlüyüm. Geriye düşmek üzereyken parmakları baldırlarımın etrafını sarıyor. Minik parmakları soğuk. Buz gibi kalbi gibi.

"Dengeni ellerinle sağla," diyor. "Evet, tabii ya," diye mırıldanıyorum.

Göremiyorum ama eminim gözlerini devirmiştir.

"Ciddiyim. Parmaklarını yere bastırmaya odaklan ve dengeyi bulana kadar ağırlığını yavaşça kaydır."

Ben el pozisyonumu değiştirirken o bana tutunmaya devam ediyor.

"Nasıl hissediyorsun?"

"Şey... sanırım iyiyim."

Onun dokunuşu ortadan kalktığında, bacaklarımı indirip dik duruyorum.

"Gömleğini çıkar," der, spor salonunun karşısına bakarak birine el sallar.

"Anlamadım?"

Bakışları tembelce bana geri döner. "Gömleğini çıkar. İşimi engelliyor."

Eğlenerek gömleğimi çıkarır ve ellerimde top haline getiririm. "Beni çıplak görmek istiyorsan, tek yapman gereken sormak, prenses."

"Sıska erkekler beni pek etkilemez." Topuklarını döndürür. Ne

oluyor lan? Gömleğimi bir kenara atarım. "Sıska değilim. Zayıfım."

Gözleri neredeyse sıkılmış bir ifadeyle göğsümü inceledi. "Hiç amuda kalkıp sınav çektin mi?"

"Hayır diyelim." Bir iç çekmeyi zorla bastırıyorum. Yerde amuda kalkmak, havada motosiklet çevirmekte daha iyi olmamı nasıl sağlayacak? Buna katılmakta tereddüt etmişim ve içgüdülerimi dinlemeliydim. Gerçekten açık fikirli olmaya çalışıyorum ve onun Olimpiyat sporcusu olduğunu öğrendikten sonra onunla antrenman yapmaya meraklı olduğumu itiraf ediyorum, ama bu benim zamanımı iyi kullanmak gibi görünmüyor. Bugün antrenmandan sonra Flynn'i alması için Hendrick'ten rica ettim, böylece buraya gelebildim.

"Şöyle yapacaksın." Ayakları yerdeyken duruşunu genişletip öne eğiliyor ve ellerini önüne yere koyuyor. Yavaşça bacaklarını kaldırıp birleştirerek geleneksel amuda kalkma pozisyonuna geçiyor. Aynı şekilde pozisyondan çıkıyor. "Anladın mı?"

Onun pozisyonunu taklit edip deniyorum. Daha zor ama başarabiliyorum. En azından öyle sanıyorum. Geriye dönüp ona baktığımda, hiç de etkilenmiş görünmüyor.

"En iyi pratik yöntemi mat üzerinde yapmaktır." Arka duvara doğru gider. Duvara büyük mavi bir mat dayalıdır. Matın önüne geçer ve aynı şekilde amuda kalkar, ancak bu sefer duvarı kılavuz olarak kullanır. "Bunu çalış. Ben bir arkadaşına merhaba diyeceğim."

At kuyruğunu sallayarak, beni spor salonunun karanlık köşesinde bırakıyor. Bu gece salon çok kalabalık. Birçoğu ortaokul çağında, bazıları daha küçük, birkaçı Flynn'in yaşlarında, diğerleri ise Avery gibi daha büyük görünüyor.

Bir grup kızın ince çubukta tekerlek yapma alıştırması yaptığı kirişlerin önünde durur. Altı ya da yedi yaşından büyük olamazlar, ama küçük bedenlerini havada savururlar ve sanki yürümeye başladıkları günden beri bunu yapıyorlarmış gibi düşmeden bir şekilde yere inerler. Beceri seviyeleri farklıdır, ama hepsi çok etkileyicidir.

Bir küçük kız hariç. En alttaki kirişte çalışıyor. Yerden bir fitten fazla yüksek olamaz ve altında bir mat var. Çocuk, her denemede ayağı kayarak takla atmaya çalışırken gözyaşlarına boğuluyor. Diğer kızlar ona bakıyor ve koç onu teselli etmeye çalışıyor.

Avery yavaşça yaklaşır, koçla bir süre konuşur, sonra ağlayan kızın yanına gider ve onun önünde çömelir. Archer gibi dudaklarını okuyamam, ama ona gösterdiği yumuşak gülümseme, onu cesaretlendirdiğini, belki de sakinleştirdiğini gösteriyor. Küçük kız başını sallayınca Avery ayağa kalkar. Küçük kız tekrar dener ve bu sefer Avery onu fark eder, kız yere inerken bacaklarını yeniden hizalar. Bunu birkaç kez tekrarlarlar. Koç diğer kızlara talimat vermeye başlar ve kısa süre sonra hepsi kendi tekerlek hareketlerine geri döner.

Ben el üstünde durmaya devam ediyorum, ama her seferinde durup Avery'nin ona nasıl yardım ettiğini izliyorum. Şimdi onunla birlikte denge aletinin üzerinde. Küçük kız, Avery'nin basit takla atışını izliyor.

Hareketleri o kadar akıcı ve zarif, o kadar kontrollü ki, bir başka el duruşunda sallanırken fark ediyorum.

Yere düşerim ve pratik yapma iddiasından vazgeçerim. Avery kırıktan bana bakar ve kaşlarını kaldırır. Ben de gülümserim.

O gerçekten çok seksi. Bugün koyu mavi bir jimnastik kıyafeti giyiyor. Kıyafet kalçalarını yüksekte kesiyor ve bacaklarını on kat daha uzun gösteriyor. Her santimi çelikten yapılmış gibi.

Avery küçük kıza birkaç takla daha yapmasında yardım ettikten sonra, ders biter ve sınıf kapıya doğru yönelir. Kız, arkadaşlarının arkasına koşmadan önce Avery'nin beline sarılır.

Duvardaki dev saate bakıp saati not alırken, Avery bana doğru geri geliyor.

"Üzgünüm, düşündüğümden uzun sürdü," diyor.

"Önemli değil."

Avery saate bakar. "Bir saat oldu."

"Evet." Altmış dakika geçti ve tek öğrendiğim şey, Avery'nin kaslı erkeklerden hoşlandığı ve küçük çocuklarla şaşırtıcı derecede iyi olduğu. Bunların ikisi de serbest stil becerilerimi geliştirmeme hiçbir şekilde yardımcı olmayacak.

"Birkaç dakika daha vaktin var mı?"

"Zaten bir saatimi boşa harcadım, birkaç dakika daha ne fark eder ki?"

ON ÜÇ

Avery

Knox'a sinirlenmemek için gerçekten çok uğraşıyorum.

Geldiği andan itibaren tamamen ilgisiz görünüyor. İstediğim her şeyi yaptı, ama başka bir yerde olmak istermiş gibi görünüyor.

Yere oturuyorum ve o da aynısını yapıyor, bu hareket bir şekilde iki kat daha zor görünüyor.

"Ayakta yaptığın gibi bacaklarını aç." Ona gösteriyorum. "Sonra ellerini yere koy ve ağırlığını kaydır, böyle bacaklarını aç."

Knox, ellerimle kendimi tutarken dikkatle izliyor, sonra o da deniyor. Bacaklarını tamamen düzeltmek için yeterince esnek değil, ama bir şekilde bacaklarını açmayı başarıyor.

Güçlü ve vücudu çevik. Ona zayıf dediğimde onunla dalga geçiyordum. Tristan kadar kaslı değil, ama ben Knox'un vücut tipini tercih ederim. Kaslı ve fazla iri olmadan şekilli.

Kasları ve dövmeleeri sayesinde, ona gömleğini çıkardığım andan itibaren spor salonundaki tüm kızlar ona hayran kaldı. Hey, madem o pislik gibi davranacak, ben de bundan bir şeyler kazanayım bari.

Dövmelerini çok beğeniyorum. Sol kolunun altında ve göğsünün bir kısmını kaplayan çiçek desenli bir dövmesi var. Muhteşem. Güller, sarmaşıklar ve daha dikkatli bakmazsam tam olarak anlayamadığım başka nesneler.

Ellerinde, göğsünde, sağ kolunda, sırtında ve her elinde durduğunda ve şortu yukarı sıyrıldığında gördüğüm uyluk üstünde daha fazla dövmesi var.

şortu yukarı sıyrıldığında görebiliyorum. Ama en çok gülleri seviyorum. Beklemiyordum ama kaslı pazılarını saran güller çok güzel görünüyor.

Şu anda yapabildiklerinin ötesinde bir potansiyeli olduğunu söyleyebilirim. Aptalca olduğunu düşünmüş olabilir, ama ellerinde birkaç küçük düzeltme ve mat üzerinde birkaç tekrar yaptıktan sonra, amuda kalkışları çok daha iyi görünüyor.

"Güzel," diyorum. "Ayak parmaklarını biraz uzat."

Gözlerini çoraplı ayaklarına çevirirken sallanıyor. Onun ayak başparmağını uzatmaya çalışmasını görmek, günümün en güzel anı.

Daha önce, Koç Weaver'ın beni denge aletinden uzak tutup yerine yerde beceri çalıştırmaya zorladığı bir antrenmandan sonra, sinirim yüzeye çıkmak üzere. En kötüsü, her gün beni çok zorlamamasından biraz rahatlamış olmam. Denemekten ve başarısız olmaktan endişelenmem gereken bir gün daha geçiyor.

Ve işleri daha da kötüleştiren, bugün bu yıl izlenmesi gereken en iyi beş üniversite seviyesindeki jimnastikçiyi gösteren bir makale yayınlandı. Son paragrafta, iki yıl önceki performansına geri dönebilirim bir tehdit oluşturabileceğim şeklinde bir dipnot dışında, listede yokum. *Eğer. Eğer. EĞER!*

"Şimdi bu pozisyondan el üzerinde durmaya çalış," diyorum, dikkatimi yeniden odaklayarak.

Şaşkınlıkla kaşlarını kaldırıyor, ama denerken tek kelime etmiyor. Bacaklarını nereye koyacağını ve nasıl hareket edeceğini bilmiyor ve birkaç saniye boyunca pes edip sadece bacaklarını açarak duruyor, sanki ondan imkansız yapmasını istemişim gibi. Poposunun üzerine düşüyor. Son bir saat içinde ilk kez yenilmiş gibi görünüyor ve bu beni biraz gururlandırıyor.

"Esnekliğin artana kadar yerde yükseltilmiş barlarla başlaman gerekebilir. Böyle görünmeli." Bacakları açarak duruşa geçiyorum ve sonra amuda kalkıyorum.

Onun önüne oturduğumda, gülümsüyor. Alaycı bir tonla soruyor: "Bu sana altın madalya kazandırdı mı?"

"Bireysel altın madalya kazanmadım, hayır."

"Altın, gümüş, temelde aynı şey."

"Öyle mi? İkinci olsan mutlu olur muydun?"

"Tabii ki hayır," diye cevaplar ve ekler, "Ama yine de yarışmaya katılıp dereceye girmen harika."

"Dikkatli ol, iltifata çok yaklaşıyorsun." "Antrenmanların berbat. Daha iyi mi?"

"Egzersizleri doğru yapamıyorsan, antrenman hakkında kötü konuşamazsın."

"Tabii ki yapabilirim," diyor, ama bunu söylerken yüzünde küçük bir gülümseme beliriyor. Duvardaki saati kontrol ediyor. Onu en az üçüncü kez saati kontrol ederken yakalıyorum. Eminim yapacak işleri vardır, kadınların kalbini kırmak gibi. Onu bundan alıkoymak istemem.

"Sanırım bugünlük bu kadar. Yarın birkaç bar yerleştireceğim ve o şekilde kalkıp kalkamayacağını göreceğiz."

"Sabırsızlanıyorum," diyor kuru bir şekilde.

"İstemiyorsan gelmek zorunda değilsin," diye hatırlatıyorum. Bunu bedavaya yapıyorum, onunla aynı miktarda zamanımı ayırıyorum.

"İzin verdiğin için teşekkürler, prenses." Hızla ayağa kalkar, gömleğini alır ve dışarı çıkar.

Ertesi gece, onun gelmeyeceğini düşünürüm. Ben denge aleti üzerinde çalışırken, Hope mat üzerine iniş yapmaktadır. Tam olarak başaramasa bile, gülümsemesi hiç bozulmaz.

Knox spor salonuna girdiğinde, beni aramak için etrafı tarar. Beni görmeden önceki o birkaç saniye içinde, onu gözlerimle yutarım. Siyah spor pantolon, siyah gömlek, siyah ayakkabılar. Muhtemelen siyah bir kalp. Ama lanet olsun, çok yakışıklı.

"O kim?" Tristan'ın sesi beni ürküttü. Denge aletinin yanında durdu ve Knox'a baktı.

"Quinn'in erkek arkadaşının bir arkadaşı." Aşağı atlıyorum. "Birlikte antrenman yapıyoruz."

Alaycı bir şekilde gülerek, Knox'un ayakkabılarını ve tişörtünü çıkardığı kapıya doğru benimle birlikte yürür. "O senin tipin değil, Ollie."

"O zaman onunla çıkmadığım iyi olmuş. Ayrıca, benim tipimin ne olduğunu sen nereden bileceksin ki?"

"Kolay. Ben."

O çok kendini beğenmiş ve çok yanılıyor. Yani, tabii ki çekici, ama benim genelde çıkacağım türden bir erkek değil. Son erkek arkadaşım Nolan bir sporcuydu, basketbol takımındaydı, ama aynı zamanda tatlı ve romantikti. Tristan gibi değil, o muhtemelen bir kızın evde kalmasına izin vermenin

romantik olduğunu düşünen Tristan gibi değil. Ama Nolan da sonunda beni aldattı, yani o kadar da tatlı bir adam değildi galiba.

Knox başını kaldırıp çıplak bacaklarıma ve bugünkü pembe taytıma bakıyor, sonra Tristan'a kayıyor.

Tristan kaslı kollarını kavuşturur ve göğsünü şişirir. Of, erkekler. Onları tanıştırmaya zahmet etmiyorum.

"Hazır mısın?" diye Knox'a soruyorum.

Tristan'a son bir kez bakar ve sonra başını sallar.

Onu dün çalıştığımız köşeye geri götürüyorum ve ısınması için aynı esneme hareketlerini yaptırıyorum.

Bu gece daha hızlı ilerliyor ve Knox, ben onun için paralel barları yere koyup el üzerinde durma çalışması yapana kadar konuşmuyor. "Erkek arkadaşın sana bakıyor."

Tristan'dan bahsettiğini bilmek için bakmama gerek yok. Gözlerini üzerimde hissediyorum. "O benim erkek arkadaşım değil."

"O bunu biliyor mu?"

"Ayak parmaklarını
uzat."

Ben esnemeye devam ederken, o homurdanarak parmak uçlarını uzatıyor. Bu gece dizim ağrıyor. Doktor, spor salonunda kendimi zorlamaya devam ettiğim için dizimin diğer yerlerimden daha fazla ağrımaya devam edeceğini söylemişti.

"Ya sen?" diye soruyorum, ayağa kalkıp kan dolaşımını hızlandırmak için kol hareketleri yaparken.

"O da benim erkek arkadaşım değil."

"Evet, şaka yapmıyorum," diye kuru bir şekilde cevap veriyorum. Sonra neşeleniyorum. "Yine de kötü bir görüntü değil."

Kim daha dominant olurdu karar vermeye çalışıyorum. Tristan daha iri, ama hayır, kesinlikle Knox olurdu.

O sırtarak setler arasında duraksıyor. "Hayallerini yıkmak istemem ama ben ilişki falan yapmam."

"Hayır, gerçekten mi? Şok oldum. Duygularından korkan başka bir erkek," diyorum tüm can sıkıntıyla.

Hope kırıktan bana el sallıyor, Knox'a kocaman gülümsüyor. Ben de el sallıyorum ve buraya gelmemesi için parmaklarımı çaprazlıyorum. Knox ona çok yaklaşırsa, Hope onun üzerine salya akıtabilir.

"Peki ya sen?" diye sorar.

"Bana ne olmuş?" Cevap vermek için bilerek aptal rolü yapıyorum. "Çıkıyor musun yoksa sadece erkekleri eğlence için çiğneyip tükürüyor musun?"

Kadınsı olmayan bir homurtu çıkar. Nedense, onun bende o tür bir yetenek olduğunu düşünmesi hoşuma gidiyor. "Şu anda bir ilişki yaşamıyorum."

"Şaşırdım, prenses."

"Neden? Kız olduğum için mi? Kızlar her zaman duygularını açıkça göstermeli, böylece senin gibi büyük, kötü playboylar onları ezip geçebilsin diye mi?"

"Bekarsın. Anladım."

"Evet. Kendi tercihimle." Şu anda onun bunu bilmesinin çok önemli olduğunu hissediyorum.

bunu bilmesi çok önemli geliyor.

"Evet, ben de anladım. Şuradaki Ken bebeği senin fikrini değiştirmek fikrini değiştirmek isterdi." Knox yine sırtıtarak presin başına geri döner. Sadece bir günde çok gelişme kaydetmiştir.

Ben yorum yapmıyorum ve Knox, "Belki de ona izin vermelisin. Gerginliğini azaltacak bir şeye ihtiyacın var gibi görünüyor." diyor.

Boynumu çeviriyorum. "Ona kılavuz versem bile gerginliğimi nasıl azaltacağını bilemez."

Knox'un derin kahkahası beni şaşırttı. "Biliyordum. Onunla çoktan takıldın."

Kahretsin. Bunu paylaşmak istememiştim.

"Bir kez öpüştük," diye açıklığa kavuşturuyorum, yanaklarımın ısındığını hissederek. "Ve bir daha asla olmayacak."

"O buna karşı çıkarsa olmaz."

"Bence başka bir şeye hazırsın." Sinirleniyorum ve tek istediğim, biraz odaklanmak için kırışe çıkmak.

Barları kaldırıp Knox'u kırışlerin yanına götürdüm. Hope'un ona salya akıtma riskini göze almam gerekecek, çünkü oraya vardığımızda hala iniş çalışıyor. Elimi boş bir kırışin üzerinde gezdirdim. "Sana katılabilir miyiz?"

"Tabii ki, elbette!" Gülümsemesi Knox'a kilitlenmiş durumda.

"Oraya çıkmamı mı istiyorsun?" Koyu renkli kaşları kalkıyor ve başını sallıyor.

"Denemenizi görmek eğlenceli olurdu ama hayır. Kırış sizin için çok zor." Arkamızdaki tavandan sarkan halkaları işaret ettim. "Ben ekstra antrenman yaparken siz de orada çalışabilirsiniz diye düşündüm."

"Çok mu zor?" İkna olmuş gibi görünmüyor. "O

haklı," diyor Hope. "Göründüğünden daha zor."

"Öyle mi?" Ona gülümser, gerçek bir gülümsemeyle, kayıtsızlık ya da flörtöz imalarla dolu bir gülümsemeyle değil.

"Bu benim arkadaşım Hope," derim, başımı ona doğru eğerek.

"Merhaba Hope. Ben Knox. Sen harikasin. Takla attığını, döndüğünü gördüm... Bilemiyorum. Karmaşık görünüyordu."

"Teşekkürler. Avery bana yardım ediyor." Onun sözleri onu heyecanlandırır.

Knox ona gülümsemeye devam eder. Ona karşı çok... kibar ve iltifat edicidir. Yüzümdeki şaşkınlık belli olmalı ki, bana baktığında ifadesi değişir.

"Ne?"

"Hiçbir şey." Gözlerimi kaçırdım.

Hope, Knox'un parmaklarını halkaların etrafına doladığını izliyor. "Jimnastikçi olmak için antrenmana başlamak için biraz yaşlısın."

Gülüyorum, sonra durmak için alt dudağımı ısıyorum. "O jimnastikçi değil."

"O zaman Avery'yi tavlamaya mı çalışıyorsun?"

diye sorar. "Hope," diye azarladım.

"Ne? Sadece bir soru." Yüzüm kızarsa da devam ediyor. "Müzikal tiyatro sınıfımdaki bir çocuk, Anna Laurie'nin onunla çıkmasını sağlamak için sınıfa katıldı ve işe yaradı."

"O benimle çıkmak için burada değil, Colter'ın benimle ve Quinn'le yaptığı gibi antrenman yapıyor."

Bir saniye düşünür. "Colter, Quinn ile çıkıyor, değil mi? Onun sizinle antrenman yapmasının, sadece onunla vakit geçirmek için bir bahane olduğunu sanıyordum."

Hay aksi. Bu en azından kısmen doğru. "Evet, ama burada olan şey bu değil."

Knox'a dönerek, "Çok yazık. Sen çok yakışıklısın ve Avery'nin yeni bir erkek arkadaşına ihtiyacı var. Son erkek arkadaşı senin kadar yakışıklı değildi ve yalancı, aldatan biriydi..."

"Tamam. Bu kadar paylaşım yeter." Knox'a bakmaktan kasten kaçınıyorum. O kızı seviyorum ama aklına gelen her şeyi söylememeyi öğrenmesi gerekiyor. Ya da ona bir şeyler anlatmayı bırakmam gerekiyor.

"Oh, babam geldi. Gitmeliyim." Kirişten atlar ve bana, sonra Knox'a el sallar. "Bir dahaki sefere görüşmek üzere."

Bir anda ortadan kayboldu ve beni onun patlamasıyla baş başa bıraktı. Knox'a baktım ve bana kendini beğenmiş bir şekilde gülümsediğini gördüm.

"Sen o kadar da yakışıklı değilsin, o sadece on üç yaşında ve sen gömleksiz dolaşıyorsun," diyorum ona.

O dalgın dalgın başını salladı. "Tristan'dan mı bahsediyor? Yalan söyleyen, aldatan eski sevgiliden mi

bahsediyor?" "Hayır. Sana Tristan'la çıkmadığımızı söylemiştim."

"Sadece tatmin edici olmayan bir ilişki." O şakacı sırıtiş daha da büyüyor.

"Bir daha asla tekrarlanmayacak sarhoş bir hata," diyorum daha çok daha çok kendime söylüyorum.

"O kadar mı kötüydü?"

Tristan'a gizlice bir bakış atıyorum. İkimizin de ne kadar sarhoş olduğunu düşünürsek, onu kötü olarak nitelemek haksızlık olur.

"Sanmıyorum. Biz birlikte kötüydük."

Knox'un bakışları yavaşça aşağıya kayıyor ve sonra geri dönüyor, beni baştan aşağı bir kez daha inceliyor. "Prenses, eğer berbat bir şey olduysa, hepsi onun suçu."

"Yarın aynı saatte?" Perşembe günü, zamanımız dolduğunda soruyorum. Dört gün boyunca birlikte antrenman yaptık ve her gün daha da sinirli görünüyordu. Tek hoş olduğu anlar Hope ile birlikte olduğu anlardı.

Bugün neredeyse iki kelime bile etmedi. Ona öğrettiğim her beceride gelişme gösterdi ve Hope, beni korkunç bir kırmızıya boyayan daha fazla dedikodu paylaştı, ama bunların hiçbirisi onun ruh halini iyileştirmiş gibi görünmüyordu.

"Hayır." Başını salladı. "Colter ve takımla şehir dışına çıkacağım."

"Oh, tamam." Sweatshirt'ümü giyip ayakkabılarımı giydim. "Hala numaralar yapıyorsun mı?"

Kulağa kötü geldiğini biliyorum ama birlikte çalışırken tüm bunların anlamını bir şekilde unuttum. Seanslarımızın çoğunda onu boğmak istemeden sadece bitirmeye çalışıyorum.

"Olası değil." Başını tekrar hafifçe sallayarak, "Daha iyi olana kadar sadece kurup söküyorum," diyor.

"Seanslar yardımcı oluyor mu?"

"Bana yaptırdığın amuda kalkma ve diğer saçmalıkları mı kastediyorsun?" Cevap çok açıkmiş gibi kaşlarını kaldırdı. "Bildiğim kadarıyla hayır."

Ah.

"Tamam. Herhangi bir önerin var mı?"

"Bunu kendim nasıl yapacağımı bilseydim, sana takla dersleri için gelmezdim." Tişörtünü giyer. Bu hareket saçlarını dağınık hale getirir ve ben de parmaklarımı saçlarında gezdirmek isterim.

"Bütün bu işi aptalca buluyorsan, neden gelmeye devam ediyorsun?"

Omuzlarını silkiyor. "Son çare, sanırım."

ON DÖRT

Avery

TRISTAN, üniversite öğrencileriyle dolu, kampüs dışındaki bir apartman kompleksinde yaşıyor. İki bina ötedeki hokey takımı arasında özellikle popüler.

Onun evinin balkonunda takılıyoruz ve diğer partilerden gelen gürültüler birleşince sanki tüm Valley Üniversitesi buraya toplanmış gibi hissediyoruz. Jimnastik takımının çoğu burada, erkekler ve kızlar. Tristan'ın koridorun karşısındaki komşuları Nico ve Whitley, üniversitenin golf takımında ve birçok takım arkadaşlarını da getirmişler.

Hala erken saatler ve atmosfer rahat ve dostane. Uzun bir hafta oldu ve Quinn beni gelmem için ikna etmek zorunda bile kalmadı. Benim ve Knox'un antrenmanlarına takıntılı olmaktan başka bir şey yapmam gerekiyordu.

Dünkü sözlerini sürekli tekrarlıyorum. *Son çare, sanırım.*

Ona adadığım zamanı son çare olarak düşünmek hoşuma gitmiyor, ama kabul ederken tereddüt ettiğini biliyordum. Asıl sorun, tırnaklarımı ısıdırıp manikürümü mahvetmek istememe neden olan şey, bir fark yaratıp yaratmadığımı merak etmek. O, öyle düşünmediğini söyledi ve bu canımı yaktı.

"Yeniden doldurmamı ister misin?" Tristan, etrafımdaki partiyi izlerken, aslında görmeden, soruyor.

Düşüncelerimi toplamak için başımı sallıyorum. "Hayır, gerek yok."

Yanımdaki boş kamp sandalyesine oturur. Sarı saçları gözlerine düşer ve başını hafifçe sallayarak saçlarını geri iter. "Dizin nasıl?"

"İyi," diyorum çabucak.

Gözleri kısılır ve çıplak bacaklarıma düşer. "Hala antrenmanda kendinizi tutuyorsunuz."

"Evet, şaka yapmıyorum. Koç hala beni minderlerde çalıştırıyor. Tekrar sakatlanmamam için yavaş yavaş başlamamı istiyor."

"Saçmalık."

Kupamda bira kalmış olsaydı, ona fırlatmak isterdim.

"Seni şımartıyor. İstersen yüzde yüz geri dönebilirsin. Anlamadığım şey, neden kendini zorlamıyorsun? İki ay kaldı ve herkes bu aksilik kariyerini sona erdirecek mi yoksa seni daha da hırslandırıp zirveye taşıyacak mı diye bekliyor."

Tristan on altı yaşından beri spot ışığında yarışıyor. İki kez Olimpiyatlara katıldı ve her ikisinde de madalya kazandı. Anlamıyor. Kimse onun yeteneğini sorgulamadı ya da bunu şansa bağladı.

"Kabul et." Yaklaşarak parmak uçlarıyla uyluğumu okşadı. "En azından bana karşı. Seni tanıyorum, Ollie."

"Sarhoşken bir kez sana dokunmana izin verdim diye beni tanıdığın anlamına gelmez." Bacağımı onun dokunuşundan uzaklaştırıp ayağa kalkıyorum. "Sanırım bir içki daha istiyorum."

Daireye girip mutfağa gidiyorum ve bir içki daha hazırlıyorum. Biraz votka ve çilekli soda. Quinn oturma odasında video oyunu oynuyor. Mario Kart'ta bir tur daha kazandıktan sonra kumandayı bana uzatıyor ve bana doğru zıplıyor.

Sormadan bardağımı alır ve beni yakından izleyerek içer.

"Rica ederim," diye kuru bir şekilde mırıldanıyorum, ama aslında kızgın değilim. Kendime bir içki daha hazırlamaya başlıyorum.

"Neden gözlerinde cinayet işleyen bir bakış var ve kime bağırman gerekiyor?" Gözleri bardağın üzerinde büyüdü.

Tristan içeri girer ve göz göze geldiğimizde ona ters ters bakarım. O yoluna devam eder, oturma odasından geçer ve yatak odalarına doğru koridorda kaybolur.

Oda arkadaşı olmamasına rağmen iki yatak odalı bir dairesi var. Yedek yatak odasını egzersiz odasına çevirmiş. Biliyorum çünkü orada öpüştük. Bir dakika önce evinde spor salonu olduğu için onunla dalga geçiyordum, bir dakika sonra ise beni öpüyordu. İğrenç. Bir daha asla.

"Oh. Anlıyorum. Bilmeliydim." En iyi arkadaşım sesini yükselterek ona bağırıyor. "Sen bir pisliksin, Williams."

Ne olduğunu bilmeden bile bu kadar sadık olması beni güldürüyor.

"Üzgünüm," diyor daha samimi bir şekilde. "Ne yaptı?"

"Her zamanki gibi çekici davranıyordu." Bir yudum alıp öksürdüm. Yeniden hazırladığım içkiye biraz fazla votka koymuşum.

Bana anlayışlı bir gülümsemeyle bakar. "Gitmek ister misin? Hokeycilerin misafirleri olduğunu duydum."

"Hayır, sorun yok." Onun sözlerinin kafamı ne kadar karıştırdığını bilmesini istemiyorum.

"Tuvaletlerini streç filmle sarabilirim ya da gürültü şikayeti yapabilirim." Gülümsayarak başımı sallıyorum. "Beni yalnız bırakma yeter."

Kolunu koluma doladı. "Asla."

"Quinn, sıra sende," diye bağılıyor biri oturma odasından.

Gözleri heyecanla parlar, sonra kendini tutar. "Bu gece işim bitti."

"Git," diyorum ona. "Ben

izlerim." "Video

oyunlarından nefret edersin."

"Hayır, sevmiyorum. Sadece iyi değilim. Senin kişisel cheerleader'ın olabilirim." Çoğunu takip etmekte zorlandığım için ne zaman tezahürat yapacağımı bana söylemesi gerekebilir.

Quinn ve birinci sınıf golfçü arasında bir yere yerleşiyorum. Diğer herkes oynuyor, ben de telefonumda gezinerek ve normalden daha hızlı içerek kendimi oyalamaya çalışıyorum. Ara sıra oyunda neler olduğunu kontrol etmek için başımı kaldırıyorum. Quinn'in heyecan seviyesi benim en iyi göstergem. Kazandığında gürültü yapıp zıplıyor, kaybettiğinde ise sessizce oturup somurtuyor.

Telefonu arka arkaya üç kez çaldı ve kanepede bizim aramızda titredi.

"Colter arıyor," diye ona ekranı hızlıca kontrol ettikten sonra söylüyorum.

"Ona Mario Kart'ta çok iyi olduğumu söyle. Çok gurur duyacaktır," diyor Omzunun üzerinden.

Derin konsantrasyon modunda olan onun bir fotoğrafını çekerim, sonra onun tam olarak söylediği sözlerle ona mesaj atarım. O da "Aferin kızım"

diye cevap verir. ♥

diye cevap verdi. Ben de gülerek "Çok gurur duyuyor" dedim.

İkinci el övgüye gülümser. Tur nasıl gidiyor

diye sorarak cevap veririm.

COLTER

Harika. Bu gece Chandler'da bir fuar. Kalabalık var.

Knox'un etkinliğe katılıp katılmadığını sormak istiyorum ama nedense sormak garip geliyor. Sonra "boş ver" diyorum, biz birlikte çalışıyoruz. Sormamak garip olur, değil mi?

COLTER

Hayır, henüz değil. Ama o da yavaş yavaş ilerliyor. Onunla antrenman yaptığın için sana gerçekten minnettarım.

"Benim bir faydam yok ki," diye kendi kendime mırıldanıyorum.

Quinn zafer ılıı atar, kumandayı bırakır ve telefona uzanır. O kadar hızlıdır ki, nasıl olduğunu bile anlamam, Colter'ı FaceTime'da arar. Ona ne kadar inanılmaz olduğunu anlatır, o da onu destekler ve kocaman gülümser.

Oda çok gürültülü. Golf takımından bir grup erkek az önce geldi.

"Seni duyamıyorum," diyor Quinn.

"Git eğlen, bebeğim," diyor ona. "Eve vardığında bana mesaj at."

"Bekle," diyorum, o telefonu kapatmadan önce. Ona telefonu bana vermesini işaret ediyorum.

"Avery seninle konuşmak istiyor." Telefonu bana uzatır ve ben oturma odasından çıkıp biraz daha sessiz olan koridora geçerim.

"Ne oldu?" Colter endişeli bir şekilde konuşmamı bekliyor. "Knox hakkında..." diye başlıyorum ve derin bir nefes alıyorum. "Ona ona yardımcı olduğumdan emin değilim."

Gülümser. "Bunun doğru olmadığına eminim." "Bence doğru olabilir."

"Tamam. Peki, benden ne istiyorsun?"

"Bilmiyorum. Fikirler? Neyle mücadele ediyor?" "İniş numaraları."

"Özellikle," diye ısrar ettim.

Elini saçlarında gezdirir. "Knox bisiklet üzerinde bir canavar. Bisikletle istediği her şeyi yapabilir. Ama havadayken tam kontrolü elinde olmadığına kendinden şüphe ediyor. Freestyle, kontrolü kaybetmeden kontrolü kaybetmekle ilgilidir, anlarsın ya?"

Kafamı sallıyorum. Aslında öyle. Beam de aynı şekilde. Mesele güven. "Ona her zaman sorabilirsin," diye başlıyor Colter.

Colter'ı güldüren bir yüz ifadesi yapıyorum. "Onu tanıyın. O kadar da kötü biri değil."

Quinn yanıma geri döner.

"Seni Şimdi kız arkadaşına geri veriyorum," diyorum.

Quinn veda ederken, ben başparmağımı ısırıp Colter'ın sözlerini düşünüyorum.

"Tamam." Quinn, telefonunu Şortunun n cebine koyarken düşüncelerimi keser. "Bir içki daha alayım, sonra hokey partisine gidelim."

O bardağını doldururken, telefonum çalıyor. ıkardığımda, Colter'dan bir mesaj var. Bir bisikletçinin rampadan yukarı çıkıp havada uçarken, vücudunu bisikletten kaldırdığı bir tür numara yaptığı kısa bir video. Bisikletinin hareketlerinden onun Knox olduğunu anlayabiliyorum.

Videoyu beş kez izledim, yavaŐlattım, yakınlaŐtırdım, her bir parçasını inceledim. Tam olarak ne aradığımı bile bilmiyorum. Sanırım yardımcı olacak bir Şey. Altıncı kez izlerken Colter'dan başka bir mesaj geldi. Kelime yoktu, sadece bir numara vardı.

Ve bu numaranın kime ait olduğunu biliyorum.

ON BEŞ

Knox

Sevgi Dolu Kardeşler

HENDRICK

Valley High kazandı. Flynn MVP oldu. Yirmi bir sayı. □

BROGAN

Harikaydı. Diğer takım onu durdurmak için üç farklı savunma denedi. #durdurulamaz ARCHER

Grup adını kim değiştirdi yine? HENDRICK

Formak zorunda mısın? BROGAN

□ ♥ ♥ ♥

ARCHER

Knox, etkinlik nasıl gidiyor? Bu gece bisiklet süreceksin?

ME

Hayır. Muhtemelen biraz daha sürecek. Tebrikler, kardeşim. Kaç asist yaptın?

HENDRICK

Muhtemelen telefonuna bakmıyordur. Maçtan sonra Pete'in evine gitti. BROGAN

Partiden bahsetmişken... Ben kaçtım. Görüşürüz, ezikler. HENDRICK

Kardeş sevgisi buraya kadarmış, ha?

Kafamı sallayarak, grup sohbetimizin dışında Flynn'e bir mesaj atıp onu tebrik ediyorum ve eve geç geleceğimi, eğer eve gitmek için araca ihtiyacı olursa haber vermesi gerektiğini söylüyorum.

Etkinliğin başlamasına yaklaşık otuz dakika kaldı. Her şey hazır ve Colter ve ekibi ısınmaya ve son hazırlıklarını yapmaya başladı, seyirciler de yerlerini alıyor.

Benim görevim büyük ölçüde bitti. Herhangi birinin bir şeye ihtiyacı olursa hazır bekliyorum, ama burada herkes oldukça pratik. Bir şeye ihtiyaçları olursa, birinin bunu yapmasını beklemiyorlar. Sanırım bu, ihtiyacım olan her şeyi sağlamak için bana adanmış bir ekibin etrafımda olması gibi, unuttuğum bir lüks.

Colter pistten çıkıp önümde duruyor. "Oldukça havalı, değil mi?"

"Evet."

Bilmiş bir şekilde gülümsüyor. "Yakında sen de bizimle ısınmaya başlayacaksın." "Onu bilemem."

"Avery ile işler nasıl gidiyor?"

"Dürüstçe mi?" diye soruyorum. O başını sallayınca, "Yardığına emin değilim" diyorum. "Devam et. Belki senin için doğru cevap değildir, ama yemin ederim ki benim için

büyük fark yarattığına yemin ederim. O çok sert biridir." "Evet," diye gülerek onaylarım.

"Öyledir."

"İkinizin birbirinizi öldürecek mi yoksa birbirinizin kıyafetlerini yırtacak mı bilemiyorum."

"Kesinlikle ilki." İkincisini düşünmediğimden değil.

Gülerek, bir ayağını yere indirip kaskının vizöründen bana bakıyor.

"Neden kalabalığın arasına oturup izlemiyorsun?"

Kafam karışık. "Beni şimdiden ekipten atıyor musun?"

Gözleri eğlenceyle parıltıyor. "Biraz uzaklaş. Hileleri izle. Gerçekten izle. Başarmaya çok yaklaştın."

İki haftadır izliyorum, ama onun bir fark yaratacağını düşünüyorsa, gözlerim bağlı tek ayak üzerinde zıplamaya bile razıyım.

"Peki ya Patrick?"

"O kendi başının çaresine bakabilir." Colter motorunu çalıştırıp uzaklaşıyor.

Pat'e numaramı aldığından emin olmak için ona soruyorum ve bir şeye ihtiyacı olursa nerede olduğumu söylüyorum. Sonra yan kapıdan çıkıyorum.

Colter, Valley etkinliğinin diğer planlanan etkinliklere kıyasla küçük olduğu konusunda şaka yapmıyordu. Stadyum doludur ve enerji yüksektir. Bu enerji derimin altında titreşir ve bana çocukken küçük yerel yarışlara katıldığım zamanları hatırlatır. Motokros etkinlikleri daha büyük ve daha gösterişlidir, ama buradaki enerjiyle boy ölçüşemezler. Bu, benim unuttuğum kadar basit bir şey. Belki de bunu kenardan romantikleştiriyordum.

Orada olmayı özlüyorum. Mike'ı ve daha iyi olmak, daha çok çalışmak için sık sık yaptığı moral konuşmalarını bile özlüyorum. Sanki en iyi olmak için çaba sarf etmemişim gibi. Bunun için çok çalıştım. Moral konuşmasına gerek yok. Bu, içimdeki derin bir arzudur. En iyi olmaya çalışmadıkça hiçbir şey yapmak istemiyorum.

İlk bölümün en üstünde bir yer bulup oturdum. Yanımdaki tribünde küçük bir çocuk zıplıyordu. Elinde oyuncak bir motosiklet tutuyordu, gözleri piste kilitlenmişti. Annesi bana gereksiz bir özür bakışı attı. Hala yarışlar hakkında böyle hissediyorum. İçimdeki heyecanı bastıramadan bedenimi sabit tutmayı öğrendim.

Colter bana kalabalığın arasına oturmamı söylediğinde onun tavsiyesini önemsememiştim. Bu numaraları antrenman pistinde milyonlarca kez izlemiştim. Ama stadyum ışıkları ve hareketlerindeki ekstra adrenalin, bana yeni bir bakış açısı kazandırdı.

Cebimde titreyen telefonum beni bulutlardan geri getiriyor.

Ayağa kalkıyorum, Pat'i bekliyorum. Kesinlikle Avery değil.

Mesajını iki kez okuduktan sonra tekrar oturdum.

BİLİNMEYEN

Düşündüm de, belki de haklısın ve antrenmanlarım berbat. Ayrıca, ben Avery.

Gülümseyerek bir cevap yazıyorum.

BEN

Hayır, değil. Avery antrenmanlarının berbat olduğunu asla kabul etmez.

Cevap olarak bana kameraya doğrudan somurtarak çekilmiş bir selfie gönderir.

BEN

Cehennem dondu mu? Chandler'da hava oldukça sıcak ama belki de henüz bana ulaşmamıştır.

AVERY

Dürüst olmak gerekirse, seninle çalışmak pek de kolay olmadı. Bunu yapacaksak, senin de bu işe gönül verdiğini bilmem gerekiyor.

BEN

Bütün hafta geldim ve amuda kalktım. Daha ne kanıt istiyorsun? Kan yemini mi?

AVERY

Cazip.

Ekranın altında dans eden noktalar, onun yazmaya devam ettiğini gösteriyor. Tekrar piste bakıyorum. Atlamalarda kısa bir ara var ve Brooklyn bisikletinin üzerinde ayakta durarak etrafta dolaşıyor. Aşağı atlayıp çitin önünde durduğunda, motoru çalıştırıyor ve lastikleri yakıyor. Kalabalık buna bayılıyor.

Gözlerimi tekrar telefonuma çeviriyorum.

AVERY

Size yardımcı olmak için elimden geleni yapacağım, ancak size sunduğum her şeye açık olmanızı istiyorum.

BEN

Kartwheel yapmaya hayır diyorum.

O, yine somurtkan bir selfie gönderir. Onun arkasındaki arka plana bakarım. Kalabalık bir yerde. Bir apartman ya da ev olabilir.

arkasında erkekler var ve içlerinden biri kesinlikle ona bakıyor.

BEN

Neredesin?

AVERY

Konuyu değiştirme dostum.

Dostum mu? Ciddi misin?

Colter ve ekibi senkronize numaralarından birini yapmak için sıraya girerler. Zamanlama çok güzel. Gurur duyuyorum. Bundan sonra yazdıklarımın tek açıklaması bu olabilir.

BEN

Tamam. Kabul ediyorum. Ne istersen yaparım.

Birkaç dakika cevap gelmez.

AVERY

Vay canına. Beklediğimden daha kolay oldu. Sen Knox'sun, değil mi?

Bir selfie çekip gönder tuşuna basıyorum.

AVERY

Uzaylı senin yüzünü çok iyi yapmış. Neredeyse aynısı gibi görünüyor.

BEN

Yüzümü beğendiğini böyle mi söylüyorsun?

AVERY

☐ Pazartesi görüşürüz.

ME

Orada olacağım.

Telefonumu tekrar cebime koymak üzereyken, bir mesaj daha gönderdi.

AVERY

Oh, Knox... Kesinlikle takla atacağız.

SIXTEEN

Avery

"ORAYA ÇIKMAYACAĞIM."

Knox bana inatçı bir bakış attığında, bu hafta sonu tutduğum tüm iyimserlik yok oldu.

"Her şeyi yaparım demiştin," diye hatırlatıyorum ona.

Bir iç çekerek kirişe yaklaşır. Nasıl çıkacağını bilemiyormuş gibi bir saniye durur. Oops. Bazı insanlar için bunun nefes almak kadar kolay olmadığını unutmuşum. Aşağı atlayıp ona nasıl yapılacağını göstermeden, Knox etkileyici üst vücut gücüyle kendini yukarı çeker.

O dik dururken, dengesini bulmaya çalışırken biraz sallanırken, gülümsemek için kendimi zor tutuyorum. Yüzündeki ifadeden, şu anda gülmenin uygun olmayacağını anlayabiliyorum.

Isınma ve trambolinde biraz çalışma yaptıktan sonra, bunun işe yarayacağını umuyorum. Ve eğer işe yaramazsa, en azından kirişte birkaç dakika geçirdim. Koç Weaver'ın bilmediği şey ona zarar vermez.

"Tamam." Biraz sakinleşiyorum. "Çukura geriye doğru takla atarak inmeni istiyorum."

Koyu renkli kaşlarından biri yukarı kalktı.

"Bu tamamen güvenli. Beş yaşındaki bir çocuk bile yapabilir," diye alay ediyorum. "Oooh. Ona gösterebilir miyim?" Hope, komşu kirişteki yerinden yalvaran bir ifadeyle soruyor.

komşu kirişin üzerinde dururken yalvaran bir ifadeyle sorar.

Ben başımı sallamadan, o çoktan pozisyonunu almış. Geriye doğru takla atmadan önce bir tekerlek ekliyor ve çukura değil, mindere iniyor.

Knox'un çenesi ileri geri hareket ediyor. "Tekrar görmek ister misin?" diye soruyorum.

"Hayır," der sert bir sesle. Hope ayağa kalktığında, bana hala somurtarak sessizce yumruğunu uzatır.

Hope, neşeyle yumruklarını Knox'un yumruklarına vurur ve yüzü pembeye döner. "Bir kez daha yap, sonra yere inelim," diyorum

Knox'a. "O zaman ne anlamı var? Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Her şeyi yapabileceğini söyledin, ben de ciddi olup olmadığını görmek istiyorum."

Hırsla, sonunda kirişin ucuna doğru ilerler. Tereddüt eder. "Fazla düşünme. Tıpkı daha önce yaptığımız gibi."

"Evet, ama şimdi ip üzerinde dengede duruyorum." Yanakları nefesle şişer ve sonra dener.

Hemen rahatlarım. Başardı. Çukurdan çıktığında yüzünü görmek için yanına giderim.

"Bu bir gülümseme mi?" diye soruyorum, ellerimi belime koyarak.

Yüzünden silmeye çalışır, ama dudakları onu ele verir.

"Eğlenceli, değil mi?" diye sorarım.

"Bilmiyorum. Sanırım bayıldım. Artık bana eziyet etmeyi bitirdin mi?"

"Evet." Kirişten atladım. "Ve sen testi geçtin."

Belki onun için hala umut vardır. Bana güvenmesini istiyorum. Tabii ki, onun kirişe çıkmasını izlemek eğlenceliydi, ama asıl önemli olan, her fırsatta benimle kavga etmeyecek olmasıydı.

"Tamam. Çukura geriye takla atmaya devam edelim, ama formuna odaklan."

Bir saniye önce beni takip ediyordu, ama bir saniye sonra arkama baktığımda telefonunu kontrol etmek için durmuş.

Ona doğru yürüyorum. "Sonra buluşalım mı?"

"Hayır." Parmakları ekranın üzerinde uçarken telefonuna somurtarak bakıyor. Acaba seks sırasında da somurtuyor mu?

"Sadece otuz dakikamız kaldı," diye hatırlatıyorum ona. Normalde, beni kovana kadar spor salonunda kalmaya razı olurum, ama bu gece psikoloji sınavına çalışmak için bazı sınıf arkadaşlarımla buluşacağım.

"Bir iş çıktı. Gitmem gerek."

"Şimdi mi?"

"Evet." Telefonunu cebine sokup, özür bile dilemeden koşarak uzaklaşıyor.

Onu takip etmeye başlarım, ama o çok hızlıdır ve ben onu yakalayamayacak kadar şaşkınım. Ne oluyor lan?

Ertesi gün hala öfkeliyim. Bütün gece onun aceleci ayrılışını açıklayan bir mesaj bekledim. Neredeyse pes edip her şeyin yolunda olup olmadığını sormak için ona mesaj atacaktım.

Kapıya bakan bir sandalyeye oturup, gözlerimi kapıya dikip onun gelip gelmeyeceğini bekledim. Anlamıyorum. Bir dakika önce her şeye hazırды, bir dakika sonra hiçbir açıklama yapmadan erken ayrıldı.

Yeter artık. Buna dayanamıyorum. O bu işi ciddiye almıyorsa, ben de ona yardım edemem. Benden bu kadar.

Knox üç dakika erken geldi. Yürürken spor salonuna bakıyordu, ama sonra bir şey onu bana bakmaya itti.

Yaklaştıkça adımları yavaşlıyor. "Selam."

"Selam," diye tekrar ediyorum. Soğukkanlı ve profesyonel davranmayı planlamıştım. Ona bunun işe yaramayacağını söyleyip uzaklaşacaktım. Ama karşımda durduğunda, tüm hayal kırıklığım yeniden su yüzüne çıkıyor. "Hayattasın."

"Eee... evet."

"Gelmeyeceğini sanıyordum." Bu bir yalan. Nasıl olduğunu bilmiyorum, ama geri döneceğini biliyordum, sadece antrenmanlarımın berbat olduğunu ve bırakacağını söylemek için olsa bile.

"Neden gelmeyeyim ki?"

"Bilmiyorum, belki dün erken kaçtığın için ya da her antrenmanı işkenceye çevirdiğin için."

"Bir işim çıktı." Kaşlarını çatı. "Benim yanımda duruyordun. Erken çıkmam gerektiğini sana söylemiştim."

"Bu birlikte antrenman yapma fikrini büyük bir fiyasko olarak kabul edip devam edelim." Yorgunum. Kendimi ve onu da hayal kırıklığına uğratamam. "Antrenman rutininize ekleyebileceğiniz bazı egzersizleri size mesaj atacağım."

En başından beri yapmam gereken buydu. Bir kez yap, unut gitsin. Ayağa kalkıp yanından geçerek otoparka doğru yürüdüm.

Knox peşimden koşarak, Bronco'ma ulaştığımda beni yakaladı. "Bekle, Avery. Üzgünüm."

Komik, dün bu kelimeyi bulamamıştı. "Hayır, ben üzgünüm. Bu asla yürümeyecekti. Sen..."

"Küçük kardeşim matematikten kalıyor," diye patladı. Tamam. Beklediğim cevap bu değildi.

"T-tamam."

"Not ortalaması spor yapmak için gereken puanın altında, bu yüzden dün koçu bana mesaj attı ve hemen görüşmek istedi."

Aklımda bir sürü soru var ama ağızımdan çıkan ilk soru şu: "Neden sana mesaj attı?"

"Çünkü ben Flynn'in vasisiyim." Elini saçlarının arasından geçirir. Bariz rahatsızlığı beni çok kötü hissettirir.

"Neden bana bunu söylemek yerine, hiçbir açıklama yapmadan buradan fırlayıp gitmedin?"

"Berbat ailemle ilgili şeyleri konuşmaktan hoşlanmıyorum, tamam mı? Tamamen kendimi verebilirim ama hayatımın her ayrıntısını paylaşmak istemeyebilirim." Çenesi sertleşir ve ağzı düz bir çizgiye dönüşür.

Alt dudağımı ısırırım. Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin. Ben tam bir köpek pisliğiyim. Beni reddettiğini düşündüm ve belki birazcık aşırı tepki verdim.

"Peki, aramız iyi mi?" diye sordu, daha sakın görünüyordu, ama koyu renkli gözleri sertleşmişti.

Bunu ona sormam gerektiğini hissediyorum. "Evet, sorun yok Knox, ama bunun iyi bir fikir olduğundan hala emin değilim. Sana nasıl yardım edeceğimi bilmiyorum. Bu hafta seni rahatlık alanından çıkarmak yardımcı olur diye düşündüm, ama belki de bu benim kapasitemi aşıyor."

"Zaten yardım ettin."

Knox Holland'dan duymayı hiç hayal etmediğim sözler. "Ne demek istiyorsun?"

"Bak." Telefonunu önüme uzatıyor. Bu hareket onu bana yaklaştırıyor. Kolu benim koluma değiyor ve kolonyasının kokusunu alıyorum.

Ekrana odaklanmak zor oluyor. Video titriyor, ama onun olduğunu anlayabiliyorum. Atlayışın en yüksek noktasında, bacakları yana doğru açılıyor ve bir eliyle tutunmayı bırakıyor. Her şey o kadar hızlı oluyor ki, yanlış gideceğinden korkacak zamanım olmuyor. Nefesim kesiliyor.

Onun inişini ve sonra kameraya doğru sürüşünü izlemeye devam ediyorum, vücut dili atlayıştan çok heyecanlandığını açıkça gösteriyor, ta ki durana kadar.

"Harika görünüyordu," diyorum ona dürüstçe.

"Biliyorum." Gururlu bir gülümseme takınıyor. Birkaç dakika önceki sinirli, sert tavırlarından tamamen farklı.

"Bence ben buna yardımcı olmadım."

"Hayır, yardım ettin. Bak, haklısın. Sana zor anlar yaşattım. Ve hala kartwheel'lerin saçmalık olduğunu düşünüyorum, ama bilmiyorum, tüm bu olanlar beni vücudumun daha fazla farkına varmamı sağladı. Havada olduğumda bile."

"Gerçekten mi?" Göğsümde bir umut ışığı parladı.

"Gerçekten mi?" Knox geri çekilir ve karşımda durur. "Beni terk etme

."

"Tamam. Sen varsan ben de varım."

"Hâlâ bunu mu yapıyoruz?" diye sorar tekrar, sesi ihtiyatlı bir

."

"Evet." Bronco'mun kilidini açarım. "Ama bu gece değil."

Bakışları çıplak bacaklarıma düşer ve sonra sanki sonunda spor kıyafetleri giymediğimi fark etmiş gibi yukarı doğru kayar. Gözleri tekrar benimkilere döndüğünde, ifadesinde hayal kırıklığı olduğunu yemin ederim.

"Neden? Ateşli bir randevun mu var?"

"Bu gece çalışma seansım var."

Kendine güvenen ve şakacı gülümsemesi bir anda geri gelir. "Oh, tamam."

"Dinlen," diyorum ona, arabamın kapısını açarken. "Yarın buna ihtiyacın olacak."

ON YEDİ

Knox

"O şeyin üzerinde gerçekten çalışıyor musun yoksa sadece oturmak için mi kullanıyorsun?" diye soruyorum spor salonuna girip Avery'yi kirişin üzerinde otururken görünce. Çoğu zaman beni orada bekliyor gibi görünüyor.

Cevap vermeden ayağa kalkar, bir tür gösterişli dönüş yapar, sonra da tekerlek ve geriye takla atarak benim durduğum yere en yakın uçtan atlar.

Başı dik, ayak parmaklarının ucunda dik dururken, bana bakıyor. bana bakıyor.

"Daha iyi mi?" diye soruyor, düz ayakları üzerine çökerek.

"Bilmiyorum. Bir kez daha görmem gerekebilir." Ya da bir düzine kez daha. Gösteriş yaparken çok seksi. Özellikle de benim için yapıyorsa.

"Bugün zaten çalıştım. Sıra sende." Küçük vücudunu benimkine çarptıktan sonra trampolin parkuruna doğru yürümeye başladı.

Bütün hafta boyunca bana çukura takla ve bükülme hareketleri yaptırdı. Biraz eğlenceli. Tabii ona bunu itiraf etmiyorum. Aynı zamanda yorucu da. Hiç bu kadar ağrımadığımı hatırlamıyorum. Yine, ona bunu itiraf etmiyorum.

O hiçbir şey söylemeden esnemeye başlıyoruz. Bu noktada tüm rutini ezberlemiş durumdayım. O öne eğiliyor, bacaklarını genişçe açarak vücudunu ikiye katlıyor. Ben daha az esnek bir versiyonunu yapıyorum, parmaklarım ayak parmaklarıma bile ulaşmıyor.

Gülerek, bana yaklaşıyor ve ayaklarını benimkilerle aynı hizaya getiriyor.

"Ellerini ver." Öne eğiliyor ve kollarını bana doğru uzatıyor.

Parmak uçlarına ulaşabilmem için bu kadar eğilmesi utanç verici. Ellerimizi birleştiriyoruz ve o bir santim geriye yaslanıyor.

Kaslarım ekstra gerilmeye tepki gösterince "Ah" diyorum. O sadece gülümsüyor ve biraz daha sert çekiyor.

"Sen küçüksün ama korkutucusun," diyorum ona. "Teşekkürler." Tatlı bir gülümsemeyle karşılık veriyor.

"Gerçekten, geceleri antrenman mı yapıyorsun yoksa sadece burada takılmayı mı seviyorsun?"

Cevap vermek için bir an durur. "Bu yılın başlarında bir yarışmada dizimi incittim. Aşırı gerginlikten dolayı ön çapraz bağım yırtıldı. Yaz boyunca ameliyat oldum ve rehabilitasyonu tamamladım, ama fazla antrenman yapamadım. Buraya gelmek benim için bir rutin, sanırım. Minderlerde elimden geleni yapıyorum. Bu, bir ayda denge aletinde yaptığım en iyi performanstı."

Eğer bu onun paslanmış haliyse, en iyi performansını görmek için canımı verirdim. "Uzun süredir yapmamış olmasına rağmen bana oldukça iyi göründü."

"Oldukça iyi mi?" Alaycı bir şekilde gülümsedi. "Dizin için üzuldüm."

"Teşekkürler."

Esneme hareketini değiştiriyoruz ve onu kendime doğru çekiyorum. Esnekliği etkileyici ve aklımda bir düzine müstehcen düşünce dolaşıyor.

"Knox?" diye sordu.

Boğazımı temizledim. "Pardon, ne?" "Omzunu sordum."

"İyi." İki gün önce bir numarada biraz sert düştüm ve sağ omzum ağrıyor. Halledemeyeceğim bir şey değil. Ona bundan bahsetmezdim bile, ama dün birkaç saniye amuda kalkmak bile zordu.

Beni bir anlığına inceler, blöf yapıp yapmadığımı anlamaya çalışır gibi.

"Gerçekten mi?" Esnemeden vazgeçip amuda kalktım, sonra yerden iterek ayağa kalktım.

Ayağa kalktığımda, o hala yerden beni eğlenceli bir ifadeyle izliyor. "Tamam. Senin sözüne inanacaktım, ama bana hava atmak istiyorsan, hiç durma. İyi bir gösteriyi severim."

Geriye yaslanıp kollarını destek olarak kullanarak, parlak mavi gözleriyle bana bakıyor. Gözlerinin üzerimde olması hoşuma gidiyor.

"Gösteri istiyorsan, beni yarışırken izlemelisin."

Başını bir yana eğiyor. "Bu bir davet mi?" Kendimi başımı sallarken buluyorum. "Evet. Ne zaman istersen."

Ellerini uzatıyor ve ben eğilip onu ayağa kaldırıyorum. Biraz fazla sert çekiyorum. O çok küçük. Ve öne doğru, göğsüme doğru sendeliyor. O gülüyor, ben de gülüyorum.

"Çok nazıksın," diyor, kahkahasına alaycı bir ton katarak. Bir an orada kalıyoruz, yanağı çıplak göğsüme yaslanmış, ben de ona tutunmuşum.

Avery geri çekilir ve bakışlarını indirir, anı bozar. "Neden biraz daha geriye salto çalışmıyoruz? Dün iyi görünüyordu."

Onun yaptıklarını sessizce taklit ediyorum, ama çok daha az zarif bir şekilde. Beni takla atıp dönmemi sağlıyor. Yerden, büyük bir blok minderden, tramboline.

"Tamam. Bu konuda iyisin. Çift takla yapmayı deneyelim," diyor.

Ona şüpheyle bakıyorum. Trambolinde pozisyonunu alırken gözlerini deviriyor ve sonra gösteriyor. Onun tonlu bacaklarına ve leotardının kıvrımlarını sarma şekline bakarken o kadar dikkatim dağılıyor ki, bana göstermeye çalıştığı şeyi kaçıyorum. O inkar edilemez bir şekilde muhteşem. Onu ilk gördüğümde bu çok açıktı, ama onunla ilgili başka bir şey var ki, antrenman seanslarımızı mavi top cehennemi haline getirmeye başladı.

Çukurdan çıkıp beni bekliyor. Elimden gelenin en iyisini yapıyorum, ama aşırı zıplıyorum ve neredeyse üçlü yapıyorum. Yukarı çıktığımda gülümsemesi genişliyor. Utangaç bir gülümsemeyle tekrar deniyorum.

Genellikle antrenman yaparken, sonunda başka bir şey yapmak için beni bırakır. Kiriş veya esneme, yer çalışması. Asla uzağa gitmez, ama etrafımda dolanmaz. Ama bu gece benimle kalıyor.

Bazen bana bir şey göstermek için katılır, ama çoğunlukla sadece izler.

"Ne zamandır jimnastik yapıyorsun?" diye soruyorum.

"Üç yaşında başladım," diyor. "Ve altı yaşından beri yarışıyorum. Daha erken de başlayabilirdim, ama ailem tek bir şeye tüm zamanımı ayırmak için çok küçük olduğumu düşünüyordu. Ayrıca, pahalı bir spor, bu yüzden onları suçlayamam."

"Motokros da." Taklalar arasında nefesimi toparlarken ellerimi belime koyuyorum. "Archer ve ben, parça satın almak ve giriş ücretlerini ödemek için çim biçiyor ve insanlara yardımcı olabileceğimiz her türlü işi yapıyorduk."

"Archer mı?"

“Kardeşim.”

"Adının Flynn olduğunu söylediğini sanıyordum." "Başka kardeşim."

Kaşlarını kaldırdı. "Kaç tane kardeşin var?" "Dört."

"Dört mü?" Gözleri büyüdü.

Ben başımı salladım. İnsanlar hep böyle tepki gösterir. "Ve sen en büyüğün?"

"İkinci en büyüğüm. Ben yirmi üç yaşımdayım, Hendrick yirmi altı, Archer ve Brogan neredeyse yirmi iki ve Flynn on yedi."

Onun bunu anlamaya çalıştığını, dinamikleri anlamlandırmaya çalıştığını görebiliyorum. Daha fazla ayrıntıya girmiyorum. Annemizin nasıl öldüğünü ve babamın Hendrick üniversiteye başladıktan sonra evi terk ettiğini duymak isteyeceğini sanmıyorum.

"Peki ya sen?" diye soruyorum, sessizliği bozmak için.

"Kardeşin var mı?" "Evet. Küçük bir erkek kardeşim var.

Tommy. On üç yaşında."

"O da jimnastik yapıyor mu?"

"Hayır. Hiç yapmadı. Ama müzikle ilgileniyor. Dört farklı enstrüman çalıyor. Küçük kardeşler arasında oldukça havalı biridir." Onun hakkında konuşma şeklinden, aralarının yakın olduğunu anlayabiliyorum.

"Peki ya ailen?" diye sordu daha yumuşak bir ses tonuyla. "Flynn'in vasisiysen, ailenin yanında olmadığını varsayıyorum."

"Hayır, burada değiller." Yüzünde hala sorularla dolu olduğunu görebiliyorum ama daha fazla bir şey söylemiyorum. Bir kez daha çift takla atmaya çalışıyorum, yine hızımı tam olarak ayarlayamıyorum ve üçüncü dönüşün ortasında yere düşüp köpük yiyorum.

Bana acıyor olmalı ki, "Biraz ara verip sonra devam edelim mi?" diye soruyor.

"Olmaz."

Benim bu kadar kolay pes etmeyeceğimi biliyor gibi gülümsüyor.

Yirmi beş dakika sonra, hissetmeye başlıyorum. Avery dinlenirken bana su şişesini uzatıyor.

"Teşekkürler." Uzun bir yudum alıp ona geri veriyorum.

"Tamam. Bugün için son deneme. Başarabilirsin. Karın kaslarını sık, göğsünü dik tut, dönüşleri kontrol et. Fazla düşünme."

"Fazla düşünme mi?" Gülererek burun kıvırıyorum. "Bana hatırlamam gereken bir sürü şey verdin ve şimdi de fazla düşünmememi istiyorsun."

"Evet, bu kadar kolay." Bana kirpiklerini kırıştırıyor. Ona eğilip öpmek istiyorum. Bunun onun egzersiz planında olduğunu sanmıyorum.

Pozisyonumu alıyorum ve zihnimde söylediği her şeyi tekrar ediyorum. Karın kaslarımı sıkıyorum, dik duruyorum ve ittiğimde, diğerlerinde yaptığım gibi mümkün olduğunca hızlı bir şekilde bükülüp dönmek yerine vücuduma ve dönüşlere odaklanıyorum. Eminim ki sonuç kötü olacak. Ama bir mucize eseri, sonunda iki tur atmayı başarır ve ayaklarım önde çukura inerim.

O kenarda duruyor, ben kenara doğru ilerleyip çıkarken bana gülümsüyor.

"Tebrikler. Gördün mü? Sadece fazla düşünmemen gerektiğini söylemem gerekiyordu." Bana yardım etmek için elini uzatıyor. Elini tutuyorum ama kendimi yukarı çekmek yerine onu aşağı çekiyorum.

Avery, çukurun içine benim yanıma inerken şaşkınlıkla çığlık atıyor. Suyun yüzeyine çıktığında çığlıkları kahkahaya dönüşüyor.

"Seni koca zorba." Omzuma itiyor. Sert değil, ama yine de ona köpük kare atarak misilleme yapıyorum. Kısa sürede tam bir savaşa giriyoruz, gülerek birbirimize köpük atıyoruz.

"Tamam. Tamam." Yüzünün önüne bir tane tutuyor.

"Ateşkes." Kabul edip etmeyeceğimi görmek için bana bakıyor.

"Tamam." Ellerimi teslim olarak kaldırıyorum, ama o ellerini indirir indirmez ateş ediyorum.

Tekrar saldırmaya hazırlandığını görüyorum, bu yüzden ona doğru ilerleyip kollarımı ona dolayarak kafama daha fazla köpük kare fırlatmasını engelliyorum.

"Bırak beni," diyor, yarı yürekten, kollarını kurtarmak için kıvranarak.

"Önce köpük kareyi yere koy."

"Hayır!" Daha da fazla kıvranıyor. Leotardının ipeksi ince kumaşı vücuduma sürtünüyor. Onun kıyafeti ve sadece şort giymiş olan benim aramda, bana ne kadar mükemmel uyduğunu fark etmemek imkansız.

Pistte ve burada antrenman yapmakla o kadar çok zaman geçiriyorum ki, başka bir şey yapmaya vaktim kalmıyor. Takvimimde özellikle eksik olan şey seks. Ve onun poposu benim kasıklarına sürtündüğünde bunun çok iyi farkındayım. Neye sürtündüğünü anlaması sadece bir saniye sürüyor. Keskin bir nefes alarak donup kalıyor.

"Ateşkes." Bu kelime nefes nefese çıkar. Ciddi olduğunu kanıtlamak için kareyi fırlatır.

Onu bıraktım ve o neredeyse zıplayarak uzaklaştı. Yüzünde utanç belirdi, ama sonra başka bir köpük kareye uzandı ve onu doğrudan yüzüme fırlattıktan sonra dışarı çıktı.

Gülümserim ve onu takip ederim, sonra eşyalarımı almak için kapıya yönelirim.

"Bu akşam çalışma grubun var mı?" diye soruyorum, o da taytının üzerine şortunu giyiyor. Jimnastik dışında ne yaptığını pek bilmiyorum, ama birden merak ediyorum. Çok dışarı çıkıyor mu? Partiye gidiyor mu?

"Hayır, ama bazı ödevlerimi yetiştirmem gerekiyor," diyor rahat bir şekilde. "Peki ya sen?"

"Benim çalışmam gerekmiyor." Ona göz kırpyorum. "Peki, yarın ne yapacaksın?"

Beni düşünür. "Neden birdenbire programımla bu kadar ilgilenmeye başladın? Beni gafil avlayıp, en beklemediğim anda kafama köpük püskürtmeyi mi planlıyorsun?"

"Cazip." Gülererek, "Hayır, bir ara takılmak ister misin diye merak ediyordum."

"Her gece takılıyoruz." "Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Randevu gibi mi?" diye dikkatlice sordu. "Hayır. Randevu değil.

Takılmak." "Aradaki fark ne?"

Tanrım, çok sinir bozucu. "İstemiyorsan, sorun değil." "Öyle demedim."

Ama ikimiz de onun bunu ima etmiş olabileceğini biliyoruz. "Yarın akşam meşgulüm," diyor.

Haftanın günlerini saymamı ve benim için boş bir gün olmasını umduğunu mu bilmiyorum, ama ben saymıyorum. Başımı sallayıp konuyu kapatıyorum.

"Bir sponsor etkinliğine gitmem gerekiyor. Berbat olacak. Quinn benim eşlikçim olacaktı, ama şimdi ailesi onu yemeğe çıkarmak için şehre geliyor."

"Sponsor etkinliği, ha?" Katılmak zorunda kaldığım bazı etkinlikleri hatırlıyorum. Akşam yemekleri, içkiler, hiçbir şey bilmeyen ama bilenmiş gibi davranan zengin insanlarla sohbet etmek. "Akşamı geçirmek için berbat bir yol gibi görünüyor."

"Kesinlikle berbat olacak, ama kaçamıyorum."

Onaylayarak başımı sallıyorum.

"Tabii... sen gelmek istemezsen?" Şaka yapıyormuş gibi gülüyor.

Belki deliyim, ama teklifini kabul etmekte tereddüt etmiyorum. "Saat kaçta?"

"Şaka yapıyordum. Sen gelmek istemezsin. Güven bana." "Tabii ki gelirim. Sohbet etmekte çok iyiyimdir."

Saçlarını at kuyruğundan çıkarırken duraksıyor. "Ciddi misin?"

"Hayır, aslında bu konuda çok kötüyüm, ama boşum."

"Gelmeyi kastettim." Gözleri bana dikilir. "Bunun bir karşılığı var mı?"

"Karşılığı yok."

"Senin çıkarın ne?"

Bu sözüm göğsümden bir kahkaha koparır. "Hiçbir şey. Söz veriyorum."

Niyetimi çok merak ettiğini anlayabiliyorum, bu yüzden ona dürüst davranıyorum. "Sana borçluyum."

İtiraz etmek için ağzını açtı ama ben ondan önce davrandım ve hemen ekledim, "En azından bunu yapabilirim ve zaten seninle takılmayı planlamıştım."

"Senin randevu olmayan buluşmana evet demedim." "Burada, birlikte spor yapmayı kastettim."

"Oh." Yanakları güzel bir pembeye boyanır.

"Artık bana patronluk taslayıp kafama köpük bloklar atamayacaksın."

"O kadar emin olma," dedi.

ON SEKİZ

Avery

KNOX etkinlikte benimle buluşacak, bu yüzden otoparkta onu bekliyorum. İçeri girip onun beni bulmasını beklemeliyim, ama gerçekte içerideki insanlarla yüzleşmek için cesaret toplamam gerekiyor.

Bella Hunter'daki herkes bana her zaman iyi davrandı. Onlara çok şey borçluyum. Bana ulaşan ve finansman sağlamak isteyen ilk şirketlerden biriydi. Beni takımlarına davet ettiklerinde henüz Olimpiyat madalyası bile kazanmamıştım. Ondan sonra birçok sponsor geldi ve bana daha önce inanmadıkları için onları suçlayamam, ama Bella ekibinin benden önce bir şeyler gördüğünü her zaman sevmişimdir.

Ne yazık ki, bununla birlikte onların beklentilerini karşılamak için baskı da geliyor.

Bir motosikletin gürültüsü, kaldırımda ayağımı vurarak ritim tutmamı durdurur. Tamamen siyah giyinmiş olarak otoparka girdiğinde kalbim hızla çarpar. Siyah motosiklet, siyah pantolon, siyah ceket, siyah kask.

Bu, onunla tanıştığım ilk gece kullandığı motosikletin aynısı. Motokros hakkında çok az bilgim olsa da, bunun yarış ve serbest stil için kullandığı motosikletten farklı olduğunu biliyorum. Daha büyük, ama yine de şık ve Knox'a çok yakışıyor.

Bir yer bulur ve motoru durdurur. Bana dönük duruyor, ama kaskının vizöründen gözlerini göremiyorum.

Yavaşça ona doğru yürümeye başlıyorum. Motosikletten iniyor ve tek bir akıcı hareketle kaskını çıkarıyor, bu hareket midemi bulandırıyor. Kötü çocukların reklamında oynuyor gibi görünüyor ve içimdeki her şey "*ben de varım*" diye bağılıyor.

Onun yanında kendimi gerçekten toparlamam gerekiyor. D n beni çukura çekip, ona köpük atmamı engellemek için beni yere yatırdı ında, ne yaptığımı fark etmeden ona s rt n yordum. Ama kasıtlı olsun ya da olmasın, bundan çok keyif aldım. Muhtemelen aylardır gördüğüm en heyecanlı olay olması çok acıklı.

"Hey," diyorum, o kaskını motosikletinin koltuğuna koyup ceketini çıkarırken. İlk ben konuştuğ m için mutluyum çünkü onu iyice gördüğümde dilim kuruyor. Muhteşem görünüyor. Giydiğ  siyah gömlek göğsünü ve pazılarını ortaya çıkarıyor. Gömlek, basit bir siyah kemerle siyah pantolonun içine sokulmuş. Saçları dağınık ama nedense bu, onun  ık kıyafetini daha da çekici yapıyor. Çok temiz görünüyor.

Onu dik dik izliyor ve soğukkanlı davranmaya çalışıyorum, ama bu manzarayı seven tek kişi ben değilim. Knox'un gözleri  enemin biraz altında bir yerde duruyor. Bakışları dar elbisenin üzerinde dolaşırken, farkındalıkla cildim diken diken oluyor. Bana bakışları içimi lav gibi eritiyor ve bu gece için çaresizce ihtiya ım olan özgüveni bana veriyor.

"Selam," sonunda selamımı karşılıyor ve bakı larımı karşılıyor. "Ne oldu?"

"Hiçbir  ey. Neden sordun?"

Kafasını hafifçe salladı. "Gergin görünüyorsun."

"Hayır, iyiyim." Ger eğın biraz abartılı bir versiyonu. "Sadece içeri girmek için sabırsızlanıyorum."

Daha çok, motosikletinin arkasına atlayıp buradan hızla uzaklaşmak için sabırsızlanıyorum, ama nedense Knox'un korktuğ mu bilmesini istemiyorum.

Tamamen inandığını sanmıyorum, ama "Tamam. Hadi gidelim" diyerek yürümeye ba lıyor.

Restorana girdikten sonra ona temel bilgileri veriyorum. "Aktif giyim markası Bella Hunter, neredeyse    yıldır bana sponsorluk yapıyor. Kelly ve Michael da burada. Michael benim ana irtibat ki im, ama Kelly  irketin başkanı. Kaliforniya'daki yeni mağazayı ziyaret etmek için buradan geçiyorlar, bu yüzden bu görüşme oldukça kısa sürecektir.   kiler. Belki ak am yemeğ . Kelly'nin kaç kadeh şarap i e eğ ne bağlı. Çok içerse, çok konu kan olur ve daha uzun kalmak ister.   mezse, buradan çabuk çıkmak ister. Bana çok uzun süre bir yerde kalan biri gibi gelmiyor. Muhtemelen bu yüzden bu kadar çok seyahat ediyor.

Oh, ve ne yaparsan yap, köpeği hakkında soru sorma. Sorarsan, sarhoş olsun ya da olmasın, bir saat boyunca pug köpeği hakkında konuşur. Ve..."

"Hey." Knox elimi tutup beni geri çeker. Karnımdaki tüm heyecan bir anda durur ve onun sert parmakları benimkini kavradığında nabzım hızlanır. "Rahat ol. Ben sosyal bir parya değilim. Küçük sohbetleri idare edebilirim ve seni utandırmam."

"Onun için endişelenmiyordum." Endişelenmiyordum. Daha çok yanlış bir şey söylemekten endişeleniyorum. Mesela antrenmanlar ve dizim hakkında soru sorarlarsa. Ya da sakatlığımdan önceki seviyeye geri dönemeyeceğimi iddia eden makale hakkında soru sorarlarsa?

Bana inandığından emin değilim, ama parmaklarım serbest kalana kadar elimi tutuşu gevşiyor. Dokunduğu yerlerde cildim karıncalanıyor.

"İşte oradalar," diyorum, grubumuzu gördüğümde.

Kalabalık restoranda yolumuza devam ediyoruz. Kelly ve Michael, Tristan konuşurken gülümsüyorlar, şüphesiz Tristan onlara ne kadar harika olduğunu anlatıyordur. Hiçbiri birini getirmede, bu da benim getirmemden dolayı durumu biraz daha garip hale getiriyor. Ama artık çok geç. Tristan beni önce fark ediyor ve bakışları benden yanımdaki Knox'a kayıyor.

Ayağa kalkar ve bu, Kelly ve Michael'ın dikkatini bana çeker, onlar da onu takip eder.

"Merhaba." Gülümsemem sahte değil, ama onları gördüğüme sevindiğimi göstermek için ekstra çaba sarf ediyorum.

"Avery. Seni görmek çok güzel," diyor Kelly, bir elinde şarap kadehi tutarak ve bir koluyla bana sarılmak için öne çıkarak.

Knox, hepimiz selamlaşırken geride durur, sonra onu tanıtmak için adım atarım. Michael ve Kelly elini uzatır. Tristan uzatmaz ama çenesini ona doğru eğerek, "Selam dostum. Kayboldun mu?" der.

"Hayır. Avery için buradayım." Knox, Tristan'ın sözlerinin tavrına herhangi bir etkisi olmasına izin vererek ona bu zevki yaşatmaz, ama ben Tristan'a rahatsızlık vermeye çalıştığı için ona öfke dolu bakışlar atarım.

"Bu gece hava çok güzel. Bir şeyler içip terasa çıkmaya ne dersiniz?" Kelly, hepimize bakarak cevap bekliyor.

Hiçbirimiz ona karşı çıkacak kadar cesur değiliz, ama Tristan ve Knox'un egolarını tatmin etmek için yer açmanın iyi olabileceğini düşünüyorum.

Onları takip ederken Knox fısıldıyor, "Ken bebeğinin burada olacağını söylememiştin."

"Sormadın ki."

Önüme geçerek yolumu keser. Ela gözleri uyarıcı bir şekilde parlar. "Benimle oyun oynama prenses. Onu kıskandırmak için bu boktan oyuna mı dahil oldum?"

"Hayır." Beni o kadar alçaltacağını düşündüğü için biraz dehşete kapıldım. "Sana söyledim, ondan hoşlanmıyorum."

Yanağındaki kas gerilir, ama başını sallar ve grubumuza yetişmek için geri döner.

Beşimiz, açık hava barının yanındaki terasta bir masaya otururuz. Kelly alkol içen tek kişidir, ama geri kalanımız bir şeyler sipariş eder ve yerimize otururuz.

"Ee, antrenmanlar nasıl gidiyor?" Michael ilk soruyu bana ve Tristan'a yöneltiyor.

Tristan, benim cevap verecek miyim diye bir an bekledi. Midem düğüm düğüm olmuştu.

"İyi," diye cevaplar sonunda. "Gerçekten iyi. Tekrar yarışmaya başlamaktan heyecan duyuyorum."

Michael ve Kelly onun cevabından memnun kalır, gülümser ve daha fazla bilgi almak istercesine bilinçsizce ona doğru eğilirler. Tristan küçük konuşmalarda iyidir. Ne söyleyeceğini ve nasıl davranacağını her zaman bilir. Sadece şu anda değil, röportajlarda ve halka açık yerlerde de.

"Peki ya sen, Avery?" Kelly dikkatini bana çevirerek sorar. "Dizin nasıl?"

"Oldukça iyi. Doktor, denge aleti ve bar rutinimdeki tüm becerilerimi koruyabileceğimi düşünüyor."

"Bu harika bir haber," diyor Michael, Tristan'a gülümsediği gibi bana da gülümsüyor.

Kelly'nin ifadesini okumak daha zor. "Hâlâ antrenmanlarında seni kısıtlıyor mu?"

"Biraz." Sesim titriyor.

"Bana dizleri sağlam görünüyor. Antrenmanlarda harika görünüyor," Tristan beklenmedik bir şekilde benim için konuşur. Bana hiç bu kadar nazik davranmaz ve kafamda alarm zilleri çalar. "Sadece kendini tutmayı bırakıp kariyeri söz konusumuş gibi antrenman yapması gerekiyor."

İşte böyle. Dişlerimi sıkıyorum ama sesimi tatlılaştırmaya çalışarak şöyle diyorum: "Kendimi tutmuyorum. Tedbirli davranıyorum. Henüz erken ve çok hızlı ilerleyerek tekrar incinme riskini almak istemiyorum."

"Mantıklı." Michael'ın gözleri parıltıyor ve gülümsemesi güven verici bir şekilde yumuşuyor.

"Bu saçmalık, Ollie." Tristan başını sallar, bakışlarını benden başka yöne çevirir. "Antrenmana çıkmaya izin verildi. Senin kadar uzun süre uzak kalsaydım deli olurum. Bence her hafta kendini tuttuğun zaman, boşa geçen bir hafta demektir."

Yanaklarım utançtan kızardı. Michael ve Kelly'nin önünde beni ele verdiği için ona kızgındım, ama en kötüsü, onun haklı olmasından korkuyordum. Çünkü bir yanımda çıldırmak üzereyken, bir yandan da kariyerimin en iyi dönemini çoktan geride bırakmış olabileceğim endişesi beni sürekli rahatsız ediyordu.

"Yaralanmadan sonra eski hissi geri kazanmak çok zaman ve tekrar gerektirir, ama Avery akıllı ve yetenekli. O hedefe ulaşacak ve her zamankinden daha iyi olacak. O, on yıldır ortaya çıkan en yetenekli jimnastikçi. Sezonun bu kadar yaklaşmışken iyileşmesini geciktirmek aptalca olur." Knox'un sesi, yaralı gururumu yatıştıran bir merhem gibi etki ediyor.

"Birkaç hafta birlikte çalıştıktan sonra jimnastikçiler konusunda uzman oldun," diyor Tristan, alaycı bir tonla, ama o kadar da alaycı değil ki, ev sahiplerimiz onun Knox'u kışkırttığını fark etmiyorlar.

"Hayır, kesinlikle değil, ama ben de yaralanmalar yaşadım." Knox konuşurken herkes dikkatle dinliyor. Onda öyle bir karizma var. Sessiz ama asla arka planda kalmayan bir karizma. "Bir keresinde bileğimi kırdım ve normal antrenmanlara dönebilmem için haftalarca beklemem gerekti. Her şey kaba kuvvet ve güçle ilgili değildir. Bazen sabırlı olmanız ve istemeseniz bile iyileşmenize izin vermeniz gerekir. Pervasız olabilirsiniz ya da sabırlı olabilirsiniz, ama hepimiz biliyoruz ki podyuma çıkmanın kısa yolu yoktur."

"Dikkatsiz mi, sabırlı mı?" Tristan, Knox'un sözlerine gülmüş gibi görünüyor. "Peki bu tavsiyeyi sana kim verdi?"

"Ricky Carmichael."

"Kim?" Tristan sorar, gülümsemesi alaycı bir sırıtışa dönüşür.

"O bir motokros yarışçısı," diye açıklıyor Knox. "Onu tanımanı beklemiyorum."

Tristan'ın bir motokros yarışçısının sözlerinden etkilenmediğini anlayabiliyorum, ama şu anda Tristan'ın ne düşündüğü umurumda değil.

"Motokros *efsanesi*." Kelly gülümser. "Ricky'yi tanıyor musun?" "Hayır." Knox başını sallar. "Pek sayılmaz. Bir kez karşılaştık."

"Sana tanıdık geldiğini düşünmüştüm." Kelly başını yana eğiyor. "Geçen sezon Thorne için yarıştın."

"Evet, hanımefendi." Ağzının bir tarafı yukarı kalkar ve gözleri şaşkınlıkla büyür. "Motokrosu biliyor musun?"

"Tüm spor dallarındaki en iyi sporcuları tanırım. İşim gereği." Şarap kadehinden bir parmağını kaldırıp ikimizi işaret eder. "İkiniz nasıl tanıştınız?"

"Ortak bir arkadaşımız bizi tanıştırdı," diyor.

"O zaman Valley senin ana üssün mü?" diye sordu.

"Evet. Burada doğdum ve büyüdüm." Knox kolunu sandalyemin arkasına geçirip çıplak omuzlarıma koyar. Ona bir göz atarım. Neredeyse ilgisiz bir şekilde hızla bakışlarını yukarı çevirir, ama sonra masanın altında dizini benimkine çarpar.

Teşekkür ederim. Dudaklarımla bu kelimeleri söylerim, sonra oturduğumuzdan beri ilk kez derin bir nefes alırım. Konuşma bittiği ve dikkatler başka birine yöneldiği için minnettarım. Konu kısa sürede tekrar jimnastiğe döner ve Tristan'ın Kelly ve Michael'ın sorularını yanıtlamasına seve seve izin veririm.

Bir saat nispeten çabuk geçer. Kelly tüm bu süre boyunca aynı kadeh şarabı yudumlar ve tahmin ettiğim gibi, Michael ile gitmeleri gerektiğini söyler.

"Yatmadan önce birkaç e-postayı cevaplamam gerekiyor, ama siz üçünüz isterseniz kalabilirsiniz. Akşam yemeği ve içkiler benden," diye ısrar eder.

Hepimiz ayağa kalkıp vedalaşırız. Michael'ı ve ardından Kelly'yi kucaklarım. Tristan da aynısını yapar.

"Valley U'nun tanıtımında görüşürüz," diyor Kelly, çantasından telefonunu çıkarırken. "Knox, gelecek sezon için iyi şanslar."

"Teşekkürler, hanımefendi."

"Görüşürüz." Michael bize başını sallar. "Hoşça kalın." Elimi sallayarak veda ederim.

Onlar gider gitmez, Tristan da aynısını yapmak ister. "Gidiyor musun Ollie? Seni bırakabilirim."

"Hayır." Knox'a bakarım. "Henüz değil."

Tristan, fikrimi değiştirmemi bekler gibi duraksıyor. Sonunda çenesini sıkıp başını sallar. "Bir şeye ihtiyacın olursa ara beni."

O gittikten sonra omuzlarım rahatlamış bir şekilde düşer. Hayatta kaldım. Bunun büyük bir kısmı Knox sayesinde.

"Eğlenceliydi," der kuru bir şekilde.

Başımı yana eğip ona inanamayan bir bakış attım.

"Ne?" O gülüyor. "Öyleydi. Birlikte içeri girdiğimizde Ken bebeğinin kafasını neredeyse patlatıyordum. Sırf bu bile buna değdi."

"İnsanları kızdırmaktan garip bir zevk alıyorsun."

"Bu doğru." Gülümsüyor, sonra başıyla restoranın iç kısmını işaret ediyor. "Bir şeyler yemek ister misin?"

"Çok aç değilim." Midem hala daha önce bağladığım düğümleri çözmeye çalışıyor. Knox'un yüzünde hayal kırıklığı olduğunu düşündüğüm bir ifade beliriyor. Akşam yemeği istemediğim için mi üzgün, yoksa sadece daha fazla zaman geçirmek mi istiyor? "Takılmak" istediğine bir an bile inanmıyorum. Tabii takılmak seks anlamına gelmiyorsa. Ve her gün antrenman yaptığım biriyle yatamam. Kötü geçerse, sonrasında garip olur, iyi geçerse, antrenman yaparken ona sürtünmek için daha fazla neden bulurum. Her iki seçenek de akıllıca değil. Hala son öpüştüğüm adamla yüzleşmenin günlük etkilerini atlatmaya çalışıyorum. Her gün spor salonunda ikisiyle birden uğraşmak çok fazla olur.

Otoparka doğru yavaşça yürüyoruz. Knox'un elleri pantolonunun ceplerinde ve adımlarını benimkine uyduruyor.

"Gerçekten bileğini mi kırdın?" Bronco'ma ulaştığımızda ona soruyorum. Anahtarlığı basıp kilidi açıyorum ve Knox benim için kapıyı açıyor.

"Evet. Antrenman sırasında yanlış bir iniş yaptım ve kırıldı."

Yüzümü buruşturuyorum.

"Peki Ricky Carmichael'ın tavsiyesi ne oldu?"

"Ben kendi sözlerimle aktardım. Sanırım bana bir süreliğine dikkatsiz davranmamamı söyledi. Ama ben onu dinledim ve o zamanlar dinleyeceğim pek fazla insan yoktu."

"Ya da şimdi?" diye şaka yapıyorum.

O, bir kahkaha atar ve onaylayarak başını sallar. "Seni dinliyorum." "Ve bunun sana ne kadar acı verdiğini biliyorum."

"Ne diyebilirim ki, emir veren kişi olmak hoşuma gidiyor." Knox'un gözleri şakacı bir ışıltıyla kararır. Ses tonu, sözlerinin alay ve gerçek arasında bir yerde olduğunu ima eder.

Midem kıpır kıpır oluyor ve uyluklarım kaskatı kesiliyor.

"Bu gece için teşekkür ederim. Benimle geldiğin, o hikayeyi anlattığın, her şey için. Dizim ve antrenmanlarımla ilgili soruları cevaplamaktan korkuyordum. Herkes benim eski halime dönmemi istiyor. Kimse benden daha fazla istemiyor."

"O noktaya geleceksin."

Kabul ediyormuş gibi başımı sallarım. Umuyorum, ama emin değilim. Knox'un buna inanmasıyla biraz daha emin hissediyorum.

"Olacaksın. Olimpiyatlardaki videolarını gördüm. Olağanüstüydün. Her zaman, denge aletine çıktığında yüzünde gördüğüm bir kararlılığın vardı. Ayrıca, ne kadar inatçı olduğunu biliyorum. Henüz bitirmedin."

"Beni araştırdın mı?" Sürpriz, içimi sıcak ve mutlu hissettiriyor. "Tabii ki," diyor rahat bir şekilde.

Bir neslin en yetenekli jimnastikçisi olduğumla ilgili o sözlerden anlamalıyım. Bu, sakatlanmadan önceydi. Eminim şimdi sözlerini yeniden gözden geçiriyorlardır.

"Birçok insan eskisi gibi olamayacağımı düşünüyor." "Onlara yanıtlıklarını kanıtlayacaksın prenses."

Göğsüm balon gibi şişer ve boğazım duygudan düğümlenir. Ne söyleyeceğimi bilsem bile konuşamam.

Knox, benim sürücü koltuğuna binmemi bekler ve sonra kapıyı kapatır. İçeriden el sallarım ve o gülümser, arkasını döner ve motosikletine doğru yürür.

Bronco'yu çalıştırıyorum ama hareket etmiyorum. Sözleri kafamda dönüp duruyor. *Onları yanılttığını kanıtlayacaksın, prenses.* O kadar emin. *Bana* o kadar güveniyor.

Yapma, Ave. Bu sözleri düşünür düşünmez, motoru kapatıp onun peşinden giderim.

Ceketini giymiş ve motosikletini çalıştırmış, ama beni görünce durur.

"Tamam," diyorum ona ulaştığımda.

"Tamam mı?" Motosikletine oturur, kaskını elinde tutar. Heyecan ve eğlence vaadiyle kalbim hızla çarpar. Knox ışın başında olduğunda bu iki şeyin garantili olduğundan eminim.

"Senden istediğim her şeyi yaptın, bu yüzden bu gece bana emir verebilirsin."

Knox, beni ayak parmaklarımın ucuna kadar hissettiren şeytani bir gülümsemeyle kaskını bana uzattı. "Bin."

ON DOKUZ

Avery

Ağır kaskı takarken ellerim titriyor. Vizörü kaldırıyorum ki gözlerimi görebilsin. O da gülümsüyor, ela gözlerinde onaylayan bir ışıltı var. Sonra arkasında bana yer açmak için öne kayıyor.

"Nereye gidiyoruz?" diye soruyorum motosiklete binerken. Elbiseyle bu hiç kolay değil.

"Gezmeye." Motoru çalıştırıyor. "Sıkı tutun, prenses."

Bu, o yola çıkmadan önce aldığım tek uyarı. Çıglık atıp belinin iki yanındaki ceketini tutuyorum. Rüzgar etrafımızda esip dururken ona daha da yaklaşıyorum, önümü onun sıcak sırtına gömüyorum. O park yerinden çıkarken, motosikletle birlikte nabzım da hızlanıyor. Geceye gülümsüyorum, o şehirde dolaşıp daha sakin, iki şeritli bir otoyola girerken kendimi ona sarmanın hissini seviyorum.

Korkum azalır, ama koltuğun gürültüsü altında midemdeki kelebekler ve bacaklarımın arasındaki ağrı artar. Sanki denge aletinde takla atmak gibi, ama bunu yaparken sıcak, gömleksiz bir adam sana bakıyor. Ya da belki de Knox spor salonuna gelmeye başladığından beri kafama yerleşen bir fantezidir.

Ne kadar süre ve ne kadar uzağa gittiğimizi bilmiyorum. Knox'la böyle birlikte olmak rahatlatıcı, benden hiçbir şey beklenmiyor. Bin, kaskını tak, sıkı tutun. Kolay. Ve heyecan verici.

Toprak yola saptığımızda motosiklet yavaşlıyor. Görebildiğim kadarıyla hiçbir şey yok, ama birdenbire bir şey belirliyor. Bir tür pist. Terk edilmiş mi, yoksa bakımsız mı, emin değilim. Yaklaştıkça pistin

iyi durumda olduğunu görüyorum. Sadece etrafındaki her şey harap durumda. Çürümüş görünümlü tribünler, bir zamanlar malzeme depolamak için kullanılmış olabilecek, ama şimdi o kadar sağa eğilmiş ki, bir itmeye devrileceğinden emin olduğum bir kulübe.

Bir grup insan pistin hemen yanında duruyor. Her renkten motosikletler ve üzerinde oturan sürücüleri. Etraflarında duran diğer erkekler ve kızlar. Pistte battaniyeler üzerinde oturan, etraflarına serinletici kutular saçılmış daha fazla insan var. Knox'un parti mekanını gördüğümü anlamam bir saniye sürüyor. Buraya takılmak için geliyor. Buna bahse girerim. Özellikle Knox'un piste girmesini izleyen birkaç kızın bana attığı etkilenmemiş bakışlara bakılırsa. Kalabalığın önüne geldiğimizde duruyor.

Yakınında duran erkeklerden biri ona doğru yürüdü. "Knox Holland. Bu gece gelebileceğini sanmıyordum."

"Planlar değişti."

Adam bana şöyle bir bakıyor, ama dikkatini hemen motosiklete çevirip ıslık çalıyor. "Peki, tamam. Herkese haber veririm."

"Teşekkürler."

Adam Knox'a gülümseyerek yavaşça geriye doğru yürüdü. "Onu sürmeme izin verirsen sana yirmi dolar veririm."

"Yirmi dolar için ona parmağını bile sürmene izin vermem."

"Bisiklet mi, kız mı?" Sırıtarak bakışlarını bana çevirir.

Knox motosikletten iner ve bana elini uzatır. "İkisi de, ama özellikle kıza dokunmam."

Kimseye görünmeden nasıl inebileceğimi bulmaya çalışıyorum. Knox bunu fark eder ve sessizce önüme geçer, beni ondan başka kimsenin görmemesi için engeller.

Hızlıca ve muhtemelen hala ona görünür durumda olduğumu düşünmeden, bacağıma atıp onun önüne geçiyorum. İki elini kaskın iki yanına koyup nazikçe kaldırıyor.

"Kask saçı," diyorum gülerek, parmaklarımı karışık saçlarımin arasından geçirirken.

"Harika görünüyorsun." Yüzümden sarı bir saç telini çekip kulağımin arkasına koyar, sonra kaskı motosikletine koyar ve elimi tutar. Beni pistin ortasına doğru yönlendirir. "Hadi. Başlamak üzere."

"Bekle." Arkama bakarım. Onun motosikletinin yanında üç tane daha park edilmiştir. Sürücüleri bizi izliyorlar ve belki de benim hayal gücümdür, ama gergin görünüyorlar. "Yarışı mı izleyeceğiz?"

Kalbim hızla atmaya
başlar. "Evet," der.

Onun ne demek istediğini tam olarak anlamadan, beni turuncu ve mavi flanel battaniyenin üzerinde oturan iki kıza doğru çeker. Kızıl saçlı olanı Colter'ın takımındaki sürücü olarak tanırım. "Brooklyn'i hatırlıyor musun?"

"Evet. Merhaba." Elimi kaldırıp selam veriyorum. O ise sadece koyu renk kaşlarını kaldırarak karşılık veriyor.

"Onunla kal, tamam mı?" diye sorar Knox, sonra cevap beklemeden dönüp gider.

Birkaç adım sonra onu yakaladım. "Bekle. Yarışıyor *musun*?"

O kadar rahat ve sakin ki, sanki dünyadaki tüm zaman ona aitmiş gibi durup bana bakar. Bunun doğru olmadığını biliyorum. Artık çok açık. Diğer çocuklar onu bekliyor, sabırsızlıkla motorlarını çalıştırıyorlar.

"Merak etme. Uzun sürmez. Sen beni özlemeden geri döneceğim." Bana göz kırparak dönüp, sonunda koşmaya başlayarak motosikletine doğru gider. Kaskını takıp motosikleti çalıştırana kadar onu izlerim, sonra Brooklyn'e geri dönerim. O, pek de davetkar denemeyecek bir bakışla battaniyenin üzerinde boş bir yeri işaret eder.

"Bu Tate," diyor, yanındaki sarışın kıza işaret ederek.

"Merhaba. Ben Avery."

Tate el salladı, ama sonra dikkatimiz tamamen ayrılmaya hazırlanan erkeklere yöneldi.

"Diğer sürücüler de iyi mi?" Gözlerimi Knox'tan ayırmadan soruyorum.
. Demek istediğim, onlar da onun kadar iyi mi, ama bunu hayran gibi görünmeden nasıl soracağımı bilmiyorum.

"Fletcher Moto GP'de yarışıyordu," diyor Brooklyn ve benim bunun ne olduğunu bilmediğim anlaşılınca, burnundan soluyor. "O iyi."

"Bobby de öyle," diye ekliyor Tate. "Ama Knox sadece bir kez yenildi ve o gün grip falan olduğunu duydum."

"Knox muhtemelen bu dedikoduyu kendisi çıkarmıştır." Brooklyn bana eğlenceli bir gülümseme atıyor. "Senin erkek arkadaşın iyi ve kaybedeceğini düşünseydi seni buraya getirmezdi."

Midem düğümленir ve yüzüm kızarır. "O benim değil. Sadece takılıyor. Onu eğitiyorum."

"Oh, biliyorum." Sırtışı devam ediyor. "Takımdaki çocuklar benden daha çok dedikodu yapıyorlar. Bu geceye kadar, 'onu eğitiyorum'un seks için bir şifre olduğunu sanıyordum."

"Onun daha iyi sürmesi için onunla yatıyormuşum gibi mi?" diye soruyorum, bu düşünceyle bacaklarımın arasında hissettiğim zonklamayı görmezden gelerek, sesim çok tiz çıkıyor.

"Bu tamamen saçma değil. Seks, güven için iyidir ve bisikletle serbest düşüş yaparken güven çok önemlidir," der omuz silkerek, sonra beni yakından inceler. "Ama onunla yatmak için çok gergin görünüyorsun."

Aklım karışır ve ne diyeceğimi bilemem. "Oh. Evet, hayır. Onunla yatmıyorum" diye mırıldanırım.

"En azından şimdilik." Tekrar piste odaklanır.

Knox ve benim yatıyor olduğumu düşünmesine neden olan ne dediklerini merak ediyorum. Knox ne dedi? Ayrıca Knox'u ne kadar iyi tanıdığını da merak ediyorum. Tecrübesinden mi konuşuyor? Knox'la yatmanın bir kızı gevşeteceğinden şüphe etmiyorum. Eğer seks konusunda, sinir bozucu bir pislik gibi davranma konusunda olduğu kadar iyi ise, neden bu kadar kendini beğenmiş olduğunu anlıyorum.

"Yine de bazı gelişmeler kaydetti. Onunla ne yapıyorsan, işe yarıyor gibi görünüyor." İçimden bir ses, bunun ondan alabileceğim en büyük iltifat olduğunu söylüyor. Sanırım, ona yardımcı olanın antrenman değil, benim sihirli vajinam olduğunu düşünmek istiyorsa, öyle olsun. Birinin benim hakkımda düşündüğü en kötü şey değil.

Kısa siyah şort ve kırmızı askılı bluz giymiş bir kadın, siyah beyaz damalı bayrakla pistte yürüyor. Knox vizörünü indirip öne eğiliyor ve tutamaçları kavıyor. Arka lastiği dönüyor ve arkasında dumanlar yükseliyor.

Kız bayrağı başının üzerine kaldırır. Vücudu çılgınca. Kıvrımlı ve bunu göstermekten çekinmiyor, ama içimden bir ses, şu anda hiçbir erkeğin bunu fark etmediğini söylüyor. Knox'un gözlerini görmesem bile, önlerine odaklandıklarını biliyorum.

Ay bulutların arkasında gizlenmiştir. Uzun gökyüzü ışıkları her virajda parıldamaktadır. Hiçbirinde tüm ampuller yoktur, ama gece karanlığında siyah pisti görmek için yeterlidir.

Kalbim heyecanla çarpıyor. Kadın hızlı bir hareketle bayrağı indiriyor ve üç motosiklet yola çıkıyor. O kadar hızlı gidiyorlar ki, onları takip etmek zor. Knox dışında kimseyi takip etmeye çalışmıyorum zaten.

Onun grubu bir kez, sonra iki kez geçmesini izlerken tüm vücudum gerginleşiyor.

Zar zor izleyebiliyorum, ama gözlerimi ondan ayıramıyorum. Çok hızlı gidiyor. Tek bir yanlış hareket, tek bir dikkatsizlik felaketle sonuçlanabilir. Midem düğümleniyor ve nabzım onunla birlikte hızlanıyor.

Son turda Knox biraz öne geçiyor, ama diğer ikisi hemen arkasında. Ona o kadar yakınlar ki, nasıl çarpışmadıklarını anlamıyorum.

Son virajda kalbim ağzıma geliyor. Ayağa kalkıyorum. Brooklyn ve Tate de öyle.

"Başarabilirsin," Brooklyn'in kendi kendine sessizce söylediğini duyuyorum. "Gazla."

Sanki onu duymuş gibi, Knox'un motosikleti diğer ikisinden farklı bir vites geçiyor ve bitiş çizgisini geçerken aralarında mesafe açıyor.

Havayı dışarı üfledim. Aman Tanrım, o kazandı. Zıpladım ve Brooklyn'in koluna sarıldım. "O kazandı!"

Elime baktı.

"Üzgünüm." Hemen bıraktım ve o eğlenceli bir gülümseme takındı.

Brooklyn ellerini ağzına götürür ve bağırır, "Aferin, Holland."

Sonra bana dönüp, "Başka biri ona zafer öpücüğü vermeden önce gidip çocuğunu almalısın."

"Zafer öpücüğü mü?" diye sordu Tate, sonra "Ah, *doğru*. Zafer öpücüğü. Evet, bitiş çizgisini geçtikten sonra en az bir kızla öpüşmeden resmi zafer sayılmaz."

Bu konuda ne düşündüğümü söylemeye gerek görmedim. Şu anda Knox'un başka kızları öptüğünü düşünmek istemiyordum. Bacaklarımın beni taşıyabildiği kadar hızlı koşmaya başladım. O, pistte bir tur daha atıyor, şimdi daha yavaş. O finiş çizgisini tekrar geçerken ben de çizginin kenarına ulaşırım. Bisikletini keskin bir şekilde yana çevirir ve Brooklyn'in uyardığı gibi, durur durmaz onu tebrik eden kızlar etrafını sarar. Bazı erkekler de vardır, ama kızlar daha ısrarcıdır ve benim istediğimden daha yakın dururlar.

Bisikletinden inip kaskını çıkarırken hepsini kabul ediyor. Erkekler sırtını okşuyor, kızlar ise göğüslerini koluna bastırıyor. Ben geri çekilip onun tüm bunları sindirmesine izin veriyorum, kızlara kızgın bakışlar atarken bile. Onunla birlikte geldiğimi görmediler mi? Bizim bir ilişkimiz olmadığı için bu adil değil, ama yine de. Temel nezaket. Ellerinizi Knox'tan uzak tutun... O benim için neyse.

Grubu yarararak, insanları selamlayarak ama durmadan bana doğru ilerliyor. Saçları daha da dağınık. Gülümsemesi de öyle.

"Tebrikler," diyorum, bana ulaştığında. "Teşekkürler, prenses."

Bir adım öne çıkıp ona sarılırım. Tanrım, ne güzel kokuyor. Deri, metal ve seks gibi. Gerçekten kirli, muhteşem bir seks gibi.

Brooklyn yanıma yaklaşıyor. "Güzel sürüş. Zamanında fren yapabileceğinden emin değildim."

"Benden asla şüphe etmemelisin," diyor ona şakacı bir şekilde.

"Tabii. Elbette. Muhteşem Knox Holland." Gözlerini devirip uzaklaşıyor.

"O bir güneş ışığı gibi," diyorum alaycı bir şekilde. "Onu tanıdıkça oldukça havalı olduğunu anlarsın."

"Brooklyn, zafer öpücüğünü alana kadar bunun resmiyet kazanmayacağını söyledi."

"Zafer öpücüğü mü?" Kaşlarını kaldırıyor. "Ve bunu senden almak istiyorum, öyle mi? Öyle mi diyorsun?"

"Sen kazandın." Omuz silkiyorum. "Ve bu gece kontrol sende, unuttun mu? Yani ne istersen."

"Bana böyle bir şey söylemek tehlikeli, prenses." Sesi alçalır. "Seni o kadar hızlı bisikletimin üzerine eğdiririm ki, hangi tarafın yukarı olduğunu bile bilemezsin."

Sözleri karnımın altında bir sıcaklık hissi uyandırır ve nefesim boğazımda takılır. "Bunun çok da umurunda olacağını sanmıyorum. Aslında, çok hoşuma gideceğini düşünüyorum."

Gözleri kararır ve yüzümü inceler, belki de ciddiyetimi anlamaya çalışır. Çok ciddiyim. Yakınımda durur. Ondaki yayılan ısıyı hissedebiliyorum. Bir eli yanağıma doğru hareket eder. Eldiven giymektedir ve sıcak deri boğucu bir his verir. Başparmağı cildimi okşar ve sonra elini boynuma indirir, aramızdaki mesafeyi tamamen ortadan kaldırır.

Gözleri benden hiç ayrılmıyor. Nefes almayı bıraktım. "Seni öpmemi ister misin?"

Konuşamıyorum, bu yüzden başımı sallıyorum. "Bu bir cevap değil."

"Evet." Bu kelimeyi söylemeyi başarırım. Ya da öyle sanıyorum. Kulaklarımda çınlayan ve uğultu yapan kan sesinden dolayı duyamıyorum. Knox'u eğitirken onunla öpüşmenin iyi bir fikir olmadığını biliyorum, ama aramızda zaten bir gerginlik var. Biraz öpüşsek durum ne kadar kötüleşebilir ki?

ama aramızda zaten bir gerginlik var. Biraz öpüşsek ne kadar kötü olabilir ki?

Saniyeler geçiyor ama o hala kıpırdamıyor, ben de "Öp beni Knox" diyorum.

"Bana emir vermekten kendini alamıyorsun, değil mi?"

Oops.

"Neyse ki, şu anda istediğimiz şey aynı." Dudakları benim dudaklarıma değiyor. Bana dokunduğu andan itibaren sert ve kontrolcü. Hemen ağzımı açıyorum ve dili içeri girip benim dilimi okşuyor. Knox'un öpücüklerinde insan kendini kaybedebilir. Ben kayboluyorum. Asla durmak istemiyorum.

Ceketini avuçlarımla tutup onu kendime çekmeye çalışıyorum. O kontrolü elinde tutuyor ve sert davranıyor, ama yine de yüzümü okşarken bir şekilde nazik. Beni ne kadar süre öptüğünü bilmiyorum, ama sonunda gevşediğinde, etrafımızdaki dünya tekrar netleşiyor. İnsanlar konuşuyor, gülüyor, pistte motor ve lastik sesleri duyuluyor.

"Hadi buradan gidelim," diyor, sesi sert, ben hala dudaklarının benimkilerden ayrılmasının şokunu yaşarken.

Bacaklarım jöle gibi titriyor, o ise elimi tutup beni motosikletine doğru çekiyor. Ona yetişmek için koşmam gerekiyor. Motosikletinin yanında küçük bir grup erkek durmuş içki içiyor. Oraya vardığımızda Knox elimi bırakıp kaskını alır. Yavaşça ve dikkatlice kaskı kafama geçirir. Sanki buradan çıkmak için can atmıyormuşum gibi. Öpücükleri çok daha fazlasını vaat ediyordu ve ben hepsini istiyorum. Diğer tüm endişelerimi bir kenara itiyorum. Bu an geçici olsa da, endişelerim yarın da orada olacak.

"Motora bin, prenses. Ve bu sırada kimseye göğüslerini gösterme."

Kolay bir iş değil, ama elbiseyi önümde sıkıca tutarak bisiklete biniyorum.

Knox tam binmek üzereyken, adamlardan biri yanına yaklaşır. "Efsanevi Knox Holland yine başardı." Sesi alaycıdır, neredeyse dalga geçiyormuş gibidir. "Sponsorların sana para yağdırdığı ve en iyi ekipmanları aldığı zaman kazanmak kolaydır herhalde."

"Sen ne dediğini bilmiyorsun." Knox onu görmezden gelmeye çalışır, ama adam Knox'un omzuna vurur ve Knox'un bisiklete binmesini engeller.

"Oh, doğru ya. Seni kovdular." Adam, bir çocuğu azarlıyor gibi parmağını salladı. "O öfkeni gerçekten kontrol altına almalısın."

kontrol altına almalısın."

Knox'un çenesi gerilir, ama bunun dışında etkilenmemiş ve sakin görünür. "Defol git, Justin. Sarhoşsun ve kendini rezil ediyorsun."

Adam Knox'un sözlerini haklı çıkarmak istercesine biraz sendeleyerek elini salladı. "Geçen gün babanı buralarda dolaşırken gördüm."

Knox'un gerginleştğini görüyorum. Sadece bir saniye sürer ve sonra kayıtsızlık maskesi hızla yerine oturur, ama oradaydı.

"Aferin sana," diyor Knox, onun elinden kurtulup motosikletin üzerine bir bacağı atıyor.

"Kendini rezil etmekten bahsetmişken, o da yaşlı bir morukmuş gibi insanları kendisiyle yarışmaya ikna etmeye çalışıyordu." Knox bir elini bacağıma koyunca adamın bakışları bana çevrilir. Dokunuşunda bir keskinlik hissediyorum. Yumuşak ama sağlam. Kendini tutunacak bir şeye ihtiyacı var ve ben de bunu seve seve yapıyorum. Bunu yaptığının farkında bile değil sanırım.

Ne yazık ki, adam Knox'u kızdırmak için son bir deneme yapmaya karar verdi. Neden? Emin değilim. Knox daha uzun, daha geniş ve bu adam kardeşimle dövüşecek gibi görünmüyor.

"Pahalı motosiklet, pahalı kadın. Senin için ne kadar ödedi, tatlım? Ben de taksitli ödeme yapabilir miyim? Ben Knox Holland değilim, ama o bir iki yıl içinde zaten unutulacak." Kendi şakasına gülümsüyor ve gülüyor.

Knox, ben farkına bile varmadan motosikletten iner, ona doğru yürür ve onu iter. "Siktir git, konuşmayı kes."

Adam hazırlıksız yakalanmış, ama olmamalıydı. Ayıyı kışkırttı. Geriye doğru sendeleyip kışının üstüne düştü. Anlayamadığım bir nedenden dolayı, adam hala gülümsüyor.

"Knox," diyorum, sesi fısıltıdan biraz daha yüksek, o ellerini yumruk yapıp yanına koyarken. Herkes şimdi izliyor. Knox bu adamı kavgada öldürebilir. Hiç zorlanmaz bile.

Brooklyn kalabalığının içinden çıkıp elini onun koluna koyar. Adam irkilir ve sonra etrafında kimse yokmuş gibi dikkatini toplar. Brooklyn başını bana doğru çevirir ve Knox topuklarını döndürür. Motosiklete biner, çalıştırır ve adam ayağa kalkmadan uzaklaşır.

YİRMİ

Knox

AVERY'NİN ELLERİ, çok hızlı bir viraj aldığımda belime saplanır. Kahretsin. Gazdan ayağımı çekip hızımı düşürürüm ve şehre geri dönerim. Boş restoran otoparkına girip onun Bronco'sunun yanına park ettiğimde öfkem hayal kırıklığına dönüşmüştür.

Motoru durduruyorum ama ikimiz de kıpırdamıyoruz. "Özür dilerim," diyorum ona bakmadan.

O arkamdan inip motosikletin yanında durduğunda, vücudunun sıcaklığını özlüyorum.

Vizörünü kaldırıyor ve gözlerinde görmeyi beklediğim korku ya da endişe yok. "Neden özür diliyorsun? O adam bir pislikti."

"Seni oraya götürmemeliydim." Ne düşünüyordum bilmiyorum. O, harap bir pistte yer almamalı. Biz iki farklı dünyadanız. Daha önce fark etmemişse, şimdi kesinlikle fark etmiştir.

"Ben iyiyim." Kaskını çıkarıp motosikletimin arkasına koyuyor. Sarı saçları dağınık, pembe elbisesi uyluklarına kadar sıyrılmış. Bu kızın kaç tane dar, pembe elbisesi var acaba? Umarım çoktur. Harika görünüyor.

Gözlerim dudaklarına kayıyor. "Cidden Knox, ben iyiyim. Ama sen nasılsın?"

"Benim için mi endişeleniyorsun prenses?" Gözlerindeki endişeye gülümsüyorum. Bu benim için sıradan bir gündü. Benim tehlikede olduğumu düşünmesi çok tatlı. Justin'i çocukluğumuzdan beri tanıyorum. O zararsızdır.

Şüphesiz bir pislik, ama onu hiç yumruk attığını görmedim. Ama epey yumruk yedi.

"O adam sana oldukça kötü şeyler söylüyordu."

"Yarış kariyeri hiçbir yere varamadığı için sinirli." Başarısızlık insanları acımasız yapar. Bunu başkalarında gördüm ve bazen kendimde de hissettim. Justin'in sözlerinin beni etkilemesine izin vermemeliydim. Beni kışkırtarak tepki vermemi istediğini biliyordum, ama neyi kanıtlamaya çalıştığını anlamadım. Öfkeli olduğumu mu? Kendimi kontrol edemediğimi mi? Emin değilim, ama ben de ona kapıldım.

"Takımını kaybettiğini bilmiyordum." Avery bacağıma dokunacak şekilde yaklaşır ve elini kaldırıp ceketimin önüne koyar. "Üzgünüm."

Eğlence, ağzımın bir tarafını yukarı çekiyor. "Peki ne için özür dilemelisin?"

"Hiçbir şey. Sadece üzıldüm. Ne oldu?"

"Şampiyonada bir takım arkadaşım bana çarptıktan sonra onunla kavga ettim. Onu medyanın önüne ittim. Lig, sürücüler arasındaki şiddeti pek hoş karşılamıyor ve takım sahipleri onunla benim aramda bir seçim yaptı."

Bana farklı bir şekilde bakmasını bekliyorum, ama bakmıyor. "O ne yaptı?"

Kafam karışık bir şekilde kaşlarımı çattım.

"Onu itmen için bir şey yapmış olmalı." "Neden böyle söylüyorsun?"

"Bir adamın seni kışkırttığını, resmen ona vurman için yalvardığını gördüm, ama sen vurmadın."

Sanırım ilk kez biri tüm bu olayın benim öfkemi neden olmadığını varsaydı ve bana bu kadar çabuk güvenmesine şaşırdım.

"Link hiçbir şey yapmadı. Yani, evet, bazı saçma sapan şeyler söyledi ve bana çarptı, ama ona el kaldırmamalıydım. Bu onun istediği şeydi."

"O zaman neden yaptın?"

Çenemi ileri geri hareket ettiriyorum. "Annemin doğum günüydü. O on yıl önce öldü. Elli yaşında olacaktı. Onun için kazanmak istedim. Ama bunun yerine her şeyi mahvettim."

"Çok kötü bir günde bir hata yaptın. Hepsi bu." Bana her şeyi kaybettiren bir hata.

“Gecenin böyle biteceğini düşünmemiştim,” diyorum, sohbeti hafif bir konuya çevirmeye çalışarak.

"Evet, ben de öyle." Gülümsüyor. "Ama konuşmak istersen ben buradayım."

konuşmak

istersen ben Ben hiçbir şey söylemeyince, o da ipucunu anlar.

buradayım." "Tamam. Peki, benim yurduma gelmek ister misin? Quinn

Muhtemelen Colter'ın evinde, ama orada olsa bile, benim kendi odam var." "Başka zaman. Geç oldu."

Şaşkınlığı belli oluyor. "Beni reddediyor musun?"

Sikim protesto edercesine zonkluyor. Orada, tanrıça gibi görünen küçük elbisesiyle duruyor ve ben hala tadını alabiliyorum. "Asil davranmaya çalışıyorum. Beni zorlama, prenses."

"Neden?"

Ona dokunmayacağıma güvenemediğim için motosiklete geri biniyorum. "Ben ilişki kuran bir adam değilim. Seks yapsak da bu hiçbir şeyi değiştirmez."

"Benim ilişki seven bir kız olduğumu kim söyledi?"

Söylemesine gerek yok. Belki bir süre etrafta dolaşarak durumu yokluyor, ama eninde sonunda yerleşmek isteyecektir. Ben öyle değilim.

Bir de baktım ki, önüme tırmanmış ve kollarını omuzlarıma dolamış. "Hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini biliyorum. Yapışkan bir takipçiye dönüşmeyeceğim. Sen seksisin, ama o kadar da değil."

Kaşlarımı kaldırdım ve küçük bir kahkaha göğsümdeki gerginliği gevşetti. Elimi uzattım ve kalçasını sertçe kavrayarak onu kendime yaklaştırdım. "Öyle mi?"

Diğer elim elbisesinin eteğinin altına kayana kadar ateşli bir kararlılıkla doluydu. Eldivenli elim bacağını okşarken yüzündeki ifade yumuşadı ve dudakları aralandı. Durmalıydım. Eve gitmeliydim. Mastürbasyon yapmalıydım. Başka birini aramalıydım. Ama zaten asil davranmakta hiç iyi olmadım.

Bacağının üst kısmına ulaştım ve başparmağım külotla kaplı klitorisini okşadı. "Bu eldivenleri çıkarsam, benim için ne kadar ıslandığını hissedebilir miyim?"

"Evet." Gözleri kapanır.

O çok güzel. Bana muhtaç ve çaresiz. Benim gibi bir erkekle birlikte olmanın nasıl bir şey olduğunu görmek istiyor ve ben de onu istiyorum, bu yüzden direnmeyi bırakıyorum. O bunun ne olduğunu biliyor.

Basıncı artırıyorum ve nefesleri hızlana n a kadar klitoris üzerinde hızlı dairesel hareketler yapıyorum. Neredeyse elime sürtünmeye başladığında

, elimi k lotunun altına kaydırıp hassas bölgesine sertçe vuruyorum. Vücudu geriliyor ve nefes nefese kalıyor, ama ben çoktan parmaklarımla şişmiş etine dokunarak acısını dindirmeye başlamışım bile.

"Knox." Adımı söyleme Şekli, onun içindeki parmaklarımdan daha fazlasını istememe neden oluyor.

"Benim için gel, prenses."

O da öyle yapıyor, tüm o seksi inlemeleri ve inlemeleri içinde tutmaya çalışır gibi alt dudağını ısıyor. Hepsini istiyorum, bu yüzden ağızımı ağızına yaklaştırıyorum ve o zevk dalgaları içinde elimi sürerken onları yutuyorum.

O bana karşı gevşeyene kadar durmuyorum. Başı benimkine düşüyor ve nefes alıyor. K lotunu düzeltiyorum ve elimi çekiyorum. Eldivenim ortaya çıkarken ona bakıyor ve deriyi kaplayan ıslaklık yüzünden kızarıyor.

Aynı elimi dudaklarına götürüp, başparmağımla dolgun alt dudağını okşadıktan sonra onu tekrar öptüm.

Ayrıldıığımızda, gözleri parlak mavi ve cildi kızarmış. "Sanırım motosikletleri seviyorum."

YİRMİ BİR

Knox

Buzzer sesi ile ilk yarı sona erdiğinde ayağa kalkıp alkışladım. "Aferin Flynn."

Kardeşim başını kaldırmaz, ama sahadan ayrılırken ağzı küçük bir gülümsemeyle kıvrılır.

"Yemin ederim her maçta daha da iyi oluyor," diyor Hendrick.

Koltuklarıma otururken onaylayarak başımı sallıyorum. İnanılmaz bir şey. Küçük kardeşimiz spor konusunda bambaşka bir seviyede. Basketbol onun en iyi olduğu spor bile değil.

"Bir şeyler yiyeceğiz." Brogan ayağa kalkar ve Archer onu takip eder. "Siz bir şey ister misiniz?"

Hendrick ve ben başımızı sallıyoruz. Etrafımızdaki kalabalık azalıyor, herkes kafeteryaya girip yemek kuyruğuna giriyor.

Telefonumu kontrol ediyorum. Flynn'in maçı için bugün Avery ile antrenmanı kaçırmak zorunda kaldım, ama mesajlaşmaya devam ediyoruz. Aptalca şeyler. Bana üç yaşındaki bir çocuğun basın el duruşu yaptığı bir video gönderdi ve "Bu çocuğu izle, ipuçları al" dedi.

Şaka mı yapıyor, emin bile değilim. Muhtemelen yapmıyor.

Başparmağımı kaldırıp "Bu kızları izleyin, bahşişler için" diye cevap veriyorum. Ve Pornhub'ın linkini ekliyorum.

Hendrick arkasına yaslanıp ayaklarını önümüzdeki tribüne koyarken ben kendi kendime gülüyorum. "Burası hiç değişmiyor."

"Hayır," diye cevap veriyorum, başımı kaldırmadan.

"Bir gün kendi çocuklarımızla buraya geri gelip her şeyin aynen aynı olduğunu düşünmek garip."

Başımı kaldırıyorum. Onun sözlerini anlamam bir saniye sürüyor. "Çocuklar mı? Jane hamile mi?"

"Ne?" Elini sallayarak beni susturur. "Hayır. Sadece düşünüyordum." "Çocuklar hakkında mı?"

"Evet, sonunda. Jane önce okulunu bitirmek ve evlenmek istiyor, ben de bir ev almak ve barın iyi gittiğinden emin olmak istiyorum."

Ciddi. Kahretsin. Hayatında değişiklikler olduğunu biliyordum. O ve Jane bir yıl önce nişanlandılar ve Jane neredeyse bizim evde yaşıyor, ama çocuklar? Ev? Kahretsin.

"Biraz Hollywood." Hendrick'i bir ebeveyn olarak düşünürken gülümsüyorum. Çocuğunu inciten herkese karşı otoriter bir pislik olacak ve onlar da onu parmaklarında oynatacaklar. "Umarım Jane'in görünüşünü alırlar."

"Evet, ben de." Kısa bir kahkaha atarak göğsünü kaldırıp indiriyor.

Avery, bana parmak gösteren bir selfie gönderir. Ben de bir melek emoji göndererek gülümserim.

"Kime mesaj atıyorsun?" diye soruyor

Hendrick. "Avery'ye. Beni eğiten kız."

"Jimnastikçi," der Hendrick, soru değil, daha çok bir ifade gibi.

"Evet."

"İkiniz çıkıyor musunuz?"

"Hayır," derim çabucak ve telefonumu cebime sokarım.

"Hadi ama. Flynn'e bir kızdan hoşlanıp hoşlanmadığını sorduğumda Flynn gibi davranma. Ona mesaj atıp gülüyorsun. Ben aptal değilim."

"Sadece

konusuyoruz."

"Çıplak mı?"

"Sen insanlarla böyle mi konuşuyorsun?" diye alay ediyorum. "Hiç arkadaşın olmamasına şaşmamalı."

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Onunla yatıyor musun, yatmıyor musun?" diye sorar, bir grup ebeveyn yanımızdan geçerken. Onların onaylamayan bakışları paha biçilemez.

Hendrick onlara özür dilercesine gülümser ve ben gülmemi yumruğumla saklarım.

Kendimizi toparlayamadan, Archer ve Brogan atıştırmalıklarla geri gelirler. Brogan bana bir torba M&M atar. Ona her zaman bir şey istemediğimi söylerim, ama o her zaman bana bir şeyler alır. Sanırım bu, her zaman ne kadar sinir bozucu olduğunu telafi etmek için.

Brogan önümüze oturur, ama Archer düşünceli bir ifadeyle ayakta durur. *"Pencereden çok kapı olursun,"* diyorum ona ve işaret diliyle de söylüyorum. Flynn'in ekibi onun arkasındaki zemine geri adım atıyor. Benim görebildiğim kadarıyla değil.

"Sanırım babamı dışarıda gördüm," diyor sonunda. "Ne?" Hendrick doğruluyor.

İlk başta donakalırım, sonra kendime gelirim. Konuşmak yerine işaret diliyle cevap veririm. *Hayır.*

Buraya gelmesi imkansız.

Archer gençken geçirdiği bir kaza sonucu işitme yetisini kaybetmişti. Yasal olarak sağır sayılıyor ve işitme cihazı takıyor. Dudak okuma konusunda da çok başarılı, ama büyük bir sohbetinde hiçbir şeyi kaçırmamak için en kolay yol işaret dili kullanmak.

"Ona benziyordu, ama yine de babanı görmeyeli epey zaman oldu." Brogan omuz silkiyor.

Babamız, Hendrick, Arch ve ben okuldayken neredeyse hiçbir spor etkinliğine veya sınıf etkinliğine katılmadık. Flynn'in henüz mezun olmadığını bile bildiğini sanmıyorum. Uzun zaman önce bizi takip etmeyi bıraktı ve ben de öyle kalmasını sağladım.

"Neredeydi?" Hendrick işaret diliyle sordu, sonra kafeteryaya doğru baktı. "Dışarıdaki koridorda. İyi göremedim..." Arch sözünü bitirmedi. "Muhtemelen o değildi."

"Gidip bakayım." Hendrick ayağa kalkar ve ben ona zahmet etme demeden önce çıkar. O değil. Kesinlikle o değil.

Ayağımı yere vurup, Flynn çevreden şutlar atarken sahaya bakıyorum. Alkışlayıp sevgili babamla ilgili tüm düşünceleri kafamdan atmaya çalışıyorum, ama Archer ve Brogan hâlâ bu konuyu konuşuyorlar.

"Onu en son ne zaman gördün?" diye sorar Brogan.

Archer ağzına Raisinets atar ve cevap vermeden önce düşünür: "Hatırlamıyorum bile. Geçen yıl doğum günümde bir kart gönderdi."

"Öyle mi?" diye soruyorum. Bunu bilmiyordum. Bu, onun benimle iletişime geçtiği tek sefer değildi. Onu engelleyene kadar bana birkaç kez mesaj attı ve birkaç yıl önce annemin vefat ettiği tarihte bir kez uğradı, ama onu gören tek kişi bendim ve onu hemen kovdum. Hepimizin nefret ettiği bir günde ortaya çıkıp başkalarını da rahatsız etmesini istemedim.

"Evet. Ama mezuniyetimden beri onu görmedim. Ya sen?" Archer sorar ve cevabımı bekler.

"Uzun zaman oldu."

Hendrick başını sallayarak geri gelir. "Onu görmedim."

"Sana söyledim. O değildi," diyorum, ama midemdeki o boşluk hissi geçmiyor.

Eve döndüğümde, Hendrick dışarı çıktığında garajda kum torbasına yumruk atıyordum.

"Ne yapıyorsun, ihtiyar?" diye soruyorum, bir elimle kum torbasını durdurarak. Eve saat dokuzdan sonra geldik ve Flynn'in ödevlerini yapıp, yemek yiyip, duş aldığından emin olmak için bir saat daha uğraştım. Ben buraya çıktığımda Hendrick, Jane ile odasındaydı. Herkesin yatmış olduğunu sanıyordum.

Önümde volta atıyor. "Bu geceyi düşünmeden duramıyorum. Sence babam da orada mıydı?"

"Bilmiyorum," diye itiraf ettim.

Koyu renkli kaşları birbirine yaklaşıyor. "Bu yaz bir kez eve uğradı, Flynn'i görmek istediğini söyledi."

"Ne?" Sesim yükseldi. "Neden bana söylemedin?"

"Çünkü bunun seni üzeceğini biliyordum. Bir yarış için gitmiştin ve döndüğünde şampiyonluk için antrenman yapıyordun. Seni bununla rahatsız etmek istemedim. Ben hallettim ve kimse bilmiyor."

Rahat bir nefes alıyorum. Hendrick, Archer ve ben babam konusunda hemfikiriz. Hiçbirimiz onun etrafımızda olmasını istemiyoruz, ama Flynn'in nasıl tepki vereceğinden emin değilim. O, babasının ne kadar berbat bir baba olduğunu hatırlayamayacak kadar küçük. Onun da bizim yaşadıklarımızı yaşamasını istemiyorum. Babamın rastgele gelip gitmesi. Her geldiğinde heyecanlanıyorduk, ama gittiğinde hayal kırıklığına uğruyorduk.

Zaten o hayatta olduğunda da harika bir baba değildi. Bu gerçekten kafamızı karıştırıyordu. Onun yanımızda olmasını istiyorduk, ama sonra ortaya çıktığında onun ne kadar pislik olduğunu unutmuş gibiydik. O ve annem sürekli kavga ediyorlardı, biz çok gürültü yaparsak ya da çok yaramazlık yaparsak sinirlenirdi, ki bu her zaman olurdu. Bisikletim benim kurtuluşum oldu.

Neden onun sonunda baba olmak istediğine karar vermesini umarak bu kadar çok yılı boşa harcadık, bilmiyorum. O bu konuda berbat biriydi. O olmadan daha iyiydik. Hala da öyleyiz.

"Justin Pushner. Onu hatırlıyor musun?" diye Hendrick'e soruyorum. "Evet. Senin sınıfındaydı, değil mi?"

Başımı sallarım. "Geçen gece onu gördüm. Babamın pistte takıldığını söyledi. O anda ona inanmadım. Beni kızdırmaya çalıştığını düşündüm, ama belki de doğruyu söylüyordu."

"Siktir." Hendrick elini çenesine götürdü. "Sence Valley'e geri dönmüş olabilir mi?"

"Umarım hayır." Ama iki gün üst üste birinin onun kasabada takıldığını söylemesi tesadüf olamaz.

YİRMİ İKİ

Avery

COLTER'IN DOĞUM GÜNÜ Cumartesi gecesi. Quinn'e göre çocuklar öğleden sonra bir ara geri dönmüşler.

The Topsy Rose'a girdiğimde, Knox'un burada olduğunu zaten biliyorum. Dışarıda onun kamyonetini görmenin yanı sıra, Quinn on dakika önce "takılma arkadaşımın" burada olduğunu bildiren bir mesaj attı. Bu mesajı heyecanlı bir uyarı olarak gönderdi, muhtemelen beni acele ettirmek için.

Koç Weaver dün atlama tahtasında çalışmama izin verdi ve ben kaybedilen zamanı telafi etmek için can atıyorum. Gece dışarı çıkmaya hazırlanmak için yeterince zinde olabilmek için uzun bir buz banyosuna ihtiyacım vardı.

Kabul etmek istemediğim sınırlar midemde kıvrılıyor. Onu göreceğim için heyecanlıyım, ama bundan daha fazlası var. Başım dönüyor. Geçen geceki o öpüşme seansı... kelimelerle anlatılamaz. O zamandan beri ara sıra mesajlaşıyoruz, ama çoğunlukla jimnastikle ilgili şeyler ya da flörtöz, aptalca şeyler.

İlk olarak doğum günü çocuğunu görüyorum. Barın önündeki taburede oturuyor. Quinn kucığında oturuyor. Kalabalığın içinden geçmek için gözlerimi aşağıya indiriyorum. Bu bar ve caddenin aşağısındaki bar, Valley U öğrencilerinin en sevdiği yerler, ama bu gece bizim gibi olanlarla biraz daha yaşlı bir kalabalık karışık. Okuldan tanıdığım insanlar görüyorum, ama yaklaşacak kadar iyi tanıdığım kimse yok.

Binici ceketli bir grup erkek, yanlarından geçmek için vücudumu eğdiğimde bana bakıyor.

Quinn, yaklaştığımı görünce erkek arkadaşının kucğından kayarak bana selam veriyor.

"Gelmişsin." Kollarını boynuma doluyor ve yanlara doğru eğilirken beni sıkıca sarıyor.

"Merhaba," diyorum, biraz gülerek. "Beni özledin mi?"

"Her zaman," diye cevap veriyor hiç duraksamadan, sonra geri çekiliyor ve elimi sıkıca tutup beni bara götürüyor.

"Doğum günün kutlu olsun," diyorum

Colter'a. "Teşekkürler, Avery."

Sonra onu görüyorum. Birkaç koltuk ileride, barmenle konuşurken kadehini dudaklarına götürüyor. Knox beni çoktan görmüş ve sanki ona bir şekilde üstünlük sağlamışım gibi hissediyorum. Bakışları yakıcı ve o yutkunup içkisini masaya koyarken, gözlerini benden ayırmadan, yüzüm kızarıyor.

"Ne içmek istersin?" diye soruyor Quinn, dikkatimi Knox'tan uzaklaştırarak.

"Sprite, sanırım."

Colter benim için sipariş veriyor ve içecek gelmeden Knox masama doğru geliyor. bana doğru

geliyor. "Prenses," diye selamlıyor beni.

Gözlerimi, görünüşe göre ortadan kalkmayacak olan bu takma ada çeviriyorum. Sonra aynı alaycı tonla onun adını söylüyorum, "Knox."

Birbirimize gülümseriz. Onun zihninin, elini elbisemin içine soktuğu o otoparkta olduğunu düşünmek isterim, çünkü ben de onun parmaklarının bardağı kavrayışını izlerken zihnim oradadır.

Biri arkamdan beni itti ve Knox'a doğru savruldum. Knox öne uzandı ve boş eliyle beni dengeledi. Az önce baktığım o güçlü parmaklar kolumu sardı ve ben onun göğsüne yüzüstü düşmekten kıl payı kurtuldum.

Güzel kokuyor. Güzel de görünüyor. Koyu gri tişört, kot pantolon, siyah botlar.

Quinn çığlık atarak, beni büyüleyen büyüü bozar. "A-bebeğim, bu bizim şarkımız!"

Müziğin farkına varmam biraz zaman alır, ama o sırada o çoktan elimi tutmuş ve beni barın diğer tarafına, grubun "Good 4 U"nun remiks versiyonunu çaldığı yere çekiyor.

Bu gerçekten onun şarkısı. Yanlış anlamayın, ben de bu şarkıyı söyleyip dans etmeyi seviyorum, ama onu kişisel marşı olarak gören Quinn. Olivia Rodrigo'yu çok seviyor.

"Merak etme. Hâlâ sana bakıyor," diye

bağırıyor. "Kim?"

"Knox. Seni buradan çekersem onun çıldırmasını biliyordum."

Ona başımı sallıyorum. "Senin bir dahi mi yoksa kötü mü olduğuna karar veremiyorum." "İkisi de biraz." Gülümsüyor.

İnsanlar sahnenin önünde toplanmış. Çoğu ayakta durup izliyor ve içiyor, pek dans etmiyorlar. Quinn'in en harika yanlarından biri, başkalarının ne düşündüğünü pek umursamaması. Başkaları dans etmese de, o ellerini başının üzerine kaldırıp ritme göre kalçalarını sallamaya devam ediyor.

Ve ben de kolayca ona ayak uyduruyorum. Şarkının geri kalanında kendimizi bırakıp, grupta birlikte şarkı sözlerini söylüyoruz.

Knox'u unutmadım, ama onu göremiyorum.

Bir sonraki şarkı daha yavaş. Dönüp sahneye bakıyoruz, ritme göre sallanıyoruz.

"Knox iyi görünüyor," diyor Quinn, hala biraz nefes nefese. Ben de onaylayarak mırıldanıyorum.

"Siz ikinizin nesi var? Düzenli olarak buluşmayı mı planlıyorsunuz yoksa bu tek seferlik bir şey miydi?"

"Bilmiyorum. Boş otoparkta beni orgazm ederken ona sormayı unuttum."

Gülmemek için kendini zor tutuyor. Ben de ona gülümsüyorum. Geçen gece eve geldiğimde ona her ayrıntıyı hemen anlattım mı? Tabii ki anlattım. Birine anlatmam *gerekiyordu*, böylece o anı yeniden yaşayabilecektim.

Colter, Quinn'in arkasına yaklaşır ve kollarını onun beline dolandır. Yanağına bir öpücük kondurur. "Hey, bebeğim. Dart partnerime ihtiyacım var." Bana izin için bakar.

"Git. Eğlen. Ben biraz daha dans edeceğim," derim ve elimi sallayarak onu uğurlarım.

"Gel izle." Hareket etmeden erkek arkadaşına yaslanır.

"Evet, Quinn seyirci varken daha iyi oynar." Colter yanağına bir öpücük daha kondurur.

Quinn onaylayarak başını sallar. "İnsanların, ilk kez oynadığımı sanan masum erkekleri yenmemi izlemesi çok hoşuma gidiyor."

Evet, bu ona çok yakışır. Onları bilardo, havuz ve bazı atari oyunlarının bulunduğu arka alana kadar takip ediyorum. Bu oda, barın geri kalanından biraz daha kapalı, bu da grubun çıkardığı gürültünün bir kısmını bastırıyor.

Dart tahtalarının yanındaki duvara yaslanmış boş bir tabureye oturuyorum. Quinn ve Colter, Colter'ın iki motosikletçi arkadaşı Oak ve Shane ile oynuyorlar. Knox'u arıyorum ama o hala barda olmalı.

Quinn'i tezahürat ederek ona istediği ilgiyi gösterirken, Colter'ın başka bir arkadaşı yanıma geliyor.

"Selam." Başını eğip gözlerime bakıyor. "Sana bir içki ısmarlayabilir miyim?" "Hayır, teşekkürler." Bardan Sprite'ımı almadım ama istemiyorum.

Bu adama başka bir içki ısmarlamasına izin vererek yanlış bir izlenim vermek istemiyorum. "Ben Mitch," diyor.

"Avery."

Başını Colter'a doğru eğiyor. "Doğum günü çocuğunu nereden tanıyorsun?"

En iyi arkadaşım zafer işareti yaparak ellerini havaya kaldırırken onu işaret ettim. Dartı çok yakından takip etmiyorum ama sanırım iyi bir atıştı. "Quinn benim oda arkadaşım."

"Ah." Yaklaşır ve bir tarafını duvara dayar. Uzun boylu, geniş omuzlu, yirmili yaşların ortalarında bir adamdır sanırım. Kısa sakalı olduğu için yaşını tam olarak tahmin etmek zor. En genç haliyle yirmi dört, en yaşlı haliyle belki otuzun başında. Yakışıklı bir adam. Çarpıcı gözleri ve kulaklarının arkasına sıkıştırılmış çene uzunluğunda saçları var. Objektif olarak, ondan etkilenmem gerekirdi, ama şu anda Knox Holland şeklinde tek bir odak noktası olan bir bağımlılığım var.

Mitch başka bir şey söylemek üzereyken, bağımlılığım arka tarafa doğru yürüyor. Yaklaşırken ağzının bir tarafı hafifçe gülümsüyor. Karnımda kelebekler uçarken koltuğumda kıpırdanmak istememden nefret ediyorum.

Mitch dik durur ve ona elini uzatır. "Holland. Seni görmek güzel."

"Seni de," der Knox.

Mitch, Knox'un buraya gelme niyetinden habersiz. Onun kendisi için geldiğini sanıyor, ama ben gerçeği biliyorum. Bana bakmasa bile, aramızdaki çekimi hissedebiliyorum.

"Nasılsın?" diye sorar Mitch. "Thorne'a olanlara çok üzüldüm."

Knox'un yüzünde bir anlık bir duygu belirir, ama o kadar çabuk düzeltir ki Mitch'in fark edeceğini sanmıyorum. "Teşekkürler. İyiyim."

"Sen her zaman ayakta kalmayı başarmışsındır." Mitch bana dönerek, beni de sohbetlerine dahil etmek için vücudunu bana doğru çevirir. "Az önce..."

Adımı çoktan unutmuş olmasına şaşırdım mı? Evet, evet, şaşırdım. Mitch'in gözleri büyüdüğü yüzüm kızardı.

Knox, arkadaşının benim adımı hatırlamaya çalışırken zorlanmasını izlerken gülümsemesi daha da büyür ve alaycı bir hal alır.

"Amanda, değil mi?" Knox bir adım yaklaşır. "Sanırım tanışmıştık." "Doğru. Amanda!" Mitch utangaç bir şekilde sırtıyor.

Onu pek sevmiyordum ama, *ah*.

"Arkadaşlarım bana Mandy der," diyorum Knox'a, sesimi şeker gibi tatlılaştırarak. "Tanışmış mıydık? Hatırlamıyorum."

"Öyle mi?" Sesi alçak ve cildimi çakıl taşları gibi okşuyor. "Birkaç kez karşılaştığımıza yemin edebilirim. Şu anda tam olarak hatırlayamıyorum."

Yüzüm kızarmış olmalı, ama ona sırtarak karşılık veriyorum. Geri adım atmayacağım. "Çok unutulmaz bir şey olmamış olmalı."

Mitch'in bakışları ikimiz arasında gidip geliyor. Knox'la şakalaşmaktan bacaklarım biraz titriyor.

"İzninizle. Oda arkadaşım ile konuşmam lazım." Heyecanlı Quinn'e doğru doğruca gittim. O ve Colter oyunlarını kazanmışlardı. Bana sarıldı ve ben de onu tebrik ettim. Sonra beni onunla oynamaya ikna etti. Mitch'ten ve bana Amanda demesinden kaçınmak için seve seve kabul ettim.

Colter, hala yakınlarda duran Knox'u yakalar ve dördümüz oyuna başlarız. Dartı hedeflediğim yere atmakta pek iyi değilim, ama Quinn'in bizi taşıyacağından, ya da en azından yenilmemizi engelleyeceğinden eminim.

"Mandy, ha?" Knox yavaşça konuşur. "Sadece arkadaşlarıma."

Yaklaşır ve sesini alçaltır. "Peki ya ara sıra sana dokunmasına izin verdiğin erkekler?"

Kalbim daha hızlı atmaya başlar. "Bana Amanda diyebilirsin." "Tabii ki, prenses." Güler.

Oyun sırasında pek konuşmuyoruz, oyunu kazanıyoruz (teşekkürler Quinn), ama oyun biter bitmez en iyi arkadaşım ve erkek arkadaşı dans pistine çıkıyorlar.

"Sıkılmış görünüyorsun," Knox yalnız kaldığımızda gözlemler. "Bunun için birkaç fikrim var."

"Sıkılmadım. Sadece Quinn ve Colter dışında burada kimseyi tanımıyorum."

"Ve ben."

"Ve sen."

O kendini beğenmiş sırıtış yüzünde kalıyor. Biri ona sesleniyor, o da kısa bir süre başka yere bakıyor, konuşan kişiye başını sallıyor ve sonra tekrar bana odaklanıyor.

"Bana eşlik etmek için burada kalmana gerek yok. Quinn ve Colter yakında dönecekler."

"Bu, bana defolup gitmemi söylemenin kibar bir yolu mu?" "Ne? Hayır. Ben..."

Onun kahkahası cevabımı keser. "Hadi ama prenses. Arkadaşın geri dönene kadar benimle birlikte sefalet çekebilirsin."

En uzak duvarda birkaç arcade oyunu kurulmuş. Futbol atma oyunu, eski bir Donkey Kong oyunu ve iki sürüş oyunu var. Biri araba, diğeri motosiklet.

O doğrudan motosiklet oyununa doğru yürüdüğünde hiç şaşırmadım.

"Senin için özel bir oyun olması ne şanslı." Koltuğu hafifçe vurur. "Atla."

Kaşlarımı kaldırıyorum.

Elimi tutup beni motosiklete doğru çeker. Daha fazla itiraz etmem. En azından bu gece elbise yerine kot pantolon giyiyorum. Kırmızı motosiklete otururum. Motosiklet bir tabana sabitlenmiştir ama yine de yanlara doğru hareket edebiliyor. Önünde büyük bir ekran var.

Elimi motosikletin üstünden gezdirip, parmaklarımı gidona doladım. "Daha önce hiç motosiklet sürmedim."

Oyuna para koyar ve ekrandaki birkaç düğmeye basar. Seçtiği şeyden çok onu izlerim.

"Motosiklet sürüyormuş gibi yapmamı izlemek ister misin?" diye soruyorum.

Bana doğru eğilip fısıldadı, "Senin tekrar arkama binmeni tercih ederim, ama şimdilik bu da olur."

Dudakları o kadar yakın ki, başımı yukarı kaldırırsam dudaklarımız birbirine değecek. Bunu düşünürken, o geri çekilir ve büyük yeşil düğmeye basar ve oyun başlar.

Rekabetçiliğim alevlenir ve hissetmek için gaz ve freni denerim. Ben kendimi toparlarken oyundaki diğer sürücüler yanımdan uçarak geçerler.

"Amaç, bitiş çizgisini ilk geçen kişi olmak," diyor, sesinde mizah var.

"Sus. Ben hallederim," diyorum ona, ama kesinlikle halledemiyorum. Kendimi pistte tutmaya çalışmakla diğer her şeyden daha fazla zaman harcıyorum.

Knox'u unutturum ve sadece oyuna konsantre olurum. Sonuncu olmak istemiyorum ve sürekli yoldan çıkmamdan dolayı sinirliyim.

Arkamda onun vücudunu hissettiğimde irkiliyorum. Göğsü sırtıma yapışıyor ve kolları her iki yanıma geliyor, elleri benim ellerimin üzerine geliyor. O motosikleti kontrol ediyor ve ben biraz daha hızlanabiliyorum. On ikinci sırada bitiriyorum.

Yarış bittiğinde ikimiz de koltukta geriye yaslanıyoruz. Omzuma bakıyorum. "Başarabilirdim. Yardımına ihtiyacım yoktu."

"Üzgünüm. Elimde değildi. Pistte savrulmanı izlemek bana çok ağır geldi." Saçlarımı omzumun üzerinden geriye doğru tarıyor. "Buradan biraz uzaklaşmak ister misin?"

"Yapamam." Parmakları cildime değdiği yerde tüylerim diken diken oluyor. "Neden?"

"Bugün Colter'ın doğum günü." "Ee?"

Gülüyorum ve başımı sallıyorum. "Bu gece onun için."

"Onun içkilerini aldım ve doğum gününü kutladım," diyor, ama benim kadar onun da burada kalması gerektiğini bildiği için sırtıyor.

"Senin doğum günün ne zaman?" "Beş Eylül. Seninki?"

"2 Ağustos." Ona dönerek, iki bacağımı da motosikletin bir tarafına koyuyorum. Aramızda bir anlık sessizlik oluyor. Rahatsız edici bir sessizlik değil ama yine de aceleyle bozuyorum. "Haftan nasıldı?"

Alt dudağını ısırarak bana yaklaşıyor. "Hafta ortası umut vericiydi, ama son birkaç gün hayal kırıklığı yarattı."

Bu açık flört sürpriz oldu. Bu gece onu tekrar öpmek umuduyla gelmişim, ama o beni çoktan kazandığından o kadar emin görünüyor ki, zor elde edileni oynamaktan zevk almaktan kendimi alamıyorum.

"Beni özledin mi?" diye soruyorum, ama cevap vermesini beklemiyorum. "Yoksa harika antrenmanlarımı mı özledin?"

Gülerek gözleri eğlenceyle parlıyor.

"Umarım tatil günlerini keyifle geçirmişsindir. Gelecek hafta için bazı fikirlerim var." " bekleyemez." Sarcasm coats his words, but his eyes defy his ilgisizlik. Belki egzersiz yapmayı pek istemiyor, ama başka bir şey için heyecanlı.

"Bir şey içmek ister misin?" Bisikletten geriye doğru kayıyor ve ağırlığı olmadan bisiklet sağa doğru eğiliyor.

Ben de ayağa kalkarım. "Su."

Bara gidiyoruz ve Knox, başka insanlar bekliyor olmasına rağmen barmenin dikkatini hemen çekiyor. Barmenin ifadesi tanıdık ve dostça. O, Knox'un siparişini alıp ona ismiyle seslenirken, ben ona öfkeyle bakıyorum. Knox bana suyumuzu uzatıyor ve teşekkür ederek bir şişe bira alıyor. Bir kalçasını bara dayayarak vücudunu bana doğru çeviriyor. "Arkadaşın seni arıyor."

"Quinn mi?" diye soruyorum ve dönüp bakıyorum. Tabii ki, dans pistinin kenarında durmuş, barı tarıyor. Beni görür görmez, bakışları Knox'a kayıyor ve gülümsüyor.

"Gittiğinden korktum," diyor yanıma gelir gelmez.

Yüzünü serinletmek için elini salladı
ve suyuma baktı. O istemeden
suyu ona uzattım.

"Bir dakika izin ver," diyor Knox, belimden tutup uzaklaşmadan önce.

Ona baktığımda, barmenin yardım etmek için barın arkasına geçiyor. Orada çok rahat görünüyor, sanki ona ilk kez yardım etmiyormuş gibi. İkisi konuşuyorlar ama ne dediklerini anlayamıyorum.

"Sana haber vermeden asla gitmem," diyorum Quinn'e. "Ama bu gece kısa sürecek gibi görünüyor. Burada kimseyi tanımıyorum."

"Colter'ı tanıyorsun ve o herkesi tanıyor."

"Bu aynı şey değil."

"Peki ya sen ve..." Knox'un kaybolduğu yöne başını eğiyor.

Bara bakıyorum. Artık orada değil, barmen de yok. Kıskançlık ve utançtan midem burkuluyor. Knox ve benim bir ilişkimiz yok. Benimle birlikte gitmemi istedi, ben de hayır dedim. Başka birini bulmasından başka ne bekleyebilirdim ki?

"Bilmiyorum."

Kısa bir hoşnutsuzluk sesi çıkarır, sonra neşelenir. "Tristan'ın komşularından birini diğer golfçülerle birlikte bir masada gördüm."

"Beni kalmaya ikna etmek için çöpçatanlık yapmana gerek yok," diye gülerek en iyi arkadaşıma söylüyorum. "Henüz gitmiyorum, ama yakında gideceğim."

"İyi. Seni bütün gece dışarıda kalmaya ikna etmek için daha fazla vaktim var. Bardan sonra, herkes Colter ve Brooklyn'in evine gidecek."

Colter ve bazı arkadaşları üç masayı birleştirmişler. Quinn erkek arkadaşının yanına oturur, ben de onun yanına otururum. Erkekler hikayeler anlatıyor ve motosikletlerden bahsediyorlar. Çoğunu anlamıyorum ve zihnim başka yerlere kayıyor.

Knox bir ara ortaya çıktı. Oturduğunu görmedim, ama bir dahaki sefere onu aradığımda, en uzak köşede oturuyordu. Ve ona tekrar bakmaya cesaret ettiğimde, simsiyah saçlı ve çarpıcı renkli dövmeleri olan güzel bir kız kucağında oturuyordu. O arkasına yaslanmış, ama kız kollarıyla onun boynunu sarmış, konuşmalarını duymama gerek yoktu, kızın ona asıldığını anlayabiliyordum. Ya da tam tersi. Bir saatten az bir sürede benim yerime iki kız bulmuş olmasına hayran kalırdım, ama bu beni çok kıskandırdığı için yapamıyorum. Kız parmaklarını onun saçlarına geçirince kendimi zorla başka yere bakmaya zorluyorum.

Niyetimden daha uzun kalıyorum, ama Colter onun evine gideceklerini söylediğinde, eve gitmeye hazırım.

"Emin misin?" diye soruyor Quinn, umut dolu gözlerle bana bakarak. Üzgün olduğumu anladığını biliyorum, ama bunu söyleyemiyorum. Knox'un bana bir borcu yok. Bir kez birlikte olduk, ne olmuş yani?

"Evet. Git, erkek arkadaşınla eğlen. Sabah görüşürüz." "Tamam."

Beni sıkıca kucaklıyor.

Grup hızla dağılıyor. Ben de Colter'a sarılıp ona son bir kez mutlu yıllar dilediğimde, çoğu erkek çoktan gitmiş.

Bir ara Knox kucağındaki kızıdan kurtulur ve açıkça beni beklemek için geride kalır. Ben de ona veda etmek için yanına giderim. Bu gece aramızda garip bir his kalmasını istemiyorum.

"Colter'ın evinde görüşürüz?" diye sorar. "Hayır, sanmıyorum."

Bir yanım onun fikrimi değiştirmeye çalışacağını düşünüyor, ama sonra barın arkasından adı anons ediliyor. Bu sefer elini ağzına götürerek erkek barmen. Knox arkasına baktığında, adam ona gelmesini işaret ediyor. Sonra kız barmenin omzunu sanki onu teselli eder gibi sıktığını görüyorum. Kız Knox'a gülümsüyor, sonra bana sanki alevler içinde kalmamı dilermiş gibi bakıyor.

Knox'un daha önce onunla birlikte olduğunu zaten tahmin etmişim, ama bu karşılaşma bir şekilde iğrenç geliyor. Kızlarla erkekler için kavga etmeyi sevmem.

Erkekler için kızlarla kavga etmem. Bu benim tarzım değil. Knox'un dikkatini çekmek için kavga etmeye hazır bir sürü kadını var gibi görünüyor.

"Görünüşe göre arkadaşlarından biri daha seninle *takılmak* istiyor." Onun ifadesini kasten kullanıyorum, böylece benim aptal olmadığımı anlasın. El sallayarak geri çekiliyorum. "Pazartesi görüşürüz."

YİRMİ ÜÇ

Knox

Erika'ya yardım etmeyi bitirdiğimde bar boşalmıştı. Avery çoktan gitmişti. Orada bekliyor olabilir diye otoparkı bile kontrol ettim, ama Bronco'su ortalıkta yoktu.

Siktir.

Motosikletime oturup Colter'a mesaj atarak Erika'nın onun evine gelip gelmediğini soruyorum, ama o hemen cevap veriyor.

COLTER

■

Hayır. Bardan sonra kaçtı. Geliyor musun?

BEN

■

Henüz emin değilim. Eve gidebilirim.

COLTER

■

Evet, eminim. Quinn sana aptal olduğunu ve sikinin kuruyup düşmesini dilediğini söylememi istedi.

"Lanet olsun," diye mırıldandım.

BEN

■

Ona ne yaptım ben?

COLTER

Burada kendi sözlerimle anlatıyorum ama bence sorun, bu hafta başında Avery ile birlikte olduktan sonra, onun gözü önünde başka bir kıızı takip ederek barın arka odasına girmiş olman olabilir.

Onun sözlerini iki kez yavaşça okudum ve sonunda her şeyi bir araya getirdim. Sonra güldüm. Bayan Priss kıskanç ve içimi kaplayan adrenalin patlaması benzersiz bir duygu.

BEN

Avery yurttta mı?

COLTER

Evet.

COLTER

Oops. Yani hayır.

COLTER

Şansını kaçırdın dostum. Avery zaten senin liginde değil. Aptal.

Kaşlarımın kalktığını ve dudaklarımın gülümsediğini hissediyorum.

COLTER

O Quinn'di.

BEN

Şaka yapmıyorsun.

COLTER

O koruyucu ve sert vurur. Onunla iyi geçinmeni öneririm.

Bunun için çok geç.

COLTER

Telefonumu tekrar elinden almadan gitmeliyim, ama bil diye söylüyorum, Quinn bütün gece benim evimde kalacak. İyi eğlenceler.

Avery'ye ilk ben mesaj atmadım, ki bu muhtemelen bir hataydı. Kim bir kızın evine davetsiz gider ki? Sanırım bunun cevabı benim. Ben giderim.

Avery beni gördüğüne sevinmezse, Quinn'e hayalarımı yumruklamasına izin vereceğime söz verdikten sonra, yurt adını ve oda numarasını öğrenebildim. İşte bu kadar kendime güveniyorum. Kıskançtı, ama benim başka insanlarla birlikte olmamdan dolayı değil, ona zaten ilişki adamı olmadığımı söylemiştim. Hayır, sahiplenici davranmıyordu. Kırılmıştı. Daha önce benimle gitmek isteyip istemediğini sorduğumda soğukkanlı davranmasına rağmen, bu gece tekrar birlikte olacağımızı umuyordu. Ben de öyle.

Kapıyı çaldım ve başparmağımı uyluğuma vurdum. Koridor neredeyse sessizdi. İçinde insanlar olan birkaç açık kapıdan geçtim, ama çoğu kişi gitmiş gibi görünüyordu. Ya da uyuyorlardı. Saati kontrol ettim. Siktir. Belki çoktan yatmıştır. Daha yüksek sesle kapıyı çaldım. Her geçen saniye, cevap vermeyeceğinden daha da emin oluyordum.

Ona mesaj atmak için telefonumu almak üzere uzanırken, kapıyı çalmaya devam ediyorum, o sırada kapının diğer tarafında onun sesini duyuyorum. "Tanrım. Geliyorum. Bir saniye."

Elim hala kapıyı çalmak için havada, kapı açılır.

"Knox?" Orada durmuş, beni görmekten açıkça şaşkın bir şekilde bana bakıyor. Ama onu gördüğümde boğazım çöl kadar kuruyor.

Küçük pembe şort, beyaz tişört ve ikisi arasında yaklaşık on santimlik bir boşluk. Saçları at kuyruğu şeklinde toplanmış ve ayakları çıplak. Kahretsin. Onu farklı durumlarda her gördüğümde, daha seksi olamaz diye düşünüyorum. Ve nedense, her zaman yanılıyorum.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sorar.

"Girebilir miyim?"

"Bu geceki diğer planların suya düştü mü?" diye sordu, geri adım atıp kapıyı daha fazla açarak. "Nerede yaşadığımı nereden bildin?"

İlk soruyu görmezden geliyorum.

"Quinn," diyorum, içeri girip etrafa bakınıyorum. Bir yurt odasına ilk kez giriyorum. Düşündüğümde daha büyük, ama bunun dışında filmlerde ve dizilerde gördüklerime benziyor. "Partiden dönen birkaç çocuğun arkasına takıldım."

Odada bir kanepede, sandalye ve televizyon var, her iki tarafta da yatak odalarına açılan iki kapı var. Biri kapalı, diğeri açık ve ışık yanıyor.

"Tamam, ama neden?"

Küçük bir masadan üzerinde onun adı yazılı üç halkalı bir klasör alıyorum. "Bölümün ne?"

"Henüz karar vermedim," diyor, giderek daha fazla sinirlenerek. Ciltli dosyayı benden alıyor ve yere bırakılmış bir sırt çantasının üzerine koyuyor. "Knox, neden buradasın?"

"Seni görmek istedim." Eğlence merkezinin üstünde duran bir resim çerçevesinin önünde durup Avery ve Quinn'in fotoğrafına bakıyorum. İkisi de Valley U takımının mayolarını giymiş ve kameraya gülümsüyorlar.

"Tam yatmak üzereydim." Kollarını göğsünde kavuşturur. "Colter'ın partisinde ya da barmenle ya da başka bir kızla takılmıyor muydun?"

İşte bu. Beklediğim o küçük kıskançlık iğnesi. "Erika ile takılmadım."

"Kim?" diye soruyor, ama kimden bahsettiğimi biliyor. Yüzü kızarıyor. "Barmen."

"Oh," diyor alaycı bir şekilde.

"Orada çalışmaya başladığı ilk hafta. Ya da herhangi bir yerde barmenlik yaptığı ilk hafta. İlk hafta sonu geceleri zor geçebilir."

"Peki, ona yardım ettiğin için mutluyum," diyor, ama hiç de mutlu görünmüyor.

Tanrım, ne kadar inatçı.

"Evet. Kardeşim normalde birini öylece kurtların önüne atmaz, ama grip oldu ve onun yerine bakacak kimse yoktu."

"Kardeşin..." diye sorar, sesinde bir soru tonu vardır.

"Evet, burası onun. Barmenlikte pek iyi değilim ama eşyaların yerini biliyorum ve fiçı değiştirebiliyorum, bu yüzden ara sıra işler yoğunlaştığında yardım ediyorum."

Parçaların bir araya geldiğini ve benim doğruyu söylediğimi fark edince vücut dilinin yumuşadığını izliyorum. Ama sonra omurgası tekrar sertleşiyor. "Bu gece sana çok kız asıldı, bu hatayı yapmak kolaydı."

"Neden sen de onlardan biri değildin?" diye soruyorum. Gerçekten merak ediyorum. Benimle birlikte olmak istiyorsa, neden bana söylemedi?

"Egonu beslemem için bana ihtiyacın yok."

"Bu egomla ilgili değil. Bu gece benimle burada bitmesini umuyor muydun, ummuyor muydun?"

"Bir parçam öyle umuyordu," diye itiraf ediyor.

"O zaman neden öyle söylemedin?" Bu çok zaman kazandıracaktı. Şu anda çıplak olabilirdik.

Sinirlenmesi mavi gözlerini parlatıyor ve omuzlarını kulaklarına kadar kaldırıyor. "Çünkü... Bilmiyorum, tamam mı? Daha önce hiç geçici ilişki yaşamadım ve bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum."

Hadi canım. Geçen gece bunu söylemiştim. "Sana ilişki yaşamadığımı söylemiştim."

"Biliyorum," diyor. "Bunu istemiyorum. Sadece bu konuda çok kötüyüm." Aramızda bir hareket yapıyor. "Diğer kız kimdi? Uzun, siyah saçlı, dövme."

"Sadece uzun zamandır tanıdığım bir arkadaş." "Birlikte olduğun bir arkadaş mı?"

"Gerçekten buna cevap vermemi mi istiyorsun?" Kız başını sallar.

"Kıskançtım."

"Kıskanmana gerek yoktu. Benim ilgimi çeken tek kişi sendin."

Gözleri, sözlerimin doğruluğunu tartıyormuş gibi kısılr.

"Neden barda bana bunları söylemek yerine kaçtın? Seni kovalayacağımı mı umuyordun?"

"Hayır. Buraya geleceğini beklemiyordum, yemin ederim." "İyi. Ben kovalamam."

"Ama yine de buradasın."

Karşılıklı duruyoruz, ikimiz de geri adım atmak istemiyoruz. Ama burada durduğum her saniye, onu öpmediğim bir saniye daha demek.

Bir adım öne çıkıp elini tutuyorum, sonra onu kendime doğru çekiyorum. Dudakları sonunda bir gülümsemeye dönüşüyor.

"Her neyse, işte buradayım." Parmaklarımı boynunun kıvrımları boyunca gezdiriyorum.

Cildi sıcak ve yumuşaktır, dokunuşuma doğru eğilir.

Aynı anda birbirimize atılıyor, daha yakın olmak için çılgınca bir ihtiyaçla dudaklarımız çarpışıyor. Nane diş macunu gibi tadı var. Elim başının arkasına kayıyor ve parmaklarımı at kuyruğuna doluyorum.

Onu açık yatak odasına doğru yönlendiriyorum. Ceketimi omuzlarımdan çıkarıyor, ben de omuzlarımı silkiyorum ve ceketimi masa sandalyesine atıyorum.

Ellerim gömleğinin altına kayıyor ve o ağzını ağzımdan çekiyor.

"Bekle. Ben, şey..." O yer değiştirir ve ağzının bir köşesini ısırır. "Biz..."

Her sözünü yarım bıraktığında ya da kelimeleri karıştırdığında, sanki "dur" diye bağırması gibi duraksamaya başlıyorum. O her zaman her şeyden çok emindir.

"Durmak mı istiyorsun?" diye soruyorum, yüzünü daha iyi görebilmek için geri çekiliyorum. "Hayır. Yani, evet." Ellerini göğsüme koyuyor.

"Seninle

ama seks yapmayı erteleyebilir miyiz?" "Oh."

Beklediğim cevap bu değildi.

"Sadece son ilişkimden sonra kendime işleri daha yavaş yürüteceğime söz verdim. Sadece sevişiyoruz, çıkmıyoruz diye kulağa saçma geldiğini biliyorum, ama seks şu anda benim için kesin bir sınır."

Sessizim, çünkü bu bir anlaşma kırıcı değil, anlamaya çalışıyorum.

O devam ediyor: "Nolan, eski sevgilim, beni aldattı."

Ne söyleyeceğimi bilmiyorum, bu yüzden onu sakinleştirmek için umarım, elimi sırtında gezdiriyorum. Babam bizi terk ettikten sonra, çevreme kimi alacağıma çok dikkat ediyorum. Bu, ilişki kurmamamın nedenlerinden biri. İnsanlardan bir şey beklemezsen, onlar da seni hayal kırıklığına uğratabilir.

Bu yüzden, kimseyi beni aldatacak kadar yakına yaklaştırmamış olsam da, kavram benzer. O insanlara güvenmiyor. Onu çok iyi anlıyorum.

"Neden dürüst olup bana ayrılmak istediğini veya başka insanlarla yatmak istediğini söylemediğini anlamıyorum. Bunun yerine, ben bir yarışmada yokken, bir partide eski kız arkadaşıyla birlikte olduğunu dedikodulardan öğrenmek zorunda kaldım."

Konuşmayı kesip, seksin artık söz konusu olmadığını bildiğim için beni terk etmemi beklermiş gibi bana bakıyor. Eski sevgilisi ne pislik bir adam.

"İnsanlar bencildir," diyorum. "Seninle bir ilgisi yoktu."

"Biliyorum, ama şimdi burada, yurt odamda seksi bir adamla birlikteyim ve çok iyi olacağını düşündüğüm bir seks fırsatını geri çeviriyorum."

Onu kendime doğru çekerim. O kadar sertleşmişim ki, temas beni inlemeye zorlar. "Gitmemi ister misin? Bunu başka bir zaman da yapabiliriz."

"Hayır. Kesinlikle hayır." Yine dudağını ısırıyor, ama bu sefer göğsüme bakarken ve yüzü kızarıyor. "Devam etmek istiyorum. O gecedan beri tek düşündüğüm şey, ellerinin tekrar üzerimde olması."

Rahatlama hissi beni kaplar. Bu kızı o kadar çok istiyorum ki, uzaklaşmak düşüncesi bile acı verici. Bu, benim aşına olduğum bir duygu değil.

"Öyle mi?" Yatağa oturup onu kucağıma çekerim. Kirpikleri titrer ve nefesi kesilir. Ellerim kalçalarına iner ve parmaklarımı açarak başparmağımı şortunun altına kaydırırım.

"Evet." Sözcük nefes nefese söylenir. Kollarını boynuma doladı ve kalçalarını bana doğru salladı.

O benim üstümde sürtünürken, başparmağım klitorisi üzerinde kaymaya devam ediyor. Öpücüklerimiz ıslak.

O yaklaşırken vücudu titriyor.

"Yapabilir miyim?" diye soruyor ve ellerini kot pantolonumun düğmesine indiriyor.

Ben başımı sallıyorum ve o benim kot pantolonumu açmaya çalışırken alt dudağını ağızıma alıyorum. Başarılı olduğunda, beni yatırmak için göğsüme bastırıyor.

Gülümseyerek yatağa uzanıyorum ve bir elimi başımın arkasına koyuyorum, o da vücudumdan aşağı kayarak pantolonumu çıkarıyor. O da şortunu çıkarıyor. Amını kapatan pembe dantelli kumaş parçası, sikimi titretir. Pembeyi yeni favori rengim yapmam için gerçekten iyi bir neden sunuyor.

Avery tekrar üstüme tırmanıyor, aramızda sadece benim boxerım ve onun külotu var. Üstüme yerleşiyor, sikimin üzerine oturduğunda ağırlığı benden bir inilti daha koparıyor. Bu gece onun içine girmeye ihtiyacım yok, ama bunun harika bir his olmayacağını söyleyemem.

Kalçalarımı kaldırdığımda, inleyerek gözlerini kapatıyor. Ellerim belinde. Tekrar bana sürtünmeye başlaması için biraz cesaretlendirmeye ihtiyacı var, benden istediğini alıyor ve ikimiz de sikime dokunmadan beni tehlikeli bir şekilde patlamaya yaklaştırıyor.

Durur ve bana bakar. "Ne?" diye

sorarım.

Yine dolgun alt dudağını ısırır.

Elimi uzatıp dişlerinden kurtardım. "Neye ihtiyacın var?"

"Sana. Ellerine. Lütfen? O gece kadar iyi hissettiğim bir şey olmadı."

Otururum ve sonra o n u altıma alırım. Islak bir rüya gibi altımda uzanır. Kahretsin. Zevk omurgamdan yukarı doğru yayılır.

Başparmağımı tekrar alt dudağına sürerim. "Bu ağzın çok seksi, prenses."

Dudakları kıvrılır. "Senin sikini sarmış hali nasıl olur acaba?"

"Eğer merak etmemiş olsaydım, şimdi merak ediyorum." Kesinlikle merak etmişim. "Ben de," diyor.

Siktir, bu çok seksi.

"Sonra. Meşgulüm." Elim vücudunda aşağı doğru kayıyor, parmaklarım külotunun üst kısmına değiyor. Onun karnını öpebilmek için yerimi değiştiriyorum ve parmaklarımı dantelli kumaşın iki yanına geçirip aşağı çekiyorum.

"Bunları çıkarabilir miyim?" diye soruyorum. "Evet."

Onu iç çamaşırlarından yeterince hızlı çıkaramıyorum ve sonra o benim altımda çıplak kalıyor ve ben onu bu şekilde görüp de onu sikemediğim için ölecek miyim diye merak ediyorum.

"Sen çok güzelsin." Parmağımı onun yarık kısmına kaydırıp sonra ağzıma götürüyorum. Parmağımdan onun tadını emdiğimde yüzü kızarıyor ve gözleri büyülüyor.

"Seni yalayabilir miyim prenses?" Hızla başını salladı.

Bacaklarının arasına yerleşirken terlemeye başlıyorum. Parmaklarımı ve dilimi sırayla kullanıyorum. Altımda kıvranıyor, adımı inliyor, ara sıra bana sürtünüyor ve sonra yaklaşan orgazmı engellemeye çalışır gibi uzaklaşıyor.

O benden daha sabırlı. Onun tekrar boşalmasını izlemek için daha fazla bekleyemem. Kalçalarını sıkıca tutuyorum ve iki parmağımla onu sikerken klitorisini sertçe emiyorum. Bu kadar yeter.

Çığlık atıyor, elleri saçlarımı kavıyor ve vücudu yataktan kalkıyor. Kavrayışı gevşiyor ve orgazmının son titremeleri vücudunu sararken vücudu gevşiyor. Uyluklarına ve karnının altına yumuşak öpücükler konduruyorum ve sonra yanındaki yatağa düşüyorum.

Avery kıkırdamaya başlayana kadar tek ses, düzensiz nefeslerimizdir.

"Komik bir şey mi var prenses?" diye soruyorum.

"Hayır," diyor, hala kıkırdayarak.

Başımı yana çevirip ona bakıyorum. Bana gülümsüyor. "Beni aptal gibi becerdin ama seks bile yapmadık." Daha da daha çok gülmeye başlar.

Sadece üstüne çıkınca onu durdurabiliyorum.

Gülümsemesi bulaşıcı. Onunla dalga geçmek, daha önce hiç yaşamadığım bir şekilde eğlenceli.

"Sıra bende." Beni geri itiyor ve bacaklarımın arasına, yatağın üzerine tırmanıyor.

"Her zaman çok otoriter." Ben bu sözleri zar zor çıkarabiliyorum ki o benim boxerımı aşağı indiriyor, kabarık dudaklarını benim sikimin etrafına sarıyor ve beni boğazının en arkasına alıyor.

Gözlerimi ondan ayıramıyorum. Yavaşça yukarı aşağı kayıyor. Çok yavaş. Tekrar bir elimi at kuyruğuna doluyorum ve onu üzerime yönlendiriyorum.

"Lanet olsun, Avery. Ağzın benim sikimi emmek için yaratılmış."

Gözleri parlıyor ve beni daha da ileri götürüyor, geri çekilmeden önce boğazına kadar alıyor. En son ne zaman bir oral seksin daha uzun sürmesini istediğimi hatırlamıyorum, ama beni emirken sarışın saçları ve büyük mavi gözleri, dudaklarının beni sardığı hissi kadar güzel. Bu oral seks için seksten vazgeçmek zorunda kalsaydım, bu takas kesinlikle buna değerdi.

Elimden geldiğince dayanıyorum, ama boğazına boşalmama saniyeler kala onu benden çekip karnıma ve göğsüme boşalıyorum.

Nefesimi toparlarken başım yatağa düşüyor. Avery bana bir havlu getiriyor ve ben kendimi temizliyorum. Giyinip gitmek üzereyken, o yanıma uzanıyor.

"Kalacak mısın?" diye sordu.

"Ben sarılmam, prenses."

"Sarılmayı sevmediğin için mi, yoksa geçici ilişkiler için kurallarına aykırı olduğun için mi?"

Boynumu ovuşturuyorum. "İkisi de, sanırım."

"Tamam, sarılmak yok." Bir an düşünür. "Yan yana uzanıp, tekrar öpüşecek enerjimiz olana kadar televizyon izlese nasıl olur?"

Bunun sarılmaktan ne farkı var bilmiyorum, ama onunla tekrar sevişmek düşüncesi beni durdurmaya yetiyor. "Anlaştık."

"Saat kaç?" Avery, uykulu bir sesle sorar.

"Erken. Uyumaya devam et." Kot pantolonumu giyip tişörtümü arıyorum, ama Avery onunla uyuduğunu fark ediyorum.

Yanına kıvrılır ve esner. "Yarın görüşürüz?"

"Evet." Ceketimi masasının sandalyesinin arkasından alıyorum. Tereddüt ediyorum. Sanırım daha önce bir kızı terk etmek için hiç bu kadar yavaş davranmamıştım. Peşinden koşmam. Kalmam ya da sarılmam. Ve aşk hastası bir aptal gibi oyalanmam. "Yarın gece görüşürüz."

Eve dönüş yolu beni biraz uyandırır. Neredeyse hiç uyumamışımdır, ama Flynn'e bu sabah onu binmeye götüreceğime söz verdim.

Garajdan eve girdiğimde ev sessiz ve sakin. Hendrick'i mutfakta eşofman ve tişörtle dururken görünce bir an duruyorum.

"Neredeydin?" diye sorar, bir kaşını kaldırarak.

"Beni mi bekledin? Ne tatlı." Anahtarlarımı tezgahın üzerine atıp saçlarımı elime alıyorum. "Dışarıdaydım."

"Bir kızla mı?" Sesi alaycı bir tonda alçalır ve geniş bir gülümsemeyle sırtar.

Taze kahvenin kokusu beni kahve makinesine çeker. Bir fincana kahve doldururum, sonra yüzümü buruştururum. Tadı hiç hoşuma gitmez, ama uykusuzluktan göz kapaklarım yanıyor. "Neden uyanıksın?"

"Artık uyuyamadım ve dün bütün gün yatakta yatmaktan vücudum ağrıyor."

"Berbat görünüyorsun, ama eskisi kadar değil," diyorum onu incelerken. Saçları dikilmiş ve sakalı çıkmaya başlamış, ama artık hasta gibi kokmuyor.

"Artık o kadar kötü hissetmiyorum." Elini yüzüne sürer. "Bugün bara gitmem lazım. Sen ne yapacaksın?"

"Flynn'e onu binmeye götüreceğime söz verdim."

Hendrick'in ağzı düz bir çizgiye dönüşür ve kaşları endişeyle çatılır. "Dikkatli ol. Uzun zamandır binmemiştir."

"Biliyorum." Ona sert bir bakış attım. Flynn'in incinmesini görmektense ateşli kömürlerin üzerinde yürümek daha iyi. "Ona senden çok daha uzun süredir bakıyorum."

Ebeveyn maskesini düşürdü ve yerine suçluluk dolu bir ifade yerleşti. Kahretsin. Neden öyle dediğimi bilmiyorum. Hendrick futbol oynamak için gittiği zamanlar yeterince kötü hissediyor ve ben de geride kalan kişi olduğum için ona kızgın değilim. Sadece Flynn konusunda benim beceriksiz biri olmadığımı anlamasını istiyorum.

"Şelalenin aşağısında kolay bir parkur yapacağız. Sadece ikimiz olacağız ve hızı onun belirlemesine izin vereceğim," diye onu daha az suçlayıcı bir tonla sakinleştiriyorum.

Hendrick'in rahat gülümsemesi geri döner. "Oraya gittiğimizi hatırlıyorum. Sabahın erken saatlerinde arabayla gider, birkaç saat bisiklet sürer, içki içer, bütün gün yüzer, sonra eşyaları yükleyip hava karardıktan sonra eve dönerdik."

Başımı sallıyorum. Benim de aynı anılarım var. Hendrick ve ben büyüdükçe pek takılmadık. Onun popüler futbolcu arkadaşları vardı, ben o ortama girmiyordum. Girsem bile istenmezdim. Ama ara sıra hepimiz bir günlüğüne aynı şeyi yapmaya karar verirdik. Archer ve Brogan, Hendrick mezun olduktan sonra birkaç kez gittiler, ama onlar binicilikten çok içki içmek ve yüzmekle ilgileniyorlardı. Flynn çok küçüktü ve sonunda yeterince büyüdüğünde, kimseyle birlikte gitmek istemedim. Binicilik benim kaçışımdı. Uzun zamandır onlarla eğlenmek için binicilik yapmamıştım.

"Duş alıp Flynn'i uyandırmalıyım." Her şeyi yükleyip oraya vardığımızda, güneş alçalmış ve hava hala serin olacak, mükemmel bir zaman olacak. Ceketimin fermuarını açıp gülüyorum.

Hendrick, çıplak göğsüme eğlenerek bakar. "Gömleğini bir yerde mi kaybettin?"

"Hayır," diyorum. Kaybetmedim. Tam olarak nerede olduğunu biliyorum.

YİRMİ DÖRT

Knox

Ertesi gece spor salonuna gittiğimde, Avery denge aletinden gülümseyerek el salladı.

Ayakkabılarımı çıkarıp ona doğru yürüdüm. "Selam."

Bana yaklaşmak için atlayarak, dengede durmak için ellerini omuzlarıma koyar. "Selam."

Bakışları dudaklarıma kayıyor, sanki beni burada öpmek istiyormuş gibi. Ben de öyle. Onun yurdunu terk ettiğimden beri tek düşündüğüm şey bu.

"Sırt üstü takla atarken bir bükülme ekleyebiliriz diye düşündüm," diyor, gözleri heyecanla parlıyor.

"Kalamam." Ona özür dilercesine gülümserim. "Flynn'in bu akşam basketbol maçı olduğunu unutmuşum. Maç başlamadan önce eve gidip duş almaya vaktim var."

Gözlerim onu tarar. Bugünkü taytı siyah ve tek düşünebildiğim, taytın altındaki sıkı vücudu.

"Mesaj atabilirdin."

"Gönderebilirdim, ama o zaman bunu yapamazdım." Yumuşak, hızlı bir öpücükle dudaklarımı onun dudaklarına değdiriyorum. Bu, bütün gün hayal ettiğim öpücük değil, ama spor salonu insanlarla dolu.

Avery geri çekildiğimde gülümsüyor, sonra etrafına bakınıyor, elimi tutuyor ve "Benimle gel" diyor.

Küçük bacakları o kadar hızlı hareket ediyor ki, beni nereye götürdüğünü düşünmeye vaktim olmuyor. Spor salonunun arkasında, daha çok bir dolap gibi başka bir oda var. Işık açık ve etrafı dolaşıp tüm ekipmanları incelemek için yeterli vaktim var

ekipmanlara bakarak buranın bir depo odası olduğunu anlamaya yetecek kadar vaktim var, sonra kolları omuzlarıma dolanıyor ve parmak uçlarına basarak dudaklarını dudaklarıma bastırıyor.

İkimiz de zaman kaybetmiyoruz. Onu kendime doğru çekip, dün sabahdan beri düşündüğüm gibi öpüyorum. Sadece bunu yaparken onu sikmiyorum. Şimdilik bu kadarı yeterli.

"Sanırım bu ağza bağımlı oldum," diyorum, alt dudağını emerek. Ellerim kalçalarından göğüslerinin kıvrımlarına kadar vücudunu yukarı aşağı dolaşıyor.

Onun küçük spandex kıyafetini çıkarıp onu orgazma ulaştırmadan önce geri çekilebilmemin tek yolu, tutunduğum o küçük irade parçası.

Mutlu bir şekilde gülümsüyor, sonra bakışları göğsüme düştüğünde kıkırdıyor. "Oops."

Şimdi tebeşirle kaplı olan gömleğime bakıyorum. "Zaten eve gidip duş alacağım."

Sertleşmiş penisimi düzeltiyorum. "Bu daha zor olacak." "Az önce kelime oyunu mu yaptın?" Gülümsemesi genişliyor.

"Gitmeliyim. Yarın görüşürüz."

"Tamam, ama bu gece gelmediğin için iki kat daha otoriter olacağım."

Göz kırparak uzaklaşıyorum. "Sabırsızlıkla bekliyorum."

Ertesi gün öğle yemeği için The Topsy Rose'a gidiyorum. Brogan barın arkasında, ona yaslanmış, önünde bir ders kitabı ile duruyor. Oturduğumda başını kaldırıp bana bakıyor.

"Hindi burgerini ızgaraya koydum."

Sorgulayan bir şekilde kaşlarımı kaldırdım. "Yine konumumu mu takip ediyorsun?"

"Kendini övme. Hepiniz için bildirimleri açtım. Bu yerin 5 mil yakınına gelersen, bunu bilirim."

Gülümsüyorum. "Bu, konumumu takip etmekten ne farkı var?"

"Yemeğine tükürmemi ister misin?" diye soruyor, bir bardak su doldurup önüme koyarken.

"Bugün öğle yemeği telaşı yok mu?" Etrafa bakıyorum. Birkaç kişi masada oturmuş televizyonda bowling izliyor, bir başkası da barda

"Sakin bir gün." Telefonu çaldı, onu çıkardı ve o kadar uzun süre baktı ki,

"Sakin bir gün." Telefonu çalıyor, telefonu çıkarıp uzun süre ona bakıyor, ben de beklemekten sıkılıp barın arkasındaki televizyonu izlemeye başlıyorum. Spor haberleri. Futbol haberleri, hokey tahminleri ve bir üniversite basketbol takımının yeni koçu. Motokros tartışmasına geçtiklerinde, özellikle Thorne takımındaki değişikliklere, midem düğümleniyor.

"Hey," diyor Brogan. "Sana yardım eden jimnastikçi. Adı neydi?"

Televizyondan gözlerimi ayırıp birkaç kez göz kırpyorum, sonra sorusunu anlıyorum. "Avery."

"Avery Oliver mı?" Telefonunu bana bir tür video göstermek için çevirir. Ken bebek Tristan'ı görürüm, sonra kamera sonunda Avery'nin net bir görüntüsüne geçer.

"Bu da ne böyle?" "Medya günü."

"Neden bunun videosu sende var?"

"Canlı yayınlıyorlar."

Ona bakmaya devam ediyorum.

"Kızlar çok seksi. Bir arkadaşım takımın sosyal medya sayfasını takip ediyor ve bunu bana gönderdi."

"Ve sen de ürkütücü bir şekilde ona bakıp duruyorsun?"

O yuvarlanıyor gözlerini gözlerini "Onlar röportaj röportajlar sorularsorular soruyorlar, sahne arkası görüntülerini gösteriyorlar."

"Bu, porno dergilerini makaleleri için aldığını söylemek gibi bir şey."

"Artık kimse porno dergisi almıyor."

Dişlerimi sıkıyorum. Konu bu değil, ama onunla tartışmaya başlamadan önce, başka bir müşteri bara giriyor.

Brogan, sessiz bir meydan okuma gibi telefonunu bana uzatır, bakmam ve eğlenmemem için beni kışkırtır. Ne aptal. Telefonu alıp, neşeli sesli kamera kızının sırayla herkese tanışma günündeki kahvaltılarını sorduğunu izlerim. Zaten sıkılmışım, ama Avery'nin cevabını duymak için sabre diyorum.

Önündeki kıza geldiğinde, Avery yarısı kadrja giriyor, onu iyice görebilmem için yeterli. Saçları, antrenmanlarda yaptığı gibi at kuyruğu ya da topuz şeklinde toplanmamış, açık. Leotardı mavi parlak bir kumaştan. Uzun kollu, ama uyluklarından yukarıya kadar kesilmiş, tonlu bacaklarını sergiliyor.

bacaklarını gösteriyor. Bir elinde telefonu var ve zaman geçirmek için kaydırıyormuş gibi tutuyor.

Kamera ona doğru hareket ediyor ve o gülümsüyor, ama yüzü normalde olduğu gibi aydınlanmıyor ve gergin görünüyor.

"Tanışma günü kahvaltısı mı?" Kız soruyu tekrarlar.

"Oh, şey... omlet, tost ve muz."

Cevabı beni şaşırtmadı, ama kamera uzaklaşırken bile aklımdan çıkmayan şey onun ifadesiydi.

Brogan'ın telefonunu bara koyup kendi telefonumu çıkarırım.

ME

Gergin görünüyorsun.

AVERY

Uhh... Merhaba. Takip mi ediyorsun?

BEN

Barda öğle yemeği yiyordum ve kardeşim beni izliyordu. Görünüşe göre jimnastik takımı "seksi"ymiş.

AVERY

Sen aynı fikirde değil misin?

BEN

Mavi, yeni favori rengim oldu. Medya günü mü?

AVERY

Evet. Fotoğraflar, röportajlar, daha fazla saçma sorular. Takım menajerimize, bizi izleyenlerin ürkütücü tipler olduğunu mutlaka söyleyeceğim.

ME

Bunun onu şaşırtacağını sanmıyorum. Anladığım kadarıyla fotoğrafları pek sevmiyorsun?

Brogan'ın hala yayın yapan telefonuna tekrar bakıyorum. Şimdi kamera, fotoğrafı çekilen birini gösteriyor. Kadın, etrafı ışıklarla çevrili beyaz bir

arka planın önünde duruyor. Flaşlar hızla patlarken zıplıyor ve pozlar veriyor.

AVERY

Hayır, o kısmı o kadar da kötü değil.

BEN

Ürkütücü adamların (yani ben ve Brogan) seni izlediğini bilmek senin için her şeyi mahvediyor mu?

AVERY

lol, hayır. Bir dahaki sefere kamera karşısına geçtiğimde sırf senin için göğüslerimi ve popomu dışarı çıkaracağım.

Kendi kendime gülümsüyorum, ama şakacı tavrına rağmen, bugün onun korktuğu bir şey olduğu hissini bir türlü atamıyorum.

BEN

Bunu takdir ediyorum. Ama bunu halka açık bir videoda yapmak yerine bana mesaj atsan daha iyi olur. Gerçekten ürkütücü adamlar sana asılmaya başlayacak.

AVERY

Senin gibi diğerlerini mi kastediyorsun?

ME

Aynen öyle.

Bir saniye sonra bir fotoğraf gönderdi. Bir omuzu öne doğru çıkmış, başı yana eğilmiş ve göğüsleri dramatik bir şekilde dışarı çıkmış. Benimle alay ederken bile çok güzel.

BEN

Ah, mükemmel. Daha fazla gönder. Kardeşime satabilir miyim bir bakayım. #jimnastikçelerçokseksi

Telefonuma gülümsüyorum, ama yine de neden medya gününü sevmediğini merak ediyorum. Kızların giyinip fotoğraf çektirmeyi sevdiklerini sanıyordum.

AVERY

Ne tatlı kız.

BEN

O benim.

BEN

Peki, medya günüyle ilgili sorun ne? Neden başka bir yerde olmak istiyormuş gibi görünüyorsun?

AVERY

Öyle görünmüyorum.

BEN

Öyle görünüyorsun. Ken bebeği konuştuğunda yüzünde aynı ifade beliriyor.

Onun bunu inkar etmesini bekliyorum.

AVERY

Röportaj yapmaktan nefret ediyorum.

İlginç.

BEN

Neden?

Bana, insanlarla konuşurken, özellikle de jimnastik hakkında konuşurken gergin olacak biri gibi gelmiyor.

AVERY

Her zaman aynı sorular sorulur. "Dizin nasıl?" "Sezon başında yarışmaya hazır olacak mısınız?" "Bu sezon geçen sezondan daha iyi olacak mı?" Ve sadece sordukları sorular değil,

sormadıkları sorular da sorun. Herkes Olimpiyatların bir şans eseri olup olmadığını ya da her zaman o seviyede yarışıp yarışamayacağını bilmek istiyor.

Bu paragraf beni şaşırttı. Birkaç kez okudum. Bu kadar dürüst cevap vereceğini beklemiyordum, ama sözlerinde gerçek bir korku okudum. Kendini kanıtlamak istiyor. Anlıyorum.

BEN

■

Bu röportaj soruları saçmalık, o yüzden saçma sapan cevaplar ver.
"Dizim hiç bu kadar iyi olmamıştı." "Şu anda hazırım. Yarışmak için sabırsızlanıyorum." "Hayatımın en iyi formundayım."

AVERY

■

Yalan mı?

BEN

■

Eh. Biraz güven göster. Sen bunu ortaya koyuyorsun.

AVERY

■

Röportajlarda böyle mi yapıyorsun?

BEN

■

Hayır. Genelde pişman olduğum aptalca şeyler söylerim.

AVERY

■

Takım arkadaşının amatörlere geri dönmesi gerektiğini söylediğin gibi mi?

O klibi izlediğini düşününce gülüyorum, sonra da yüzümü buruşturuyorum. Link'i itmeden saniyeler önce öyle demiştim.

BEN

■

Şimdi kim kimi takip ediyor? Gururum okşandı.

AVERY

■

Öyle hissetme. Adını aradığımda ilk çıkan sonuç buydu.

BEN

İkinci sonuç benim seks kasetim miydi?

O yazıyor, sonra baloncuklar kayboluyor.

BEN

Şaka yapıyorum.

BEN

Yeniden yarışmaya başladığında onlara ne kadar sert birisi olduğunu göstereceksin, ama şimdilik başını dik tut ve onlara ne istersen söyle. Kendinden şüphe etmelerine izin verme.

AVERY

BEN

Bu benim tavsiyemi reddetme şeklin mi?

AVERY

Hayır. Kafamda senin sözlerini tekrar tekrar söylüyorum. Ben sert biriyim.

BEN

Kesinlikle haklısın.

O sessizleşir ve ben canlı yayını izlemeye devam ederim. İnsanlar yorum yapıyorlar ve aklıma bir fikir gelir. Bu Brogan'ın hesabı, benim neyim var ki? Gülümserim, kelimeleri yazarım ve gönder tuşuna basarım.

Bir saniye sonra kamera arkasındaki kız bunu yüksek sesle okur ve Avery'ye yaklaşır. "Brogan Six, Avery Oliver'ın tüm zamanların en sevdiği jimnastikçisi olduğunu ve bu sezonun galibi olmanı izlemek için sabırsızlandığını söylüyor. Oh, ve birçok kişi de aynı fikirde. Sen hayranların favorisisin."

Avery kızarır ve kameraya şaşkın bir ifadeyle bakar. Kamera kızı devam eder ve sonra telefonuma bir mesaj gelir.

AVERY

Bunun için teþekkür ederim. Ya da kardeşine teþekkür et.

BEN

Rica ederim, prenses.

Yirmi dakika sonra onunla röportaj yaparlar ve ilk soru "Dizin sezon için hazır mı?" olur. O da kameraya doğru bakar, kimsenin yapmacık olduğunu anlayamayacağı kadar büyük bir gülümsemeyle "Hiç bu kadar iyi olmamıştı" der.

YİRMİ BEŞ

Avery

"DİNLİYOR MUSUN?" diye Knox'a soruyorum.

Gözleri bacaklarımdan yukarı doğru kayar. "Ha?"

Başımı yana eğip ona en küstah ve otoriter bakışımı atarım. Dudakları gülümsemeye çekilir. "Şaka yapıyorum. Evet, seni duydum. Yavaşça yukarı ve yavaşça aşağı."

Son cümleyi söyleme şekline bakılırsa, benim bahsettiğimden tamamen farklı bir şeyden bahsettiğinden eminim. Yüzüm kızarır ve midem ağırlaşır. Bu akşam spor salonuna girdiğinden beri her dakikamı, ellerinin tekrar üzerimde olduğunu hayal ederek geçirdim. Bu, beni çaresiz ve muhtaç hale getirmek için tasarlanmış bir oyunun parçasıysa, egzersizle ona işkence etmekten çok uzaklaşmam için, işe yarıyor. Bugünkü antrenman, egzersizden çok çalınan öpücükler ve küçük dokunuşlardan ibaretti.

"Hope'a yardım edeceğim. Sen burada kal ve bunun üzerinde çalış." Mesafe. İhtiyacımız olan şey bu. Aksi takdirde, spor salonunun ortasında ona saldırmaya çalışabilirim.

Ne yaptığımı tam olarak biliyormuş gibi gülümseyerek başını sallar.

Koç Weaver antrenmanlarımdaki tüm yasakları kaldırdı. Artık denge aleti ve atlama beygirinde tam rutinlerimi yapıyorum. Tek sorun, denge aletinden iniş beceri seviyemi düşürmüş olması. Olumlu yönler odaklanmaya çalışıyorum, ama ilk yarışmamıza kadar tamamen geri dönmek istiyorum.

"Erkek arkadaşın çok yakışıklı," diyor Hope, ben onun yanındaki denge aletine çıktığımda. "O benim erkek arkadaşım değil." Sözler düşünmeden ağzımdan çıkıyor.

"Biz sadece... Ben... O..." Kendimi durduruyorum, ama onun kendini beğenmiş genç gülümsemesi

ortaya çıkıyor.

"Yakışıklı çocuk dilini mi yuttu?"

Ona dilimi çıkarıyorum. Ben de onun yaşında gibi davranabilirim. "Tam dönüşünü görelim, sonra da geriye doğru takla atmaya çalışalım."

Pozisyonunu alırken gülümsemesi kararlı bir ifadeye dönüşüyor. En azından dikkatini dağıtmak kolay.

Ve ben de öyleymişim, çünkü Knox neredeyse bir saat sonra gelene kadar sadece Hope'a ve onun denge aleti becerilerine odaklanıyorum.

Önümüze yere oturur. Terli ve kendi iyiliği için fazla yakışıklıdır. Hope'a el çarkı atlayışını anlatırken bana gülümser.

Bana gülümseme şekliyle ilgili bir şey var. Cildime işliyor ve başımı döndürüyor. At kuyruğumu sallayarak Hope'a dönüyorum. "Kollarını ve göğsünü çabucak kaldır ve kalçalarını kaldırmaya odaklan."

"Hepsini yapıyorum," diye mırıldanır, sinirli ve sızlanarak. Knox'a, onun mükemmel olmayan halini gördüğü için utanmış gibi bakar.

"Harika gidiyorsun. Mat üzerinde çalışmaya devam et. Böylece burada daha kolay iniş yapabilirsin. Benim öğrenmem çok uzun sürdü."

"Bana bir kez daha hepsini bir arada gösterir misin?" Babası az önce gelmiş ve ona el salladıktan sonra, "Lütfen?" diye ekledi.

"Tamam." Mindere atlıyorum. "Hayır.

Denge aletinde."

Tereddüt ediyorum. Denge aletinde kombinasyon geçişini yapmayalı çok uzun zaman oldu, ama onun yalvaran gözleri beni ikna ediyor.

"Tamam. Bir kez."

Onun yanındaki denge aletine tekrar tırmanırım. Knox'a hızlıca bakınca, onun bana hayranlık ve heyecan karışımı bir bakış attığını görürüm. Bu bana biraz güven verir. Bunu milyonlarca kez yaptım ve dizim her geçen gün daha da güçleniyor.

Onların önünde doğru yapıp yapmadığımı düşünmek için fazla zaman harcamadan, geriye doğru takla atıyorum, uzanıp adım atıyorum, uzanıp adım atıyorum. Bitirdiğimde dik duruyorum, ellerim başımın üzerinde. Dudaklarımın köşesi gülümsüyor ve parmak uçlarımda heyecan verici bir titreme hissediyorum. Lanet olsun, bu çok iyi geldi.

Hope'a baktığımda, ağzı açık kalmış. "Vay canına, Avery. Umarım bir gün senin yarısı kadar iyi olabilirim."

Bu iltifattan yüzüm kızarır. "Saçmalama. Sen benden çok daha iyi olacaksın."

Geniş bir gülümsemeyle Knox ve bana el sallayarak aşağı atlar.

Ben yere atladığımda, Knox ayağa kalkar ve yavaşça öne doğru adım atar. "Etkileyiciydi," der.

"Daha önce de becerilerimi görmüştün." "Evet, ama böyle değil."

Bir başka güven dalgası, kalan şüphelerimin bir kısmını uzaklaştırır. Belki de yarışma sezonuna hazır olacağım.

"Bu akşam ne yapıyorsun?" diye sordu, tişörtünü başından geçirirken. Antrenmanın en sevmediğim kısmı, giyinip gitmesi.

"Emin değilim, neden sordun?"

"Birlikte takılabiliriz diye düşündüm. Eve uğramam lazım, ama ondan sonra boşum."

"Kulağa eğlenceli geliyor. Kardeşlerinle tanışmak isterim."

"Oh, ben, uh..." Boynunun arkasını ve kaşlarından birini, üzerinde yara izi olanını ovuşturur. "Gerçekten mi?"

"Evet, tabii ki. Neden istemeyim ki?"

"Bilmiyorum. Birçok nedeni var. Biz biraz fazlayız."

"Seninle başa çıkabiliyorsam, onlar da çocuk oyuncağı olacaktır."

Kıkırdar, dudaklarında yine o kendini beğenmiş sırıtiş belirir. "Neye bulaştığını bilmediğini sanıyorum, prenses."

Knox, Valley U kampüsünden çok uzak olmayan küçük beyaz bir evin garajına girer. Kaldırıma park edip arabadan inerim. Başka birkaç araç daha vardır. Kardeşlerinin arabalarıdır herhalde.

Garaj yolunda yürürken şortumun eteğini çekiştiriyorum, ellerimi ceplerime sokup tekrar çıkarıyorum. Gerginim. Dört kardeş ve eğer Knox'a benziyorlarsa, bu ilginç olabilir.

Knox, açık garajın dışında beni bekliyor. Arka duvardaki aletlerin bulunduğu çalışma tezgahı dışında, tüm alanı spor aletleri kaplıyor.

"Burada kalmak zorunda değiliz," diyor. "Sadece Flynn'e uğrayıp duş almam lazım. Senin yurduna gidebiliriz."

"Beni uzak tutmaya mı çalışıyorsun?"

"Bunu kabul etmelisin."

Gülüyorum. "Quinn ve İspanyolca sınıfından bazı arkadaşları orada ders çalışıyor, onların kötü İspanyolca telaffuzlarını dinlemek istemiyorsan, bence bu daha güvenli bir seçenek."

"Uyarılmadığını söyleme," diyor fısıldayarak ve beni garajın içine doğru götürüyor.

Antrenmandan sonra duş aldım ve sonra çoğunlukla oturup Knox ve Hope'a spor salonunda emirler yağdırdım, ama bu gece takılacağımızı bilseydim, giyinmek için daha güzel bir şeyler getirirdim. Antrenman sırasında bana attığı bakışlara bakılırsa, çıplak takılmak. Tek sahip olduğum, bugün derslere giydiğim kot şort ve tişört.

Garajdan evin giriş kapısından içeri girer girmez, etrafımızda bir gürültü patlaması olur. Erkek sesleri televizyonun sesini bastırarak yüksek sesle konuşurlar.

Kaosa adım atmadan önce, evin düzenini veya diğer ayrıntıları anlamaya zamanım pek olmadı. Mutfak, oturma odasına ve yan taraftaki yemek odasına bakıyor. Üç adam televizyonun önündeki deri koltuklarda oturuyor, bir diğeri ise mutfakta güzel bir sarışın kızla birlikte.

"Selam," oturma odasındaki adamlardan biri Knox'u görünce seslenir, sonra hemen televizyona döner. Ama bir an durup tekrar Knox'a bakar. Bakışları Knox'u geçip bana gelir. Çok uzun süre ve çok yoğun bir şekilde bakar. Onun tüm dikkatini üzerimde hissedince yüzüm kızardığından eminim. Özellikle de diğerleri de fark edince, tüm gözler üzerime çevrilir.

"Bu Avery," diyor Knox, başparmağını omzunun üzerinden uzatarak. Sonra benim adımla işaret diliyle söylüyor. Ya da öyle yaptığını sanıyorum. İlkokulda alfabeyi öğrendim, ama bazı harfleri unutmuşum.

O, soğukkanlı ve sakın davranmayı başaran tek kişi. Bana bir bakış atıyor. "Bunlar kardeşlerim. Ve Hollywood. Yani, Jane. O, Hendrick'in nişanlısı."

Jane bana ilk yaklaşan kişi. Yaklaştıkça daha da güzelleşiyor. Tanıdık geliyor ama nedenini anlayamıyorum. Ve yüzünde büyük, inanmaz bir ifadeyle bana gülümsüyor. Umarım Knox ve benim çıktığımızı falan düşünmüyordur. Belki de yurttaki İspanyolca çalışma seansını riske atmalıydık.

"Merhaba. Avery?" diye soruyor, sanki adımı doğru duymadığından korkuyormuş gibi.

"Evet. Merhaba." Bir elimi kaldırıp selam veriyorum.

"Sonunda buraya başka bir kız geldi," diyor. "Tanrıya şükür."

"Bir şey içmek ister misin?" diye soruyor mutfaktaki erkek kardeş. Onun gülümsemesi de kız kardeşininkine benziyor.

"Şey... tabii."

Panikleyip Knox'a yardım için bakıyorum.

Bir kez daha, herkes bana bu çok önemli bir şeymiş gibi baksa da, o tamamen rahat görünüyor. Gözlerini devirerek, "Garip davranma, Hollywood. O, spor salonunda bana yardım eden kız" diyor.

Jane başını sallar, gözleri hala bana dikilmiş ve iri iri bakıyor. Bir şey bana onun onu gerçekten dinlemediğini söylüyor.

"T-tamam." Knox yanımıza gelip aramıza giriyor, sonra beni omuzlarımdan çeviriyor.

Onun masum dokunuşu cildime bir sıcaklık dalgası gönderir. O ellerin neler yapabileceğini çok iyi hatırlıyorum.

Oturma odasında, en küçük kardeşi hemen fark ettim. Bebek yüzlü ve dağınık, kırmızımsı kahverengi saçları vardı. Yanakları kızarmıştı ve sessizdi ama bana gizlice bakıyordu. Diğer ikisi ayaktaydı.

Boyu daha uzun olanı, eğlenceli bir sırıtişla öne çıkıyor ve yüksek sesle fısıldıyor, "Seni buraya zorla mı getirdi? Zorla getirildiyse iki kez göz kırp."

Arkamda Knox'un inlediğini duyuyorum ve elleri omuzlarımdan düşüyor. Önüme geçip kardeşini şakacı bir şekilde iterek uzaklaştırıyor. Yine işaret diliyle konuşuyor. Bu sefer konuşurken. "Hepinize bu durumu çok rahatsız edici hale getirdiğiniz için teşekkür ederim. Artık neden buraya kimseyi getirmediğimi biliyorsunuz."

Kardeşi kıkırdar. "Ben Brogan, merak etme, bu pislikle takıldığın için sana kızmayacağız."

Knox başını sallar ve sinirlenmiş gibi iç çeker, ama burada olmaktan rahatsız değil gibi görünüyor. "Bu Archer, Hendrick'le mutfakta tanıştın, bu da Flynn."

"Merhaba," diyorum tekrar, el sallayarak ve bakışlarımı odanın içinde gezdirerek. Knox, Flynn'in ayağına dokunup okul ve antrenman hakkında sorular sorduğunda,

odadaki diğerleri bizi yine görmezden gelmeye başlar.

"Kusura bakma." Jane iki kadeh şarapla yanıma geldi. "Bu evde testosteron seviyesi çok yüksek. Evde başka bir kızın olması beni heyecanlandırdı."

Barış teklifi, ya da çok sert davrandığım için özür dilemek istediğinde ne diyorsan onu.

Ona gülümsemeden edemiyorum. Kendini kötü hissetmemesi için şarabı alıyorum, ama bir yudum aldıktan sonra biraz daha rahatlıyorum.

"Akşam yemeğine kalacak mısınız?" diye soruyor bana.

Knox dinlemiyor, ben de başımı sallıyorum. "Emin değilim." "Kalırsanız bol bol yapıyoruz."

"Yardımcı olabilir miyim?" diye soruyorum.

"Hayır, biz hallederiz. Knox eskiden her akşam bizim için yemek yapardı ama seninle çalışmaya başladığından beri, Hendrick ve ben bunu bizim işimiz haline getirdik. Oldukça eğlenceli."

Knox'un yemek pişirdiğini hayal etmeye çalışıyorum ama başaramıyorum.

Jane, Brogan'ın oturduğu kanepeye doğru yürür ve bacağına iter. "Avery'nin oturabilmesi için yer aç."

İtiraz etmeye başlarım, ama Jane hayır denilmeye alışkın biri gibi görünmüyor. Brogan hiç düşünmeden kenara kayar, gözleri televizyona yapışmış halde. O ve Archer bir tür video oyunu oynuyorlar.

Şarabımla oturuyorum.

Brogan kanepeye yaslanır. Omuzu benimkine değiyor. O iri bir adam, diğerlerinden daha geniş omuzlu. "Kampüste sana rastlamamış olmamıza şaşırdım."

"Valley'e mi gidiyorsun?" Ellerimi bardağın üstüne koyuyorum. "Evet," diyor Brogan. "Ben, Archer ve Jane."

"Gerçekten mi?"

O başını sallar. "Son sınıf. Ya sen?" "İkinci sınıf."

Jane hakkında bir şey sonunda yerine oturdu. "Bekle. Jane..." "Ivy Greene," Brogan gururlu bir gülümsemeyle cümlemi tamamladı.

"Evet."

"Knox hiç söylemedi." Ivy Greene, ya da Jane Greenfield, Valley Üniversitesi'nin simgesi. Çocukken televizyon yıldızıydı ve şimdi buraya geliyor. Onu kampüste hiç görmedim, bu yüzden onun gerçek olmadığına neredeyse ikna olmuşum.

"Bir şey bana Knox'un söylemediği çok şey olduğunu söylüyor. Tabii sana bizimle olduğundan daha konuşkan değilse."

Brogan yanındaki Archer'a dirsek atar ve bir şey işaret eder. Archer başını sallar. Knox, kardeşlerinden birinin sağır olduğunu da hiç söylemedi. Sanırım pek çok şeyi söylemedi. Onu tanıdığından beri

ama burada olduğum için onu daha iyi anladığımı hissediyorum.

Diğer herkes meşgul olduğu için, Knox'un en küçük kardeşi ile konuşmasını dinliyorum. Sanırım üniversiteler hakkında konuşuyorlar. Knox, Illinois'daki bir koçtan haber alıp almadığını soruyor. Flynn omuzlarını silkiyor ve başını sallıyor. Çok az konuşuyor, ama Knox onu konuşmaya devam ediyor, ta ki sonunda gözlerini kaçırana kadar. Sanki nerede olduğumu bilmiyormuş gibi odayı taramaya başlıyor, sonra Brogan'ın yanında şarapla oturduğumu görünce gülümsüyor.

"Üzgünüm. Seni kurtların arasına bırakmak istemedim," diyor ve önümdeki kanepenin kenarına doğru yürüyor.

"Biz ısırmayız," diye itiraz ediyor Brogan. "Biz sadece eğlenmek isteyen, gerçekten oyunbaz kurtlarız."

"Başka biriyle iyi vakit geçir." Knox başını eğip bir adım geri çekilir. Onu oturma odasından çıkıp koridora doğru takip ederken beş çift gözün üzerimde olduğunu hissediyorum. Son kapıda durup kapıyı açar, sonra içeri girmem için elini uzatır.

"Hızlıca duş alacağım, ama kardeşlerimin sana yalakalık yapmasına maruz kalmak yerine burada beklemek isteyebileceğini düşündüm." Gözlerini devirdi.

"Onlar iyi insanlar."

"Onlar benim başımın belası." Benim tahminime göre banyoya açılan kapının çerçevesini tutar ve bir anlığına bana bakar. "Hemen dönerim."

Duş açıldığında, odanın her ayrıntısını keşfetmek için odada dolaşmaya başladım. Oda oldukça genişti. Duvarın ortasında duran kral boy yatak için yeterince büyüktü. Çerçeve sade, koyu renkli ahşaptan yapılmıştı. Bir tarafında da uyumlu bir komodin vardı. Üstünde şarj istasyonu dışında hiçbir şey yoktu.

Banyo kapısına bir göz atıp üst çekmeceyi açtım. Bir şişe kayganlaştırıcı yuvarlanıp çekmecenin ön tarafında bir kutu prezervatifin yanına çarptı. Sesten irkildim ve çekmeceyi hızla kapattım.

Duvarlar açık griye boyanmış ve perdeler siyah ve kapalı. Yatağa tekrar bakıyorum, siyah yorganını fark ediyorum ve gülüyorum. En azından tutarlı.

Şifonyeri yatak ve komodinle aynı koyu renk ahşaptan yapılmış. Yatağın önünde duruyor. İki çekmece tam olarak kapanmamış: çorap çekmecesini ve

boxer çekmecesini. Diğerlerini karıştırmıyorum. Komodinin üstünde katlanmış temiz giysiler var. Burnumu yaklaştırıyorum, Knox'un tanıdık deri ve limon kokusu burnumu dolduruyor.

Şifonyerin üzerine bir televizyon monte edilmiş ve ilgi çekici tek diğer şey dolabı. Kapısı aralık, ben de içeri giriyorum. Çoğunlukla boş. Bir tarafında giysiler asılı. Diğer tarafı boş ve yerde, sanırım binicilik kıyafetleri var.

Duşun kapandığını duyuyorum ve çıkmaya başlıyorum, ama kapının iç tarafına yapıştırılmış iki fotoğraf gözüme çarpıyor. İkisi de çerçeveli değil, ama Knox'un bazen baktığı bir yere yapıştırılmışlar. Birinde, onun ve bir kadının, belki de annesinin olduğunu tahmin ettiğim kişiler var. Knox beş ya da altı yaşından büyük olamaz. Aynı gülümsemeye sahip. Mutlu olduğu belli olsa da biraz temkinli ve çekingen. Kadın çok güzel. Açık kahverengi saçları ve büyük kahverengi gözleri var. Gülümsemesi Knox'unkinden tamamen farklı. Büyük ve o kadar mutluluk dolu ki, fotoğraftan adeta dışarı fırlıyor.

Diğeri ise Knox ve kardeşlerinin fotoğrafı. Burada daha büyükler. Belki de yakın zamanda çekilmiş. The Topsy Rose barının önünde duruyorlar. Knox, bir kolunu Knox'un omzuna atmış, diğer kolunu da Archer'ın omzuna atmış olan Hendrick'in yanında duruyor. Brogan barın üstüne uzanmış, Flynn ise taburede oturuyor.

Knox geri dönmeden sadece birkaç saniye önce dolaptan çıkıyorum. Giyinmiş ama saçları hala ıslak.

"Çok hızlıydın," diyorum ve unutmuş olduğum şarabımdan bir yudum alıyorum. "Üzgünüm. Gözetlemek için yeterince zaman bıraktım mı?"

Gülüyorum ve öyle yapmıyormuş gibi davranmaya bile çalışmıyorum. "Evet, ama ne yazık ki ilginç bir şey bulamadım. Kırbaç, zincir, top gag falan yoktu."

"Çok iyi aramamış olmalısın." Tavırları değişir ve bana bakışları, zafer öpücüğünü vermeden önceki bakışlarına çok benzer.

"Gerçekten mi? Göster bana."

Yavaşça başını sallar. "Uh-uh. Henüz değil. Seni tekrar tatmak için can atıyorum."

Nefesim kesilir ve bir saniye sonra ağzı ağzımı kaplar. Öpüşmeyi kesmeden şarabımı alır. Bacaklarım yatağın kenarına değene kadar beni geriye doğru yürürken, şarabı komodinin üzerine koyduğunu duyarım. Her şey çok hızlı olur. Sırt üstü yatıyorum ve o vücudumun her yerine öpücükler konduruyor. Daha fazla tenime ulaşabilmek için gömleğimi kaldırıyor ve sonra kot şortumun düğmelerini açıyor. Ben de onu aşağı indirmeme yardım ediyorum. Ben de aynı şeyi külotuma yapmaya çalıştığım

"Seni kendim açmak istiyorum."

O pembe kumaşı yavaşça aşağı doğru indirirken midem kıpır kıpır oluyor. Külotumu çıkarıyor ve bacaklarımı ayırıyor. Bakışları cildimi yakıyor. İç uyluklarım ve karnımın alt kısmına kondurduğu öpücükler nazik. Ağzını yaklaştırıp kıvrımlarımı yalarken gözleri benimkilere kayıyor.

"Tanrım," diye yüksek sesle inliyorum.

Yemin ederim, bunu tekrar yaparken sırtıttığını görebiliyorum. Bacaklarım titriyor ve daha fazlasını istemekten çaresizce kalçalarımı aşağı doğru itiyorum. Amımı tokatlıyor. Sert değil ama o kadar heyecanlıyım ki, önce acı veriyor, sonra yeni bir zevkle titriyor.

"Burada yetki bende, prenses. Uslu bir kız ol ve kıpırdamadan dur."

Uymamın tek nedeni, beni bekletmemesi. Ağzı yine üzerime geliyor. Bu sefer daha fazla baskı uyguluyor ve klitorisimi emerek değiştiriyor.

"Knox. Lütfen. Daha fazla." Sözlerim ecstasy çılgınlıklarıyla kesiliyor. Daha önce de erkekler bana oral seks yapmıştı, ama hiçbiri böyle olmamıştı.

Parmaklarından biri amıma giriyor. Sonra ikinci parmağını da ekliyor.

Uyluklarımı ısıyor ve bacaklarımı daha da ayırıyor. Onun için bacaklarımı açmış, belden aşağısı çıplak, o ise tamamen giyinik. Oturup pantolonunu açmak istiyorum, ama Knox pes etmiyor ve yeni aç sayesinde tüm dikkati klitorisime odaklanmış durumda.

"Şu güzel amcığa bak. Çok sıkı. Daha fazlasını istiyor." Hafifçe kayar ve beni yataktan daha uzağa çeker, böylece klitorisimi yalamaya ve emmeye devam ederken parmaklarını içime sokup çıkarmaya devam edebilir.

Onun ellerinde hamur gibiyim. Sert bir şekilde orgazm oluyorum, tüm vücudum kaskatı kesiliyor ve orgazm bitmek bilmediği için titriyorum. Kollarım artık beni tutamıyor ve yatağa geri düşüyorum. Bu kadar uzun sürmesi neredeyse acı verici, ama bu acı zevke dönüşüyor ve ben onu kovalıyorum, yüzüne bastırıyorum. Bana bir kez daha nazikçe tokat atıyor ve ardından vücudum onun altında kıvrınmayı bırakana kadar tatlı yalamalarla devam ediyor.

Titremeler vücudumdan kaybolur kaybolmaz, adrenalin dalgası beni sarar. Hızla otururum, gömleğini çıkarırız, sonra kot pantolonunu ve boxerını aşağı indiririz. Onlar da siyahtır.

Penisi ortaya çıktığında gözlerim onun gözlerine kayıyor. Uzun ve kalın, pürüzsüz ve sert. Mükemmel. Neden bu kadar kendini beğenmiş bir pislik olduğunu anlıyorum.

Yaklaşıp parmaklarımı penisinin gövdesine doladım, sonra dudaklarımı baş kısmına götürüp nazikçe öptüm.

"Hâlâ ağzıma bağımlı mısın?"

"Hiçbir fikrin yok." Başparmağının ucuyla alt dudağımı okşadı ve sonra beni uzun, kalın penisine doğru itti.

Bana bakarken boğazı hareket ediyor. Gömleğimi yukarı çekiyor ama onu bırakıp gömleğimi çıkarmak istemiyorum.

Şaşırtıcı bir şekilde, kontrolü ele almıyor. Ağzımı onun uzunluğu boyunca hareket ettirmeme izin veriyor, her seferinde biraz daha fazla alıyor.

Sadece onu boğazımın en arkasına aldığımda saçımı eliyle kavrar ve hızımı artırmam için beni teşvik eder. Her zaman oral seks yapmayı sevmişimdir. Bu bana güçlü ve seksi hissettirir, ama Knox'un yüzünde zevk ifadesini görmek - benim verdiğim zevki - beni coşturuyor. Son saniyeye kadar kontrolünü kaybetmiyor. Ağzımdan çıkıyor ve kendini mastürbasyon yaparak boşalıyor, göğsüme ve gömleğimin altına boşalıyor.

Ben çok büyülenmiş durumdayım ve o da göğüslerime sanki hayatında gördüğü en güzel şey gibi bakıyor. Göğüslerim konusunda hep utangaçtım. Çoğu jimnastikçinininkinden biraz daha büyükler ama ortalamaya göre muhtemelen küçük sayılırlar. Ama şu anda hiç güvensiz hissetmiyorum.

Pantolonunu çekip giyiyor, sonra banyoya giriyor. Geri döndüğünde elinde bir bez var.

"Bu yüzden gömleğini çıkarmak istedim." Yüzünde alaycı bir gülümsemeyle havluyu yatağın üzerine bırakıyor ve gömleğimi başımdan çıkarıyor.

"Oops."

Beni temizler ve sonra tişörtümü ve havluyu banyoya geri götürür.

"Sanırım beni çıplak tutmak senin planındı," diyorum.

"İstersen öyle kal, prenses. Seni asla durdurmam, ama amın açıkta otururken yemek masasında oturmak senin için biraz garip olabilir."

Komodininin üstündeki giysi yığınının bana bir tişört atar. Onun sözlerini anlamam bir saniye sürer.

"Şu anda dışarı çıkamam." Hala televizyonun sesini ve kardeşlerinin boğuk seslerini duyabiliyorum. "Burada olduğumuzu anlayacaklar... biliyorsun."

"Sana bunu söylemek istemem prenses, ama kapıdan içeri girdiğin anda neden burada olduğunu anladılar."

Gömleği giymek yerine yüzümü örtmeye çalışıyorum, ama Knox onu benden alıyor ve başımın üzerinden aşağı çekiyor. Kollarımı içinden geçirip kalkıyorum ve külotumu ve şortumu giyiyorum. Onun gömleklerini giymeyi seviyorum. Büyük ve yumuşaklar.

Ayağa kalktığımda, gömleğin eteği şortumun altına kadar uzanıyor. Onun gömleğini giydiğim yüzde yüz belli.

"Sanırım burada kalacağım."

Gölüyor ve elimi tutuyor. "Hadi. Yemek yemelisin."

YİRMİ ALTI

Knox

EVERY kızarmış ve akşam yemeği için dışarı çıkarken arkamda saklanmaya çalışıyor. Herkes yemek masasında oturmuş durumda.

Jane'e kaşlarını kaldırıyorum ve bana gülümsemesi, bu aile yemeğinin onun fikri olduğunu anlamam için yeterli. Nadiren hepimiz aynı anda oturup yemek yeriz. Programlarımız farklıdır ve her zaman biri aceleyle yemek yiyip bir yere gitmek veya bir şey yapmak ister.

Mutfakta iki tabak alıp birini Avery'ye veriyorum. Onun, bitmiş tavuk güvecinden küçük bir porsiyon almasını izliyorum.

Oturma seçeneklerimizi dikkatlice değerlendiriyorum. Brogan'ın karşısında veya Jane'in yanında boş yerler var. Brogan, beni onu dövmek isteyecek bir şey söylemek için can atıyormuş gibi sırtıyor, ama Jane daha çok Avery'yi sorguya çekecek gibi görünüyor.

Bir sandalye çekip, Avery'nin oturması için başımı eğiyorum ve sonra Brogan'ın masanın altında tekmelemem gerekirse diye onun tam karşısına oturuyorum.

"Yemek için teşekkürler. Çok güzel kokuyor." Tabağına yaklaşıp kokuyu içine çekiyor. "Ev yapımı yemekleri özledim. Çoğunlukla Jimmy John's'un teslimatlarından ve kafeteryanın salata barından besleniyorum."

"Bu Knox'un tarifi," diyor Jane. Dirseklerini masaya dayamış, çatalını dalgın dalgın parmaklarında sallandırıyor. Yemekten çok misafirimizle ilgileniyor olduğu belli.

Avery bana gizlice bir bakış attı.

"İnternette buldum," diyorum omuz silkerek.

Dudakları, yemek pişirmem veya tariflere bakmamdan hoşlanmış gibi kıvrılıyor. Bir erkek ancak belirli miktarda donmuş pizza yiyebilir ve her gece dışarıdan yemek sipariş etmek pahalıdır. Hiçbir şekilde bir aşçı değilim, ama Google'ın yardımıyla ve birçok deneme yanılma yoluyla birkaç şey yapmayı öğrendim.

"Evet, Avery," diye soruyor Jane. "Ne zamandır jimnastik yapıyorsun?"

Bir iç çekiyorum ve müstakbel baldızıma çoğu insanı korkutacak bir bakış atıyorum. Ne yazık ki, benden korkmuyor çünkü Hendrick'in, onun saçına bir şey yaparsam beni hadım edeceğini biliyor.

"Üç yaşından beri."

"Altı yaşından beri yarışıyor," diye ekledim, sonra durakladım. Bunu nasıl hatırladım ki?

"Doğru." Avery bana gülümser. "Bu, şimdiye kadar iyi olduğum tek şey."

"Aklıma en az bir tane daha geliyor," diye mırıldanıyorum, sadece onun duyabileceği kadar yüksek sesle.

Jane konuşmaya devam ettiği için kimse bana dikkat etmiyor.

"Jimnastiği seviyorum," diyor. "Son Olimpiyatlarda seni izledim. Denge aleti rutinin o kadar iyiydi ki tüylerim diken diken oldu. Ayrıca saçların da çok güzeldi."

"En güzel saç mı?" Hendrick'e dudaklarımla soruyorum. O omuz silkiyor, ama gülmemek için kendini zor tuttuğunu görüyorum.

"Teşekkür ederim." Avery, Jane'e gülümseyerek bu iltifata içtenlikle minnettar görünüyor. "Saç rengini çok beğendim. Doğal olarak bu kadar sarı mı?"

Sandalyeye yaslanıp iki kızın saçlar hakkında sohbet etmesini izliyorum. Jane'in Avery'e hayran olduğunu sanıyordum, ama görünüşe göre bu karşılıklı bir hayranlık.

Kardeşlerimle birbirimize eğlenceli bir bakış atıyoruz.

Konuşma ara verince Brogan boğazını temizledi. Çok uzun süre sessiz kalmıştı. Konuşma zamanının geldiğini anlamalıydım. "Ave, Knox'un jimnastik yaptığı bir video var mı?"

"Onun adı Avery," diyorum yavaşça ve çatalımı ona doğrultuyorum. "Ve hayır. Benim kendimi rezil ettiğim görüntüleri sana vermeyecek

bana şantaj yapabilmen için."

Ağzının bir köşesi yukarı kalkar. "Ave'yi sevdim. Sana öyle sesleneceğim. Peki ya sen?"

"Şey, duruma göre değişir. Senin için değeri nedir?" diye sorar Avery.

Ağzım açık kalır ve masadaki herkes kahkahalara boğulurken ona dönerim.

"Oh, çok değerli," Brogan ona söyler.

Etrafıma baktığımda, ailem Avery'ye, bana karşı bir şantaj planına katılmaya istekli olması onu daha sevimli kılıyormuş gibi bakıyor. Pislikler. Flynn bile sırtıyor.

Yüzümdeki gülümsemeyi saklamak zor. Bu insanlar benim için her şey ve o da aralarına çok uyumlu bir şekilde girmiş. Bu hem rahatlatıcı hem de şaşırtıcı. Kardeşlerimin onu sevmediğini bilirken, sadece takılmak için bile olsa bir kızla birlikte olamazdım.

"Knox demişken," diyor Archer, Avery'ye bakarak. "Sık sık dışarı çıkar mısın? Partilere? Barlara?"

Avery aramızda bakışlarını gezdiriyor, ama cevap vermeden önce Archer'a doğrudan bakıyor. "O kadar sık değil. Antrenmanlar ve okul beni oldukça meşgul ediyor."

"*Bunun benimle ne ilgisi var?*" diye soruyorum ve Archer'a işaret diliyle soruyorum.

Dudakları seğirir ve sonra gülümser. "Kampüste çok daha havalı erkekler olduğunu biliyor mu diye merak ettim. Onunla takılmana gerek yok." Avery'ye bakar. "Seni bazı takım arkadaşlarımla tanıştırayabilirim."

Brogan'ın saçma sapan konuşmasına hazırlıklıydım, ama Archer? Avery'nin görmediği bir yerde "pislik" işareti yapıyorum.

O da hiç tereddüt etmeden, benimle dalga geçmekten en az onlar kadar keyif aldığını belli ediyor. "Oh, neyse. Valley'nin sunabileceği en iyi şeyin bu olduğunu sanıyordum. Ne rahatladım."

Kardeşlerim gülüyor ve Jane ciddi bir yüz ifadesini korumaya çalışırken onları azarlıyor.

Öne eğilip elimi onun uyluğuna koyuyorum. Parmaklarım pürüzsüz teninde yayılıyor ve sıkıyorum. Temasla irkiliyor ve dudağını ısırtıyor.

Vücudumu ona doğru eğerek, saçlarını boynundan geriye doğru çekip fısıldıyorum, "Dikkatli ol, prenses. Onlara, ellerimin sana dokunmasından ne kadar hoşlandığını gösterme eğiliminde olabilirim."

O büyük mavi gözleriyle beni deli gibi bakarken kalbim göğsümde çarpıyor. "Söz veriyor musun?" diye fısıldayarak beni alay ediyor ve kirpiklerini kırıştırıyor. Kahretsin, beni delirtiyor. Ona doyamıyorum.

Belki uzun vadede onun için en uygun erkek ben değilim, ama henüz ayrılmak için çok iyi hissediyorum.

Ne zaman kız arkadaşlara veya ilişkilere ilgi duymadığımı karar verdiğimi bilmiyorum. Tam olarak belirleyebileceğim bir an yok. Teorik olarak, insanların bunu başarabileceğini biliyorum, ama sanırım bundan kaçınmak, babam gibi olabileceğim bir alanın daha az olmasını sağlamak için en iyi yol gibi geliyordu. Ayrıca, kardeşlerime bakmakla burada üstlenebileceğim tüm sorumluluklar var.

Hiç istemediğim bir şey olduğu için, Hendrick'in Jane'i olduğu gibi benim hayatımda da birinin olması nasıl olurdu diye çok fazla düşünmedim. Ama durum farklı olsaydı, Avery'nin yanımda olmasını isteyeceğim türden bir insan olduğunu bilmek için çok fazla düşünmeme gerek yok.

YİRMİ YEDİ

Knox

AVERY, ben ona doğru sürerken gülümsüyor. Antrenmanları yoktu ve derslerden sonra izlemek için piste gelmişti. Bu eski toprak pist pek göze çarpmıyor. Ana yoldan uzakta, her yöne baktığınızda sadece çöl arazisi gördüğünüz bir yerde. Burası çok huzurlu. Yaz boyunca yaptığım tüm seyahatler, ülkenin dört bir yanındaki pistlerdeki yarışlar, burası hala en sevdiğim yer. Burada sürmeyi öğrendim ve bu yüzden kendimi evimde hissediyorum.

Kaskımı çıkarıp kamyonetimin arka kapısına onun yanına oturdum.

"Ne düşünüyorsun?" diye soruyorum.

"İzlediğim videolarda çok kolay görünüyordu, ama gerçekte çok daha korkutucu."

Gülüyorum ve omzumu onun omzuna çarptırıyorum. "Dengede duran kızın sözleri, kendini atlayıştan fırlatıyor."

"O kadar yüksek değil." Gülümsemesi alaycı bir sırıtışa dönüşür. "Her yerin kirlenmiş."

Elimin tersiyle alınımı silerim. "Toprak pistte böyle olur."

"Sana çok yakışmış."

Gözlerindeki bakışı tanıyorum. Ter ve kirle kaplı olmasaydım, onu burada çıplak bırakmak için can atardım. Bunun yerine, eğilip dudaklarını öpüyorum, dolgun alt dudağını ısıyorum ve bugün biniciliği bırakıp Avery ile yatakta geçirdiğim bir gün olmasını diliyorum.

Geri çekildiğimde, Colter yanıma park ediyor ve Brooklyn onun yanına geliyor. Grubun geri kalanı antrenmana başlamak için buraya gelmesi sadece birkaç dakika sürer.

"Selam," Colter ikimize de selam veriyor, Avery'yi görünce gülümsemesi biraz daha genişliyor. "Az önce yurttta idim."

"Biliyorum. Gitmeden önce seni duydum." Burnunu kırıştırdı.

Colter sadece gülerek geçiştirdi. "Bugün binicilik nasıldı?"

"İyi idi." Ona yardım etmek için arabadan inmeye başlıyorum ama Brooklyn beni durdurup onun yerine arabaya biniyor.

İkisi de bisikletlerini indirir ve Brooklyn ısınmak için ayrılır.

"Peki, siz ikiniz." Colter parmağını ikimizin arasında salladı. "Şu anda birlikte misiniz, ne durumdasınız?"

Siktir. Colter'a bırakın, benim ilişkilerimi benim için tanımlasın.

"Sadece takılıyoruz," Avery hızlıca cevap verir ve sanki benimle aynı şeyi düşünüyormuş gibi gözlerini devirir.

Colter savunmacı bir şekilde ellerini kaldırır. "Benim hatam."

"Genelde öyledir," diye mırıldanırım, onu duyabileceği kadar yüksek sesle.

"Knox ilk kez gündüz vakti bir kızı getiriyor ve ben bunun sikişmekten daha fazlası olduğunu düşündüğüm için tuhaf olan benim." Yüzünü buruşturur, sonra motosikletine biner ve uzaklaşır.

Sikişmediğimiz için şaka ona döndü. Ben gülüp geçiyorum, ama Avery'ye baktığımda, alt dudağını dişlerinin arkasına çekmiş.

"Onu takma," diyorum. Neden hayatımdaki herkes bizim takılmamızı bu kadar abartıyor?

"Bu doğru mu?" diye sorar. "Hiç gündüz vakti bir kızı eve getirmedin mi?"

Omuz silkiyorum.

"Bilmiyorum." Belki?

"Hiç biriyle çıktın mı?" Kahretsin.

Burası çok sıcak mı?

"Sanırım bu, senin flört tanımına bağlı."

"Bunu hayır olarak kabul ediyorum." Yine de gülümsüyor ve gülüyor. "Sorun değil. Aramızdaki ilişkiyi seviyorum. Sadece merak ettim. Kardeşlerin, seni hiç bir kızı eve getirmediğin gibi konuştular."

"Getirmedim." Bunu düşünmeme bile gerek yok. "Onlar çok meraklıdır ve kızları onlardan uzak tutmak her zaman daha kolay olmuştur."

Düşünceli bir şekilde başını salladı. "Mantıklı. Ben de her zaman eski sevgilimin evine gitmeyi, onun benim evime gelmesini tercih ederdim. Quinn onu pek sevmezdi. Ayrıca, onun evi çok daha güzeldi. Bildiğin gibi benim yatağım pek büyük değil."

Yine gülüyor ve benim de ona katılmamı bekler gibi bana bakıyor. Yapamıyorum. Onun başka erkeklerle yattığı düşüncesi aklımdan çıkmıyor.

Bir sürü erkekle birlikte mi? Öyle olmalı. O güzel ve eğlenceli bir kız. Bu daha önce aklıma gelmemiştir. Gelmemeliydi de. Biz sadece takılıyoruz.

"Hâlâ *takılıyor* musunuz?" Bilerek bizim kullandığımız ifadeyi kullanıyorum ve sonra bundan nefret ediyorum

"Hayatta olmaz."

Sesinde bir keskinlik var. Sanırım erkek arkadaşının seni aldattığını öğrendiğinde böyle olur.

kendini şanslı saymalı. Avery'yi aldatacak her erkek kafasını muayene ettirmeli. "Peki ya Ken bebek?"

Gülümseme izi dudaklarını kıvrır. "Bana kıskandığını söyleme."

"Kıskanmıyorum." Kıskanmıyorum, değil mi?

"Sana bunun bir daha olmayacağını söylemiştim. Tristan ve ben birlikteyken kötüydük." Bu düşünceye titriyor. Ben de.

Kendine geldikten sonra dönüp bir bacağına benim bacağımın üzerine atıyor. "Peki ya sen ve Brooklyn?"

Gözlerindeki kıskançlık ışıltısı çok seksi. Ama ona yalan söylemiyorum. "Hiç birlikte olmadık. Onun bir erkek arkadaşı var."

"Gerçekten mi?"

Başımı salladım. "Bir şirket adamı. Sanırım benden büyük. Onu buraya getirmiyor."

"Huh. İkinizin arasında bir şeyler olduğunu düşünmüştüm. Havuz partisinde ve sonra o gece pistte yakın görünüyordunuz."

"O günlerden hatırladığım tek kız sensin prenses." "Yalancı." Ama yüzü yumuşar ve kollarını boynuma dolamıştır. ve beni öper. "Yani, birlikte mi *takılıyoruz*?"

"Mhmmm." Çenesini tutup dudaklarına yapıştım.

"İyi. Kimseyle çıkmaya hazır değilim." Avery kamyonetten atlar ve bana küstahça ve alaycı bir şekilde bakar. "Çifte nac dört altmış falan yapamayan bir adamı bırak."

Ona doğru atılıyorum, hızla atlayıp kaçmaya fırsat bulamadan kollarımı beline doluyorum. O da çığlık atıp kıkırdıyor.

"Bu Nac-Nac ift Geri Takla."

"Aynen dediğim gibi."

Başımı boynunun kıvrımına gömüyorum ve şakacı bir şekilde onu ısııyorum. Bana dönmek için kıvranıyor ve sonra göğsümü ısıyor. Gözleri hala mizahla parlıyor.

Kahkahalarımız dinince, birbirimizden ayrılmıyoruz.

"Şu anda başka kimseyle takılmıyorum," diyor ve bu sözlerin etkisi bir saniye sonra kafama dank ediyor. Başka insanlarla takılmıyor. Tanrıya şükür. "Ve biz... her neyse, o olduğumuz sürece de takılmayacağım."

"Hayır, ben de." Avery ile çıkmaya başladığımızdan beri başka bir kızı aramayı hiç düşünmediğimi fark edince, garip hissi bir kenara atıyorum. Hiç kız arkadaşım olmamasına rağmen, daha önce sadece benimle çıkan kızlar olmuştu. Hiçbiri çok uzun sürmedi, birimiz sıkılana kadar bir iki ay kadar. Avery'den sıkılacağımı hayal edemiyorum, ama bu bir şey ifade etmiyor. Sadece birbirimize yakışıyoruz, hepsi bu. Ayrıca, o da ciddi bir ilişki istemediğini söyledi.

Dudakları memnun bir gülümsemeye kıvrıldı. "Gitmem gerek. Hope'a bu akşam spor salonuna uğrayıp ona yardım edeceğime söz verdim."

Dudaklarına bir öpücük konduruyorum. "Tamam. Ben de gidip çift nac dört altmışımı mükemmelleştirmeliyim."

O şakacı bir şekilde güldü. "Döndüğünde bana mesaj at ya da pazartesi öğleden sonra görüşürüz?"

"Evet." İsteksizce, elini bıraktım.

Avery Bronco'suna doğru yürüdü, sonra geriye dönüp el salladı ve arabasına bindi. Lastiklerinin kaldırdığı toz, arabasını pistten yola çıkarken görmeyi zorlaştıran kadar onu izledim.

YİRMİ SEKİZ

Avery

"BU AKŞAM DIŞARI ÇIKMAM LAZIM."

Quinn dizüstü bilgisayarından başını kaldırır ve şaşkın bir ifadeyle bana bakar. "Sen kimsin ve en iyi arkadaşıma ne yaptın?"

Yatağına oturup yastığını ona fırlatıyorum. "Planın var mı, yok mu?"

"Hayır, ama futbol takımının pijama partisi vereceğini duydum."

"Gerçekten mi? Bu harika!" Futbol takımının bazı üst sınıf öğrencileri kampüs dışındaki bu büyük evde yaşıyor. Her yıl sadece birkaç parti veriyorlar, ama her zaman muhteşem oluyorlar. Geçen dönem, tüm evi beyaz kumaşla kapladıkları bir grafiti partisi düzenlediler. Herkes kirlenebilecek kıyafetler giydi ve tavandan birbirlerine kadar her şeyi süslemek için kalem ve boya getirdi. İnsanlar hala o geceyi konuşuyor.

"Aman Tanrım. Aklıma bir sürü kıyafet fikri geldi." Kıyafet seçeneklerimi incelemek için odama doğru koşuyorum. Teknik olarak, üzerimdeki eşofman da iş görür, ama bu partilerin eğlencesi temaya uygun giyinmektir.

Dolabımda kıyafet seçeneklerini karıştırırken Quinn'in içeri girdiğini duyarım. "Bu ani dışarı çıkma isteğin Knox'un şehir dışında olmasıyla bir ilgisi var mı?"

"Hayır," diyorum hemen, ama arkamdaki sessizlik beni dönüp ona bakmaya zorluyor. "Yok. Yani, sadece onunla ilgili değil."

Ağzı hafifçe gülümser ve yatağına oturur, bana dikkatini verir.

"Ondan hoşlanıyorum," dişlerimi sıkarak itiraf ettim.

"Ee?" diye sorar, dudakları daha da yukarı doğru kıvrılır.

"Kapa çeneni. Bu bir sorun. Birlikte takılıyoruz ve başka insanlarla çıkmıyoruz, ama ikimiz de ilişki istemediğimizi söyledik, o zaman ben ne yapıyorum?"

"Bilmiyorum, A-bebeğim."

Ben de bilmiyorum. Bütün gece ve bugün bütün gün onu düşündüm. Ona tamamen takıntılıyım. Tekrar çıkmaya hazır olmadığımı söylediğimde ona yalan söylemiyordum, ama ondan hoşlanmamak elde değil. Ne yapacağımı bilmiyorum, ama ona fazla bağlanmadan önce işleri karıştırmam gerektiğini düşünüyorum. İşleri rahat tutmalı ve benim şartlarımı uygulamalıyım.

"Artık neden dışarı çıkmam gerektiğini anladın." En iyi plan olmayabilir, ama oturup onun mesajını beklemekten iyidir. "Var mısın?"

"Tabii ki," diyor yumuşak bir sesle. "Ne zaman bir partiyi reddettim ki?"

Otuz dakika sonra Quinn ve ben, giymeyi düşündüğümüz her şeyi yatağımın üzerine yığdık. Flanel pantolonlar, tişörtler, terlikler, uyku maskeleri, braletler, pijamadan çok iç çamaşırı gibi giysiler ve hatta hemen veto ettiğimiz bazı yüz maskeleri.

Quinn bir tişört ve pamuklu şort seçti, sonra üşürse diye üzerine kabarık bir bornoz giydi. Ben siyah ipek pantolon ve açık pembe, dantelli bir bralette giymeye karar verdim. Bu kıyafetle kesinlikle hiç uyumadım, ama çok şirin. Quinn terliklerle aksesuarlandırdı, ben de göz maskesini takıp saç bandı gibi taktım.

Çıkmadan önce kıyafetlerimizi göstermek için poz verip kameraya gülümseyerek bir düzine fotoğraf çekiyoruz. Çıkmadan önce Instagram'a Quinn'le birlikte çekilmiş bir fotoğrafımı paylaşıyorum ve Bronco'ma doğru yürürken Knox'un bu fotoğrafı beğendiğine dair bir bildirim alıyorum.

Bu gece geç saatte dönecek ve bir yanım onu görmek için can atıyor, diğer yanım ise (kalbimin ikiye bölünmesini engellemeye çalışan yanım) onunla vakit geçirmek için her fırsatı değerlendirmem gerektiğini düşünüyor.

"Beni tekrar et. C-a-s-u-a-l," diye yavaşça mırıldanıyorum. "Ne dedin?" Quinn yolcu koltuğuna yerleşirken soruyor.

"Hiçbir şey." Telefonumu orta konsola koydum. "Colter'la konuştun mu?"

"Evet. Az önce mesajlaştık. Son duyduğumda yağmur nedeniyle gecikmeliymişler." "Oh. O zaman geri dönmeleri daha geç olacak galiba."

"Gece kalıp sabah geri dönseler de şaşırmam. Özellikle de hala yağmur yağıyorsa. Burada yağmur yağdığında otoyol her zaman berbat olur."

Hayal kırıklığına benzer bir duygu midemi burkuyor, ama bu çok saçma çünkü zaten bu akşam için planlarım var.

Partiye vardığımızda, kampüs dışındaki iki katlı ev zaten doluydu.

"Öldüm ve cennete gittim," diyor Quinn, üst kata çıkarken. Bazıları kart oyunu oynuyor, bazıları ise mutfak alanında ayakta durup shot içiyor.

Erkekler boxer ve çorap giyiyorlar. Birkaç tanesi kalçalarına çok düşük oturan eşofman altı giyiyor. Çoğu üstsüz. Kızlar ise bizimkine benzer kıyafetler giyiyorlar, ancak cesur bir kız hariç, o da ten rengi, neredeyse görünmez bir bikini giyiyor. Onun birine çıplak uyuduğunu, bu yüzden en yakını bulabildiğini söylediğini duydum. Akıllıca.

Alt kattan müzik buraya kadar geliyor, ama ikimiz de elimizde içkilerimizle dar merdivenlerden aşağı inene kadar ses çok yüksek değil. Bu durumu hoş karşılıyorum ve düşündüğümde daha fazla dans etmek ve içmek istediğimi fark ediyorum.

En iyi arkadaşım, onun erkek arkadaşı ve benim... her neyse... ikisi de hafta sonu için şehir dışındalar ve ben sadece eğlenmek istiyorum. DJ kabininin ve dans pistinin karşısındaki katlanır sandalyelere oturuyoruz, burada konuşurken birbirimizi duyabiliyoruz.

İlk içkimi hızlıca içiyorum, sonra bir birinci sınıf öğrencisi bana White Claw ikram ediyor, ben de onu alıp hızlıca içiyorum.

"Hey, dur bakalım," diyor Quinn.

Vücudum hafifliyor ve mutluluktan uçuyorum.

"Hadi dans edelim." Onu DJ kabininin önüne çekiyorum, hoparlörler içimi titretiyor. Şu anda hiçbir şeyin önemi yok. Rutin beceri seviyemin düşürülmemesi, aptal bir en iyiler listesinden çıkarılmamam ve Knox'un bu gece başka biriyle takılıyor olabileceği gerçeği.

Bu düşünce beklenmedik bir şekilde aklıma gelir. Gerçekten böyle mi düşünüyorum? Başkalarıyla birlikte olmadığını söyledi, ama bahsettiğimiz kişi Knox Holland.

. Ona güvenmemek için hiçbir nedenim yok, ama... Nolan'dan önce olduğu kadar kolay güvenemiyorum.

Quinn, kafa derisinin terlediğini ve saçını mahvetmek istemediğini söyleyene kadar dans pistinden ayrılmıyoruz.

Daha serin ve sessiz olan üst kata geri dönüyoruz. Tristan, takımdaki başka bir arkadaşı olan Corey ile mutfakta duruyor. Onu nasıl kaçıracağımı düşünmeden Tristan bizi görüyor.

"Selam, Ollie, Quinn." Bardaktan bir yudum alırken ikimize de başını sallıyor. Amerikan bayraklı külot giyiyor ve ben gülümsemeden edemiyorum. Tam ona göre. Çok saçma.

"Altın madalyalarını da getirdin mi?" diye soruyorum, onu keserek ona tatmin olma fırsatı vermemek için. Vücudu kaslı ve fit, eminim diğer kızlar onu çekici buluyordur. Ama ben artık onlardan biri değilim. Kişiliği benim için her şeyi mahvediyor.

"Hayır. Bunun için benim evime gelmen gerekecek." Bakışları vücudumun aşağısına kayıyor.

Quinn burun kıvrıyor. "Çok ustaca, Tristan."

Beni uzaklaştırıyor ve ben ona el sallayarak veda ediyorum.

"Tahmin et ne oldu?" diyor, bir süre kıkırdadıktan sonra.

"Ne?"

"Çocuklar yağmurdan dolayı geri döndüler. Neredeyse Valley'e vardılar." Kalbim hızla atmaya başladı.

"Colter'ın evine gitmek ister misin? Orada takılacaklarını söyledi."

Dans ederken sakladığım sütyenimden telefonumu çıkarırım. Bu kıyafet, saklama için pek fazla seçenek bırakmıyor. Ekranda onun adını görünce kalbim çarpıyor. Knox on beş dakika önce bu gece ne yapacağımı soran bir mesaj gönderdi. Hayır, hayır. Aptal kalbim çarpmasın. *Rahat ol.*

"Ama daha bir saat oldu."

Yüzünde şaşkınlık belirir. "Doğru, ama Colter ve Knox... Onlarla takılmak isteyeceğini düşündüm."

"Colter'a nerede olduğumuzu söyledin mi?"

"Evet." Kaşları sevimli bir şekilde çatıldı.

Knox'a cevap veriyorum, yazarken Quinn'e yüksek sesle okuyorum: "Pijama partisinde. Yağmur yağdığını duydum. Meşgul değilsen uğramalısın."

Yeri yazıp gönder tuşuna basarım. "İşte. Nerede olduğumuzu biliyorlar."

Gözlerimle ona yalvarıyorum. O şehre döndüğü anda ona koşamam. Bu kesinlikle rahat olmanın tam tersi.

Onun pes ettiğini anında anlıyorum. Dudakları yukarı kıvrılıyor ve telefonunu kaldırıyor. "Tamam. Evet. Haklısın. En iyi arkadaşım takılıyorum. Colter bekleyebilir."

"Teşekkürler." Elini tutup sıkıyorum.

"Tabii ki." Omuzlarını geriye doğru iter ve partiyi gözden geçirir. "Şimdi, bağımsızlığımızı nasıl kutlamalıyız?"

Bir saniye sonra Destiny's Child'ın "Independent Women" şarkısını söylemeye başlar. Gülümsayarak onu aşağı kata çekiyorum.

Tristan ve Corey ile bira pongu oynamaya başlarız. Quinn dartta ustadır, ama ben bira pongu şampiyonu benim.

"Neden bu kadar kötü atıyorsun?" diye soruyorum ona, masayı tamamen ıskalayıp Tristan'ın kırmızı, beyaz ve mavi kaplı çöpünü vururken.

"Neden bahsediyorsun?" diye masumca sorar. "Kesinlikle isabetliydim." O kadar sarhoşum ki, onu çok komik buluyorum.

"Onun bardağı taşıyor." Corey de katılmaya çalışıyor, ama Quinn ve ben kendi dünyamızdayız. Mutlu ve kıkırdayarak, muhtemelen etrafımızdaki herkese sinir bozucu davranıyoruz.

Quinn ve ben ilk oyunu kazanmayı başardık, ama Tristan rekabetçi bir yapıya sahip olduğu için pes etmedi ve ikinci oyuna başladık.

O ve ben karşılıklı atışlar yapıyoruz, ikimiz de ıskalıyoruz ve partnerlerimize şans vermiyoruz. Ben ve o karşı karşıyayız. Topu Tristan'a en yakın bardağa doğru atıyorum ve ona kocaman gülümsüyorum. İnlemesini duyamıyorum, ama başını geriye atıp tavana bakmasından bunu yaptığını anlayabiliyorum. Bir bardak daha ve şampiyon ben olacağım. Kollarımı başımın üzerine uzatarak Quinn'e dönünce, en iyi arkadaşımın partide etrafına bakındığını ve benim muhteşem becerilerimi izlemediğini görüyorum.

"Hey, beni bekletiyorsun," diyorum ona. Ama sonra onun bakışını takip ediyorum.

Alkol beni ısıtıyor ve ağzımdaki tüm filtreleri tamamen ortadan kaldırıyor. Neyse ki müzik o kadar yüksek ki, dudaklarımdan çıkan "Vay canına!" sesini bastırıyor.

Knox, Colter'ın arkasında odanın diğer ucuna doğru yürürken, sanki duymuş gibi sırtıyor.

Colter eşofman altı ve tişört giyiyor. Ortama uyuyor, ama Knox... Knox her zamanki gibi siyah kot pantolon ve gömlek giyiyor. Onun yanında uyumamış olsaydım

yanında uyumamış olsaydım, onun siyah üniformasını hiç çıkarmadığını düşünürdüm. Herkes bu kadar açık giyinirken, o giyim kurallarına uymayan tek kişi olarak göze çarpıyor.

Quinn erkek arkadaşının yanına koşar ve kollarına atlar. O da onu döndürür, öper, sonra yere indirir ve geri çekilip kıyafetini hayranlıkla inceler. "Vay canına, bebeğim. Muhteşem görünüyorsun."

"Muhteşem," kelimeyi yavaşça tekrar ediyorum.

Knox, aramızdaki mesafeyi kapatırken sırtıyor. "Muhteşem olmanın nesi yanlış?"

"Hiçbir şey, eğer elli yaşında bir kadınsan." Ona bakıyorum, hala burada olduğuna şaşkırım. "Gelmişsin."

Cevap vermez, sadece bana gülümser.

"Pijama giymemişsin," diyorum, belki hatasını fark etmemiştir diye. Tabii ki farkında. Kesinlikle sarhoşum.

"Bir adam kapıda onu durdurmaya çalıştı, ta ki Knox ona sert bir bakış atana kadar," diyor Colter, arkadaşına sırtarak.

"Burada uzun süre kalmayacağımı umuyordum." Etrafına bakınıyor.

"Kalmak zorunda değilsin." Çok hızlı bir şekilde geri dönerim ve masaya tutunarak dengemi sağlarım. Tristan tüm bu etkileşimi izliyor, bakışları benimle Knox arasında gidip geliyor. Topu tutuyor, beni bekliyor.

"Hazır mısın?" diye soruyorum ona.

"Seni bekliyorum, Ollie." Çenesini sıkarken, Knox'un hala durduğunu tahmin ettiğim yere bakıyor.

Knox'un Colter gibi soyunmaması neden beni hayal kırıklığına uğrattı, söylemesi zor. Ya da belki de partinin tüm fikrini aptalca bulması canımı yakıyor. Yani, istemediğini bildiğim halde geldi. Beni görmek için geldi. Ya da benimle yatmak istediği için. Ama biz böyle yaparız. Birlikte yatar ve birlikte spor yaparız. Temalı partiler ve çiftler gibi saçmalıklar yapmayız.

Tristan sonunda topu fırlatır. Top, bardağın kenarına çarparak sekip geri döner. Ben çok yavaş tepki veririm, ama bir el benim elimden önce uzanır ve topu yakalar.

Knox masaya yaklaşır, gömleğini çıkarır ve pantolonunun düğmelerini açar. Bir eliyle topu tutarken, diğer eliyle kot pantolonunu ve ayakkabılarını çıkarır.

O siyah boxer şortu dışında her şeyi çıkarırken, gülümsememi gizlemek için dudağımı ısırırım. Bana bakıp, sanki yorum yapmam için beni kışkırtıyormuş gibi bir kaşını kaldırır. Hiçbir şey söylemem, ama göğsüm sıkışır.

Knox, Quinn'in yerini alır, ama yanımdaki yarı çıplak adam, benim harika bira pong becerilerimi ciddi şekilde engelliyor ve nişanım

berbat

Tristan dişlerini sıkarak bir atış daha yapar ve topu bardağa sokar. Ben de içirim içirim, sonra tekrar atarım ve yine iskalarım.

Knox, dikkatimi vermem gereken bir anda ona baktığımı fark eder. Bana yaklaşır, kolunu koluma dayar ve parmakları uyluğumu okşar. "Beğendiğin bir şey mi gördün prenses?"

"Beğendiğim birçok şey görüyorum." Dikkatimi ondan uzaklaştırıyorum, sanki partide tüm erkekleri inceliyormuşum gibi. "Yarı çıplak bir adam gördüysen, hepsini görmüşsündür."

"Yalancı." Beni önüne çekip sırtımı göğsüne dayadı ve kollarını bana doladı.

Tristan son kupamıza topu atar ve Knox topu çıkarırken ve içkiyi içerken beni bırakmaz. Kupayı masaya geri koyar ve burnunu yüzümün yanından aşağı doğru sürer. "Bir oyun daha?"

"Hayır, teşekkürler." Tristan'ın bakışları bana kayar. Ağzı sıkıdır. Beni o kadar da sevdiğini sanmıyorum. Sadece kaybetmekten nefret ediyor.

O gittikten sonra, Knox'un kollarında dönüp ona bakıyorum. Midem bulanıyor ve nabzım hızlanıyor. Ne düşünüyordum ki? Şu anda Knox'a atlamak dışında istediğim başka bir şey yok. Buraya sadece benim için geldi. Belki bu bir şey ifade ediyordur. Belki bir şey olabiliriz. "Pijama partileri yatakta daha eğlenceli, sence de öyle değil mi?"

Dudakları alaycı bir gülümsemeye bükülür. "Kesinlikle katılıyorum."

Knox ayakkabılarını giyip kalan kıyafetlerini de alıp beni partiden dışarı çıkarır. Colter ve Quinn biraz daha kalmaya karar verirler, ama biz merdivenlere çıkmadan önce dans pistinde öpüşmeye başladıklarına göre, bizim çok gerimizde kalacaklarını sanmıyorum.

"Uber beş dakikaya burada olabilir," diyor, telefonuna bakarak. "Colter'la gitmek yerine arabayla gelmeliydim."

"Bronco'm burada." Sokakta park edilmiş olan arabayı işaret ediyorum.

Benimle birlikte arabaya doğru bir adım atıyor ve sonra duruyor. "O şeyi süremeyeceğimi düşünüyorum."

"Neden?"

"Pembe."

"Ne olmuş yani?" diye gülüyorum.

Başını yana eğiyor.

"Aracım hemen orada dururken gerçekten beş dakika daha beklemek istiyor musun?" diye soruyorum, ellerimi belime koyarak.

Bunu düşünür, bu da beni güldürür.

"Hadi." Elini tutup onu hızla arabaya doğru çekerim. Kilidi açar ve yolcu koltuğuna otururum.

O da biniyor, benim güzel arabamı sürmek konusunda sevimli bir çelişki içinde görünüyor. İçerisi de pembe—pembe koltuklar, pembe gösterge paneli, pembe vites kolu. Bronco'mun içi Barbie'nin kusmuş gibi görüldüğünün tamamen farkındayım. Bayılıyorum.

"Sadece senin için, prenses," diyor ve arabayı çalıştırıyor.

Yurtuma dönerken yolda uykuya dalıyorum ve Knox yolcu kapısını açıp beni taşımaya çalıştığında uyanıyorum.

"Ben hallederim," diyorum ve birkaç adım sendeleyerek yürürken, o hemen yanıma koşup ayakta kalmama yardım ediyor. Belki de halledemem.

Sessiz otoparkta tek ses onun kahkahası. "Çok zayıfsın. Birkaç bira içince bu kadar sarhoş mu oluyorsun?"

"O kadar sarhoş değilim!" diye ısrar ediyorum, ama ikimiz de bunun yalan olduğunu biliyoruz.

Yurt odamda yatağıma düşerim ve tavana bakarım. Oda dönüyor.

Yatak onun ağırlığıyla çöküyor ve Knox önümde bir bardak su tutuyor. "Bunu iç."

Oturup bardağı alıyorum, ama ağzıma aldığımdan daha fazlasını üstüme döküyorum.

Kıkırdayarak bardağı geri alır, komodinin üzerine koyar ve ortadan kaybolur. Umarım gitmiyordur.

"Bir dakika sonra öpüşmeye hazır olacağım," diye bağıyorum.

Sessizlikle karşılaşıyorum. Oturmak için çok fazla çaba sarf etmek gerekiyor gibi geliyor. Bir sonraki hatırladığım şey, oturur pozisyona çekildiğim. Knox bana neredeyse şefkatli bir ifadeyle gülümsüyor.

"Ellerini kaldır."

Ne istediğini anlamadan bile söyleneni yapıyorum. Knox bralette'imi yukarı çekiyor. Temasla cildim karıncalanıyor. Sarhoşluğumun sisinde bile vücudum onun dokunuşuyla canlanıyor.

"Sahip olduğun her şey pembe mi?" Suçlu sutyeni havaya kaldırıyor. "Sen mi konuşuyorsun, bay siyah ve seksi."

Ağzının bir tarafı yukarı kalkar. Tişörtü başımın üzerinden geçirerek göğüslerimi örter.

"Neden beni giydiriyorsun?" diye soruyorum. "Biz... yapmayacak mıyız?" Kaşlarımı oynatıyorum.

"Bu gece değil." Işığı kapatıp yanıma yatağa uzanıyor.

İçgüdüsel olarak yan dönüp ona sarıldım. "Bu gece partiye geldiğin için teşekkür ederim. Çok içtiğim için özür dilerim."

"En iyilerimizin başına gelir." Elini saçlarımın üzerinden geçirir ve beni kendine doğru çeker, başım onun kalbinin üzerinde durur. Düzenli atışları yatıştırıcıdır.

Onu o kadar çok seviyorum ki, bu biraz acı veriyor. "Seni özledim." Bir an geçer ve sonra o da "Ben de seni özledim" der.

Gülümsememi göğsüne gömdüm ve kollarımı beline doladım. "Hey, Knox?"

"Evet?"

"Bana sarılıyorsun."

YİRMİ DOKUZ

Knox

"Bu, şimdiye kadar gördüğüm en iyi inişin." Colter, bisikletimle onun yanında durduğumda yumruğunu tokatlamak için uzatıyor. Colter'ın sık sık yaptığı gibi sırtıyor. "Başarılısın dostum. Bir ay sonra bizimle tüm gösteriyi yapmaya hazır olacaksın. Sadece grup koşularında zamanlamayı ayarlamamız gerekiyor."

Bu iyi bir his. Bu adamları seviyorum ve serbest stil yapmaya geçmenin yarışlarımı nasıl etkileyeceği konusunda endişeliydim, ama bu sadece beni daha da geliştirdi. Kendimi ve bisikletimi daha iyi kontrol edebiliyorum. Bu, Mike'tan haber almamış olmamın acısını biraz hafifletiyor.

Şimdiye kadar birinin aramış olacağını düşünmüştüm. Mike olmasa bile, başka bir takım. Herkese nasıl geliştiğimi ve sezona ne kadar hazır olduğumu göstermek için sabırsızlanıyorum.

"Avery ile antrenmana mı gidiyorsun?" diye soruyor, koltuğundan kalkarken hala tutamaktan tutunuyor.

"Hayır. Bu akşam takım yemeği var."

Bana gülümsüyor. "Sonra görüşecek misin?"

"Meraklı bir pislik olma. Evde yeterince var zaten." Kıkırdar.

"Sizi birlikte seviyorum."

Ona eğlenceli bir bakış atıyorum. "Sen kimsin ve arkadaşım Colter'a ne yaptın? Bir zamanlar, bir gecede birden fazla kızla birlikte olan adamdın. Beni bir rahip çocuğu gibi gösterdin."

O, yüzünü buruşturarak gülümser. "Biliyorum. Quinn'den önce tam bir çapkındım. Ama değiştim."

"Biraz dengesiz olsa da hoş birine benziyor ve senin adına mutluyum. Ama değişti mi? Hadi ama, gerçekten mi? Bir dahaki sefere bekar kaldığında, kaybettiğin zamanı telafi etmek için kızları yiyip bitirmeyecek misin?"

"Çok ciddiym." Hafif kahkahasının ardında sesi samimi. "Onun gerçek aşk olduğundan eminim. Tek aşkım. Her şeyim."

Ben kahkaha atıyorum ama onun ifadesi değişmiyor.

"Ciddi misin?"

"Evet. Kendi evimi alabilmek için para biriktirmeye çalışıyorum, böylece ona benimle birlikte yaşamayı teklif edebileyim."

"Kahretsin. Hiç bilmiyordum."

Omuz silkiyor. "Belki..." "Ne?"

"Belki sen ve Avery de benzer bir yolda ilerliyordunuz. Ona nasıl baktığını gördüm ve bu hafta sonu başka bir kıza bakmadın bile. Ondan hoşlanıyorsun."

Kafamı sallamaya başlıyorum ve Avery'den hoşlandığımı, ama bunun ciddi bir şey olmadığını söylüyorum, ama bir şey dikkatimi çekiyor. Ya da daha doğrusu biri. Onun duruşu mu, ellerini ceplerine sokmuş ve bir ayağını dışarıya doğru açmış hali mi, yoksa on yıldır taktığı tanıdık, eskimiş siyah beyzbol şapkası mı, bilmiyorum, ama bir anda onun olduğunu anlıyorum.

"Ne oluyor lan?"

Colter bakışlarımı takip ediyor. "O senin baban mı?" "O benim hiçbir şeyim değil."

Bisikletimle onun durduğu kamyonetime doğru sürerim. Ona bakmadan sorarım, "Burada ne işin var?"

"Freestyle yaptığını duydum ama inanmadım." Sesinde küçümseme var.

Ağzından çıkan tek bir cümle ile ellerimi yumruk yapıyorum.

"Bunun için yarışmayı bırakmayı düşünmüyorsun, değil mi?" Colter'ın rampadan uçtuğu piste eliyle küçümseyici bir hareket yapar. "Sen bundan daha iyisin. Thorne'un seni bıraktığını biliyorum, ama onlara ihtiyacın yok. Kendi başına kazanabilirsin."

"Sevgi dolu ebeveyn rolünü bırak da neden burada olduğunu söyle, *baba*?" Son kelimeyi tüm küçümsememle söylüyorum. Ona öyle demiyorum çünkü

böyle davrandığı için değil, ona böyle davranmadığını hatırlatmak için.

"Seni ve kardeşlerini görmek istedim. Önce seninle görüşmem gerektiğini biliyordum."

Ona bakarak ciddiyetini ölçüyorum. Şakaklarındaki saçlar son gördüğümde daha fazla grileşmiş ve ağzının etrafındaki çizgiler daha derinleşmiş. Onun dışında hiç değişmemiş. Tüm kardeşlerim arasında ona en çok benziyorum. "Kesinlikle olmaz."

Yüzü kızardı, ama öfkesini kontrol etmeyi başardı, bu yüzden sözleri sadece biraz gergin çıktı. "Hendrick eve döndü ve nişanlandı, Flynn mezun olmak üzere, Arch futbolda harika işler çıkarıyor. Hatalar yaptığımı ve hepinizin bana ihtiyacı olduğunda yanınızda olmadığımı biliyorum."

"Sana hiç ihtiyacımız olmadı. Annemiz gerçek ebeveynimizdi." Tanrım, onun benim için orada olmasını kaç kez diledim. Yarışları, doğum günlerini ve tatilleri kaçırdı. Küçük yaşta ona ihtiyaç duymamayı öğrendim, ama onun orada olmasını istememek çok daha uzun sürdü. Yarışta ilk kez birinci olduğum günü hala hatırlıyorum. Ona söylemek için çok heyecanlıyım, ama iki ay sonra geldiğinde, bu çok aptalca geldi.

"Haklısın." Ağzı hüzünlü bir gülümsemeye büründü. "Ama şimdi buradayım. Bu bir şey ifade etmiyor mu?"

"Benim için etmiyor."

"Ama belki kardeşlerin için öyledir. Flynn, yıllardır onu görmeye çalıştığımı biliyor mu ki?"

Öfke titriyor ve tüylerimi diken diken ediyor. Bu, farklı olduğunu ve herkesi görmek istediğini iddia ederek ortaya çıktığı ilk sefer değil. Neyse ki, engelleyebildim.

"Hayır, çünkü onun kafasını karıştırmaya izin vermeyeceğim. İstedğin zaman ortaya çıkıp, umursuyormuş gibi davranıp sonra ortadan kaybolamazsın. Buna izin vermeyeceğim. Ne şimdi, ne de gelecekte."

Flynn onun varlığını hatırlamıyor. Bu onun için üzülmesi gereken bir şey değildi ve bunun için minnettarım. Bir ebeveynini kaybetmek onun için yeterince zordu.

"Sadece onu görmek istiyorum. Benimle konuşmak isteyip istemediğine kendisi karar vermeli." Bir kağıt parçasını ön cam sileceğinin altına sıkıştırır. "Numaram. En azından kardeşlerinle paylaşmayı düşün."

Ondan uzaklaşmak için bisikletimi hızla yüklerim. Kamyonetimin kapısını açarım. "Hepimizden uzak dur."

Öfkem, beni yerinde duramayacak kadar kaynayan bir öfkeye dönüştü. Hendrick ve Archer'a babamın pistte görüldüğünü anlatırken oturma odasında volta atıyorum. Brogan da burada. Flynn hala antrenmanda. Onun yanında olmadan onlarla konuşabilmek için doğruca eve geldim.

"*Bunun olacağından korkuyordum,*" diyor Hendrick ve işaret diliyle konuşuyor. Her zaman tüm konuşmaları işaret diliyle yapmıyoruz, ama bu kadar önemli olduğunda hepimiz yapıyoruz.

"*Bana en son ulaşalı bir yıldan fazla oldu. Sonunda bizim onu istemediğimizi anladığını umuyordum.*" Çenemi ileri geri hareket ettiriyorum.

"*Ne dedi?*" diye soruyor Hendrick.

"*Aynı şeyler. Özür diledi ve herkesi görmek istediğini söyledi.*"

"*Sana doğrudan ulaşmaya çalıştı mı?*" diye soruyor Hendrick, Archer'a.

Arch başını sallayarak onaylar. "*Sadece bir kez, ve Flynn babamın kendisiyle iletişime geçtiğinden hiç bahsetmedi.*"

Arka planda televizyonun düşük ses seviyesi dışında ortalık sessiz. Motokros hakkında konuşuyorlar, ama şu anda umurumda bile değil.

"*Onu daha fazla karanlıkta bırakamayız,*" diyor Hendrick. Bu sözler bir tokat gibi geliyor. "*Neden olmasın ki?*"

"*Babamla bir ilişki kurmak isteyip istemediğine kendisi karar verecek yaşta.*"

O kadar şaşkınım ki konuşamıyorum bile. Hendrick de benim kadar babamdan nefret ediyor, bundan eminim.

"*Bunu söylemekten nefret ediyorum, ama ona katılıyorum.*" Brogan konuşmaya devam ediyor. "*Buna karışmaya hakkım var mı bilmiyorum, ama baban benimle iletişime geçmeye çalışsaydı, en azından bunu bilmek isterdim.*"

Arch'tan destek arıyorum. O her zaman mantıklıdır.

"*Belki de haklılar.*" Bundan memnun görünmüyor, ama kimin tarafında olduğu belli.

"*Ciddi misiniz?*" Aralarında bakışlarımı gezdiriyorum. "*Hepiniz aklınızı kaçırmışsınız. Onu hayatımıza geri almamın imkanı yok.*"

"*Flynn bizim yaptığımız tüm pislikleri hatırlamıyor,*" diyor Hendrick.

"*Aynen öyle. O, babamın mahvetmediği tek kişi ve şimdi onun bu şansı yakalamasına izin vermeyeceğim.*"

OTUZ

Avery

Yatağıma girip biraz televizyon izlemeye hazırlanırken, Quinn yurt odamızın oturma odasından adımı bağıyor.

"Evet?" diye cevap verdim.

Cevap vermedi, ama sonra başka sesler de duyuldu. Arkadaşlarını mı davet etti? Kapıya doğru yürüdüm ve kapıyı açtım. Knox, süitimizin girişinde durmuş gülümsüyor ve el sallıyordu.

Bu akşamki antrenmanımızı takım yemeği için iptal etmek zorunda kaldım ve onu gördüğüm için o kadar heyecanlandım ki, onda bir tuhaflık olduğunu fark etmem birkaç saniye sürdü. Tam olarak üzgün görünmüyordu, sadece kendinde değildi.

Bir adım öne atıyor, bir panter gibi ölümcül. Quinn, onu odama almak için geri çekilip kapıyı kapatırken bana gülümsüyor.

"Habersiz geldiğim için özür dilerim," der, odama bakınarak. Oda dağınıktı.

"Hayır, sorun değil." Yatağımdan dizüstü bilgisayar ve defterimi alıp masamın üzerine koyuyorum, sonra ona dönerek yüzümü ona çeviriyorum.

Gülümsüyor, ama gözleri çok karanlık ve anlamadığım bir şekilde gergin, bu da beni beklentiyle neredeyse gerginleştiriyor.

"Güzel." Bana doğru yürüdü ve beni kollarının arasına aldı. Ağzı ağzımı kapattı, sert ve talepkar bir şekilde.

Ona eriyip kollarımı ve bacaklarımı ona doladım. "Beni özledin mi?" Öpüşürken gülümsedim.

Cevabı alt dudağıma emmek olur. Beni duvara yaslar. Altımda sertleştiğini hissedebiliyorum. Nabzım hızlanır, çünkü onun

Ağız benimkinden ayrılır ve boynumdan aşağı doğru iner. Elleri gömleğimin eteğinin altına kayar.

Sütyen giymediğimi fark edince inler. Büyük, nasırlı avucuyla göğsümü kavrar ve sıkar. Eğilip boynuma ıslak, ağız açık öpücükler kondurur. Dişleri meme ucumu okşar, sonra dilini üzerinde gezdirir.

Başım geriye düşer. "Ağzını özledim."

"Öyle mi?" Geri çekilir ve bana bakar, kendini beğenmiş ve kibirli bir şekilde. Başımı sallarım, kalbim bacaklarımın arasında atıyor.

"Ben de seninkini özledim." Başparmağıyla alt dudağımı aşağı doğru çeker ve bırakır. "Bu lanet ağız benim sonum olacak."

Beni yatağa götürür ve üstüne bırakır. Şortum ve külotum bir anda yok olur ve sonra ağız amımı kaplar.

Kısa sürede benim vücudumu iyi öğrenmiş.

Ben boşalmaya çok yakınım ama o hala tamamen giyinik.

Oturup gömleğini çıkarmayı başardım.

"Hala çok fazla giysi giyiyorsun," diye itiraz ediyorum. O sırtıyor ve kot pantolonunu ve boxerını aşağı çekmeme yardım ediyor. Onları çıkarmak için yeterince uzun süre ayakta duruyor, sonra tekrar üstüne çıkıyor. Vücudu çılgınca. Dövmeler, kaslar ve meme piercingi. Ama bunların hiçbiri onun gözlerindeki bakış kadar beni tahrik etmiyor.

Ona uzanıp, onu öpebilmek için yeterince yukarı çekiyorum. Onu saatlerce öpebilirim ve bundan asla bıkmam. Kalçalarım içgüdüsel olarak yükseliyor, daha yakın olmak için çaresizce. Penisinin başı girişime dokunuyor ve çok az bir miktar içeri giriyor. Bir çığlık atıyorum. Çok iyi hissettiriyor ve bu sadece ucu.

"Siktir, özür dilerim." Knox hemen yer değiştirir.

Ona sorun olmadığını ve hemen seks yapmamız gerektiğini söylemek istiyorum, ama cesaretim kırılıyor. Ona güveniyorum, ama aramızdaki ilişki bittiğinde bu durumun işleri daha da zorlaştıracaklarını biliyorum.

"Bekle." Onu sırt üstü yatırıp üstüne çıkıyorum. Onu istiyorum ve benim amım onun uzunluğunun üzerinde kayarken çenesinin kasılmasını seviyorum.

Üzerinde birkaç kez daha yavaşça sürün. Sertçe yutar ve boynundaki damar atar. Kendini tutmak için ne kadar uğraştığını anlayabiliyorum ve bu beni devam etmeye itiyor.

"Böyle devam edersen boşalacağım," diyor, sesi boğuk.

"Ben de." Üzerinde daha sert bir şekilde sürünüyorum.

"Ah, siktir."

Vücudum titriyor ve kendimi tutarken kollarım jöle gibi hissediyorum. Onun göğsüne yığılmak üzereyken, o kontrolü ele alıyor. Ellerini kalçalarımın koyarak beni üstüne çekiyor. Parçalanıyorum, başımı ona gömerek yüksek sesle adını inliyorum.

Onun boşalması daha sessizdir, ama titreyerek karnıma fışkırırken beni sıkıca tutmaya devam eder. Nefesimizi toparlarken ikimiz de konuşmaz.

Şortumu alıp kendimi temizledikten sonra ona bir havlu buluyorum. O boxerını ve kot pantolonunu giyiyor, ben de en sevdiğim eşofmanımı giyiyorum. Sonra yatağa uzanıyoruz.

Knox başlığa yaslanır. Yüzünde hâlâ garip bir ifade vardır ve bu gece buraya sadece bir ilişki için gelmediğini biliyorum. Duygularını sıkı sıkıya koruyan maskesi, onu aşık olduğum kendini beğenmiş adamdan çok, ilk tanıştığımında düşündüğüm pislik gibi gösteriyor.

"Günün nasıl geçti?" diye soruyorum, yanına sokulup. Bu ana kadar bunun bir veda olabileceği aklıma gelmemişti. Kalbim hızla atıyor ve yavaş yavaş paniğe kapılıyorum.

"Uzun. Seninki nasıldı?"

Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. "İyiymiş. Antrenmanımızı iptal etmek zorunda kaldığım için üzgünüm."

"Sorun değil. Zaten bir işim vardı."

"Her şey yolunda mı?" Bilmeden bir dakika daha duramam. Onun gelip, benimle yatıp, sonra da sonsuza kadar veda edecek kadar soğuk biri olduğunu sanmıyorum, ama bu düşünce aklımdan geçiyor.

İlk başta, soruyu geçiştirecek ya da kaçırarak sandım, ama sessizce cevabını düşündü ve sonra "Babam bugün pistte ortaya çıktı." dedi.

"Oh." Rahatlamam, şaşkınlığının ardından gelir ve ne söyleyeceğimi bulmakta zorlanırım.

"Evet." Acı bir gülümsemeyle güldü.

"Sık sık gelir mi?"

"Hayır." Yanağındaki kasları gerildi. "Asla hayatımızda olmadı. Biz küçükken annemle babam ayrıldı ve o istediği zaman gelip gitti. Sonra ben ortaokuldayken annem öldü. Kanserden."

"Ortaokuldan beri Flynn'e sen mi bakıyorsun?"

Kafasını sallar ve "Şey, sayılır. Annem öldükten sonra, uzun bir süre buralarda kaldı. Bir yıl kadar. Kamyon şoförüydü, o yüzden o yoldayken bazen kendi başımızın çaresine bakmak zorunda kalırdık. Zaman geçtikçe, daha az gelmeye başladı."

"Ve kimse sizin kendi başınıza olduğunuzu bilmiyor muydu?"

"Birkaç haftada bir uğrardı. Kimse soru sormayacak kadar sık uğrardı ve biz de bir şey söylemeye niyetimiz yoktu. Hiçbirimiz ayrılmak ya da bakım evine düşmek istemiyorduk."

Midem burkuldu. Benim ailem, neredeyse on üç yaşına gelene kadar beni evde yalnız bırakmazdı. Bunun aptalca olduğunu düşünürdüm ve bakıcıya ihtiyacım olmadığını söyledim. Yani hayır, hayal edemiyorum.

On yedi yaşından büyük olamazdı, sadece ona bakacak bir ağabeyi ve endişelenecek üç küçük kardeşi vardı. İçimde şiddetli bir koruma duygusu uyandı, ki bu çok saçma çünkü Knox'un bana ihtiyacı yok. Kimseye ihtiyaç duymayacak şekilde hayatını kurmuş.

"Başardık," diyor Knox, sanki düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi. "Sonra Hendrick futbol için tam burs aldı. Bizi terk etmek istediğini sanmıyorum, ama aynı zamanda uzaklaşmak da istiyordu, anlarsın ya?"

Bilmiyorum. Kafam almıyor, ama başımı sallıyorum.

"O zaman babamızın yokluğu gittikçe uzadı ve sonunda hiç gelmez oldu."

"Nasıl hayatta kaldınız?"

"Okulu bıraktım ve bir iş buldum. Arch de yardım etti, Brogan da. O bizim kan bağıımız yok ama bize yardım etmek için elinden geleni yaptı." "Brogan senin gerçek kardeşin değil mi?" diye soruyorum.

"O benim kardeşim, ama hayır, kan bağı yok." Elini göğsüne koyduğum elime getirip başparmağıyla parmak eklemlerimin üstünü okşadı. "O ve Archer, hatırlayabildiğim kadarıyla en iyi arkadaşlardı. Brogan'ın ev hayatı pek iyi değildi. Yani, bizim evimiz de işlevsiz değildi, ama birbirimiz ve annemiz vardı. O ise tek çocuktı ve iki ebeveyni de ona hiç değer vermiyordu. Annemiz onu evimize aldı, her zaman kalmasına izin verdi, Noel'de ve doğum gününde ona hediyeler aldı, sanki o da bizim gibi bir aile üyesiymiş gibi."

Kolumu onun omzuna doladım ve elimden geldiğince sıkıca sarıldım. "Harika bir kadınmış."

"Evet, havalı biriydi." Başını benim başıma yasladı. "Olimpiyatları izlediğini hatırlıyorum. Kadın jimnastiğini çok severdi."

Kadın jimnastiğini çok severdi. Senden çok etkilenirdi."

"Ne iş yapıyordu?" diye soruyorum, onun çok sevdiği annesi hakkında daha fazla bilgi edinmek istiyorum.

"The Topsy Rose'un sahibi oydu. O zamanlar adı Rosie's Place'di."

"Gerçekten mi?" Gülümsüyorum. "Adını merak etmiştim."

"Annemin adını anmak için." Sol koluna bakarken, şüphemi doğruladı. Bu, dövmelelerini de açıklıyordu. Güller... çok sayıda gül.

Oturup gözlerine baktım.

"Ben de senden çok etkilendim," diyor ve kalbim çarpıyor. Daha önce de bana iltifat etmişti, ama bu seferki daha önemli gibi. Bir gün bana neden etkilendiğini tüm ayrıntılarıyla anlatmasını istiyorum, ama şu anda değil.

"Ben de senden etkilendim. Kardeşlerine bakmakla gerçekten çok asil bir şey yaptın. Hala onlara bakıyorsun."

Omuzlarını silkiyor. Tam Knox'a göre bir hareket.

"Her zaman yarışmak mı istedin?" diye soruyorum ona.

"Evet. Birkaç yıl her şeyin ortasında durdum. Yarışlara gitmek için ne param ne de zamanım vardı. Bu işi tamamen bıraktığımı düşünmüştüm. Bununla barışmışım, ama sonra Hendrick eve geri döndü ve beni tekrar yarışmaya başlamam için cesaretlendirdi. Denemezsem hep pişman olacağımı söyledi." Gülümsemesi, yaşadıkları her şeyin aralarında bu sıkı bağı oluşturduğunu fark etmemi sağladı.

Ve bu, onu sevdiği insanlar için her şeyi feda edecek muhteşem bir adam haline getirmiş. Bu gerçekten çok seksi.

Ona daha fazla soru sormak istiyorum. Özellikle babası ve pistte görünmesinin ne anlama geldiği hakkında, ama Knox dudaklarını benim dudaklarımın üzerine koyup gülümsüyor ve ben onu hassas olduğunu bildiğim bir konuya geri çekmek istemiyorum.

"Pazar günü ne yapıyorsun?" diye soruyor. "Hiçbir fikrim yok. Neden?"

Gülümsemesi alaycı bir sırıtışa dönüşüyor. "Seni bir yere götürmek istiyorum."

"Tamam." Nereye olduğunu bilmeme bile gerek yok. Onun olduğu her yerde olmak istiyorum. Onu öpmek konusunda kesinlikle bağımlıyım, ama onun hakkında öğrendiğim her yeni bilgiyle ona biraz daha aşık oluyorum.

OTUZ BİR

Knox

EVERY Pazar günü eve geldiğinde, ben bisikletleri kamyonetimin arkasına yüklüyorum.

Biraz uykulu ve yorgun görünüyor, ama her zamanki gibi muhteşem. Beyaz tişört, kot pantolon ve kulaklarını örten siyah bir bere takmış.

"Kahveyi pek sevmediğini biliyorum, ama eli boş gelmek istemedim," diyor ve bana doğru yaklaşıp bir fincan uzatıyor.

"Teşekkürler." Alıyorum ve dudaklarına bir öpücük konduruyorum.

Arka koltukta duran bisikletlere bakıyor. "Dün gece kaçta döndün?"

"Çok geç değil." Kaliforniya'daki serbest stil yarışmasından eve geldiğimde gece yarısı geçmişti, bu yüzden teknik olarak yorgunum ama bugün için o kadar heyecanlıyım ki, işlev görebilmek için kafeine ihtiyacım yok.

"Yükleme konusunda yardım ister misin? Ne yapacağımı bilmiyorum ama ağır şeyleri kaldırabilirim."

Kafamı sallayıp onun varsayımına gülümsüyorum. "Gideceğimiz yere vardığımızda boşaltmaya yardım edebilirsin."

"Bekle." Dudakları geniş bir gülümsemeye dönüştü. "Bisiklet mi süreceğiz?" "Evet." İkinci bisikleti bağlamayı bitiriyorum.

Gülümsemesi tereddüte dönüşür. "Ben bisiklet sürmeyi bilmiyorum." "Ben biliyorum, neyse ki."

Ben araba sürerken bana hafta sonunu anlatıyor ve sonra rahat bir sessizliğe bürünüyoruz. Avery ile birlikte olmak çok güzel bir duygu. O da benim gibi

ve manzarayı izlemekten benim kadar mutlu. Ve bence bunun nedeni, hayatımdaki diğer birçok insanın yaptığı gibi benden bir şey beklemiyor ya da istemiyor olması, bu yüzden onun hakkında daha fazla şey bilmek istiyorum.

"Teksas'ın hangi bölgesindensin?"

Pencere açık, serin sabah havası içeri giriyor ve saçları yüzünün etrafında uçuşuyor. Cevap verirken bir tutam saçını geriye atıyor. "Houston'ın hemen dışındaki küçük bir kasaba."

"Özlüyor musun?"

"Ailemi özleyorum, ama onun dışında pek özlemiyorum. Yine de kendimi kötü hissediyorum. Kardeşim benim için pek çok antrenmana ve yarışmaya geldi, ama ben onun için aynısını yapamıyorum."

"Müzik, değil mi?"

Bana gülümsüyor. "Evet. Piyano çalmaya başladı, sonra gitar, ve en son konuştuğumda ailemizden bir davul seti istiyordu. Babam, gerçekten istediğinden emin olmak için en az iki ay boyunca istemesini bekleyecek, ama sonunda verecekler. Hobilerimizi her zaman çok desteklemişlerdir."

Göğsüm bir ağırla doluyor. Böyle bir ailede büyümek nasıl bir şey olurdu? Bu, kendime çok sık izin verdiğim bir düşünce değil. Annem vardı ve elinden gelen her şeyi yaptı. Keşke farklı olsaydı demek, onun yetmediğini söylemek gibi geliyor. Oysa yetiyordu. O her şeydi.

Yola vardığımızda ve bisikletleri indirmeye başladığımda, Avery'nin heyecanı çekingen, neredeyse korkulu bir gerginliğe dönüşür.

"Bu senin," derim, siyah ve pembe renkli motosikleti okşayarak. "Eğer belli değilse."

Bisikleti incelerken korkusu biraz azalır. "Bu senin bisikletlerinden biri mi? Knox Holland'ın pembe bir şey sahibi olduğuna inanamıyorum."

"Benim değil. *Senin*."

Bana dönerek kaşlarını çatıyor.

"Senin için aldım," diyorum, sonra o şaşkın görüldüğü için rahatsız bir şekilde yerimden kalkıyorum.

"Bana bisiklet mi aldın?"

"Yeni falan değil. Brooklyn'den aldım ve bazı parçalarını değiştirdim..."

Beni bir öpücükle keser ve ben söyleyeceğim şeyi bitiremem, hatta ne söyleyeceğimi bile hatırlamam. Avery'nin dudakları cennet gibi.

"Bu, şimdiye kadar aldığım en güzel hediye," diyor geri çekilirken. "Çok beğendim, ama bunu kabul edemem."

"Kabul etmelisin. Bu bir hediye. Ve çok pahalı bir şey değil. Aletlerin ve parçaların çoğu bende vardı."

Hala kabul etmekte tereddütlü görünüyor.

"Diğer eşyalarını görene kadar bekle," diyorum ve göz kırpiyorum.

Arka koltuktan tüm kıyafetleri ve ekipmanları alıyorum. Tabii ki pembe ve siyah.

"Knox. Cidden, bu çok fazla." "Hayır, tam da yeterli."

Ceketini giymesine yardım ediyorum. Ceket siyah, fermuarında ise hafif bir pembe tonu var. Pantolon da ceketle uyumlu. Kask benim kasklarımdan biri, ancak gözlükler ve eldivenler tamamen pembe.

"Beğendin mi? Güneş doğduğunda cekete ihtiyacın olmayacak ama sabahları bisiklet sürerken hava soğuk oluyor."

"Başka hiçbir şey giymeyeceğim," diyor pantolonunu giyerken. Pantolon ona çok büyük olduğu için sadece kot pantolonunu giyiyor, ama diğer her şey mükemmel.

O hazırlanırken, ben de kendi ekipmanlarımı alıyorum.

Gitme zamanı geldiğinde yüzünde yine o endişeli ifade belirliyor. Ama siyah botları, kot pantolonu, motosiklet ceket, kaskı ve gözlükleriyle o kadar seksi görünüyor ki, başka hiçbir şeye konsantre olmak zor.

"Şu anda üstünde bu kadar çok katman olması iyi bir şey." Kaskımı takmadan önce eğilip kaskının üzerinden burnunun ucuna bir öpücük konduruyorum.

"İyi görünüyor muyum?"

"Hayır. Çok seksi görünüyorsun."

Ona her şeyi göstermek için motosikletine oturuyorum. O kadar dikkatle izliyor ki, içim biraz heyecanlanıyor.

"Tamam." Geri çekilip koltuğu okşuyorum. "Otur ve bir daha gözden geçirelim."

O da öyle yapıyor, poposunu benim kasıklarına yerleştiriyor, rüzgârla uçuşan sarı saçları yüzümü gıdıklıyor. Bir elimle saçlarını geri çekiyorum ve omzuma yaslanıyorum. Boynunu öpmek için kendimi tutamıyorum. Hiç motosikletle ikili sürüş yapmadım. Motosikletler bunun için tasarlanmamış, ama birdenbire motosikletimi burada bırakıp onun beni gezdirmesini istemek geliyor içimden.

Ona sorular soruyorum ve doğru cevapları verdiğinden emin olmak için elimden geldiğince dikkatimi vermeye çalışıyorum, ama dikkatim dağınık.

"Sanırım anladın. Sen kendini rahat hissedene kadar burada dolaşacağız."

Bisikletten inmek için ayağa kalkıyor. Bu hareketle poposu tam yüzüme geliyor ve ellerim düşünmeden ona doğru hareket ediyor.

O gülüyor ve poposunu daha da dışarı çıkarıyor. Ben de onun dik poposunu bir kez okşuyorum. O, motosiklet kıyafetiyle böyle görünürken, ben bütün gün sert kalacağım.

Ve bu durumdan hiç de şikayetçi değilim.

OTUZ İKİ

Avery

KNOX bana motosikletin temel özelliklerini, tüm kontrolleri ve nasıl oturmam gerektiğini anlattı, ki bu sandığım kadar kolay değildi. Hepsini ezberlemem biraz zaman aldı. Ben motosikleti sürerken o yanımda sürüyor, sadece debriyayı bırakmaya odaklanıyor, sonra kısa bir mesafe hızlanırken ayaklarımı ayaklıklarına koyup ayak frenini kullanmayı deniyorum.

Bundan sonra, düz ve açık bir alanda yan yana sürüş yapıyoruz. Hızı benim belirlememe izin veriyor, ama onu her zamankinden daha fazla etkilemek istediğimi fark ediyorum, bu yüzden çok konsantre oluyorum.

Bisiklete alışırken onun yanımda ne kadar süre sürdüğünü bilmiyorum, ama sonunda sürerken ona bakmaya cesaret ettiğimde, yüzünde memnun bir gülümseme var. "İyi gidiyorsun. Beni takip et?"

Hızla başımı sallıyorum ve o hızlanıp öne geçince kalbim hızla atmaya başlıyor. Sık sık arkasına bakıyor, benden sadece biraz önde kalıyor, ama motosikletten düşmemeye çalışırken manzarayı takdir etmek zor. Ne yazık. Knox iki tekerlek üzerinde çok rahat. Her hareketi pratik ve ustaca, ve beni buraya getirip bunu onunla birlikte deneyimlememi sağlaması çok hoşuma gidiyor.

Yolun sonunda durur. Ötesinde bir yönde çakıl yol, diğer yönde çöl çalıları vardır. "Aynı yoldan geri döneceğiz. Yolun yaklaşık yarısında bir sapak var. Yol daha dar ve bazı yerlerde oldukça engebeli, ama yavaş gideceğiz. Herhangi bir sorun yaşarsan, dur ya da kenara çek ve benim geri gelmemi bekle. Seni kaybetmeyeceğim."

Onayımı bekliyor.

"Tamam," diyorum ve gülümsüyorum, kaskımın arkasından göremeyeceğini bilerek. Pedallara basıp hızlanırken onun da gülümsediğini hissedebiliyorum.

Git.

"Gösterişçi," diye mırıldanıyorum.

Knox'un beni uyardığı gibi, yol, pratik yaptığım yoldan daha dar ve engebeli ama sürekli fren yapmam ve hızlanmam gereken virajlara girene kadar çok da kötü değil. Knox sabırlı ve dikkatli, sürekli arkama bakıp beni kontrol ediyor. Yokuş aşağı iniyoruz ve ilerledikçe hava soğuyor.

Yol açıldığında ve tekrar yan yana sürebildiğimizde rahat bir nefes alıyorum. Knox'a bakıyorum ve o başıyla önümüze bakmamı işaret ediyor.

Bir sonraki nefesim boğazımda takılıyor. Yol, dağın uçurumuna bakıyor ve bir şelale var. Knox uçuruma biraz daha yaklaşıyor ve sonra duruyor. Onun yanına yaklaşıyorum ve gözlüklerimi kaldırıyorum.

"Çok güzel, değil mi?"

"Muhteşem. Burada olduğunu bilmiyordum."

"Çoğu insan gelmez. Üniversiteden yeterince uzak olduğu için, buraya çoğunlukla ciddi yürüyüşçüler, bisikletçiler ve yerli halk gelir. Muson mevsimi geçtikten sonra yazın burası daha da güzelleşir."

Önümdeki güzel manzarayı birkaç saniye daha izledikten sonra ona baktım. "Beni buraya getirdiğin için teşekkür ederim."

"Rica ederim." Başını benim bisikletime doğru eğdi. "Bisikletin nasıl?"

"Hala tek parça," diye şaka yapıyorum. "Sen doğuştan yeteneklisin."

"Aslında değil, ama senin gibi hızlı gidemediğim veya eğlenceli numaralar yapamadığım halde sürmek eğlenceli."

Sanki benim sözlerimi doğrulamak istercesine motosikletinin motorunu çalıştırdı. Ben bunu deneseydim, muhtemelen yanlışlıkla freni bırakıp kendimi uçurumdan aşağı sürerdim. "Sadece senin sayende yapabildiğim eğlenceli numaralar."

Bu apaçık bir yalan. O başka bir yol bulurdu. Knox'un yapamayacağı hiçbir şey yok. O çok inatçı.

"Ciddiyim," diyor. "Sana çok şey borçluyum." "Bana gömleksiz amuda kalkarak borcunu ödeyebilirsin."

"Anlaştık." Göz kırpar ve sonra beni öpecekmiş gibi eğilir, ama kaskını benimkine hafifçe vurmakla yetinir.

Motosikletini kapatıp park eder ve bana da aynısını yapmamı işaret eder. Kasklarımızı ve gözlüklerimizi çıkarırız ve her şeyi bırakırız. Knox, dağdan aşağıya doğru inen, iyi bilinen bir patikanın dik yokuşundan ilk önce o inerken elimi sıkıca tutar. Şelale, geçmesi zor büyük kayalarla çevrili bir havuzda son bulur.

Büyük kayalardan birinin üzerine çıkarak, dönüp iki elimi tutarak beni yanına çekiyor. Sonra oturup ayaklarını önüne uzatıyor.

"Burası nefes kesici." Onun yanına otururum, vücut dilini taklit ederek.

"Vadi'deki en sevdiğim yerlerden biri." Şelaleye doğru bakar.

"Knox Holland şelaleleri seviyor. Kim tahmin edebilirdi ki?"

"Şelaleler harikadır." Yüzü kirli, saçları dağınık ve o, eğlenceli, tatlı ve sert bir motorcunun seksi karışımı gibi.

"Diğerleri ne?" diye soruyorum, elimi saçlarımdan üzerinden geçirirken. Muhtemelen onun kadar rüzgârda savrulmuş ve kirli göründüğümü fark ettim.

"Diğer ne?"

"En sevdiğin yerler."

"Oh." Geriye yaslanıp başını yana eğerek bana bakıyor. "Antrenman pisti, The Topsy Rose... Sanırım Valley çevresindeki diğer favori yerlerim o kadar heyecan verici değil."

"Valley dışında ne var? Yarışlar için çok seyahat ettiğini biliyorum."

"Tüm pistler aynı görünmeye başladı. Bisikletim olduğu sürece nerede olduğum umurumda değil."

"

Bir elimi arkama koyup geriye yaslandım. Parmak uçlarımız birbirine değiyordu. "En sevdiğim bir kış var."

Koyu renkli kaşlarından birini sorgulayıcı bir şekilde kaldırdı.

"Eski kulübümün spor salonunda. Mükemmeldi. Spor salonundaki konumu, verdiği his. Sadece düşünmek veya rutinlerimi gözümde canlandırmak için üzerine uzanırdım."

"Hepsi aynıdır diye düşünmüştüm."

Öfkelenmiş gibi yapıp nefesimi keserim. "Bütün bisikletler aynı mıdır?"

"Haklısın." Öne doğru kayar ve oturduğumuz büyük kayadan atlayarak gözden kaybolur.

"Delirdin mi?" diye bağırırım, onun ölmediğinden emin olmak için dikkatlice kenara doğru ilerlerim. Ayak bileklerine kadar suya batmış, yukarıya doğru sırtarak duruyor.

"Muhtemelen," diye cevaplar. Ellerini çukurlaştırıp suya daldırır. Buz gibi su. Soğuk olduğunu biliyorum çünkü yüzüne ve saçlarına biraz su döktükten sonra bana sıçratmaya başlar.

Çığlık atıp daha geri çekildim.

Ben tekrar kenardan bakmaya cesaret ettiğimde, kendinden çok memnun görünüyor. Knox bana elini uzatıyor.

"Bana su sıçratacak mısın?" diye soruyorum, elini kabul etmeden önce. "Evet. Ama burada intikamını alabilirsin."

Elimi onun eline koyduğumda parmakları buz gibi soğuk. Ayaklarım kenardan sarkarken, diğer elini belime koyup beni bir metre aşağıya, suya çekiyor.

Hemen ayağımı sallayıp ona su sıçrattım. Birkaç kez bunu tekrar ettik, birbirimizi buz gibi suyla ıslatırken gülüp çığlık attık, ta ki Knox kolunu belime dolayıp beni sert göğsüne çekene kadar. Ağzı benimkini kapladığında sıcaktı. Soğuğu ve onun dışındaki her şeyi unutuyorum. Lavın içinde duruyor olsak bile, Knox'u bir saniye daha öpebilmek için muhtemelen yine de mutlu bir şekilde yanardım. Onda bir şey var. Ona doyamıyorum.

"Geri dönmeye hazır mısın?" diye sordu, sonunda birbirimizden ayrıldığımızda.

"Sanırım." Burada, her şeyden uzak, sadece onunla birlikte olmayı seviyorum. Bunun bitmesini istemiyorum.

Sanki benim nasıl hissettiğimi tam olarak biliyormuş gibi gülümsüyor.

Bisikletlerimize geri dönüyoruz. Bu sefer bisikletime oturduğumda daha doğal hissediyorum. Tepeyi tırmanırken Knox'un hızını çok fazla düşürmeden ona yetişebiliyorum.

Sanki çok daha uzağa gitmişiz gibi hissediyorum ve ben hazır olmadan kamyonete geri dönüyoruz.

Önce benim bisikletimi yükleyip bağladı.

"Bugün çok eğlenceliydi," diyorum ona ceketimi çıkarırken. Sudan ve gölgeden uzaklaşınca hava çok daha sıcak.

"O zaman neden bu kadar üzgün görünüyorsun?" diye sordu ve bisikletini almak için arkasını döndü.

Bisikletini almak

için dönerek sorar. "Çünkü bitti."

"Beni bir ara tekrar getirir misin?"

"Beni bir ara geri götürür müsün?"

"Ne zaman istersen." Bisikletini kamyonetin arkasına koymak yerine kamyonetinin arkasına koymak yerine, bisiklete biner ve çalıştırır.

"Arkaya atla," der, kaskını takarken bana da benimkini uzatır.

Tereddütüm kısa sürer ve ona soru sormadan bisiklete binerim. Kot pantolonum, tişörtüm ve kaskımla beni süzer ve gülümser. "Sıkı tutun, prenses."

Knox hızla kalkış yapar ve ben onu belinden sarılırken hızla ivmelenir. Daha düz ve geniş patikada kalır ama o motosikleti ustaca sürerken ona tutunmak çok heyecan vericidir.

Çok gülümsediğim için yüzüm ağrıyor. Sonra durur ve ayaklarını yere koyar. Kaslı koluyla belimi sarar ve beni önüne çeker, böylece ona dönük kalırım ama hala motosikletin (ve şimdi de onun) üzerindeyim.

Kasklarımız olmasaydı, onu öpüp dururdum. Gözlerinin benimkilere bakışından, onun da aynı şeyi istediğini anlıyorum. Motoru çalıştırıyor ve ben düşmemek için içgüdüsel olarak ona sarılıyorum. Knox öylece sürerken, ben arkamıza bakıyorum, göğsüm onun göğsüne yapışmış halde. Kalbim çarpıyor ve kendimi çok hafif ve özgür hissediyorum, ama bir şekilde de güvende.

Hızını artırıyor ve sonra beni çığlık attıran bir tekerlek havaya kaldırma hareketi yapıyor. Bana güldüğünde göğsünün benimkine çarptığını hissedebiliyorum.

Knox ve ben onun evine döndüğümüzde, genellikle dışarıda park edilmiş olan çeşitli araçlar yoktu. En azından garaj yolundan bakıldığında her şey sessizdi. Sessizlik, en son buraya geldiğimde ne kadar gürültülü ve hareketli olduğuna tam bir tezat oluştuyordu.

"Herkes nerede?" diye soruyorum, yeni motosiklet ceketimi karnıma bastırarak.

"Flynn antrenman yaptı, Hendrick muhtemelen barda, Arch ve Brogan'ın nerede olduklarını bilmiyorum." Elini saçlarının arasından geçirir. "Buralarda nadir görülen bir huzur ve sessizlik anı."

Kamyonetin etrafından dolaşıp başparmağıyla yanağımı siler. Hareketini takip edip kızarırım.

"Berbat durumdayım." Her tarafım kir içinde. En çok kot pantolonum kirlenmiş, ama kamyonetindeki aynada kendime baktım ve yüzümün ve saçımın

zarar görmediğini anladım. "Yurduma dönüp duş almalıyım."

"Burada duş alabilirsin."

"Yanımda başka kıyafet getirmedim."

"Benimkilerden istediğini alabilirsin. Tişörtler üst çekmecedeymiş. Şortlar ve eşofmanlar sağ altta. Ama muhtemelen bunu gözetlediğin için hatırlıyorsundur."

"Hmm..." Elimi çeneme götürüp derin düşüncelere dalmış gibi yukarı bakıyorum. "Ne seçeceğim? Siyah tişört mü, yoksa diğer siyah tişört mü?"

Gülümsüyor, eğleniyor ama benim alaycı tavrımdan hiç de rahatsız olmuyor. Beni öpüyor ve geri çekiliyor. "Önce sen duş alabilirsin. Ben bisikletleri indireceğim."

Kapıya doğru yürüdüm. "İç çamaşırların sana sığmayacak galiba." Hiç tereddüt etmedi. "Sanırım onsuz idare etmek zorunda kalacaksın."

Ev neredeyse ürkütücü bir sessizlik içinde. Ama burada yaşayan beş kardeşin izleri her yerde. Mutfak tezgahında boş protein shaker'ları ve çeşitli spor malzemeleri. Ve ayakkabılar... Çok sayıda farklı spor ayakkabısı.

Knox'un odasında temiz bir tişört ve bir çift eşofman buluyorum, sonra onları bitişik banyoya götürüyorum.

Tuvalet masasının üzerindeki aynaya baktığımda, yansımam beni güldürüyor. At kuyruğumun uçları artık sarı değil, kahverengi. Yüzümde, gözlerimin çevresinde ve boynumda çizgiler var.

Kot pantolonumu çıkarmak zor oldu. Kır, pantolonu sertleştirmiş ve cildime yapışmış gibi olmuştu.

Onları katlayıp makyaj masasının üstüne koyuyorum ve orada durup kendime bakıyorum, düşüncelerim pinball makinesi gibi zihnimde dolaşıyor.

Bugün, hatırlayabildiğim en güzel gündü... sonsuza kadar. Kirli motosiklet sürmek eğlenceliydi, ama en güzel kısmı bu değildi.

Knox.

Beklenmedik bir şekilde tatlı, sadık, inatçı ve tanıdığım en özverili insan. Bana bir bisiklet aldı. *Pembe* bir bisiklet. Pahalı olmasa da ve parçaları olsa da... beni mutlu etmek için yaptı. Kimsenin bana daha anlamlı bir hediye aldığını sanmıyorum.

Yüzümü ve boynumu hızlıca yıkarken karnımda kelebekler uçuyor. Komodinden ihtiyacım olanları alıp garaja geri dönüyorum.

Knox tişörtünü çıkarmış. Bisikletim zaten garajda ve o, kamyonetin arkasında durmuş, bisikletini bağlayan kayışları çıkarıyor.

Bisiklet pantolonu kalçalarından sarkıyor ve çalışırken sırtındaki kasları dalgalanıyor.

Adımlarım yaklaşınca omzunun üzerinden bana bakıyor. Beyaz tişörtüm ve siyah külotumla beni süzerken ela gözleri parlıyor.

"Piste gittiğimiz ve senin yarışını izlediğim zamanı hatırlıyor musun?"

"Evet." Motosikletini bırakıp kamyonetten atladı.

Garajın bir tarafına park ettiği motosikletinin yanına yürüdüm ve koltuğunu elime aldım. "Sana 'ne istersen alabilirsin' demiştim."

Ona bakmıyorum, ama üzerimde ateşli bakışlarını hissedebiliyorum. "Sen de 'Bu tehlikeli bir söz. Ben...' gibi bir şey demiştin."

"Bisikletimin üzerine o kadar hızlı eğildin ki, hangi tarafın yukarı olduğunu bile bilmiyordun," diye bitirir.

Dönerek, serin deriye yaslanıp, komodinden çaldığım prezervatifi kaldırıyorum. "Hâlâ istediğin bu mu?"

O bana çok daha yavaş, kontrollü bir şekilde yaklaşırken kalbim çok hızlı atıyor. Sadece gözlerindeki aç bakış onu ele veriyor.

Sonunda bana ulaştığında, Knox prezervatifi parmaklarımdan alır ve cebine atar. "Seni becermek için prezervatife ihtiyacım olmadığını zaten belirlemiştik."

Ellerinden biri kalçamı kavrar ve ağzı hızla ağzımı kapar, alt dudağımı öper ve midemde kelebekler uçuşur. Hissettiğim her şey o kadar büyük, o kadar ölçülemez ki, ama bunu öpücüklerime ve ona sarılma şeklime yansıtıyorum, imkansız bir şekilde daha da yakınlaşmaya çalışıyorum. Daha fazlasını istiyorum. Daha fazla, daha fazla, daha fazla.

Beni ona sırtım dönük olacak şekilde çeviriyor ve sonra karnım koltuğa değene ve kığım havada kalana kadar beni aşağı itiyor.

Onunla yatmamak için tüm nedenlerim artık önemsiz hale geldi. Nolan beni aldattıktan sonra, kimseye güvenmek istemedim. Korkuyordum ve kalbimi korumak istiyordum. Bunun benim hatam olduğunu düşündüm. Onun beni aldatması değil, onu ve karakterini gerçekten tanımadığım için.

Belki de anlamadım, belki de sadece görmek istediğimi gördüm, ama Knox hiç kim olduğunu saklamaya çalışmadı. Cevabı hoşuma gitmese bile bana karşı her zaman dürüst oldu.

Ona güveniyorum. İyi ve kötü yanlarını göstererek, her gün beni kendine hayran bıraktı.

Parmakları omurgamdan aşağıya doğru nazikçe kayıyor ve sonra ağzı omzuma iniyor. Ondaki çıkan inilti, hassas tenimde yankılanıyor. Dudakları boynuma doğru hareket ediyor. Öpüyor, emiyor ve sonra ısırıyor, ben nefes nefese kalıp kalçamı ona doğru itene kadar.

Binici pantolonunun içinden ne kadar sert olduğunu hissedebiliyorum. "Seni istiyorum."

Sözleri nefes nefese ve sessiz.

Parmağını külotumun lastiğinin altına geçirip bacaklarımdan aşağı kaydırıyor, arkamda çömelip onu çıkarıyor. Aniden sinirlerim geriliyor. Kamyoneti yolun görüşümüzü engelliyor, ama kardeşleri eve gelirse ya da biri yaklaşırsa, beni belden aşağı çıplak ve kırım havada görecekler.

Knox bacaklarımı ayırıp inleyince, artık umursamıyorum.

"Sen mükemmelsin." Dudakları kırımın yanını okşadı ve sonra bacaklarımdan birini omzuna attı. Yeni pozisyon içimde bir heyecan uyandırdı. Uzun, nasırlı parmakları klitorisimin ve amımın üzerinde kaydı, sonra geri döndü, yavaş ve alaycı bir şekilde.

"Seni boşaltacağım prenses. Merak etme. Bütün gün bu amcığı düşündüm."

Vücudum kızarır ve o parmağını içime sokarken inlerim.

"Knox..." diye başlıyorum ve sonra iki parmağını daha içeri sokup beni gerdiğinde nefesim kesiliyor. Zevk içimi sarsıyor. Düşünmek ya da kelimeler kurmak zor.

Ağzı beni kapladığında, konuşmayı bırakıp hislerin beni sarmasına izin veriyorum. Parmaklarıyla ritmi sürdürüyor ve emmekle ısırarak arasında gidip geliyor. Yüzüne sürtünüyorum, utanmadan orgazmı kovalıyorum. Ama bugün bu yeterli değil.

"Seni istiyorum," diye hırıltıyla söylüyorum. "Hepsini.

Beni sık, aptal." Durur, ben de kıvrılıp ona bakarım.

"Emin misin?"

"Kesinlikle."

Hareket etmiyor ve onu çok uzun süre beklettiğim için artık istemediğini merak ediyorum, bu yüzden ekliyorum, "Hala istediğin buysa."

Kaşları neredeyse komik bir şekilde kalkar. "Prenses, seni o fırırlı pembe elbise ve beyaz ayakkabılarla ilk gördüğüm andan beri siktirmeyi hayal ediyorum."

"Gerçekten mi?"

Gözlerimin içine bakarak, alaycı ya da blöf yapma niyeti olmadan şöyle diyor: "Gerçekten, Avery. O gün ve o günden beri her gün."

Onun itirafı midemi bulandırıyor. Bir saniye önce motosikletin üzerine yarı eğilmiş durumdaydım, bir saniye sonra ise beni kollarına almış, hiç olmadığı kadar sert bir şekilde öpüyor. Her yerimde hissediyorum. Ellerim göğsünde ve karnında dolaşıyor, sonra aşağı inip pantolonunu çözüyor ve aşağı indiriyorum.

Parmaklarım penisinin tabanını kavradığında düşük bir homurtu çıkarır, sonra beni geri döndürür ve bir saniye daha bekleyemeyecekmiş gibi beni motosiklete iter.

Onu beklerken kalbim deli gibi atıyor. Folyonun yırtılma sesini ve düzensiz nefeslerimizi duyabiliyorum. Bekleyiş neredeyse dayanamayacağım kadar fazla.

Penisinin başı girişime dokunduğunda nefesim kesildi. "Sıkı tutun, prenses." İçeri girerken gözlerim geriye yuvarlandı ve vücudum Vücudum onu içine almak için gerilirken gözlerim geriye döner. Onu sadece birkaç santim aldım ama çok iyi hissettiriyor. Çok dolu, çok tam.

"Çok sıkı." Beni daha da içine doğru yönlendirirken sözleri kesik kesik çıkıyor. Sonunda onu tamamen içime aldığımda, ikimiz de hareketsiz kalıyoruz.

"Çok büyük," diyorum.

O, ben onu kolayca alabilene kadar birkaç kez dışarı çıkarıp geri itti. Hareketlerimiz hala yavaş ve kontrollüydü, ama yine de orgazmım hızla yükseliyordu. Knox eğildi ve bir eliyle yüzümü, içime girerken beni derin bir şekilde öpebilecek kadar yönlendirdi. O kadar şehvetli ve rahatlatıcıydı ki, gözlerimin arkasında yaşlar birikti.

Knox dudaklarını dudaklarımdan ayırır ve boynumun omuzumun üst kısmıyla birleştiği yeri ısırır. Hareketleri hızlanır, bana daha sert vurur.

Bu kadar uzun süre dayandığımı inanamıyorum. Bunu haftalarca yapabilirdik. Hayal ettiğimden bile daha inanılmaz bir his.

İnemeye ve onun adını haykırmaya başladığımda, Knox her iki taraftan kıcıımı sıkıştırarak beni kendisine daha sıkı sarar. "Benim sikimin üzerine boşalacak mısın prenses?"

"Yaklaştım, ama o kadar iyi hissettiriyorsun ki bitmesini istemiyorum."

"Merak etme. Sen kaç kez boşaldığını sayamayacak hale gelene kadar durmaya niyetim yok." Bunun üzerine, ben ağlayana ve onu o kadar sıkı sıkına kadar daha hızlı vurmaya başladı ki, içeri girip çıkması zorlaştı.

Nefesimi toparlayacak zamanım bile olmadan, bir sonraki zevk dalgasının geldiğini hissettim.

"Avery," Knox boğuk ve alçak sesle adımı söylüyor. Gözlerimde ışık patlamaları oluyor ve ikimiz de boşalırken o hareketsiz kalıyor. Bacaklarım titriyor

altında titriyor ve beni tutan bir şey olduğu için minnettarım.

Hala nefesimizi düzenlemeye çalışıyoruz. Elleri belime dolanıyor ve alnı sırtıma düşüyor. Sanki omurgama yumuşak bir öpücük konduruyor gibi.

Sonunda içimden çıkıp prezervatifi attığında, bacaklarımdaki hissi geri kazanmaya çalışıyorum.

"Hazır mısın prenses?" diye soruyor, bana doğru yürürken. Binici pantolonu hala üzerimde ama düğmeleri açılmış.

"Neye?"

Sırtarak beni kollarının arasına alıyor. "Seninle işim henüz bitmedi."

OTUZ ÜÇ

Knox

"DİNLİYOR MUSUN?" diye sorar Avery ve ben bakışlarımı bacaklarından yüzüne çeviririm.

"Tabii ki."

Ellerini beline koyar.

"Karın kaslarını sık, yavaş ve kontrollü, falan filan." Böyle mi dedi bilmiyorum ama muhtemelen öyledir.

Avery gülüyor ve Hope de ona katılıyor.

"Durumun kötü," diyor genç kız, ses tonunda hem kızgınlık hem de ilham var.

Avery ikimizi de görmezden gelir. "Kiriş rutinim üzerinde çalışmam lazım, bu yüzden ikinizin başınıza bela açmayacağınıza güveniyorum."

O uzaklaşırken poposuna bakıyorum, sonra halka egzersizlerine geri dönüyorum. Hope atlama yapıyordu, ama her atlayış arasında halkaların yanındaki büyük mindere oturup benimle sohbet ediyor. Durmadan konuşuyor, benim çok az konuşmamı gerektiriyor. Flynn ve onun sessizliğine o kadar alışmışım ki, bu hoş bir değişiklik oluyor.

Bana jimnastik hakkında, hoşlandığı çocuk hakkında, ailesinin jimnastiğe çok fazla zaman ayırıp diğer aktivitelere fırsat vermediğinden endişelendiğini anlatıyor. Sonra bir şekilde her şeyi unutuyor, sprint yapıyor, trampoline atlıyor, küçük vücudunu atlama tahtasının üzerinden çevirip iki ayağıyla yere iniyor. Etkileyici.

Bir mola verip Avery'nin denge aletinde yaptığı hareketleri izlerken, Hope yanımdaki mindere çöküyor.

"Endişeli," diyor Hope.

"Kim? Avery mi?"

"Evet. İlk yarışması önümüzdeki hafta sonu."

"Bana oldukça hazır görünüyor," diyorum ve Hope'a sorgulayan bir bakış atıyorum. Merakımı göstermek istemiyorum, ama Avery'nin neden endişelendiğini anlamıyorum. O bir dinamit gibi. Bu rutini birkaç düzine kez yaptığını gördüm ve her seferinde mükemmeldi.

"Öyle," diyor Hope, ama ses tonundan daha fazlasını söylemediğini anlıyorum.

Bir saatlik antrenmanımın sonuna doğru, Avery'nin hala denge aletinde antrenman yaptığı yere doğru yürüdüm.

"Zaman doldu mu?" diye sorar beni görünce.

"Neredeyse. Gitmeden önce bir uzmanı iş başında görmek istedim."

Kirişe oturur. Gülümsemesi daha önce bana gösterdiği gülümsemelerden çok da farklı değil, ama Hope'un sözleri, bunun kimsenin onun gerçekten mutlu olmadığını fark etmemesi için bir savunma mekanizması olup olmadığını sorgulamama neden oluyor.

"Hope, ilk yarışmanın yaklaştığını söyledi mi?"

"Cumartesi," diyor, derin bir nefes alarak.

Yanına gidip, oturduğu yerin yanındaki kirişe ellerimi dayadım. "Sezonun ilk yarışı heyecan ve gerginlik mi?"

"Çoğunlukla gerginlik," diye itiraf ediyor. "Neden?"

"Dokuz aydır yarışmadım. Dizimi incittiğimden beri." "Ama iyi gidiyor, değil mi?"

Dikkatsizce başını salladı. "Evet. İyi hissediyorum."

"Hazırsın. Seni izledim."

"Yani ben antrenman yaparken kıcımlı ve göğüslerimi mi izledin?"

Gülerek, "Yalan söylemeyeceğim, onu da çok yaptım," diyorum.

Bacakları bir tarafa sarkıyor ve ayaklarını önüne doğru uzatıyor. "Henüz eskisi gibi hissetmiyorum. İnişten önce tereddüt ediyorum ve dönüşlerde bazen sallanıyorum."

Bacaklarının arasına geçip ellerimi çıplak uyluklarına koyuyorum. "Bazen bu küçük şeyleri mükemmelleştirmek için rekabetin verdiği adrenalin gerekir."

Sözlerimi düşünüyor muş gibi başını sallıyor. "Belki de haklısın. Eskiden bu kadar stres yapmazdım."

"Tabii ki haklıyım. Ben her zaman haklıyım." Gözlerini devirdi. "Sadece..."

"Gerçekten neyden endişeleniyorsun?" diye soruyorum, endişelerini nasıl ifade edeceğini bulmaya çalışırken takılmış gibi görüldüğünde.

"Ya o hissi bir daha asla yaşayamazsam? Ya Olimpiyatlar bir şans eseriydi ve bir daha o seviyede performans gösteremiyorsam? Bunu yapmaya devam edebileceğimi bilmiyorum. Seviyorum, ama oraya çıkıp eskisi gibi bir jimnastikçi olmaktansa, vazgeçmeyi tercih ederim." Derin bir nefes alır ve mavi gözleri endişeyle büyür.

Elini tutar ve parmaklarımı onun parmaklarının arasına geçiririm. "Bu şans eseri değildi. Başarın aptalca bir şans değildi, sıkı çalışma ve çok büyük bir yetenektir. Her gün emek verdiğini gördüm. Başaracaksın."

O başını sallar, ama hala tam olarak ikna olmuş gibi görünmüyor. "Gidelim," diyorum.

"Nereye?"

"Bir süreliğine evime uğramam lazım, sonra istediğin yere gidelim."

Sanki bu spor salonunda sonsuza kadar kalmak ya da rutinini tam olarak istediği gibi yapana kadar kalmak istiyor gibi görünüyor, ama itiraz etmeden önce onu kışkırtıyorum.

"Yemeğini yedikten sonra gerçekten daha fazla antrenman yapmak istersen, seni geri getiririm ve sen antrenman yaparken ben de el üzerinde durma ya da başka bir şey yaparım."

Dudakları zayıf bir gülümsemeye büründü.

"Ekstra motivasyon için tişörtümü bile çıkarırım."

Sonunda yüzünde gerçek bir gülümseme belirir. O gülümsemeyi korumak için her şeyi yaparım.

Evde, Flynn masada oturup ödevlerini yaparken ben akşam yemeğini hazırlamaya başlıyorum. Hendrick barda, Archer ve Brogan ise hala futbol antrenmanındalar ama her an eve gelebilirler.

Avery ellerini yıkadıktan sonra, "Nasıl yardımcı olabilirim?"

diye sordu. "Ben hallederim. Sen dinlen, prenses."

"Kapa çeneni. Sen bana yemek hazırlarken ben oturup beklemeyeceğim." "Peki, tamam. Soğanı kesmek ister misin?"

Kesme tahtasını bulur, bir bıçak seçer ve Flynn ile ben onun gününü konuşurken işe koyulur. Üniversiteye öğrenci alım turları var

ve tur tarihleriyle akışmadığından emin olmak için Colter ile konuşmam gerekiyor.

"En sevdiğin okul hangisi?" Avery, kesme işinden başını kaldırıp kardeşime sordu.

"Houston," diyor Flynn hemen.

"Gerçekten mi?" diye soruyorum. Bir tercihi olduğunu bilmiyordum. Üniversite hakkında her konuştuğumuzda, sadece oynayabileceği bir yer olmasını istiyordu.

Kafasını sallar, sonra kızarır.

"Orada büyüdüm. Lisedeki birçok sınıf arkadaşım oraya gitti. Orada okuyan bir arkadaşım da var. Aslında arkadaş demek biraz abartılı olabilir. Olimpiyatlardan önce onunla antrenman yapıyordum."

Flynn ve ben birbirimize gülümseyerek bakıyoruz.

"Ne?" diyor Avery, sesi belirsizlikle yükselirken kardeşimle bana bakıyor. "Aile sohbetine kendimi dahil mi ediyorum?"

"Ne? Hayır." Bu beni güldürür, bu da onun kafasını daha da karıştırır.

"Neden gülüyorsun?" diye sorar, bir elini beline koyarak.

"Önemli değil. Sadece 'Olimpiyatlardan önce onunla antrenman yaptım' demeni, sanki bu tamamen normal bir şeymiş gibi söylemeni komik buldum."

"Oh." Bu, ona "evet, aslında bizim çok özel aile sohbetimize kendinizi dahil ettiniz" dememden daha çok utandırmış gibi görünüyor. Tabii ki bunu ciddi bir yüzle şaka olarak söyleyemezdim.

Hâlâ gülerek, öne doğru adım atıp dudaklarımı onun dudaklarına değdirdim. "Sen çok havalısın. Bunu kabul et, prenses."

O hemen yumuşadı ve akşam yemeğini unutmadan ve evi yakmadan geri çekilmek için tüm gücümü kullanmam gerekti. Bu da Flynn'in izlediğini hatırlattı.

Düzelirken ona bir bakış attım ve tahmin ettiğim gibi, yüzünde meraklı bir ifade vardı. Boğazımı temizledim ve çenemi Avery'ye doğru eğdim. "Bundan sonrasını ben hallederim."

"Emin misin?"

"Evet," diye onu temin ederim.

Mutfak tezgahının diğer tarafına geçip Flynn'in yanına oturur. "Peki, neden Houston?"

Omuz silkmesini ya da "Bilmiyorum" demesini bekliyorum. Bunun yerine, "Yeni bir atış koçu aldılar, Luka Champe. 2000'lerin başında Diamondbacks'te yedek atıcıydı, ama omzunu incitti ve

sadece birkaç sezon oynadı. Emekli oldu ve bir süre ortadan kayboldu, ama yaklaşık beş yıl önce bir üniversitede koçluk yapmaya başladı ve iki yıl içinde zorlu bir programı ulusal şampiyonluğa taşıdı. Onun için oynamak için her şeyi yaparım."

"Luka Champe." Adını yavaşça söylüyorum. "Onu hatırlıyorum galiba. Masanda onun kartını çerçeveletmiştin."

Flynn, hatırladığım için utanmış görünüyor, ama başını sallıyor.

"Okulu gezmeye mi gidiyorsun?" Avery ona sorar.

"Hayır. Çok uzak." Flynn başını sallar ve önündeki tezgahta bir kalemle oynar.

"Muhtemelen bir hafta sonu yapabiliriz," diyorum, programımı düşünürken. Motokros sezonu başlayana kadar boş hafta sonlarım pek yok.

Flynn de aynı şeyi fark etmiş olmalı ki ısrar etmiyor.

"Başka nereye gitmeyi düşünüyorsun?" Avery ona sorar. "Üniversite gezilerini çok sevdim. O kadar çok farklı okula gittim ki, ailem artık bir seçim yapmam için yalvarıyordu."

Ben akşam yemeğini hazırlarken, o ve Flynn üniversiteler hakkında konuşuyorlar. Flynn ona hayran ya da sadece üniversiteler hakkında konuşmayı çok seviyor, ama şimdiye kadar hiç bu kadar çok konuştuğunu görmemiştim.

Brogan ve Archer, ben fırından enchiladaları çıkarırken eve geliyorlar. Avery geri geliyor ve tabakları ve çatal bıçakları nerede bulabileceğini soruyor. Yemek masasını hazırlıyor ve hepimiz ona tedirgin bir şekilde bakıyoruz, ama kimse ona nadiren masada yemek yediğimizi ve bunun yerine beşimizin birlikte akşam yemeği yediğini ve konuşmanın çoğunu onun yaptığını söylemiyor.

Flynn'e dönüştüm, neredeyse sesimi çıkaramıyorum ve onun kardeşlerimle nasıl etkileşime girdiğini izliyorum. İyi bir günde bile başa çıkması zor bir aileyiz, ama Flynn ağzına yemek tıktırırken ve Archer ilk paketi bitirince ikinci tortilla cips paketini almaya kalkarken, o tamamen rahat görünüyor. Paketi odanın diğer ucundaki Brogan'a futbol topu gibi fırlatıyor. Hiç rahatsız görünmüyor, ya da en azından etrafındaki kaosa içten içe sinirleniyorsa da iyi bir poker yüzü var.

Diğer herkes yemeğini bitirince ortadan kayboluyor ve Avery ile ben en son mutfığa geri dönüp tabaklarımızı bulaşık makinesine koyuyoruz.

Hiçbir şey söylemeden, ben Hendrick için artıkları Tupperware'e koyarken o tezgahı siliyor.

İşimiz bittiğinde, onun daha önce endişelendiğini biraz anlayabiliyorum. Gülümsüyor ama ben bakmadığımı düşündüğünde, başparmağını ısırtıyor ve dalgın dalgın uzaklara bakıyor.

"Yardım ettiğin için teşekkürler." Kollarımı beline doluyorum. Onun yardım etmesinden hoşlanmadım, ama insanların yardım etmesinden her zaman hoşlanmam.

"Beni beslediğin için teşekkürler. İyi bir aşçısın."

Kısa bir kahkaha ile göğsüm titrer. "İdare ediyorum."

"Sakın bana, kendini beğenmiş Knox Holland'ın yemek pişirme becerileri konusunda alçakgönüllü olduğunu söyleme," diyor ve elini dramatik bir şekilde boğazına götürüyor.

Bütün gece istediğim gibi dudaklarını öperim. Kollarını boynuma dolayarak bana sıkıca sarılır. Onu odama götürüp bütün gece orada kalmaktan başka bir şey istemiyorum.

"Hey," diyorum, geri çekilip kızarmış yüzüne ve şişmiş dudaklarına bakarak. "Spor salonuna geri dönmek ister misin?"

Gözleri parlar, ama bunu çabucak gizler. "Neden?"

"Bir antrenman daha yapabilirim diye düşünüyordum. Az önce biraz kafam başka yerdeydi."

"Yani benim kıcıma bakmakla meşgul olduğun için konsantre olamadın mı?" "Aynen öyle."

Gülüyor. "Bunu yapmana gerek yok. Dediğin gibi halledeceğim. Eminim boşuna endişeleniyorum."

Ama endişeleniyor.

"Ben de birçok kez bu durumu yaşadım. Bu hafta sonu bir yarışım olsaydı, garajda bisikletimle uğraşmak ya da pistte olmak isterdim."

Dişleri alt dudağını ısırtır. "Gelmen gerekmiyor, ama anlayışın için teşekkür ederim. Sonra mesaj atayım mı?"

"Evet. Olur. Flynn'le biraz vakit geçirmeliyim.

Onu Houston'a ne zaman götüreceğimi bulmaya çalışayım."

"Sen iyi bir abisiniz." Dudaklarıma bir öpücük konduruyor ve bu öpücük, ona kalması için yalvarmak istememe neden oluyor, ama bütün gece aklımda kalan onun sözleri.

OTUZ DÖRT

Avery

Cumartesi günü sergi buluşmamız için Lakeshore Koleji'ne gidiyoruz. İki saatten az uzaklıkta olduğu için kiralık bir otobüse biniyoruz ve ısınmak ve hazırlanmak için erken varıyoruz.

Neredeyse tüm üniversite yarışmaları ev sahibi takımın üniversite basketbol sahasında düzenlenir. Minderler ve etkinlikler için gerekli tüm özel zemin kaplamaları parke zeminin üzerine yerleştirilir ve ekipmanlar spor salonunun dört köşesine yerleştirilir.

Boyut ve düzen her zaman o kadar benzer ki, daha çok evimdeymiş gibi hissetmem gerekir, ama her şey farklı. Yaylı zemin mavi yerine yeşil ve alıştığımdan daha sert, ve ısınmadan önce elimi üzerinde gezdirdiğimde kırış soğuk ve yabancı geliyor.

Ben çok yönlü bir jimnastikçiyim ve genellikle Valley U için dört etkinlikte de yarışırım, ancak bugün Koç Weaver beni sadece denge aletinde yarıştıırıyor. Bunun kafamı karıştırmasına izin vermemeye çalışıyorum. Sezon genel sıralamamızda önemi olmayan bir yarışmada beni zorlamadan işlere geri dönmem için bana bir fırsat verdiğini biliyorum, ancak sürekli endişe duyuyorum ve sakatlığımdan önceki seviyeme asla geri dönemeyeceğimden korkuyorum.

Takım arkadaşlarımla esneme yaparken, her şeyi kafamdan atıp rutini gözümün önüne getiriyorum, her hareketi kusursuzca yaptığımı hayal ediyorum.

Bugün son rotasyonumuz denge aleti, bu yüzden takım arkadaşlarımı atlama, yer ve barlarda destekliyorum. Hoparlörlerden neşeli müzik çalıyor ve havada bir enerji

havada bir enerji var. Zor olsa ve geleceğim belirsiz olsa bile, bunu bırakmayı hayal edemiyorum.

Sonunda denge aletine geldiğimizde, yeni bir heyecan dalgası beni sarar. Isınma pantolonumu ve ceketimi çıkarır ve kenarda dururum. Son sıradayım, bu yüzden sıram gelene kadar biraz zamanım var. *Daha fazla zaman*. Sanki sonsuza kadar beklemişim gibi hissediyorum.

Çantamdan telefonumu çıkarıp Knox'un daha önce gönderdiği mesajı yeniden açtım.

KNOX

Bugün şansın yaver gitsin, gerçi buna ihtiyacın yok. Sen halledersin. Sonra bana mesaj at. x

O küçük x kalbimi kıpır kıpır ediyor. Knox pek sarılma ve öpüşme seven bir tip değildir. Ne istediğini açıkça belirtmiştir: takılmak ve birlikte olmak. Ama o kadar çok zaman geçiriyoruz ki, sınırlar bulanıklaşmaya başladı. Beni sadece birlikte olmak için sevmediğini biliyorum, ama bu sadece seksin üstüne dostluk da eklenmiş olabilir. Benim ona aşık olduğum gibi o da bana aşık olabilir mi?

Erkekler takımı bugün yarışmıyor, ama birkaç tanesi izlemek için arabayla gelmiş. Tristan, Valley mavi eşofman altı ve gri tişörtüyle yanıma geliyor.

"Hazır mısın Ollie?"

"Değilsen, bana heyecan verici bir moral konuşması yapacak mısın?" diye soruyorum kuru bir şekilde.

"Eğer yapsam dinler miydin?" Ağzının bir tarafı yukarı kalkıyor ve omuzlarımdaki gerginliğin biraz gevşediğini hissediyorum.

Pijama partisi gecesinden beri bana mesafeli davranıyor ve bunun nedeninin, benim onunla bir daha öpüşmeyeceğimi nihayet anlaması mı, yoksa benim nihayet yeterince sıkı çalışmaya başladığım için bana karşı kin beslemeyi bırakması mı olduğunu bilmiyorum.

"Hayır, muhtemelen dinlemeyeceğim."

Yumruğunu uzatır ve ben de parmak eklemlerimi onun yumruğuna vururum. "Öldür onu, Ollie."

Sonunda sıra bana geldiğinde, milyonlarca kez yaptığım gibi kirişe doğru yürüdüm. Ellerimi başımın üzerine kaldırıp jüriye gülümsedim, sonra dönüp kirişe çıktım. Bacaklarım her iki tarafta sallanırken kirişin üzerine oturdum, sırtımı geriye doğru eğip başımı kirişe değdirdim, sonra oturup ayağa kalktım. Ellerimi aşağıya doğru uzatıp ayaklarımla dengede durarak denge aletinin ortasına doğru yürüdüm ve ilk tam dönüşümü yaptım.

İnişimin zorluk seviyesini değiştirdiğimiz için, denge aleti rutinimin başlangıç puanı sadece 9,9. Bu da demek oluyor ki, gerçekten çok iyi performans göstermem gerekiyor.

Ellerim zarıfçe hareket ederken diğer uca geçiyorum, yan dönerek jüriye bakıyorum ve sanki bu çok da önemli bir şey değilmiş gibi gülümsüyorum. Ve ben de öyle hissediyorum. Bu anda yenilmezim. Bu geçici bir duygu. O kadar hızlı geçiyor ki neredeyse farkına bile varmıyorum.

Ayak parmaklarımın üzerinde yarım dönüş yaparak ilk kombinasyonum için pozisyonuma geri dönüyorum. Yan hava hareketi ve adım atma. Kalbim heyecan ve gururla çarpıyor, ama bunu henüz kabul etmiyorum. Diğer duygularımla bastırıyorum ve rutinimin sonraki kırk saniyesine odaklanıyorum.

Tek düşündüğüm şey, hareketi doğru yapmak. Sadece teknik becerilerde değil, dans hareketlerimde de. Hedefim, hassasiyetin yanı sıra zarafet de sergilemek. Son tekerlek hareketimi yapıp, göğsüm dik olarak Gainer inişini gerçekleştiriyorum.

Çevremdeki dünya yeniden odaklanmaya başladığında, daha önce hiç hissetmediğim bir rahatlama hissediyorum. Jüriye ellerimi kaldırıyorum ve sonra gülümseyen Koç Weaver'a doğru koşuyorum. Antrenmanlarda çok sert biridir, ama yarışma günlerinde en büyük destekçimizdir.

"Harika iş çıkardın Avery. Son kombinasyonun mükemmeldi."

"Yarım dönüşte biraz sallandım."

O, bunun önemli olmadığını ima edercesine başını salladı, ama bu benim son puanımda önemli olacak. "Bugün, geri döndüğünü ve her zamanki gibi denge aletinde hakimiyet kurmaya hazır olduğunu kanıtladın."

Takım arkadaşlarım beni tebrik etmek için yanıma gelince beni bırakır. El çakışmaları ve kucaklaşmalar. Tristan yaklaşmaz, ama başını bana doğru eğirir.

Son puanım 9,825. Hayal kırıklığına uğramamaya çalışıyorum. Sezonun ilk rutini iyi geçtiğini biliyorum, ama şimdiden tekrar oraya çıkıp dönüşlerim üzerinde çalışmak ve inişimi değiştirmek istiyorum.

Knox ve aileme mesaj atmak için can atıyorum, ama takımımın kutlama yapmam gerektiğini biliyorum, bu yüzden Valley'e dönen otobüse binene kadar bekliyorum.

ME

Kızın eve birkaç madalya ile dönüyor. □

"Kızın" ifadesini tekrar düşünüyorum ve umarım o da benim kastettiğim şakacı tonda okur. Cevabı neredeyse anında geliyor.

KNOX

■

Tebrikler! Başarabileceğini biliyordum.

BEN

■

Teşekkürler. Flagstaff nasıl?

KNOX

■

Fena değil. Görünüşe göre bu gece burada kalacağız, bu yüzden seni yarın şahsen tebrik edebileceğim.

ME

■

Ne yazık, sanırım kendimi eğlendirmek zorunda kalacağım.

KNOX

■

Sadece yarına kadar. Bu geceye kadar bisikletimde bazı ayarlamalar yapmam lazım. Quinn'le kutlama yap. Eminim seni bir partiye götürmek için can atıyordur.

Bu tam Quinn'e göre bir şey.

BEN

■

Tamam. Çift nac dört altmışınla iyi şanslar. □

Ve Quinn'e...

BEN

■

Geri dönüyoruz. Denge aletinde üçüncü oldum!

QUINN

■

En iyi arkadaşım çok havalı! Tebrikler. Ne zaman burada olacaksın? Colter ve Knox yarın dönüyorlar.

ME

■

Yaklaşık iki saat sonra orada olacağım.

QUINN

Parti kıyafetlerimi giyiyorum!

BEN

Bu arada... Flagstaff'ta kutlama yapmaya ne dersin?

Quinn'i Flagstaff'a gidip arkadaşlarıma sürpriz yapmaya ikna etmek için benim pek bir çaba sarf etmem gerekmedi.

Bronco'mda müziğin sesini açtık ve oraya varana kadar üç saat boyunca durmadan şarkı söyledik. Etkinlik başladıktan biraz sonra vardık. Quinn bize yer buldu ve ben kalabalığın arasından geçerek Knox'u görebilmek için olabildiğince arkaya doğru ilerledim.

Onun antrenmanlarını izleyerek ve onunla Colter'ın gösteri hakkında konuşmalarını dinleyerek, Knox'un ilk yarıda yarışmadığını biliyorum. Diğer sürücüler daha teknik bir dizi atlayış yapıyorlar ve o, çıkma sırası gelene kadar arkada yardım ediyor.

Binicilerin sırası bittiğinde yan kapıdan çıktıklarını görüyorum ve o yöne doğru yürüyorum. Şanslıyım ki beni durduracak kimse yok. Sanırım süper hayranların buraya gelmesinden endişe duymuyorlar, ancak bazı kızların bu etkinlik için giydikleri kıyafetlere bakılırsa, endişelenmeleri gerekebilir. Onlardan birinin Knox'a asılacağını düşününce kıskançlık duyuyorum.

Aradığım adam görünür görünmez gülümsemem genişler. Kalabalığın arasında, bisikletinin üzerinde oturmuş etkinliği izliyor. Bizi ayıran son çitlere vardığımda bana doğru bakıyor. Bir an şaşırıyor, sonra yüzünde geniş bir gülümseme beliriyor.

Bisikletinden inip bana doğru yürürken kalbim göğsümden çıkacak gibi oluyor.

"Burada ne yapıyorsun?" diye soruyor, parmaklarını benim parmaklarımla çitin üzerinden birleştirerek.

"Yarın olana kadar bekleyip seninle kutlamak istemedim."

Gülümsemesi çarpık ve seksi. Gözlerini benden ayırıp çitin aşağısına bakar. Daha kısa bir bölüme yürür ve bana doğru atlar. Sürüş kıyafetleri, siyah ceket, siyah pantolon, siyah botlarla giyinmiştir. Kimse tek bir rengi bu kadar güzel gösteremez.

Knox'un kolları hemen belimi sarar ve beni kaldırır. Kendimi ona sarar ve onu öperim. Ya da aslında, onu öpmek için elimden geleni yaptığımı söylemeliyim. Kontrol tamamen onda ve ben sadece ona eşlik ediyorum.

Elleri gömleğimin arkasından yukarı kayıyor ve parmakları saçlarıma dolanıyor.

"Bu ağzı özledim," diyor boğuk bir sesle.

Sözleri, denge aleti rutinimi başarıyla tamamlamam kadar beni yeniden doğruluyor.

Sonunda geri çekildiğinde ağzım hassaslaşır. Alt dudağımı son bir kez ısırır. "Sinyalimi kaçırmadan geri dönsem iyi olacak."

"Tamam. İyi şanslar."

Uzaklaşırken başını sallar. "Sen buradayken şansa ihtiyacım yok."

OTUZ BEŞ

Knox

Avery'nin stadyum koltuklarına geri dönüp orta bölümün yarısına kadar tırmanmasını izliyorum. Colter geri dönüyor ve bana gülümsüyor. "Gösteriye hazır mısın?"

Sinirlerim geriliyor. Bu gece seyircilerin önünde ilk kez Superman koltuk tutma hareketini yapacağım. Bu, zorlaştırmak veya daha stil katmak için birçok varyasyonu olan eğlenceli bir numara. Antrenmanlarda onlarca kez yaptım, ama seyircilerin önünde her zaman farklı oluyor.

"Başarabilirsin. Çocuk oyuncağı."

Onaylayarak başımı salladım, sonra çenemi seyircilere doğru uzattım. "Kızın burada."

"Quinn burada mı?" Kaşlarını çatarak sözlerimi anlamaya çalışır gibi görünüyor.

"Evet, o ve Avery arabayla geldiler."

Gülümsemesi genişledi. "O zaman kız arkadaşımın önünde beni utandırma, Holland."

Gülerek motosikletimi çalıştırıyorum. "Elimden geleni yapacağım."

Pistte birkaç tur attım, tekerlekleri havaya kaldırdım ve seyircilerin önünde lastikleri yaktım. Onlar buna bayıldılar ve ben de onların enerjisinden beslendim, onlar daha yüksek sesle tezahürat yaptıkça ben de daha fazlasını verdim.

Kalabalığa bakmaya cesaret ettiğim her seferinde gözlerim Avery'yi bulur. Bu mesafeden yüz hatlarını ayırt etmek imkansız olsa da, gülümsediğini görebildiğime yemin ederim.

Rampayı hızla tırmanıyorum ve seyircinin tezahüratları eşliğinde sağa dönüp rampaya daha hızlı giriyorum. Rampanın sonuna ulaşmanın verdiği his gibisi yoktur. Her şey, sanki herkes aynı anda nefesini tutmuş gibi sessizleşir. Sadece ben ve motosikletim havada asılı kalırız.

Bacaklarımı arkama doğru kaldırıyorum, bir elimle koltuğu tutarken diğer elimle gidonu tutuyorum, sonra bacaklarımı çaprazlayarak biraz daha havalı bir hareket yapıyorum. Spor salonunda yaptığım tüm çalışmalar boşa gitmemiş. Karın kaslarımı sıkarak dengemi koruyorum ve üst vücut gücüm hayatımı kurtarmak için bana yardımcı oluyor. Tek bir yanlış hareket her şeyi mahvedebilir.

Birkaç saniye boyunca bisikletimin üzerinde havada asılı kalıyorum. Uçuyorum, ağırlıksız ve özgürüm. Müziği ve tezahüratları duyabiliyorum, ama bunlar tıpkı yarıştığım zamanki gibi beyaz gürültü.

Her şey çok hızlı oluyor ve sonra yere inmeden önce koltuğuma geri tırmanıyorum. Hayattaki tüm en güzel anlar gibi, bu da hissettiğim duyguyu kavrayamadan sona eriyor.

Kalabalığın sesi, ben gelip önlerinde durduğumda eskisinden daha yüksek. Ayaklıkların üzerinde durup el sallıyorum. Bu sefer Avery'ye baktığımda hayal görmüyorum. Gülümsediğini biliyorum.

Gösteri bittiğinde beni bekliyor. Quinn, birlikte dışarı çıktığımızda Colter'a koşuyor. Avery, arkadaşından biraz daha çekingen davranarak geride kalıyor. Bana koşup kollarımın arasına atlaması, beni görmek için bir saniye bile bekleyemeyecek kadar heyecanlanması nasıl olurdu acaba? Ne zaman oldu bilmiyorum, ama bir noktada, daha önce hiç düşünmediğim türlü türlü senaryolarda onu hayal etmeye başladım.

Bana doğru koşup gelmiyor, ama ben yaklaşırken yüzündeki kocaman gülümsemeyle yetiniyorum.

"Nac dört altmışın kralına boyun eğiyorum."

"Oh, daha sonra boyun eğersin, prenses."

Başparmağım ve işaret parmağımla çenesini tutup mükemmel dudaklarına bir öpücük kondurduğumda mavi gözleri ateşle parladı. Tek düşünebildiğim, onu yalnız başına yakalayıp beni görmeye geldiği için ne kadar mutlu olduğumu göstermekti.

"Tebrikler. Cidden, ilham vericiydin. Kalabalık seni sevdi. Sana ne yapmak istediklerini konuşan birkaç kadınla kavga etmek zorunda kalacağımı sandım."

ne yapmak istediklerini konuşan birkaç kadınla kavga etmek zorunda kalacağımı sandım."

Avery'nin tanımadığım ve umursamadığım bazı kadınları kıskandığını düşününce dudaklarım eğlenerek seğirdi.

"Beni buradan götürsen iyi olur, yoksa beni çalmak isteyecekler," diyorum şakayla ve ona göz kırpyorum.

"Beni geçmeleri gerekecek." Beni sahiplenmek için kavga etmeye hazır olması çok sevimli.

"İmkkanı yok. Sen ortaya çıktığından beri seni çıplak görmek için can atıyorum." Onun yarışması ve serbest stil etkinliği nedeniyle, günlerdir baş başa vakit geçiremedik.

Yüzü kızardı. "Quinn önce hepimizin birlikte dışarı çıkmasını istiyor, sonra tamamen seninim."

Bütün geceyi, beni görmeye geldiği için ne kadar mutlu olduğumu ona göstererek geçirmek isterdim, ama sanırım onu birkaç saatliğine paylaşabilirim.

"Tamam. Önce kamyonun yüklemesini bitirmeme yardım etmeliyim." Colter hala Quinn'in dudaklarına yapışık. Görünüşe göre onsuz yapacağız.

"Ben de seninle gelirim," diyor Avery.

Onun da gelmek istemesini seviyorum. Hiç çekinmeden yardıma koştuğunu fark ettim. Bunun benim için önemli bir özellik olduğunu fark etmemiştim bile. Kimsenin hayatıma girmesine veya yardımını kabul etmesine çok aktif bir şekilde engel oldum, ama onun bunu büyük bir olay haline getirmeden yapmasını seviyorum.

Bana eşlik etmesinden de memnunum, çünkü bu bana, etkinlikten sonra hala orada toplanan kalabalığın içinden geçerken onu öpmeye devam etmek için bir bahane veriyor.

Ayrılmamak için elini tutuyorum. Sırtıma yakın duruyor ve onunla yürürken gurur duyuyorum. Erkekler her yerde onu fark ediyor, ama şu anda onu kesiyorlar ve o benimle birlikte.

Kalabalığın kenarına geliriz ve ben onun elini bırakıp kolumu omuzlarına dolarım. Avery yanıma yapışır.

Bir adam görüş alanıma girer ama onu tanımam için birkaç adım atmam gerekir. Yavaşlarım ve Avery ilerler, sonra beni beklemek için durur.

"Mike," diyorum onun önünde durduğumuzda. "Burada ne işin var?"

Gülümsüyor ve kaşlarını hafifçe kaldırıyor. "Sen davet ettin beni."

Davet etmiştim. Onu her etkinliğe davet etmiştim, ama hiç gelmemişti.

"Yakınlarda bir aileyi ziyaret ediyordum ve bir bakayım dedim. Etkileyiciydi."

"Teşekkürler." Eski takım sahibimi görünce kalbim hızla atmaya başladı. Mike'ın bakışları Avery'ye kaydı. "Merhaba," dedi.

"Merhaba." Avery el sallayıp nazikçe gülümser.

"Bu Avery," diyorum ona, sonra ona bakıyorum. "Mike, eski yarış takımımın sahibi, Thorne."

"Oh." Ses tonu, bağlantıyı kurduğunu ima ediyor. "Tanıştığımıza memnun oldum."

"Ben de." Tekrar bana yönelir. Ciddi ifadesi beni hem endişelendirir hem de heyecanlandırır. "Konuşabilir miyiz?"

"Quinn ve Colter'ın çok gerimizde olmadığını görüyorum." Mike'a tekrar gülümser. "Tanıştığımıza memnun oldum."

İkimiz de onun arkasından bakıyoruz. Saniyeler geçtikçe merakım artıyor. Habersiz gelmek onun tarzı değil. Takımın bir parçası olabileceğimi gördükten sonra beni geri çekmek için uğradığına dair düşüncelerim, aptal bir çocuğun hayalleri gibi geliyor. Freestyle yapabilmemin ona ne önemi var ki? Onun işi yarışmak.

"Bana ilk kez serbest stil yaptığını söylediğinde şaka yaptığını sandım."

"Colter ve ben eski arkadaşız," diye açıklıyorum. "Onun yardıma ihtiyacı vardı ve benim de boş vaktim vardı."

Düşünceli bir şekilde başını sallar. "Tam zamanlı olarak geçiş yapmayı mı düşünüyorsun?"

Gelecek sezon yarışmayı planlayıp planlamadığımı bilmek istiyor. Artık onun ilgileneyeceği bir konu olmadığını söylemek dilimin ucunda. Mike'ı her zaman sevmişimdir, ama beni terk ettiği için hala ona kızgıyım. Sonunda, pislik gibi davranmanın bana bir faydası olmayacağına karar veriyorum.

"Hayır. Bu, bir sonraki adımımı belirlerken odaklanabileceğim bir şeydi. Yarışmak hala benim hayalim."

"Yan iş olarak harika bir performans sergiledin."

"Takım harika. Onlarla antrenman yapmama izin veriyorlar, ben de onlara eşlik edip birkaç numara yapıyorum."

Düşünceli bir şekilde başını salladı. "Alçakgönüllü olmak sana yakışıyor. Seninle gurur duyduğumu söylediğimde çok küçümseyici gelmez umarım."

Sözleri kafamda dönüp duruyor. Değiştirmem, bunun nedeni etrafımda benim başarılı olmamı isteyen bir takımın olmasıdır. Colter, Brooklyn, diğer tüm çocuklar. En çok da Avery.

"Teşekkürler, Mike." Boğazımı temizledim. "Takım nasıl görünüyor?"

"İyi. Her şey yolunda. Tüm ekip gelecek hafta merkeze geri dönecek."

"Harika."

Yumuşak kahkahası, benim palavra attığımı bildiğini gösteriyor. Öfkemin bir kısmı dağılmış olsa da, benim bir takımım yokken onların harika işler çıkardığını sevinçle karşılayabilecek durumda değilim.

Başka bir şey söylemiyor ve nedense, artık beni bir daha davet etmeyeceğini biliyorum.

Takıma geri dönme hayallerimin suya düştüğünü izlerken dişlerimi sıkıyorum. Başka bir planım yok. "Peki, ben gitmeliyim. Uğradığın için teşekkürler, Mike."

Ondan uzaklaşmak ve hayal kırıklığımla baş başa kalmak için onu geçmeye çalışıyorum. Onun, serbest stil takımında başarılı olduğumu görmesini istedim ve gördü de. Sadece istediğim sonuçları alamadım.

Mike beni durdurmak için elini uzatır. "Aslında, bir şey daha var."

OTUZ ALTI

Avery

"TEBRİKLER!" Colter masanın ortasına doğru kadehini kaldırır ve Knox'a gülümser. "Ayaklarının üzerine düşeceğini biliyordum."

"Avery'yi de unutma." Quinn bana suyunu uzatır. "Sezonun ilk yarışmasında üçüncü olmak şaka değil. Orijinal inişini yapsaydın birinci olurdun."

Knox ve ben tebrikleri kabul ediyoruz ve dördümüz kadeh kaldırıyoruz. Knox'un eski takım sahibi ona takımda yer teklif etmedi, ama en iyi ikinci şeyi yaptı. Takım değiştirmek isteyen başka birini buldu. Colter, Neon Punch'ın daha yeni, daha parlak bir Thorne olduğunu söylüyor. Çok heyecanlı.

Knox ise... onu anlamak daha zor.

"İyi misin?" Quinn ve Colter bizi bırakıp bara gittikten sonra ona soruyorum. bar

"Sanırım hala şaşkınım." Başını salladı. "Gerçekten bittiğini sanmıştım." bittiğini düşünmüştüm."

"Olmaz. Sen çok yeteneklisin, birisi seni seçmezse olmaz." Ağzının bir tarafı seğirir ve sonra hafifçe yukarı kalkar.

"Peki bu ne anlama geliyor? Sanırım onlarla görüşmeye ya da mülakata falan gitmen gerekiyor?"

"Yarın aramam lazım, ama Mike gelecek hafta sonu New Mexico'da olmamı isteyeceklerini düşünüyor."

"Gelecek hafta mı?" Sesimdeki şaşkınlığı gizlemeye vaktim yok.

New Mexico, onların genel merkezinin bulunduğu yer. Daha kötüsü de olabilirdi. Arabayla ulaşılabilir mesafede olacak.

"Çoğu takım zaten antrenman yapıyor ya da gelecek hafta başlayacak. Kısa bir ara verdikten sonra hemen geri dönecekler."

"Evet," diyorum. "Anlıyorum."

Sezon bittikten sonra bazen bir hafta, bazen birkaç gün izin alırım, ama NCAA kuralları izin verse takımımınla yıl boyunca antrenman yapardım.

"Sanırım bu, artık birlikte antrenman yapamayacağımız anlamına geliyor." "Benim spor salonundan ayrılmamdan üzülmüş gibi davranma, prenses."

Ben geldiğimden beri günleri sayıyordun."

"Belki eskiden öyleydi, ama artık değil. Her günün en güzel kısmı bu."

Gülümsüyor ve elini uyluğuma koyuyor. O bacağıma bacaklarımı dolayarak ona biraz daha yaklaşıyorum.

"Tebrikler. Gerçekten. Bir şey yapmaya karar verdin ve başardın. Sana hayranım."

"Ben de sana hayranım, prenses."

Grubun geri kalanı da gelir ve yer açmak için masaları birleştiririz. Bir sürü shot vardır ve ben içecek yaşta olmadığım için, arkadaşlarının Knox'a birkaç shot fazla içirmesini izlemekten keyif alırım.

Her shot ile birlikte, o da PDA'da biraz daha rahat davranmaya başlar. Ben onun kucağında otururken, o etrafımdaki Brooklyn ile konuşur. Elleri kucağımda durur ve parmakları boş boş daireler çizer.

Beni sohbete dahil etmeye çalışıyor, ama benim aklım başka yerde. Haftaya ayrılacak ve sonra ne olacak? Hala konuşacak mıyız, görüşecek miyiz?

Barda jukebox'tan eski bir şarkı çalmaya başlıyor ve Knox beni belimden sıkıca sarıyor. "Benimle dans eder misin?"

"Burada mı?"

"Hayır, dışarıda, otoparkta." Alaycı sözleri alaycı bir gülümsemeyle vurgulanıyor.

Muhtemelen kastettiği de buydu, ama ben onun kucağından kayıp, o arkamda dururken ayağa kalktım.

Elimi tutarak beni barın dans pisti denilemeyecek kadar küçük bir alanına götürüyor. Gri sakallı yaşlı bir adam yanımdan geçerken bize bira ikram ediyor.

Knox, ayakta durmak için bana ihtiyacı varmış gibi bana sarılır. Bu noktada, bu gerçekten de doğru olabilir.

"İyi misin?" diye soruyorum ona.

"Artık seninle baş başa kaldığıma göre iyiyim." Ritme uyarak yavaşça sallanıyoruz.

"Arkadaşlarınla kutlamak isteyeceğini düşünmüştüm." Quinn'e sadece bir saat kalacağıma söz vermiştim, ama Knox gitmekten bahsetmedi ve ben onu uzaklaştırmak istemiyorum.

"Öyle, ama seninle yalnız kalma seçeneği varsa, emin ol ki her zaman onu seçeceğim." Sözleri göğsümü sıkıştırıyor.

"Sen gerçekten çok tatlı dillisin, Knox Holland."

"Joel," diyor.

"Ne?"

"İkinci adım Joel."

Göz kapakları ağır, dudakları yumuşak. Elimi yanağına götürüyorum.
"Knox Joel Holland. Hoşuma gitti."

"Babamın adı Joel. Annemin bana onun adını vermesinden hep nefret ettim. Onun gibi olmak istemiyorum."

"Bence ne kadar farklı olduğunu zaten kanıtladın. Okulu bırakıp kardeşlerine bakman, küçük bir şey değil."

Bunu önemsemediğini anlayabiliyorum. "Senin iyi bir kalbin var ve bu sadece bir isim. Benim adım Sarah. Sebebi yok. Annem bu ismi sevdi."

Gülümsemesi geri geliyor. "Avery Sarah Oliver."

Beni daha sıkı sarar ve dans ederken ve birbirimize bakarken sessiz kalırız.

"Mutlu musun?" diye soruyorum, sonra ekliyorum, "Neon Punch hakkında. Anlayamıyorum."

Bu gece seni anlamak çok zor.

"Evet, sadece..." Kaşları çatıldı. "Sanırım henüz tam olarak idrak edemedim." henüz."

"Oraya taşınacak mısın yoksa hafta sonları Valley'de olabilmek için gidip gelecek misin?" diye soruyorum.

"Sen çok güzelsin."

"Güzel bir kadınsın."

"Bu bir cevap mıydı?" "Soruyu kaçırmış olabilirim çünkü ağzına bakıyordum. Ağzına takıntılıyım."

"Soruyu kaçırmış olabilirim çünkü ağzına bakıyordum. Ağzına takıntılıyım." O bana doğru eğilir ve ben ona gülmeye devam ederken beni öper.

Otele geri dönmek için sendeleyerek yürüyoruz. Aslında Knox sendeliyor, ben de onu tutuyorum.

Odaya girdiğimizde, "Sanırım tüm kıyafetlerini çıkarmalısın," diyor. Botlarını çıkarıp sırt üstü yatağa uzanıyor.

"Ne harika bir fikir," derim, en şaşkın sesimle, gömleğimi başımdan çıkarırken.

Gülümsemesi tembel ve kaygısız. "Harika fikirlerle doluyum."

"Öyle mi?" Kot pantolonumun düğmelerini açarken odanın ortasına kadar ona doğru yürüdüm. "Mesela?"

Ellerini uzatır ve parmaklarıyla beni ileri çağırır.

Kot pantolonum hala üzerimdeyken, tişörtümü bir kenara atarak onun üzerine sürünerek yaklaşıyorum. Kollarını bana doluyor ve beni göğsüne sıkıca sarıyor.

Protestoda bulunuyormuş gibi çığlık atıp bağıryorum, ama başka hiçbir yerde olmak istemiyorum. Yüzünü yalıyorum, sonra o da göğsümü ısıtıyor. Birbirimize saldırıyoruz, ama gülümsüyor ve büyük yatakta yuvarlanıyoruz.

Bir sonraki misillemem, onun meme piercingini yalamak olur ve sonra o, yüzümü iki eliyle tutup beni nefes nefese öperken beni sıkıca tutar.

O andan itibaren birbirimizi soyunmak için ellerimiz birbirine karışıyor, o süper hızla prezervatif ambalajını yırtıp kendini korurken, ben onu ne olursa olsun burada tutabilmek için ona yapışıyorum. İçime girdiğinde ikimiz de hareketsiz kalıyoruz.

"Sana doyamıyorum," diyor, gözleri o kadar karanlık ve ciddi ki, bu sözleri daha önce de düşünmüş müydü, yoksa sarhoş olduğu için mi şimdi söylüyor diye merak ediyorum.

Aslında ben de sana doyamıyorum demek için boğazım yanıyor. Aslında sana aşığım ve ciddi bir ilişki istemediğin konusunu yeniden düşünebilir misin diye merak ediyorum.

Tabii ki bunların hiçbirini söylemiyorum. Ne şimdi, ne de belki de hiçbir zaman.

Uyandığımda Knox'un kolları hâlâ bana sıkıca sarılmış durumda. Çıplak uykuya dalmışız ve o hâlâ sertleşmiş durumda, ve öyle uyanmışız gibi görünüyor. Sarılmayı sevmediğini söyleyen biri için Knox Holland harika bir sarılmacı.

Gözlerimi açmadan ona tekrar sarıldım. Sadece birkaç kez birlikte uyuduk ve genellikle ertesi sabah eve çabuk gitmesi gerektiği için

"Günaydın prenses."

Esneyerek mırıldanarak cevap veriyorum.

Gülüştü kulağımı gıdıklıyor. "Dün gece çok içen senmişsin gibi konuşuyorsun."

"Senin odana tek parça halinde dönmeni sağlayan bendim."

"Benim hatırladığım kadarıyla sen o akşamı öyle geçirmedin." Dudakları kulağımın hemen altındaki boynuma yapışır ve bir sonraki sözlerini fısıldar.

"Tabii, o lanet ağzınla benim sikimi emdiğin rüyayı görmemişsem."

İçim sıvılaşıyor. "Bunu hayal etmedin." "Dün gece değil, ama birçok kez hayal ettim."

Kollarında dönüp ona bakıyorum. Koyu sakalları ve dağınık sabah saçlarıyla çevrili çarpık gülümsemesi onu bir şekilde daha yakışıklı yapıyor.

"Senin adına çok mutluyum."

"Teşekkürler." Kaşlarını çatıyor. "Evet, sürekli unutuyorum. Ne çılgın bir gündü."

"New Mexico'ya ne zaman gideceksin?"

Beni tutan elleri gevşer ve başını yastığa yaslar. "Kardeşlerimle konuşmam lazım, ama muhtemelen Perşembe sabahı yola çıkacağım. Flynn'in Çarşamba günü maçı var, eğer kalabilirsem kalacağım."

Üç gün daha. Göğsüm sıkışır.

"Vay canına. Çok yakında. O zamana kadar yapacak çok işin vardır herhalde."

O oturur. "Aslında yok. Seni kahvaltıya götürmek için bolca vaktim var."

Knox kalkıp giyinmeye başlarken, ben kendimi hareket edemediğimi fark ettim. Sanki bu yatakta kalırsam her şey yoluna girecekmiş gibi. Kim yemeğe ya da dünyanın geri kalanına ihtiyaç duyar ki?

"Ne sıklıkla geri gelebilecek?" diye soruyorum, hala aynı yerde, etrafımdaki çarşaflarda onun kokusu hâlâ taze. Programının nasıl olacağını öğrenmeye çalıştığım da bana hiç cevap vermemişti.

"Sezon başlamadan önce, mümkün olduğunca hafta sonları. Sezon boyunca ise duruma göre değişir. Flynn Mayıs ayında mezun olup üniversiteye gideceği için, geri dönmek için acele etmem gerekmeyecek."

Gururumu bir kenara bırakıp, tüm cesaretimi toplayarak çarşafları üzerime çekip sırtımı başlığa dayadım. "Peki ya biz?"

Neden ilk kez şimdi bizi "biz" olarak adlandırmayı seçtiğimi bilmiyorum. Biz "biz" değiliz. Aslında değiliz. Belki de haftalardır Knox ve kendimi öyle düşündüğüm içindir. Biz. Birlikte. Gerçekten birlikte.

Siyah tişörtünü yavaşça aşağı çekerek gözlerime bakıyor. Bana attığı bakış, midemi korkuyla sıkıştırıyor.

Ama geri alamam, bu yüzden kalbimi ortaya koymaya karar veriyorum. "Sadece takılmamız gerektiğini biliyorum, ama senden çok hoşlanıyorum. Çok eğleniyoruz ve bunun bitmesini istemiyorum."

"Ben de senden hoşlanıyorum."

"Ama?" diye soruyorum, çünkü yüzünden ne olacağını anlıyorum.

"Ben şehirdeyken hala takılabiliriz, ama haftalarca ya da aylarca birbirimizi göremeyebileceğimiz bir durumda söz vermek istemiyorum." Bir anlık kırılganlık, ağzının köşelerini aşağı doğru çeker. "Sen de yarışma sezonu nedeniyle meşgul olacaksın."

Olacağım, ama yine de bunu istiyorum ve bunun mümkün olduğuna inanıyorum. Sadece mümkün değil, çünkü o bunu istemiyor.

Gülümsemesi, benim çok alıştığım o rahat, şakacı gülümsemeye dönüşüyor. Yatağa doğru yürüyor, ellerimi tutup beni kaldırıyor ve kollarına alıyor. "Güven bana. Sevdiğin insanların hayatına girip çıkmasının nasıl bir şey olduğunu bilirim. Sürekli beklemek, asla gerçekleşmeyecek şeyleri ummak, sürekli hayal kırıklığına uğramak. Senin için bunu istemiyorum ve başka birine bunu yapmaya asla izin veremem."

Dudaklarımı titrememesi için sıkıca kapatıyorum.

"New Mexico o kadar da uzak değil. Belki bir hafta sonu ziyaret edebilirsin," diyor, sanki eski bir arkadaşına, bir ara şehirde görüşmeyi umduğunu söyler gibi rahat bir tavırla.

"Evet. Belki." Şaşırtıcı bir şekilde, sesim kalbimin çarpıntısından çok daha sabit çıkıyor.

Knox dudaklarıma bir öpücük kondurur ve gülümser. "Hadi, sana yemek yedireyim, sonra Valley'e geri dönebiliriz. Ayrılmadan önce birkaç günümüz var ve onları nasıl geçirmek istediğimi çok iyi biliyorum."

OTUZ YEDİ

Knox

SONRAKİ birkaç gün çabucak geçer. Neon Punch takımının sahibi Burt ile sohbet ederim ve onu hemen severim. Gençken yarışçıymış, sonra avukat olmak istemiş. On beş yıl avukatlık yaptıktan sonra, kendi deyimiyle, masa başında oturmaktan bıktığını fark etmiş.

Takımı yeni, ama şimdiden güçlü sponsorların desteğini almışlar, bunlardan biri Thorne'dan transfer etmişler. Heyecanlıyım.

Ama bütün hafta boyunca içimi kemiren bir duygu var. Kardeşlerim benim için çok heyecanlıydılar ve hepsi bana bunun sorun olmadığını, bunun benim için çalıştığım şey olduğunu söylediler. Daha önce de gitmiştim, bu yüzden farklı hissetmemem gerekir. Belki de Flynn okulunu bitirmek üzere olduğu ve günleri ve haftaları son veya sonuncu olduğunu vurgulayan okul etkinlikleriyle dolu olduğu içindir. Aslında bu komik, çünkü ben kendi son sınıfımda bu tür şeyleri umursamıyordum.

Ve bir de Avery var. Onu kafamdan çıkaramıyorum. Mümkün olduğunca çok vakit geçirmeye çalıştık, ama onun okulu ve antrenmanı arasında fazla zaman kalmıyor, ben de kardeşlerimle vakit geçirip çıkmaya hazırlanıyorum.

Aramızda garip bir durum var. Takılmaya devam etmek istediğini söylemedi, ama hayal kırıklığını hissedebiliyorum. Ben de birbirimizi sık göremeyeceğimiz için üzgünüm, ama her şeyin eskisi gibi olacağına dair söz veremedim.

Babamın programına uygun olduğunda gelip gittiği zaman annem ve ailemiz için durumun nasıl olduğunu gördüm. Bunu kimseye, özellikle de Avery'ye yapmayacağım.

Bu gece Valley'deki son gecem. Avery'nin antrenmanı geç bitti, ama Flynn'in basketbol maçından sonra benimle buluşacak. Bu onun için önemli bir maç olabilir. En iyi iki üniversitenin scoutları maçı izlemeye gelecek. Beyzbolun yanı sıra üniversitede basketbol oynamak isteyip istemediğinden hala emin değil, ama seçeneklerinin olması harika.

Takım ısınırken, ben de haftanın geri kalanı için programımı düşünürüm. İlk toplantı sadece birkaç gün sürecek, bu yüzden muhtemelen önümüzdeki hafta ortasında geri dönebilirim. Ne zaman onu görebileceğimi düşünürken dalmışım, Archer ve Brogan her zamanki yerlerine, önümdeki sıranın soluna otururlar. Brogan bana bir paket sade M&M's uzatır.

"Teşekkürler." Bir ayağımı önümdeki tribüne uzatıyorum. Hendrick yanımdaki koltuğa oturuyor, Jane de onun diğer tarafına.

"Çete toplandı," diyorum, öne eğilip kardeşimin nişanlısına el sallıyorum. "Selam Hollywood."

"Selam Knox." Gülümsemesi gergin.

"Seninle bir şey konuşmam lazım," diyor Hendrick, çenesini bana doğru eğip sessizce konuşuyor.

"Ne haber?" Zil sesi ve oyuncuların kendi sıralarına doğru koşarak gitmeleri dikkatimi dağıttı.

"Babam geldi."

"Ne?" diye yüksek sesle soruyorum ve dikkatimi ona veriyorum. Onu doğru duymuş olamam.

Başını kapıya doğru eğiyor ve ben de dönüp babamın içeri girdiğini görüyorum. *Ne oluyor lan?*

Ona gitmesini söylemek için ayağa kalkmaya başlıyorum, ama Hendrick kolunu uzatarak beni koltuğumda tutuyor.

"Bekle," diyor. "Flynn'e bak."

Çenemi sıkarak dediğini yapıyorum. Babamızı gören sadece biz değiliz. Flynn de babamın burada olduğunu fark etmiş ve yüzünde çekingen bir gülümseme var. Kanım kaynıyor.

Babam, yıllardır ilk kez görüyormuş gibi spor salonunu tarıyor, ki sanırım öyle de. Yaklaşık on yıl geç kalmış. Bakışlarımızın öfkesini hissetmiş olmalı ki, gözleri bize takılıyor ve adımları yavaşlıyor.

"Merhaba çocuklar." Selam vermek için başını eğiyor.

Hiçbirimiz bir şey söylemiyoruz ve o devam ediyor, sahanın ortasından biraz ileride, ilk sırada bir koltuğa oturuyor.

Rakip takımın oyuncuları anons ediliyor, ama ben neredeyse hiçbir şey duymuyorum. Buraya geldiğine inanamıyorum.

"Bir şey söylemeliyim." Ayağa kalkıyorum ve benimle birlikte oturan üç kardeşim de önüme geçiyor.

"Bence bu iyi bir fikir değil," diyor Hendrick. Brogan da aynı fikirde olduğunu belirtmek için başını sallıyor.

Archer kararsız görünüyor. Sanki gidip babamızı yumruklamak istiyor, ama olay çıkarmak istemiyor gibi.

Benim için ikisi de sorun değil. Tek istediğim onun gitmesi. "Yarı zamana kadar bekleyelim," diyor Hendrick. "Ve eğer o O zamana kadar bir şey olursa, seninle birlikte oraya gidip onu dışarı atmana yardım ederim."

Flynn'e bakıyorum. Yüzündeki umut dolu gülümseme şimdi daha da genişlemiş ve bu benim kalbimi parçalıyor. Babam geldiğinde yüzümde aynı gülümsemenin olduğu anları sayabilirim. Ama bir dahaki sefere beni hayal kırıklığına uğrattığında bu gülümseme yok oluyordu.

Maç başlar ve ben sadece küçük kardeşimle ilgilenmeye çalışırım, ama Flynn kanattan üç sayılık bir atış yapınca babam ayağa kalkıp tezahürat yapınca kendimi kaybederim. Sanki burada durup gururlu ve hazır bir baba gibi davranmaya hakkı varmış gibi.

Brogan'ın beni çağırdığını ve babamla yüzleştüğimde bana atılan bakışları fark ediyorum, ama onu hayatımdan ve kardeşiminkinden çıkarmak için tek bir güç beni yönlendiriyor. Öylece ortaya çıkıp her şey yolundaymış gibi davranamaz.

"Sorun istemiyorum, Knox," diyor beni görünce. "O zaman buraya gelmemeliydin."

"Flynn beni gördüğüne sevindi. Babası burada olmalı."

"Evet, olmalı," diye katılıyorum. "Eğer boktan biri olmasaydı." Babamın üstündeki sırada bir kadın boğazını temizliyor.

"Ne yapıyorsun?" diye sorar Flynn, beni hazırlıksız yakalayarak. Yavaşça saha kenarında koşarken beni ve babamı izliyor. Yüzündeki ifade utanç ve öfkenin karışımı. Midem düğümlenir. O bakış babama değil, bana yöneliktir.

"Her şey yolunda. Sadece konuşuyoruz. Sahaya geri dön ve diğer takıma ne kadar yetenekli olduğunu göster, tamam mı?" Babası onu teselli eder ve

bir an tereddüt ettikten sonra Flynn sahadaki aksiyona yetişmek için koşarak uzaklaşır.

Hendrick'in sesi arkamda yankılanır. "Knox, gidelim. O buna değmez."

Babam çenesi sıkılaşıarak beni geçip en büyük ağabeyime bakar.

Ben hareket etmediğimde, Hendrick elini omzuma koyar. Bunun beni sakinleştirmek için olduğunu biliyorum ama tüylerim diken diken olur. Hissetmek istediğim tek dokunuş, babamın çenesine yumruğumu vurmaktır.

Dönüp, ellerimi yanımda sıkıca kapatıyorum.

İlk yarının geri kalanında endişeliydim ve dışarı çıkabilmek için saniyeleri sayıyordum. Archer gitmemizi önerdi, ama onun beni kovmasına ya da onunla tanındığı şeyi yapmama izin vermem mümkün değildi. Zarar görecektik tek kişi Flynn'di.

"Ne yapacağız?" diye soruyorum, Hendrick'e bakarak, çünkü mantıklı düşünemiyorum. Ve Flynn'in yüzündeki o ifadeyi aklımdan çıkaramıyorum. Bizim olay çıkardığımız için mi üzgün, yoksa gerçekten babamın burada olmasını mı istiyor?

"Bilmiyorum. Onu gitmeye zorlayamayız," diyor. "Maalesef," diye ekliyor Archer.

Karar veremedim babam bize doğru yavaşça yürüdü. "Sizi görmek güzel, çocuklar."

Adam cesur, bunu kabul etmeliyim. Hendrick onu fark eden tek kişidir ve "neden buradasın?" gibi bir şey mırıldanır. Jane'in önüne kısmen geçer, sanki onu babamız olarak ortalıkta dolaşan berbat insandan korumak istermiş gibi.

Kimse konuşmuyor. Çenemi o kadar sıkıyorum ki, bir azı dişim kırılrsa şaşırmam.

O ise ipucunu anlamıyor ve siktirip gitmiyor. "Flynn iyi. Muhtemelen takımdaki en iyi çocuk. Üniversiteye gitmeyi planlıyor mu?"

Beni daha çok sinirlendiren şeyin ne olduğunu bilmiyorum. Flynn'in ne kadar yetenekli olduğunu şimdi fark etmesi mi, yoksa yıllardır ortalarda görünmeden onun gelecek planlarını sorgulama hakkına sahip olduğunu düşünmesi mi? Bunları ve daha fazlasını zaten biliyor olması gerekirdi. Flynn'in notlarını takip eden, üniversite araştırmalarına yardım eden ve mali yardım başvurularını dolduran kişi o olmalıydı.

Hendrick, tam burslu futbol bursu almayı başardı. Archer ve Brogan, en azından kısmen daha ucuz olduğu için üniversite için Valley'de kaldılar. Eminim onlar da beni Flynn'le yalnız bırakamayacaklarını düşündüler.

Ama ben küçük kardeşimin istediği yere gitmesini istiyorum. Bunu hak ediyor çünkü onun gibi büyümek kolay olmadı ve o

hala bir şekilde hepimizin en iyi yanları.

"Neden buradasın?" dişlerimi sıkarak soruyorum.

"Sanırım hepinizin burada olduğu için."

"Hayır." Kararlı bir şekilde başımı sallıyorum. "Biz Flynn'i desteklemek için buradayız. Sen ne için buradasın, istediğin zaman gelip bizi oyalamak için mi?"

Yüzünde bir anlık utanç ifadesi belirir, ama o kadar hızlı geçer ki, gördüğümünden emin olamam. Utanması gerekir. Hangi adam çocuklarının doğum günlerinde bir kart bile göndermeden onları terk eder? Tanrım, orada olacağına söz verip sonra kaçınılmaz olarak bu sözünü tutmadığında çok yıkılmıştım. Flynn'e de aynısını yaparken seyirci kalamam.

O iyi bir adam ve bunu hak ediyor. Onun için çok daha fazlasını istiyorum.

"Sadece oğlumun oyununu izlemek istiyorum. Hepsi bu," diyor, ama benim duyduğum tek şey, "Senin, Hendrick'in ya da Archer'ın yanında olmadım, ama işte buradayım. On yedi yılda bir lanet olası maça gelmeyi başardım. Harika değil miyim?"

"Eğer öyleyse, maçtan sonra yine gideceksin ve seni bir daha burada görmeyeceğiz, değil mi?" Archer her zamanki gibi sözcükleri söylemeden soruyu işaret diliyle ifade ediyor.

Neredeyse gülecektim. Babam Archer için işaret dilini hiç öğrenmedi ve onu son gördüğümüzden beri bunu bir hobi olarak benimsediğini sanmıyorum. İşile ve devasa bir pislik ve ezik olmasıyla, bunu yapmak için nereden zaman bulabilirdi ki?

Babamın verdiği zarar hepimizi farklı şekillerde etkiledi. Hendrick, ayrılıp kendini kanıtlayarak tüm bunlardan kaçmaya çalıştı, ama sonra bunun istediği şey olmadığını fark etti. Ben ise nefretim beni yönlendirmesine izin vererek, her şekilde ondan farklı olmaya çalıştım. Ama Archer hiç kaçmadı ya da görünür bir şekilde isyan etmedi. Bence babamın ortadan kaybolmasını en azından kısmen, işitme kaybına neden olan kazasına bağlıyor. Babamın zaten önceden de pek ortalarda olmadığını çok iyi hatırlıyorum, ama kazadan sonra daha uzun süre ortalarda olmadığı konusunda haklı. Bu yüzden Arch için, kendisi olmak her zaman en büyük "siktir git" gibi gelmiştir.

"Bu geceden sonra geri dönmeyecek," diye onun yerine cevap veriyorum, sonra babama keskin bir bakış atıyorum. "Değil mi?"

Yüzü kızarır ve konuşacakmış gibi ağzını açar, ama sonra vazgeçer. Valley High takımı sahaya geri koşar. Flynn

bizi izlerken bir basketbol topu alır ve takım arkadaşlarının şut atmaya başladığı potaya doğru yürürken topu sürer.

Babam tek kelime etmeden ayrılır. Bütün binadan kaçtığını ummak çok fazla olur, ama yine de rahat bir nefes alırız.

Brogan'ın gözleri komik bir şekilde büyür ve derin bir nefes alır. "Bu çok garipti. Sizler iyi misiniz?"

Arch omuz silkiyor. "Ben iyiyim."

Hendrick o kadar sakın görünmüyor, ama başını sallar ve Jane'e sarılır.

"Ben biraz yürüyüşe çıkacağım," diyorum.

"Karışma," diye emreder Hendrick.

"Karışmıyorum." Ama karışmak istiyorum. Soyunma odalarına doğru yürüyorum. Soyunma odalarının yanında, otoparka açılan bir arka kapı var ve daha da önemlisi, bu kapı babamın gittiği yönün tersinde.

Niyetimin farkında olmadan telefonumu çıkarıyorum. Avery'nin numarasını tıklayıp bir mesaj yazmaya başlıyorum: Tahmin et maça kim geldi?

□ □, ama sonra silerim. Onun kendi sorunları var ve eminim babamın acıklı hikayesini dinlemekten bıkmıştır.

BEN

Antrenmanlar nasıl gidiyor? Beni el üzerinde dururken izlemeyi özledin mi?

Onun cevabını beklerken çakıl park yerinde volta atıyorum. Gelen mesajın sesiyle kalbim hızla atıyor. Kirişte çekilmiş bir selfiesi.

AVERY

Eğer sormak istediğin şey, gömleksiz halini izlemeyi özleyip özlemediğimse, cevabım evet.

Kısa bir kahkaha gecenin karanlığına yayılır ve tüm kötü olasılıklara rağmen gülümserim.

Spor salonuna geri döndüğümde, maçın ikinci yarısı yeni başlamıştı. Durup duvarın yanında durarak önümdeki aksiyonu izledim. Flynn topu çaldı ve ışık hızıyla diğer tarafa doğru koştu. Diğer oyuncular onu yakalamak için sprint attılar, ama o önce potaya ulaştı, yüksekçe zıpladı ve topu potaya attı.

Sonra olanlar sanki ağır çekimdeymiş gibi. Rakip takımdan bir oyuncu onu durdurmak için son bir çaba gösterir. O zıplar, ama Flynn

çoktan yere inmeye başlamıştır ve havada çarpışırlar. Kardeşimin bacakları altından kayar ve sağ kolunun üzerine düşer.

O yere çarpmadan önce ben ilerliyorum. Flynn boğazından bir çığlık atıyor ve spor salonu ürkütücü bir sessizliğe bürünüyor.

OTUZ SEKİZ

Knox

BROGAN, berbat kafeterya kahvesini bana doğru uzatır.

"Hayır, teşekkürler." Kafamı sallayıp bekleme odasının uzunluğunu yürümeye devam ediyorum, kimsenin bakışlarıyla karşılaşmadan.

Koltuklar Flynn'in takım arkadaşları ve onları getiren ebeveynlerle doludur. Koçu da buradadır. Sonra hepimiz varız. Hendrick ve Jane konuşmadan oturuyorlar, Archer ve Brogan otomat makinesini meşgul ediyorlar ve babam benden olabildiğince uzakta oturuyor. Akıllıca bir seçim.

Flynn'in sakatlandığı andan sonraki anları pek hatırlamıyorum. Onu sahadan çıkarırken, sanki kötü bir rüya gibiydi. Dirseğine bir bakışta hepimiz kırıldığını anladık. Onu hastaneye götürdüm ve hemen içeri aldılar. Aldığımız tek bilgi, acil ameliyat olması gerektiği idi. Ameliyat. Boğazımdaki yumruyu yutuyorum.

Hepimiz zamanın geçmesini beklerken, bekleme odasında sessiz bir mırıldanma duyuluyor. Yerdeki fayansları sayıyorum, her birine basarak ilerliyorum. On üç, on dört, on beş.

Sürgülü kapılar, elektronik bir uğultu sesiyle dışarıdan açılır, ardından korna sesleri ve asfaltın üzerine düşen yağmurun sürekli tıkırtıları gelir. Avery kapıda durur. Endişeli bakışlarıyla odayı tarar, beni bulur ve hemen yanıma koşar. Hareket edemiyorum, ama kolları beni sardığında, onun kucağına eriyorum.

Parmaklarını benimkilerin arasına geçirerek beni bir sandalyeye oturtuyor ve yanındaki sandalyeye oturuyor.

"Bir şey duydu mu?" diye sorar.

"Henüz değil."

"Çok üzüldüm." Elimi sıkıyor. "Flynn güçlüdür. İyileşecektir."

İyi, ama tekrar oynayabilecek mi? Hiçbirimiz bundan bahsetmedik, ama diğerlerinin de aynı şeyi düşündüğünü biliyorum. Sağ dirseğini kırdı. Atış kolunu. Bunun onun için şu anda veya gelecekte ne anlama geldiğini bilmiyorum, ama hayatımdaki tüm güzel şeyler parmaklarımın arasından kum gibi kayıp gidiyor ve bunu durdurmak için hiçbir şey yapamıyorum.

Flynn'in koçu ayağa kalkar, bekleme odasındaki berbat kahveden bir fincan alır ve babamın yanına gider. Doktor da aynı şeyi yapar, Flynn'den sorumlu kişinin o olduğunu varsayarak. Ne komik bir durum.

"Kendimi çok çaresiz hissediyorum," diyorum ona. Bacağım, ortadan kaldırılması gereken çılgın bir enerjiyle zıplıyor. "Keşke orada ben olsaydım."

"Biliyorum," diyor.

Sonunda ona bakıyorum. Gerçekten ona bakıyorum. Pembe tayt üzerine giymiş siyah eşofman altı, spor ayakkabılar, dağınık bir at kuyruğu şeklinde toplanmış saçlar. "Buraya gelmek için antrenmanı erken bırakmana gerek yoktu."

"Öyle yapmadım," diyor çabucak, sonra utangaç bir gülümsemeyle ekliyor. "Tamam, öyle yaptım."

Ama yarın rutinim hakkında takıntı yapmak için bolca zamanım olacak."

Loş ışıklı odada, ucuz plastik sandalyelerde, havada yanık kahve kokusu varken el ele oturuyoruz. Şu anda beni ayakta tutan tek şeyin o olduğu gibi yanlış bir düşünceye kapılıyorum.

Doktor geri gelir ve aile haberleri duymak için etrafında toplanır. Babam da bize katılır, ama Avery de gelir ve elimi sıkıca tutar.

Doktor, kırılan yerleri ve nasıl düzelttiğini karmaşık tıbbi terimlerle açıklıyor. Normal şartlarda her kelimeyi dikkatle dinler ve tam olarak ne olduğunu daha iyi anlamak için açıklama isterdim, ama Flynn'e gidip kendi gözlerimle onun iyi olduğunu görmek için can atıyorum.

Doktor konuşmayı bitirdiğinde sonunda soruyorum: "Onu görebilir miyiz?"

"Evet, ama kısa tutun. Kendinde değil ve dinlenmeye ihtiyacı var. Şu anda ağrısı kontrol altında, ama önümüzdeki yirmi dört saat boyunca çok rahatsızlık hissedecek. En azından bu gece onu burada tutmak istiyorum. Sabah durum iyi görünürse, onu eve götürebilirsiniz."

"Diğerlerine haber vereceğim," diyor Brogan, endişeyle bizi izleyen Flynn'in takım arkadaşlarını ve koçunu işaret ederek.

Geri kalanlarımız bir hemşireyle birlikte dinlenme odasına geri dönüyoruz. Yani, neredeyse herkes. Babam yolun bir yerinde ortadan kayboluyor. Muhtemelen hastane faturasını ödemek zorunda kalacağından korkuyor.

Flynn ilaçların etkisiyle kafası güzel. Gülümsüyor ve birkaç ay boyunca imza veremeyeceği konusunda şaka yapıyor.

Sırayla ona sarılır ve anlamsız teselli sözleri söyleriz. Sıra bana geldiğinde gözlerini zar zor açık tutabiliyor.

Boğazım yanarken, "Eve gidip sana temiz kıyafetler getireceğim. Başka bir şey ister misin?" diyorum.

Gözleri kapanıyor ve başını sallıyor.

Otoparkta, Avery kollarını göğsünde kavuşturarak yanımda yürüyor. "Seninle gelmemi ister misin?"

Evet demek istiyorum, ama onun yapabileceği bir şey olmadığını biliyorum ve benim de pek eğlenceli olacağımı sanmıyorum. Flynn'in bana ihtiyacı var ve tek odaklanabildiğim şey bu.

"Hayır, gerek yok. Sadece eşyalarını alıp gece için geri döneceğim. Planlarımızı iptal ettiğim için üzgünüm."

"Hayır, tabii ki. Onun yanında olmalısın." Bronco'sunun yanında durduk.

"Tekrar atış yapabilecek mi?" diye soruyorum ona. Bu sorunun cevabını güvenilebileceğim tek kişi o. O da aynı şeyi yaşamış. Tam olarak aynı değil, ama travmatik bir yaralanma geçirmiş ve bundan kurtulmuş. Flynn'in de yapabileceğini söylerse, ona inanırım.

"Bilmiyorum," diyor ve umudumun bir kısmı ayaklarımın dibindeki su birikintisine kayboluyor. Elimi tutuyor ve küçük parmaklarımızı birbirine bağlıyor. "Ama ağabeyi kadar inatçıysa, bence iyi bir şansı var."

Ciğerlerim derin bir nefes almak için genişliyor, ama göğsüm hala sıkışık hissediyor. "Hey," diyor, birleştirilmiş ellerimizi sallayarak. "Bu gece kalacak başka yerim yok."

. Bize yiyecek bir şeyler alıp buraya gelebilirim, sana eşlik edebilirim."

Dudaklarımın bir tarafı yukarı kıvrılır. Bunun ne kadar hoş bir teklif olduğunu bilmiyorum, ama ben küçük kardeşime bakarken hastanede oturmak, planladığımız gece tam olarak bu değildi. "Sorun değil. Şu anda pek iyi bir arkadaş değilim ve yarın derslerin olduğunu biliyorum."

Bir an tereddüt ettikten sonra cevap verdi: "Fikrini değiştirirsen ya da bir şeye ihtiyacın olursa, ben yakınlarda olacağım."

Başımı salladım ve o da dönüp arabasının kapısını açtı.

"Avery." Sesim alçak, ama durur ve omzunun üzerinden bana bakar.
"Burada olduğun için teşekkürler."

OTUZ DOKUZ

Avery

KNOX PERŞEMBE GÜNÜ MESAJ ATTI, dün gece orada olduğum için tekrar teşekkür etti ve Flynn'in eve döndüğünü haber verdi. Bana gelmemi istemedi ya da yakında ayrılacağından bahsetmedi. Yemek getirebileceğimi ya da hemşirelik yapabileceğimi söyledim ama her şeyin hallolduğunu söyledi. Hepsi bu kadardı.

Çok zor bir dönemden geçtiğini biliyorum, ama onun yanında olmak istiyorum. Beni hayatına sokmasını istiyorum, böylece omuzlarındaki yükü biraz hafifletebilirim.

Anonssuz gitmek de doğru gelmiyor, bu yüzden bir mesaj daha attım ve fikrini değiştirirse neye ihtiyacı olursa yardımcı olacağımı söyledim.

Onu beni kabul etmeye ya da bana ihtiyaç duymaya zorlayamam. Onun da beni benim onu özlediğim gibi özlemesini sağlayamam. Henüz gitmedi bile, ama onu kaybetmişim gibi hissediyorum.

Elbette, bu hafta birlikte vakit geçirdik, ama aynı şehirde olduğumuzda ona sadece seksten daha fazlasını istediğimi söylediğim andan beri bana mesafeli davranıyor.

O açıkça söylemese de cevabımı aldım. Neredeyse her gün birlikte geçirdikten sonra ara sıra görüşebileceğimizi önermek işkence olurdu. Zaten işkence gibi. Ona sırlıslıkla aşık oldum. Sert ve huysuz Knox Holland, her gün kalbimi geri vermeye çalışsa da, kalbimi çaldı.

Daha önce de insanları özlemiştım. Eski erkek arkadaşlarımı ve aşık olduğum kişileri, hiç tanımadığım ve vefat eden büyük teyzelerimi. Ama Knox'u bir daha göremeyeceğimi düşününce göğsümün sızlaması, benim için tamamen yabancı bir duygu.

Filmlerde her zaman kahramanın kalbi kırık ya da şansı yaver gitmeyen bir sahne vardır. O, her gün aynı eşofmanı giyerek odasına kapanır ve kutu kutu dondurma yer.

Kendime acıma partisi düzenleme konusunda uzmanım, ama Flynn ve Knox'a olan onca şeyden sonra, kendime nasıl bu kadar acıyabilirim, anlamıyorum. Sağlıklıyım. Beni seven bir ailem var ve beni durdurması gereken bir sakatlıktan sonra bile, en sevdiğim şeyi yapmaya devam edebiliyorum.

Bu yüzden ağlamıyorum, aşırı miktarda şeker yemiyorum, Knox ile gönderdiğimiz tüm mesajları tekrar okumuyor ve birlikte geçirdiğimiz her anı tekrar yaşamıyorum. Tamam, son ikisini yapıyorum, ama bu kadarla yetiniyorum. Sonra tüm enerjimi antrenmana veriyorum.

Ya da deniyorum. Kirişin üzerinde yatıp tavana bakıyorum. Burası her zaman en sevdiğim yer olmuştur, ama bugün her zamanki gibi beni rahatlatmıyor.

Kafamı sallayarak zihnimi boşaltıyorum ve ayağa kalkıyorum. Çalışmam gereken yepyeni bir iniş hareketim var ve iki hafta sonra başka bir yarışma var. Mükemmel bir dikkat dağıtıcı arıyorsam, Koç Weaver bana bunu verdi.

"Bu sabah biraz uykulu görünüyorsun Ollie," diyor Tristan yanımdan geçerek.

Cildim tahriş olmuş gibi karıncalanıyor ve rutinin ilk hareketine geçerken yüzünde bir gülümseme gördüğüme yemin edebilirim.

Ağrı daha sonra da devam edecek, ama şimdilik çalışmaya hazırım.

KIRK

Knox

"FLYNN." Onun adını söylerken yatak odasının kapısını çaldım.

"Bir saat önce dersten eve geldiğimizden beri odasından çıkmadı," diyor Brogan, Archer ile birlikte video oyunlarına ara verip ödevlerini yaptıkları kanepeden.

"Bütün gün dışarı çıkmadı," diyorum, oturma odasındaki bir sandalyeye otururken. Bunu biliyorum çünkü kahvaltıdan beri onu dışarı çıkmaya ikna etmeye çalışıyorum.

"İyi tarafı, orada başını belaya sokabileceği pek bir şey yok," diyor Brogan.

Cebimdeki telefonum titriyor, onu çıkarıp gelen aramayı reddediyorum. Archer, ekranı ters çevirip bacağıma koyarken beni izliyor.

"New Mexico'ya ne zaman gidiyorsun?" diye soruyor. "Emin değilim."

O ve Brogan birbirlerine bakışıyorlar, ama Hendrick garajdan içeri girerek onları kesintiye uğratıyor.

Üçümüzü görüyor ve hemen Flynn'in odasına bakıyor. "O nasıl?"

"Aynı," diyoruz hep birlikte.

Hendrick dikkatini bana çeviriyor. "Kamyonun yükleneceğini sanıyordum. Ne zaman gidiyorsun?"

Omuz silkiyorum. "Onlara daha fazla zamana ihtiyacım olduğunu söyledim."

Flynn'in sakatlığının ertesi günü yeni takımına cuma gününe kadar gelemeyeceğimi bildirmek için aradım. Bu beş gün önceydi.

Gerçekten ayrılmak niyetindeydim, ama Flynn'in dirseği sonunda iyileşecek olsa da, morali çok bozuk. Hala geleceği hakkında hiçbir cevabı yok ve takımının geri kalanı sezona devam ederken - hatta biri Flynn'in en iyi okullarından birinde basketbol oynamak için niyet mektubu imzaladı - kardeşim odasında kara kara düşünüyor.

Burt bugün iki kez arayıp durumumu sordu, ama ona ne diyeceğimi henüz bilmiyorum, bu yüzden bir şey bulana kadar onu görmezden geliyorum. Başka hiçbir şeyin önemi yok.

"Burada her şey yolunda," diyor Hendrick, ellerini beline koyarak. "Bar işlerini ben hallederim. Flynn'le evde kalıp onu randevularına götürebilirim."

"Ben gitmiyorum. Her şey yoluna girecek. Burada antrenmanlara devam edebilirim ve bir iki ay sonra takıma katılabilirim."

Neredeyse bir haftadır pistte bulunmasam da, burada rutinime geri dönebileceğim doğru.

"Knox." Archer'ın sesi duyulur. "Gitmelisin. Hen haklı. Burada her şeyi halledebiliriz."

Kafamı sallıyorum, ama onlara bunu anlamalarını sağlamak için ne söyleyeceğimi bilmiyorum. "Teşekkür ederim, ama bu işi benim yapmam mantıklı. Her zaman benim yapmam mantıklıydı."

Archer kaşlarını çatıyor. "Neden senin yapman mantıklı?" "Hendrick'in barı ve Jane var, sizin ikinizin futbol ve dersleri var.

Flynn ve yarışlar benim her şeyim." Bu sözlerin gerçeği boğazımı düğümler. Aklımda Avery'nin görüntüsü belirir, ama onu hala sahip olduğumdan emin değilim. Flynn'in kazasından beri neredeyse hiç konuşmadık. Bu benim hatam ve bunun farkındayım, ama sorumluluğumun ağırlığı bana neden daha önce bu kadar dahil olmadığımı hatırlattı.

"Ve sen hala ikisine de sahipsin, ama burada kalarak çok şey riske atıyorsun," diyor Arch ve diğerleri de ona katılıyor.

"Umurumda değil."

Genellikle Arch kolayca pes eder, ama bu sefer öyle olmadı. "Flynn için her şeyi yapacağını biliyorum. Bunu sayısız kez kanıtladın. Hepimiz daha önce daha fazla yardım etmeliydik ama etmedik, ama şimdi edebiliriz. Sadece bize izin vermelisin."

"Bunların hiçbiri umurumda değil," diyorum içtenlikle. "Sizlere ya da bu duruma kızgın değilim. Ama şimdi onu yüzüstü bırakamam. Bana gerçekten ihtiyacı varken olmaz."

"Onu yüzüstü bırakmıyorsun." Hendrick'in yüzü düşer ve midemde büyük bir boşluk oluşur. "Onu terk etmek seni babam gibi yapar sanıyorsun."

Bu korkuların yüksek sesle dile getirilmesi kulaklarımda çınlıyor. Kulağa aptalca geliyor. Belki de öyledir. Ama Flynn'in, babası olmasa bile, her zaman onun yanında olan biri olmalı.

"Okulu bıraktın, bir iş buldun, faturaları ödedin, yemek yapmayı ve çamaşır yıkamayı öğrendin. Flynn'i okula götürüp getirdin, ona kıyafetler aldın ve muhtemelen benim bilmediğim daha pek çok şey yaptın. İhtiyacı olan her şeye sahip olmasını sağladın..." En büyük ağabeyimin sesi kesildi.

"Ee?"

"Sen o değilsin. Asla o olamazsın."

Bugün değil, ama birini kaç kez hayal kırıklığına uğratırsan, seni aramayı bırakır?

İtiraz etmek için ağzımı açtım ama Flynn'in sesi odayı doldurdu. "O haklı."

Ayağa kalkıp ona döndüm. Kızıl kahverengi saçları dağınıktı ve birkaç gündür kıyafetini değiştirmedini düşündüm. Sağ kolundaki askı, kolunu vücuduna yakın tutuyordu. Geçen yıl boyunca kilo almaya başlamıştı ve artık bir erkek ve bir çocuk karışımı garip bir görünüşe sahipti. Bir yandan mezun olup yetişkin olacağı için rahatlamıştım, ama diğer yandan kendi kararlarını kendisi vereceği ve artık bana ihtiyaç duymayacağı için üzülmüş ve endişelenmiştim.

"Benim için çok şey yaptın ve sana her zaman minnettar olacağım, ama burada takılmak dirseğimi iyileştirmeyecek. Seni çok uzun süre engelledim. Lütfen başka bir takımı kaybetmene neden olmam."

"Dirseklerin iyileşecek," diyorum ona, çünkü gözlerinde belirsizlik parıltısı görüyorum. "Ve senin için burada olmak istiyorum. Bu bir yük değil. Sen bir yük değilsin."

Ayaklarını sürüyerek yürüyor ve gözlerime bakamıyor, bu yüzden öne çıkıp başımı eğiyorum ki benden kaçmasın. "Beni duyuyor musun? Sen lanet bir yük değilsin."

"Ama ben olmasaydım, yıllar önce Valley'den ayrılmış olurdun." Sesinde genç bir çocuğun sızlanma tonu var.

"Belki terk ederdim, ama sen benim ailemsin. Senin için her şeyi yaparım." "O zaman bunu benim için yap," diyor Flynn, sesi kısık. "Bu fırsatı kaçırdığını düşünmek

Bu fırsatı kaçırman düşüncesine dayanamıyorum. Sen bunu yapmak için doğdun. Kimse bunu senden daha fazla hak etmiyor."

Onu duyuyorum. Hepsini duyuyorum, ama yine de ayrılmak konusunda tedirginim.

"Hepimizin istediği bu," diyor Archer. En küçük kardeşimizin yanına gidip, yaralı koluna çarpmamak için dikkatlice kolunu boynuna doluyor. "İstersen Flynn'den saat başı haber vereceğiz."

Brogan ellerini ovuşturur. "Grup sohbeti hareketlendiğinde çok seviyorum. Yeni grup adı: Bebek Holland Güncellemeleri."

Hendrick gülüyor ve başını sallıyor. Sesle birlikte odadaki gerginlik dağılıyor.

Hepsi bana umutla bakıyor. Endişeli ve heyecanlı bir enerji içimi kaplıyor.

"Emin misiniz?" diye soruyorum onlara. "Bir hafta, belki iki hafta daha erteleyebilirim ya da eğitimimi Valley'e tam zamanlı olarak getirmeyi düşünebilirim." Diğerleri bunu yaptı. Eğitimim için ihtiyacım olan yardımı kiralayabilir ve ekibimle sanal olarak görüşebilirim. Tabii onlar da bunu onaylarsa. Bu, koçlarım ve takım arkadaşlarımla yüz yüze görüşme süremizin azalacağı anlamına geliyor, ama idare edebilirim.

"Olumlu," diyor Hendrick.

Archer ve Brogan başlarını sallıyor. Flynn'e bakıyorum. "Olumlu," diye tekrarlıyor.

"Bir şey olursa ya da fikrini değiştirirsen. Bir şeye ihtiyacın olursa..."

"Size mesaj atarız," Archer sözümü keser.

"Holland Kardeşler Acil Durum Hattı." Brogan gülümseyerek başka bir grup ismi önerisi daha yapar.

"Biz yanınızdayız. Gidin ve canlarına okuyun." Hendrick aramızdaki mesafeyi kapatır ve bana sarılır.

Brogan bir saniye sonra ona katılır. "Holland Kardeşler Sarılmalar ve Öpücükler." Archer diğer tarafıma gelerek kıkırdayarak güldüğünü duyarım.

"Beni öpersen, hayalarına tekme atarım," Hendrick ona fısıldadı.

Sonra Flynn, sağlam kolunu sessizce sırtıma doladı.

Salı öğleden sonra New Mexico'ya varıyorum. Beş saatlik yolculuk boyunca doğru kararı verip vermediğimi düşünerek geçirdim ve neredeyse geri dönmek istedim. Beni durduran tek şey, kafamın içinde Flynn'in "Bunun için doğdun" diyen sesi oldu. Umarım haklıdır.

Telafi etmek için çok zaman var ve yeni takımım hiç vakit kaybetmiyor. Günler antrenmanlar ve motosikletime ayarlamalar yapmakla geçiyor. Burt harika bir grup oluşturmuş. Birbirimizle çok iyi anlaşıyoruz ve birçok konuda aynı fikirdeyiz. Bu, sezon için bana büyük umut veriyor.

Geceleri nihayet bir an için oturma fırsatı bulduğumda, Flynn'i arıyorum ve Valley'deki her şeyi kontrol ediyorum.

"Yedek kulübesinde oturmak çok sinir bozucu," diyor Cuma gecesi geç saatlerde. Gözlerim yorgunluktan yanıyor. "Sadece sahada olmak istiyorum. İki sayı farkla kaybettik. İki!"

Sezon sona ermek üzere ve o, takımına yardım etmek için zamanında geri dönemeyecek. Bunun ne kadar zor olduğunu biliyorum. "Ama yakında beyzbol sezonu başlayacak."

"Evet." Başını sallıyor. "Orada durumlar nasıl?" "İyi," diye cevap veriyorum hemen, sonra ekliyorum, "Yorucu."

"İlk hafta. Katlanmak zorundasın." Küçük kardeşim bana gülümser. Sessizce gülüyorum ve elimi karışık saçlarımın arasından geçiriyorum.

"Evet. Kesinlikle. Duş alıp uyumam lazım."

"Orada saat kaç?"

"Valley'deki saatle aynı." Kaşlarını kaldırır. "Erken."

"Beşten beri uyanık olduğunda erken değildir."

"Seni bırakayım, ihtiyar. Charlene'i kutlamak için arkadaşlarla buluşacağım. Stanford'a kabul edildi."

"Hendrick seni götürecek mi?"

"Hayır, beni almaya uğrayacaklar." Hazırlanıyormuş gibi odasında dolaşmaya başladı bile.

"İyi eğlenceler. Dikkatli ol. Yarın ararım."

Telefonu kapattığımız anda, cevapsız mesajlarıma göz atıyorum. Şu anda Brogan STOP grup adını değiştirme başlıklı grup sohbetinde birkaç yeni mesaj var.

ARCHER

■

Binbaşı Flynn'den önemli haber: Duş aldı! BROGAN

■

Sanırım kolonya kokusu da aldım.

HENDRICK

Bir koku mu? Garajdan bile kokusunu alabiliyorum.

Cevap yazarken gülümsüyorum.

BEN

Onlara siktirip gitmelerini söyle, kardeşim.

FLYNN

□ Hepiniz yaşlandığınız için kırgınsınız. BROGAN

Oh, hayır. Beni yaşlı olarak nitelendirmedim.

Başka mesajlarım da var. Colter ve Oak, hatta Brooklyn. Bu hafta sonu Teksas'talar ve onlarla birlikte olamamak garip geliyor. Şu anki programımla serbest stil antrenmanlarına devam etme şansım olacağını sanmıyorum.

Birkaç cevap gönderdikten sonra, gözüm Avery'nin rehberine takıldı. İhtiyacım olduğunda yanımda oldu ve bu benim için kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar değerliydi. Yardım kabul etmekte pek iyi değilim, ama onun yardım etmeye hazır olduğunu bilmek yükümü hafifletiyor.

Ona mesaj atmayı sayamayacağım kadar çok düşündüm.

Veda etmeden ayrıldım ve bu beni çok rahatsız etti. Çok kesin bir veda gibi geldi.

Keşke durum farklı olsaydı ve aynı anda iki yerde birden olabilseydim. Tabii ki onu görmeye devam etmek istiyorum, ama o benim zamanımın ve enerjimin kırıntılarını hak etmiyor. O bununla sorun yaşamayacağını düşünüyor, ama geride kalan kişinin ne kadar acı çektiğini biliyorum. Bir süre bununla yaşayabilir, ama sonunda hayal kırıklığına uğrayacaktır.

Ve bu arada, onu bundan korumadığım için kendimden nefret edeceğim. Ama belki Valley'deyken hala birlikte vakit geçirebiliriz. Sezon başlayana kadar çoğu hafta sonu geri dönmeyi planlıyorum. Her şey yolunda giderse, o zaman görüşebiliriz. Tıpkı eskisi gibi olacak.

Bu düşünceyle, içimde küçük bir heyecan kıvılcımı yayıldı.

Önümüzdeki hafta sonu evde olacağım. Kardeşlerimi kontrol edip ona mesaj atacağım ve boş olup olmadığını soracağım.

Yatağıma uzanıyorum ve bir planım olduğu için anında sakinleşiyorum. Yedi gün daha onu görmeden hayatta kalmam gerekiyor.

KIRK BİR

Avery

CUMA günü, Quinn beni yurtta kalmamayı ve Colter ve arkadaşlarıyla takılmak için pistte buluşmayı ikna etti. Geçen hafta sonu son büyük etkinliklerini yaptılar ve birkaç hafta ara verecekler, sonra daha küçük etkinlikler ve Supercross gösterileri yapacaklar.

Bazı sürücüler akrobasi yapıyor, diğerleri ise bisikletlerinin üzerinde oturmuş gruplar halinde sohbet ediyor. Colter, benimle ve Quinn ile birlikte kamyonetinin arka kapısında oturuyor. Oak, motosikletini kaykayla değiştirmiş ve Colter ile grup akrobasi hareketleri üzerinde beyin fırtınası yaparken önümüzde kayıyor.

"Colter, Knox'un yeni takımını çok sevdiğini söyledi," diyor Quinn, dirseğiyle benim dirseğime hafifçe vurarak.

"Bu iyi." Onun adı geçince midem burkuluyor, ama duygularımı dikkatlice saklıyorum. Kimseyi kandırmıyorum, en azından Quinn'i.

"Ayrıca dedi ki..." diye başlıyor, ama konuşmamızın konusu görünür olunca uzanıp kolunu sıkıyorum.

Kalbim durdu. Tanrım, onu özlemişim.

Deri ceketinin altında kot pantolon ve siyah tişörtten oluşan üniformasını giyiyor. Onu görmeyeli kaç gün oldu? Bilmiyorum, ama milyonlarca gün gibi geliyor.

"Knox!" Colter onu selamlamak için atlayarak iner ve diğer biniciler de etrafında toplanır.

Gruptan başını kaldırıp benimle göz göze gelirken konuşmaya devam eder. Karnımdaki kelekler birdenbire sakinleşir.

"Geri döndüğünü biliyor muydun?" diye sorar Quinn.

"Hayır. Konuşmadık," diye cevap veriyorum, gözlerimi ondan uzaklaştırmaya çalışarak. Geri döndüğü halde bana haber bile vermemiş olması canımı yakıyor. Valley'den ayrıldığında bana haber vermemiş olması kadar canımı yakıyor.

"Merhaba demeyecek misin?" diye sorar Quinn, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle. "Buraya bakıp duruyor."

Cevap veremeden, Knox birinin omzuna vurur ve bana doğru gelir.

"Oh, sanırım bu benim gitmem için bir işaret," diye mırıldanır en iyi arkadaşım, kamyonetin arkasından atlamadan önce. Kaçarken Knox'un yanından koşarak geçer, parmaklarını ona doğru sallayarak "Merhaba" der.

O benim önümde durduğunda ben de kamyonetten kayarak iniyorum. "Merhaba."

"Selam prenses." Sesinde dostça bir alay var ve bu benim kalbimi sızlatıyor.

Birbirimize doğru adım atıyoruz. Onu kucaklamak üzereyken duruyorum, ama o bana sarılıyor. Deri, sabun ve hafif bir kolonya kokusu.

"Burada ne yapıyorsun?" diye soruyorum, biraz nefes nefese ve gergin bir şekilde uzaklaşıp kollarımı karnımın üzerinde kavuşturuyorum.

"Colter, arkadaşların bu gece takılacağını ve senin burada olduğunu söyledi."

Quinn'e bakıyorum. Tereddütlü bir gülümsemeyle beni ve Knox'u izliyor. Erkek arkadaşı artık benim nefret listemde. Bir kıza önceden haber veremez miydi?

"Valley'de demek istedim. New Mexico'da olduğunu sanıyordum."

"Öyleydi." Başını salladı. "Sadece hafta sonu için eve geldim. Flynn'in yarın akşam son ev maçı var. Tabii ki oynamayacak, ama yine de onun son kez sahaya çıkmasını görmek istedim."

"Gelmen onun için çok önemli olmalı. Dirseği nasıl?" "Daha iyi. Doktorları büyük ilerleme kaydettiğini söylüyor. Sezonun ilerleyen dönemlerinde

"Bunu duyduğuma çok sevindim."

"Fizik tedavi tavsiyen için teşekkürler. Flynn senin onun için telefon ettiğini söyledi."

"Fizik tedavi önerin için teşekkürler. Flynn, onun için bir telefon görüşmesi yaptığını söyledi."

"Önemli değil. John benim dizim için bazı tedaviler yaptı." "O da ben de çok minnettarız."

"Rica ederim." Aramızda rahatsız edici bir sessizlik geçer ve çevremizdeki gürültü balonumuza sızar. Pistte,

bir sürücü, Knox'un kısa bir süre önce çalıştığı bir numarayı yapıyor. "Bunları özlemiyor musun?"

"Aslında özlüyorum," diyor. "Ve seni de."

Ciğerlerim hava çekmek için çabalıyor. Onun sözleri rahatlatıcı ama yine de içimi acıtıyor. Rahatsızlığımı bastırıp gülümsüyorum. Bu Knox. Aramızda ne olursa olsun, arkadaş olamamamızı asla istemem. Ya da en azından dostça davranamamamızı. "Evet, ben de seni özledim, ama yeni takımı çok sevdiğini duydum."

"Evet, seviyorum." Tekrar başını sallar.

Brooklyn ve Knox geldiğinde pistte olan başka bir sürücü de bize katılır. Merhaba derler ve hemen ona sorular yağdırırlar. Kısa sürede neredeyse herkes onun etrafında toplanır.

Quinn yanıma gelir, elimi tutar ve hafifçe sıkar. "İyi misin?" diye fısıldar.

"Evet," diye cevap veriyorum.

Sonraki birkaç saat boyunca Knox, onunla konuşmak isteyenlerin etrafını sürekli sarar. Quinn'le birlikte, neredeyse herkesin sürüşü bırakıp oturup bira içmeye başladığı saat 11 civarına kadar takılıyorum.

"Sanırım ben gideceğim," diyorum ona.

"Hayır. Şimdiden mi?" diye sordu ve bana sarıldı.

"Evet. Erken kalkmam lazım." Ona en kayıtsız gülümsememi gösteririm, ki o bunu kesinlikle "evet, Knox'tan kaçıyorum çünkü ona aşığım" olarak yorumlar.

"Döndüğünde bana mesaj at, iyi vardığını bileyim."

"Tamam." Colter'a el sallıyorum. Kimse benim ayrıldığımı fark etmiyor. Hepsi arkadaş canlısı ama çoğu için ben hala Colter'ın kız arkadaşının arkadaşayım. Knox, Brooklyn ile konuşuyor ve bana sırtı dönük. Vedalaşmalı mıyım, vedalaşmamalı mıyım diye düşünürken, sonunda kaçmak yerine vedalaşmanın daha iyi olacağına karar veriyorum. Gerçekten birbirimizin yanında olup, garip hissetmeden konuşabilmemizi istiyorum. Bugün o gün değil, ama belki bir gün olacak.

Onun görüş alanına girdiğimde "Merhaba" diyorum.

Brooklyn bana nazik bir gülümseme gösterir, sonra başka bir içki almam gerektiğini bahane ederek uzaklaşır.

"Hey." Knox'un gülümsemesi öncekinden daha geniş. Vücudunu bana doğru çevirirken neredeyse umut dolu bir ifade var yüzünde.

"Çıkmaya hazırlanıyorum, ama veda etmek istedim."

Gülümsemesi soluyor. "Gidiyor musun?"

"Evet. Seni görmek güzeldi. İşlerin yolunda gitmesine çok sevindim. Görüşürüz." Hızla uzaklaşıyor. Gözleri dolmaya başlar ve burada ağlamak istemem.

"Bekle." Hızla önüne geçer. "Nereye gidiyorsun?" "Eve."

"Belki eşlik etmemi istersin?" Ağzı çarpık bir gülümsemeye büründü. "Seninle neredeyse hiç konuşmadım. Gittiğimden beri durmadan seni düşündüm."

Kalbim hızla atmaya başlar. "Sabah erken kalkmam lazım. Pazar günü bir yarışmamız var, sabah rutinleri çalışmak için antrenman yapacağız."

"Anladım. Valley'de mi?"

"Evet. Evimizde oynayacağız." Onu davet etmek dilimin ucunda, ama New Mexico'ya geri dönmesi gerektiğini biliyorum.

"Peki ya yarın öğleden sonra? Antrenmandan sonra boş musun?"

Evet demek ve eskisi gibi olmamızı sağlamak çok kolay olurdu, ama sonra o gidecek ve bu benim kalbimi yeniden kıracak.

"Bence bu iyi bir fikir değil," diyorum, başımı eğerek. "Ben de seni özledim ve tabii ki birlikte vakit geçirmek istiyorum, ama sonra ne olacak?"

"Bilmiyorum," diye itiraf etti. "Her şeyi planlamış değilim, ama seni görebildiğim zaman görmek istediğimi biliyorum. Çoğu hafta sonu geri döneceğim. Her şeyin değişmesi gerekmez."

Elini uzatır ve küçük parmağını benimkine takar.

"Ama sorun da bu. Sadece programlarımız uyuştığında takılmak istemiyorum. Yani, bunu da istiyorum, ama tek istediğim bu değil. *Daha fazlasını* istiyorum. Her zaman seni istiyorum, birlikte olmadığımız zamanlarda bile."

"Öyle olduğunu sanıyorsun, ama ya her iki haftada bir sadece hafta sonları yanına gelen bir erkek arkadaşın olmaktan sıkılırsan ne olacak? Bu ikimiz için de büyük bir baskı. Aramızdaki ilişki güzel. Neden bunu bozalım ki?"

Derin bir nefes alıp onun güzel ele gözlerine bakıyorum. "Çünkü sana aşığım, Knox."

Yüzünde hemen panik belirir. Gerçekten bu kadar şaşırmış mı?

"Ben..." diye başlar ve sonra durur. Çenesi gerilir ve boğazı yutkunur.

"Hiçbir şey söylemene gerek yok. Aynı şeyi hissetmediğini ve bir ilişki istemediğini biliyorum. Sende en çok hayran olduğum şeylerden biri

dürüst olman. Ama dürüst olmak *gerekirse*, istediğim gibi davranarak seninle birlikte olmaya devam edemem. Bir ilişki istemediğimi söylediğimi biliyorum ve o zamanlar da ciddiymdim. Ama bir noktada sana aşık oldum."

"Avery." Sesim, adım söylerken titriyor.

"Sorun değil," diyorum, onu rahatlatmak için. Onun da aynı şeyi hissetmediğini bilmek bir şey, ama bunu duymak kalbimi kırardı.

"Gitmeliyim."

Bir adım atıp durarak ona baktım. Kaşları çatılmıştı ve kaybolmuş gibi görünüyordu.

"Seni görmek gerçekten çok güzeldi. New Mexico'da bol şanslar."

KIRK İKİ

Knox

VALLEY LİSE spor salonu bu akşam tıklım tıklım dolu. Hendrick ve ben içeri girip her zamanki yerlerimize doğru yürürken birbirimize bakıyoruz. Yerlerimiz dolu, ama Archer ve Brogan bir bölüm ötedeki yerlerinden bize el sallıyorlar.

"Biliyor muydun?" diye soruyor Hendrick.

Kafamı sallıyorum. Bu gece Ebeveynler Gecesi, bu yüzden insan sayısı neredeyse iki katına çıkmış. Tüm oyuncuların ebeveynleri buraya gelip desteklerini göstermek için ekstra çaba sarf etmişler.

Bu gecenin tüm konsepti beni rahatsız ediyor, ama muhtemelen Flynn'in takım arkadaşları gibi onu desteklemeye gelen ebeveynleri olmadığı için kızgın olduğumu fark ediyorum.

Bu gece hakkında hiçbir şey söylemedi, ama her yıl aynı şey oluyor. Her zaman tişörtler, pankartlar veya tüm ebeveynlerin kalabalığının içinde göze çarpması için birtakım işaretler oluyor. Bu yıl da düğmeler var gibi görünüyor. Üzerinde oyuncunun takım fotoğrafının bulunduğu büyük, yuvarlak düğmeler. Tanrım.

"Awww. On sekiz yıl sonra, Hollywood için göğsüne bunlardan birini takınca çok komik görüneceksin. Fotoğraflarını göndereceğine söz verir misin?"

Hendrick bana sinirli bir bakış attı, ama gizleyemediği bir heyecan kıvılcımı vardı.

Hiçbir şey söylemeden yerlerimize oturuyoruz. Flynn, takımı ısınırken tek elle pota altında ribaund alıyor. Bize bakarken yüzünde çekingen bir gülümseme var. Onu anlamaya çalışıyorum. Kendini dışlanmış mı hissediyor? Annesi her zamankinden daha mı çok özlüyor? Muhtemelen

son sınıfta olması, ona ek bir darbe gibi geliyor olabilir. Ya da belki de bir daha böyle bir şeye katlanmak zorunda kalmayacağı için minnettardır.

"*Babamdan haber var mı?*" Archer bana ve Hendrick'e işaret ediyor.

"Hayır." Hendrick'in çenesi gerilir. Babam hastaneden beri bir daha ortaya çıkmadı. Flynn ameliyatta iken yanında kaldı, ama ameliyat bittiğinde onu görmeye bile gitmedi. Keşke buna şaşırsaydım.

"*Ne pislik adam,*" diyor Brogan sessizce, Arch'a işaret diliyle anlatıyor. Hepimiz bu konuda hemfikiriz.

"Herhangi bir gece gelecekse, en azından Veli Gecesi'ne gelip kendini işe yarar hale getirebilirdi," diyor Hendrick. "Eskiden bu geceden nefret ederdim."

"Ben de," diyor Archer ve Brogan aynı anda.

"O, ebeveyn olarak tanınmayı hak etmiyor," diyorum.

"Mesele o değil," diyor Archer. "Mesele Flynn. O sadece böyle gecelerde normal bir aileye sahip normal bir çocuk olmak istiyor. Hepimizin istediği buydu."

Midem düğümleniyor. Hiç bu şekilde düşünmemiştim. Flynn'e bakıyorum. Kahretsin. "Biraz hava alacağım."

Tek kelime etmeden oradan ayrılıyorum. Kafeteryaya vardığımda telefonumu çıkarıyorum. Yanmış patlamış mısır kokusu midemi bulandırıyor. Ya da belki de telefonumda babamın numarasını görmekten kaynaklanıyordur. Onun numarasını engellemeyi kaldırıyorum ve fazla düşünmeden aramaya basıyorum.

İkinci çalınıştta cevap verdi. Daha sessiz bir köşeye doğru yürüdüm, ama onun tarafında da arka plan gürültüsü vardı.

"Veli gecesi var," diyorum, diğer selamlaşmaları atlayarak. "Tamam."

Devam etmeden önce azı dişlerimi gıcırdatıyorum. "Maça gelebilecek misin, gelemeyecek misin?"

"Ben zaten buradayım," diyor ve bu sefer sesi daha yakın geliyor ve onun sesini sadece telefondan duymadığımı fark ediyorum. Dönüp ona bakıyorum. Telefonu kulağından benimkinden daha yavaş indiriyor. Burada olduğum için mutlu ya da şaşkın görünmemi istiyorsa, bunu benden alamayacak.

"Flynn dün gece arayıp maçtan bahsetti," diyor.

Dilimin ucunda bir sürü soru var, ama bunları sorarsam ya da ona saçma sapan cevaplar vermesi için bir fırsat daha verirsem, kendimi affetmem.

Zil çalıyor ve ben spor salonuna geri dönmek için dönüyorum. Babam da peşimden geliyor. Kardeşlerimin yanına geldiğimizde duruyorum, o da duruyor. Elimi sallayarak

bizimle oturması gerektiğini işaret ediyorum. Kaşları hafifçe kalkıyor, ama yorum yapmadan oturuyor.

"*Ne oluyor lan?*" Archer, babamızın uzun zamandır ilk kez hepimizin yanına oturmasıyla işaret diliyle ve dudak hareketleriyle soruyor.

"Bu aramızdaki hiçbir şeyi değiştirmez," diyorum babama, ikimizi işaret ederek. "Flynn iyidir. Hepimizin en iyi yanları. Seni neden burada istediğini anlamıyorum, ama şunu bil ki, onun kalbini kırdığında, bu bir rahatlama olacak. Sonunda senin varlığını unutabileceğim."

Başka bir şey söylemeden yerime oturuyorum. Hendrick, yaptığım ve söylediğim her şeye katılıyormuş gibi başını sallıyor. Ben ayrıldığımdan beri Jane gelmiş ve bana başparmağını kaldırarak onay veriyor. Onun onayı beni gülümsetiyor.

Kalbim göğsümde çarpıyor, ama Flynn gelmeden önce sakinleşmek için fazla vaktim yok. Kırmızı Valley High eşofmanını giymiş, bankta oturmaya hazır. Elinde takım fotoğrafının olduğu iki düğme var.

Hepimiz, sanki az önce gergin ve rahatsız edici bir an yaşamamışız gibi onu selamlıyoruz.

"Onlar, şey, bana bunları verdiler." Utangaç bir gülümsemeyle düğmeleri havaya kaldırıyor. Birini babama uzatıyor. Bunun, onu yılın ebeveyni ilan etmekten çok bir ritüele katılmakla ilgili olduğunu anlasam da, her saniyesinden nefret ediyorum. Sonra Flynn diğerini bana uzatıyor. Yüzü kızarmış. Onu alırken boğazım duygudan düğümleniyor. Teşekkür etmek için onu kaldırdığımda geri çekilir, sonra dönüp bankın yanına geri döner.

Parmaklarım titreyerek rozeti gömleğime takıp düğmeyi takıyorum. Kafamı kaldırdığımda Hendrick geniş bir gülümsemeyle bana bakıyor. "Şimdi kim gülünç görünüyor?"

Orta parmağımla burnumun yanını kaşıyorum ve maçın başlangıç oyuncularını açıklanırken tüm dikkatimi öne veriyorum.

Maçtan sonra hepimiz Flynn'i beklemek için etrafta dolaşıyoruz. Babam da öyle, ama mesafesini koruyor. Küçük kardeşimiz oynamadığı için çabucak çıkıyor. Önce babamın yanına gidiyor. Ne dediklerini duyamıyorum, ama Flynn mutlu görünüyor.

"O iyi olacak," diyor Brogan, sanki aklımı okumuş gibi. "Babam onu yüzde yüz hayal kırıklığına uğratacak."

"Ve bunu yaptığında, Flynn iyi olacak. Siz üçünüz bunu atlattınız, o da atlatacak. Ayrıca, biz varız. Biz, sorumsuz bir babayı fazlasıyla telafi ediyoruz." Kendinden emin bir gülümsemeyle dirseğiyle bana vurur.

Umarım haklıdır.

Flynn bize doğru yavaşça yürürken, babam ayrılır. Hiçbirimiz onun hakkında ya da Flynn'in onu çağırdığı gerçeği hakkında bir şey söylemiyoruz.

"Akşam yemeği yemek ister misin?"
diye soruyorum ona. "Evet. Harika olur."

Hendrick daha sonra bara uğramak istediği ve en yakın restoran olduğu için The Hideout'a gidiyoruz. Oturduğumuzda, Archer ve Brogan bar tarafında oturan bazı arkadaşlarını görürler ve bize veda edip onlara merhaba demeye giderler.

Flynn telefonuyla uğraşüyor, bizi görmezden geliyor.

"Evdeyken Avery'yi gördün mü?" diye sorar Hendrick. Jane aniden dik oturur, belli ki o da bilmek istiyor.

"Evet. Dün gece ona rastladım."

"Ve?" diye sorar Jane.

"İyi. Yarın bir buluşması var." "Gidecek misin?"

"Hayır," diyorum yavaşça. "Davet edilmedim ve beni gördüğüne çok sevinmeyeceğini düşünüyorum."

"Neden?" Flynn telefonundan başını kaldırır, kaşlarını çatarak.

Archer Brogan olmadan geri döner.

Ona çok net bir *"kurtar beni"* ifadesi gönderiyorum, ama o bunu görmezden geliyor ve "Ne?" diye soruyor.

"Avery ile ilişkisini nasıl mahvettiğini anlatmak üzere," diyor Hendrick ve işaret diliyle anlatıyor.

Burası çok gürültülü ve Archer dudak okuyabilse de, grup sohbetini takip etmek bazen onun için zor oluyor.

"O ya daha fazlasını ya da hiç bir şey istemiyordu."

"Daha fazlasını mı?" Hendrick bir kaşını kaldırarak sorar.

"O, sıradan bir ilişkiden fazlasını istiyordu," diye itiraf ettim ve boğazımı temizledim. *"Ama yarın yine ayrılıyorum ve sezon bitene kadar sadece ara sıra hafta sonları geri döneceğim."*

"Yani onu reddettin mi?" diye soruyor Jane. İnanamama duygusu, büyük yeşil gözlerini iri iri açmasına ve ağzını açık bırakmasına neden oluyor.

Kahretsin, burası çok sıcak. Su içiyorum.

"*Şu anda en iyisi bu. Yanında olmayacağım zamanlarda ona destek olamam.*" Onunla vakit geçirebilecek, onu yemeğe çıkarabilecek ve yarışmalarını izleyebilecek biri olmalı. Ayrıca, sıkıcı günlerinin her ayrıntısını dinleyecek biri de olmalı, çünkü önemli olan anlar bunlar. Hayatın çoğu, takvimde işaretlenmeyen günlerde yaşanır.

Birkaç saniye sessizlik olur ve sonra Archer başını sallar.

"Evet. Uzun mesafe zor," diyor. "Bunu deneyen birkaç arkadaşım var ve neredeyse hiçbiri bir dönemden fazla dayanamadı."

Hendrick sözlerini seçerken zaman alır, ama o da onaylayarak başını sallar. "*Onu o kadar uzun süredir görmüyorsun, bu yüzden belki de ilişkiyi rahat tutmak en iyisidir. Mesafe ve zaman, ona karşı hislerini anlamana yardımcı olabilir.*"

"*Tabii,*" diyorum, ama aslında bu ikisine de ihtiyacım yok. Onun hakkında ne hissettiğimi biliyorum. Ama nedense bu, ona karşı doğru olanı yapmamı daha da önemli hale getiriyor.

Orada durup beni sevdiğini söylerken göğsüm parçalanacak sandım.

"Ne düşünüyorsun, Hollywood?" diye soruyorum.

Jane yavaşça omuz silkiyor. "Avery'yi gerçekten seviyorum, ama ondan emin değilsen, bence doğru kararı verdin."

Tam olarak umduğum cevap değildi, ama en azından bana aptal demedi.

"*Ben de onu sevdim,*" diyor Flynn. "*Ve onunla olan halini de sevdim. Ama sanırım seni daha önce bir kızla görmemiştim, belki de düzenli olarak seks yaptığında yüzün böyle oluyor.*"

Onu kızartacak ve susturacak bir bakışla ona bakıyorum. "Umarım okulda kızlarla böyle konuşmuyorsundur."

Utangaç gülümsemesi genişliyor.

Brogan boş koltuğuna oturur. "Neyi kaçırdım?"

"*Knox, Avery'yi reddetti. İlişkileri bitti.*" Archer'ın sözlerini işaret diliyle ifade edişi, bunu özellikle acımasız kılıyor. Bu cümlenin görünüşünü ve sesini sevmiyorum.

Brogan bana döner. Her zamanki dost canlısı ve şakacı ifadesi yok olmuştur. "Seni aptal."

Archer onu dürter, konuşurken hala işaret diliyle konuşur. "*Doğru olanı yapmaya çalışıyor ve ikisini de uzun mesafeli saçmalıkların baş ağrısından kurtarmaya çalışıyor.*"

Brogan'ın *"sen bir aptalsın"* bakışı devam ediyor.

"Tam olarak ne dedi?" diye sorar Jane. "Belki de senin anlattığın kadar kötü değildir."

"Bana aşık olduğunu ve sadece programlarımız uygun olduğunda değil, her zaman benim olmak istediğini söyledi." Daha fazla su içiyorum, ama içimdeki öfkeyi dindirmek için hiçbir işe yaramıyor.

"Sana aşık olduğunu mu söyledi?" diye sorar Hendrick.

"Evet."

"Bu oldukça önemli bir şey."

"Çok büyük," diyor Brogan. *"Bu adamın, ona aşık olacak kadar yakınlaşmasını kolaylaştırmadığını biliyorsun."*

Acı verici, ama muhtemelen doğru.

"Ama o aynı şekilde hissetmiyorsa bunun bir önemi yok," diyor Jane.

"Aynı şeyi hissediyor." Brogan hala sinirli bir şekilde bana elini sallıyor.

"Ona bak. Yüzünde, Henny'nin Jane'e ilgi duymuyormuş gibi davranırkenki aynı mutsuz ifade var."

Jane en büyük ağabeyime daha da yaklaşır ve başını onun omzuna yaslar.

"Gerçekten çok mutsuzum," diye itiraf ediyorum. *"Bu konuşmaya başladığımızdan beri daha da mutsuzum."*

Hepsine bir göz gezdiriyorum ve tek gördüğüm şey, bana bakan aptallığım. Brogan, sanki ona karşı çıkmam için beni kıskırtıyormuş gibi kaşlarını kaldırır.

"Tabii ki onu seviyorum," diyorum, istemeden biraz yüksek sesle. Bu sözleri yüksek sesle söylemek, içimde yeni bir tür panik yaratıyor. Sanırım bir süredir böyle hissediyordum, ama o bana bu sözleri söyleyene kadar, ayrıldığımdan beri içimi kemiren bu korkunç duygunun ne olduğunu fark etmemiştim.

Brogan, "tabii ki" der gibi elini tekrar salladı. Ama bu gerçekten önemli mi? Ben hala benim.

"Onu seviyorsam ne olmuş? Bu durumu değiştirmez. Babamın gelip gittiği zamanlarda annemin nasıl olduğunu gördüm. Kimseye böyle hissettirmek istemiyorum." Onun hatalarını tekrarlamayacağım. Yıllar önce yemin ettim ve hala bu yemine sadık kalıyorum.

"Babam hayattayken bile ona karşı çok kötü davranırdı," diyor Hendrick.

"Bunun onun bulunduğu yerle hiçbir ilgisi yoktu."

"Uzun mesafe ilişkileri zor olabilir, ama sevdiğin kişi sana aynı şeyi hissettiğini söylüyorsa, gerçekten öylece çekip gidecek misin?" diye soruyor Archer, inanamayan bir ifadeyle kaşlarını kaldırarak.

Onların, benim istediğim şeyin bu olmadığını bilmeleri için cevap vermeme gerek yok. Ama yine de... *"Ya onu incitirsem ya da her şeyi mahvedersem?"*

"Kesinlikle batıracaksın," diyor Jane, hafifçe gülerek. "Herkes batırır, sen ise çoğu kişiden daha az deneyimin var. Seni sen yapan, batırdıktan sonra yaptıkların."

"Siktir," diye mırıldanıyorum yine. *"Onu görmem lazım."*

Archer, ayağa kalkmamı engellemek için elini omzuma koyar. "Şimdi gidemezsin. Yarın bir toplantısı var ve muhtemelen çoktan uyumuştur."

"Yarın gidiyorum," diyorum.

"Toplantısı bitene kadar gidemezsin." Brogan sırtarak bardağını benimkine çarptırır. *"Şimdi, bu kadar aptalca davrandığın için onu nasıl telafi edeceğini düşünelim."*

KIRK ÜÇ

Knox

"BU KÖTÜ BİR FİKİRDİ," diyorum Brogan ve ben spor salonuna girerken. Midem düğümlenmiş ve avuçlarım terlemiş.

Sanki beni dönüp gitmekten alıkoymak istercesine, arkamdan iki elini omuzlarıma koyuyor. Aklımdan bu düşünce geçiyor. Burada ne işim var benim? O yarışmaya hazırlanıyor. En son ihtiyacı olan şey dikkatinin dağılması. Ben de tam olarak öyle hissediyorum. Davetsiz gelen bir aptal. Beni görmek bile istemeyebilir.

"Plana sadık kal, Casanova," diyor. "Harika bir plan." "Bunu sadece sen bulduğun için söylüyorsun."

Gururla gülümsüyor.

Dün gece onunla konuşmak istedim, bir tür sapık gibi habersizce yarışmasına gelmek değil. Onun beni bu plana ikna etmesine izin verdiğime inanamıyorum.

Onun elinden kurtulup oturdum. Spor salonunun bir tarafında tribünler var. Kalabalık az ama etkinlikler yeterince uzakta, bu yüzden onun beni hemen fark etmeyeceğinden eminim.

Avery'yi bulana kadar salonu taradım. Spor salonunun en uzak köşesinde, atlama tahtasının yanında ısınmaya çalışıyordu. Kalbim hızla atmaya başladı.

Ya fikrini değiştirmişse? Onu incittim. Yüzünden anlaşıyordu. Avery sert biridir. Güçlüdür. Belki de benim, enerjisini harcamak isteyeceği türden bir erkek olmadığımı çoktan karar vermiştir.

"Senin de gelmene gerek yoktu," derken bacağıma sallıyorum.

"Bunu kaçıramazdım," diyor Brogan. "Bir kıza kalbini açıyorsun? Bunlar, sonsuza kadar seninle dalga geçebileceğim, hayatta bir kez yaşanacak anılar olacak."

Ona sert bir bakış atıyorum ama o bana hiç aldırış etmiyor. Bakışları yoğun bir şekilde yere sabitlenmiş durumda. "Ayrıca, jimnastikçiler çok seksi."

İlk etkinlik barfiks. Avery, yarışan Valley takımının altı üyesinden biri değil. İlk birkaç rutini kenardan izleyip tezahürat ediyor, sonra ısınma ceketini çıkarıp kenara geçiyor. Yerinde zıplıyor, sonra dizlerini yukarı kaldırıyor ve kenarda koşuyor, takım arkadaşlarından biri barfiks bitirdiğinde durup onları tebrik ediyor.

Rotasyon bittiğinde ve Valley atlamaya geçtiğinde, yüzündeki ifade değişir. Yüzündeki konsantrasyonu görebiliyorum ve neredeyse gerginliğini hissedebiliyorum.

"Knox!" biri adımı çağırıyor.

Aşağıya bakıyorum ve Hope'un bana gülümseyip el salladığını görüyorum. Arkasında duran kadına bir şey söylüyor ve sonra tribünden bize doğru yürümeye başlıyorlar.

"Hope." Önümdeki gence gülümserim. "Merhaba. Seni görmek ne güzel."

"Ben de."

Kadın onun yanına gelir. Hope ile aynı saç rengine ve düz buruna sahiptir.

"Bu benim annem," diyor ve sonra annesine, "Bu Avery'nin erkek arkadaşı Knox."

Brogan sessizce gülümser ve fısıldayarak, "Keşke" der.

"Tanıştığımıza memnun oldum." Annelerine başımı eğerek selam veriyorum. Hope yanıma, annesi de onun yanına oturuyor.

Hope bana doğru eğilir. "Sana ne olduğunu açıklamaktan daha kolay. Şu anda ne durumdasın?" Sesindeki sertlik, Avery'nin yanında durduğunu belli ediyor.

Brogan eğildi. "Seni sevdim evlat. Ben Knox'un kardeşi Brogan."

Hope elini kaldırıp ona el sallar ve sonra kızarır. Görünüşe göre artık onun en sevdiği ikinci Holland ben olacağım.

"Bu, geçen sezondan beri ilk kez atlama yarışmasına katılıyor," diyor Hope, Avery'nin hala ısınmaya devam ettiği yere bakarak.

"Güzel," diyor Brogan, kalabalıkla birlikte alkışlayarak. "Başaracak."

Takım arkadaşlarının ilk atlayışları başladığında gözlerimi Avery'den ayırmıyorum. İlk kız atlayışı başarıyla tamamlamış olmalı ki etrafımızdaki herkes yüksek sesle tezahürat yapıyor.

Yargıçları beklerken, muhtemelen koçu olan bir kadın onunla konuşuyor. Kendi yarışlarımdan önce olduğundan daha fazla terliyorum.

Avery, atlama rotasyonunda üçüncü sırada. Sırası yaklaştıkça, daha da kendinden emin görünüyor. Kusacakmışım gibi hissediyorum. Pistte yerini aldığı anda, başını yana doğru eğiyor ve bakışlarını dümdüz öne doğru sabitliyor. Ayak parmaklarını ayağının altına kıvrıyor ve her birini esnetiyor. Hazır olduğunda kollarını kaldırıyor ve jüriye gülümsüyor. Omuzlarını kaldırıp indiriyor, derin bir nefes alıyor ve sonra koşarak ileri atılıyor. Kollarını kaldırıyor, bir takla atıp geriye doğru el çarkı yapıyor, sonra ellerini kullanarak atlamadan itiyor ve havada dönüyor. En azından öyle görünüyor. Her şey o kadar hızlı oluyor ki, tek tek hareketleri ayırt etmek zor.

Avery hareketi başarıyla tamamladığında rahat bir nefes alırım, ama bu rahatlama kısa sürer, çünkü hemen bir terslik olduğunu anlarım. Gülümsemesi zorlamadır ve jüriye ellerini kaldırırken duruşu... yanlış.

Avery mindere yığılırken, Hope'a sormak için ağzımı açtım.

"Ne oldu?" Mükemmel görünüyordu, ama bir şeyler ters gitmiş olmalı.

"Bilmiyorum. Belki dizidir."

Kalbim göğsümde çarpıyor ve midem ağrıyor. Hayır, hayır, hayır. Bu tür bir aksilik yaşamak için çok fazla çalıştı. Tristan ve başka bir adam onu yerden kaldırıncaya kadar spor salonu sessizliğe bürünüyor. Onu spor salonunun diğer tarafındaki bir kapıdan ana salondan çıkarırken endişeli alkışlar onu takip ediyor.

"Ben..." diye Brogan'a söylemeye başlıyorum. "Git," diyor.

Kapının eşiğinde durana kadar, özellikle şu anda beni görmekten heyecanlanmayabileceği aklıma gelmiyor.

Avery, mavi polo tişört ve bej pantolon giymiş bir adam dizine bakarken, geçici bir muayene masasında yatıyor. Onu görünce ciğerlerim nihayet biraz hava alıyor. Yüzünü göremiyorum. İki elini de gözlerinin üzerine koymuş.

Başını yana eğip bana baktığında kalbim gırtlığıma kadar çıkıyor. Gözlerindeki yaşları siliyor. "Knox?"

KIRK DÖRT

Avery

Koç Weaver ve antrenörlerimizden biri bileğimi kontrol ederken o kapıda bekliyor.

"Ben iyiyim," diyorum onlara otururken. "Sanırım sadece burktum."

Acıdan çok korkmuştum. Yanlış bir hareket yaptığım anda paniğe kapıldım. Her sakatlığın antrenmanımı aylarca, hatta yıllarca geciktirebileceğini, hatta sonlandırabileceğini çok iyi biliyordum.

Sinirlerim bozuldu ve ellerimin titremesini durduramıyorum, ama yaralandığımı sanmıyorum. Acıyor, ama kırık gibi hissetmiyorum. Tanrıya şükür.

Adrenalin hala vücudumda dolaşıyor, ben de rahatlamaya ve onların beni muayene etmesine izin vermeye çalışıyorum. Elim Knox'a uzatıyorum ve o, benden yaklaşmak için bir işaret bekliyormuş gibi hemen yanıma koşuyor.

"Merhaba," diyorum sessizce, parmakları benimkileri kavrarken.

"Selam, prenses." Derin sesi ve o tanıdık takma ad içimdeki bir şeyi yatıştırıyor. "Beni çok korkuttun."

"Burada ne yapıyorsun?" diye soruyorum ona.

O cevap veremedi, antrenör araya giriyor. Düşündüğüm gibi, kırık değil, ama o ve Koç Weaver, yarışmanın geri kalanında kenarda kalmamın en iyisi olacağını düşünüyorlar.

"Hayır." Kafamı sallayıp ayağa kalkmaya çalışıyorum.

Herkes, düşecekmişim gibi birdenbire bana doğru hareket eder. Sol ayak bileğimi denemek için yavaşça üzerine basarım. Hassas ve biraz ağrıyor, ama üzerine basabiliyorum.

"Kiriş bizim son rotasyonumuz. O zamana kadar iyileşirim."

Koç Weaver kaşlarını çatıyor ve beni dikkatle inceliyor. Gördükleri onu benim doğru söylediğime ikna etmiş olmalı ki başını sallıyor. "Sargı yapıldıktan sonra, hafif ısınma hareketleriyle nasıl hissettiğini dene, sonra karar veririz."

Bana izin vereceğini bildiğim için gülümsüyorum. Durumu daha da kötüleştirebileceğini düşünürsem zorlamayacağım, ama açıklayamadığım nedenlerden dolayı oraya geri dönmem gerekiyor.

Knox elimi tutar, parmaklarımı sıkıca sıkarken, antrenör benimle ilgilenirken başparmağıyla sürekli parmak eklemlerimi okşar.

Hazır olduğumda Knox ayağa kalkmama yardım eder ve sahaya geri döneriz. Takım arkadaşlarımdan birkaçı sorgulayan bakışlar atar, ama ben Knox'la birkaç saniye daha geride kalırım.

"New Mexico'ya döneceğini sanıyordum," diyorum.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Bana dönerek, gözlerimin içine bakar. "Gitmeden önce seni görmem gerekiyordu."

Kalbim onun ayaklarının dibinde paramparça olmak istiyor. Veda etmek için buraya gelmiş. Geçen sefer ayrılmadan önce vedalaşmamıştık. Onun uzaklaşmasını izlemek acı verecek, biliyorum, ama en azından ona hislerimi söyledim. Pişman değilim. Sonucu bilsem bile yine aynısını yapardım.

"Burada olduğun için teşekkürler." Boğazımdaki yumruyu yutuyorum. "Bu bandı denesem iyi olacak."

"Evet, tabii. Elbette." Boğazını temizliyor. Bir şey onu rahatsız ediyor gibi görünüyor, ama belki de bu sadece aramızda artık var olacak tuhaflıktır.

"Sonuna kadar kalacak mısınız?"

"Evet. Burada olacağım. Konuşabiliriz diye umuyordum." Nabzım hızlanıyor. "Ne hakkında?"

"Ben, şey... sonra daha iyi olur. Sanırım."

"Şimdi söyle." Onun söyleyeceklerini bir saat daha bekleyemem. Kendimi çıldırtacağım.

"Önemli bir şey değil. Sen işine odaklan." Gülümsemeye çalışıyor ama hiç inandırıcı değil.

"Knox?"

Dudakları ince, düz bir çizgiye dönüşüyor ve çenesi geriliyor. Beni daha fazla incitmekten endişe duyuyorsa, bunun mümkün olduğunu sanmıyorum.

"Avery." Koç Weaver adımı çağırıyor. Üçüncü rotasyona geçmek üzereyiz ve gerçekten takımıma dönmem gerekiyor.

"Söyle bana Knox. Sorun değil. Ne olursa olsun. Ben iyiyim."

"Seni seviyorum," diye patlar, sonra gözlerini sıkıca kapatır. "Siktir. Bekle. Hayır. Bu doğru değil."

Beynim onun sözlerini ve yüzündeki sevimli bir şekilde sinirli ifadeyi işlerken, etrafımdaki her şey yavaşça hareket ediyor gibi görünüyor. "Yani, beni sevmiyor musun?"

"Hayır, seviyorum. Bu... Kahretsin. Her şeyi mahvediyorum. Hazırladığım bir konuşma vardı." Kalbim göğsümde çarpıyor ve gülümsememek için kendimi zor tutuyorum.

"Korkak davrandığım için özür dilerim. Hislerimi daha önce söylemeliydim, ama bunun önemli olduğunu düşünmemiştim. Belki şimdi de önemli değildir. Her şey çok geç kalmışsa seni suçlamam, ama sana söylemeden gidemezdim. Seni seviyorum, Avery. Sen tanıdığım en etkileyici insansın. Güzel, akıllı ve çok yeteneklisin. Tanıdığım herkesten daha çok çalışıyorsun, hayallerinin peşinden koşuyorsun, ama yine de herkese yardım etmek için zaman buluyorsun. Sevdiğin insanlar için yapmayacağın hiçbir şey yok. Quinn, Colter, Hope, Flynn, ben..." Ağzının bir köşesi yukarı kalkıyor. "Uzun zamandır kimseyi hayatıma almamıştım, ama bana başka seçenek bırakmadın. Sadece kendin olarak beni kendine çektin ve ben de kapıldım. Belki sana zaten tamamen sana ait olduğumu göstermede pek başarılı olamadım, ama öyleydi. Hala da öyleyim. Senin benim olmanı istiyorum. Sadece aynı posta kodunda olduğumuzda değil, her zaman."

Bana bakarak bir cevap bekliyor. Adrenalin vücudumu kaplıyor ve kalbim göğsümden çıkacakmış gibi atıyor.

Spiker bir sonraki etkinliğin sıralamasını açıklıyor ve gitmem gerektiğini biliyorum. Söylemek istediğim o kadar çok şey var ki, ama tek yapabildiğim, bütün hafta boyunca düşündüğüm gibi ona hızlıca sarılmak. Gözlerim yaşlarla doluyor ve ona gülümserken gözyaşlarım akıyor, sonra takımımın yanına doğru bir adım geri atıyorum. "Gitmem gerek. Bittiğinde seni bulurum."

Endişe ve şüphe kırılganlıkları altında belirir ve başını sallar. Yere yerimi alırken onu izlerim ve Brogan ve Hope ile tribünde oturur. Bana el sallar, yarışmanın geri kalanında yer almadığımı görünce açıkça heyecanlanır. Sanki doğrulamak istercesine bana soru sorar gibi başparmağını kaldırır ve ben de aynı hareketi yaparım, bu da onun gülümsemesini daha da büyütür.

Yenilenmiş bir ruhla takım arkadaşlarımı yerden destekliyorum. Knox'a çok sık bakmamaya çalışıyorum, ama her baktığımda o da beni izliyor. Ve tüm dikkatimi dağıtıcı unsurları uzaklaştırmaya çalışsam da, onun sözlerini tekrar tekrar duyuyorum. O beni seviyor. Knox Holland beni seviyor. Onun beni sevdiğini zaten biliyordum, ama bunu onun ağzından duyacağımı hiç düşünmemiştim.

Kirişe geldiğimizde, endişeli ve heyecanlı bir enerji topu haline gelmişim. Sanki yıllardır bu rutini yapmak için bekliyordum gibi hissediyorum. Bugün son sıradayım, bu yüzden kenarda durup diğerlerinin önümden geçmesini izlemek zorundayım.

Diğer takım atlamada ve bizden önce bitiriyorlar, bu yüzden hakemlere selam verdiğimde tüm gözler üzerimde.

Kısa bir süre gözlerimi kapatıp nefesimi veriyorum, sonra ellerimi denge aletine koyup kendimi yukarı çekiyorum. Her hareketi yaparken, Knox'la birlikte çalıştığımız tüm zamanlar gözümün önüne geliyor. Ne kadar sınır bozucu biriydi, beni ne kadar zorladı, Hope'a karşı tavırları, bir saatlik yoğun çalışmanın ardından terli, gömleksiz ve kasları şişmiş halinin gülünç derecede seksi görüntüsü.

Ona aşık olduğum tam anı belirleyemiyorum. Tüm o anlarda, küçük parçalar halinde oldu.

Üçlü kurt dönüşünü yaparken, Hope'un herkesten daha yüksek sesle bağırdığını duyabiliyorum. Sonra akro serisine geçiyorum, yan hava düzeni adım atma. Sanki kendimin üzerinde süzülüp izliyordum gibi hissediyorum. Göğsüm gururla kabarıyor ve hiç olmadığı kadar büyük bir gülümsemeyle gülümsüyorum. Bu duyguyu bir daha asla hafife almak istemiyorum. Kirişin üstü en sevdiğim yer ve her fırsatın bir armağan olduğunu biliyorum.

Atlayışlarımı temiz bir şekilde yapıyorum, dönüşlerimde sallanma yok ve dans hareketlerim zarif. Saatlerce süren antrenmanların sonucunda her şey yerine oturdu. Geriye kalan tek şey inişim. Sol ayağımı kaldırıp parmağımı uzatırken bileğimi deniyorum. Neyse ki sadece hafif bir ağrı kalmış. Bunu yapmak istiyorum, ama sezonun geri kalanını tehlikeye atmak istemiyorum.

Yeni inişi birkaç haftadır çalışıyorum ve çoğu zaman başarılı oluyorum. Ama seyircilerin önünde her zaman farklı oluyor. Beni rahatsız etmeye çalışan en ufak şüpheyi yutuyorum ve odaklanıyorum. Knox'un sesi kafamda yankılanıyor. *Başarabilirsin prenses.*

Kirişin sonuna doğru akro serisine başladığımda, her şey sessizleşir. Kafamdaki şüphe ve seyirciler de. Gerçekten sessizleşiyorlar mı yoksa ben mi diğer her şeyi algılamayı bırakıyorum bilmiyorum, ama sondan fırlayıp tam bükümlü çift takla attığımda, spor salonunda toplu bir nefes alma sesi duyulduğuna yemin edebilirim.

Ayaklarım mindere iner, göğsüm antrenmanlarımda olduğundan biraz daha alçaktır, ama hızla ayağa kalkar, ayaklarımı birleştirir ve ellerimi başımın üzerine atarım.

Sessizlik bir saniye daha devam etti ve sonra etrafımda bir gürültü patladı. Valley U takım arkadaşlarım adımı haykırıyor, kalabalık ise yüksek sesle tezahürat yapıyor ve alkışlıyor. Koç Weaver'a doğru koşuyorum. Ona sarıldığımda yüzünde rahatlamış bir ifade var.

"Bana inandığınız için teşekkür ederim," derim ve onu o kadar sıkı sararım ki, cevap vermekte zorlanır.

"Aferin Avery."

Ayrılır ayrılmaz takım arkadaşlarım etrafımı sarar. Sarılırız ve beşlik çıkarız, jüri mükemmel bir on puanla geri döndüğünde sevinç çılgınlıkları atarız.

Tristan, kendini beğenmişlikle gurur arasında bir ifadeyle bana yaklaşır. "Aferin, Ollie."

"Ne dedin?" diye soruyorum, elimi kulağıma götürerek.

Gözlerini devirir. "Pes etmemek için iyi bir yol. Geri döndün."

"Hiç gitmedim ki." Yumruğumu onun yumruğuna çarptım ve sonra kalabalığın içine girip Knox'a doğru koştum. O henüz hareket etmemişti, ben de tribünlerden koşarak ona ulaştım.

Hope bana ilk saldıran olur, zıplayarak bana sarılır. "Mükemmel bir on mu?! İnanamıyorum. Sen çok havalısın."

"Teşekkürler. Geldiğine sevindim." Knox'a bakıyorum. Onun bu kadar büyük bir gülümsemeyi daha önce gördüğümü sanmıyorum.

"Tebrikler. Bu... Sözlerim tükendi."

"Kesinlikle nadir bir şey." Brogan yaklaşır. "Harikaydın."

"Biraz ilham aldım," diyorum ona ve bakışlarımı Knox'a çeviriyorum.

"İlham verici bulduğuna sevindim çünkü ben çok heyecanlanıyordum.

Ne tür

"Bir aptal, bir kızın büyük bir kalabalığın önünde yarışmadan önce ona ilk kez onu sevdiğini söyler mi?" Yüzünde utangaç bir ifade belirir.

"Benim aptalım." Kollarımı boynuna doluyorum. "Ben de seni seviyorum."

Onu öpmek üzereyken Brogan'ın "Bekle? Ona çoktan söyledin mi? Plana ne oldu? Senin kazandıktan sonra söyleyeceği bir konuşma hazırlamıştı." dediğini duyarım.

Knox'un dudakları sırtarak seğirir.

Ona kaşlarımı kaldırıyorum. "Duymak için sabırsızlanıyorum."

"Sonra," der ve sonra dudaklarını benim dudaklarıma yapıştırır.

KIRK BEŞ

Avery

"O KNOX MU?" Hope, dinlenmek ve erkek arkadaşıyla sohbet etmek için oturduğum kirişe doğru yürürken telefonuma doğru başını sallar.

Erkek arkadaşım. Knox benim *erkek arkadaşım.* Garip. Bu kelimeyi henüz denemedim, ama hoşuma gitti.

Bana beni sevdiğini söyledikten sonra New Mexico'ya gitmek zorunda kalmasının üzerinden iki hafta geçti. İki hafta boyunca her gün telefonlaştık, yüzlerce mesajlaştık ve onu deli gibi özledim.

Hope'un Knox'u görmesi için telefonu ona uzattım.

"Merhaba!" Ona kocaman bir gülümsemeyle el salladı. "Ne zaman döneceksin? Avery sensiz çok üzgün."

"Değilim," diyorum biraz fazla savunmacı bir şekilde. Tamam. İlk başta öyleydim. Onun sürekli yanımda olmaması garip geliyor. Her gün onunla paylaşmak istediğim o kadar çok şey oluyor ki, ilk başta onun ilgilenmeyeceği sıradan konularla mesaj bombardımanına tutmak garip geldi. Ama Knox'a bunu söylediğimde alaycı bir şekilde güldü. "Her şeyi bilmek istiyorum prenses," dedi.

Ve böylece epik metin sohbetlerimiz başladı. Bugün öğle yemeğinde ne yediğimi bilmesi gerekiyor mu, ya da tam tersi? Hayır, ama bir şekilde günümüzün küçük parçalarını paylaşmak mesafeyi daha az hissettiriyor.

"Bu hafta sonu ya da gelecek hafta eve gelmeyi umuyorum," diyor ona. "Geçen hafta sonu yarışın nasıldı?"

O benim telefonumu alır ve ona hiçbir ayrıntıyı atlamadan özetini anlatır. Onları dinlerken gülümserim. Onun da beni neredeyse benim kadar özlediğinden eminim.

Konuşmada bir duraklama olduğunda, telefonumu geri almak için işaret ediyorum. "Bekle," diyor bana ve sonra Knox'a, "Bir konuda tavsiyenize ihtiyacım var."

"

"Söyle."

Ekrana eğilip onu görmek için eğildim. Antrenman yaptığı spor salonundan aramıştı ve hala gömleksiz ve terli bir şekilde yerde oturuyordu.

"Hoşlandığım bir çocuk bana birine aşık olduğunu ama kim olduğunu söyleyemediğini söyledi. Arkadaşım Janet bunun ben olduğumu söyledi ama emin değilim. Sınıf listemizi gözden geçirip tahminlerde bulundum ama o herkese hayır dedi."

"Tamam," Knox kelimeyi yavaşça söyledi. "Neden benim tavsiyeme ihtiyacın var neye ihtiyacın var?"

"Benden hoşlanıyor mu?" diye sordu, sesinde bir parça öfke vardı. "Peki bunu bana nasıl söyletebilirim?"

Knox kaşlarını kaldırır ve bir şey söylemek ister gibi ağzını açar, ama hiçbir kelime çıkmaz. Boynunun arkasını ovuşturur. Şu anda o kadar çaresiz ki, bu çok komik.

Onu kurtarmak için araya giriyorum. "Sınıfındaki herkesi tek tek sorduğun zaman, ona senden hoşlanıp hoşlanmadığını sordun mu?"

Yüzü soluyor. "Olmaz. Gülerse ya da başka bir şey yaparsa utançtan ölürüm."

Haklı. İlk aşklar zordur, ilk reddedilmeler de öyle.

"Valley Ortaokulu'na gidiyorsun, değil mi?" diye sorar

Knox.

"Evet. Neden?" Hope onu incelerken dudaklarını büzüyor.

"Gülerse, bir dahaki sefere şehre geldiğimde onu ziyaret etmem gerekecek."

Gülmemek için dudaklarımı sıkıştırırım. Şaka mı yapıyor sence?

Kesinlikle hayır.

"Knooooox." diye inler.

"Tamam." Düşünceli bir ifadeyle başını sallar. "Evet, bence arkadaşın Janet muhtemelen haklı ve o da sana, bunu açıkça söylemeden senden hoşlandığını anlatmaya çalışıyor. Senin ona hislerini söylememenle aynı sebepten dolayı kaçamak davranıyor. Ya bekleyip göreceksin ya da ona soracaksın."

Gülümsemesi kayboldu, ama başını salladı.

"Ona sorarsan, en azından öğrenirsin. Ne kadar harika bir kız olduğunu fark etmeyen bir çocuk için zamanını boşa harcamak istemezsin."

"Evet," der ciddiyetle.

"Eğer seni sevmiyorsa, o bir aptaldır," diyor Knox ona. "Sen tanıdığım en havalı çocuksun."

Gülümsemesi geri gelir. "Haklısın. Ben harikayım. Teşekkürler, Knox!"

Bunun üzerine Hope telefonu bana geri verir ve ısınmaya gider.

Gülerek, telefonu tekrar önüme getiriyorum, böylece kadrāja giriyorum.

"Sanırım onun gününü güzelleştirdin."

Erkek arkadaşım yanaklarını şişiren bir nefes verir. "Kardeşlerle büyümek beni kızlarla konuşmaya hazırlamadı."

"İyi iş çıkardın."

Omuzları çöküyor ve başını sallıyor. "Umarım ortaokul öğrencisini azarlamak için acil bir yolculuk yapmam gerekmez."

"Eğer bir şey olacaksa, acil bir yolculuk olsun ki seni öpüp durduramayayım."

"Seni öpmemek kesinlikle acil bir durum gibi geliyor," diyor sırtarak.

Cuma günü derslerden sonra yurda döndüğümde, posta kutumda resepsiyonda bir paketimin olduğu yazan bir not buldum.

Çalışan kız beni görünce yüzü aydınlanır. Ayağa kalkar, arkasındaki masanın üzerinde duran büyük pembe gül vazosunu alır ve bana uzatır.

"Biri sana çok aşık olmuş. Bu hafta üçüncü kez," diyor.

Aslında dördüncü kez, ama salı öğleden sonra başka biri çalışıyordu.

"Teşekkür ederim." Çiçekleri ondan alıp koklamak için yaklaştırdım.

"Bu da sana geldi."

Ağır vazoyu kenara çekip balonlu zarfı alıyorum. "Teşekkürler."

Odamda her şeyi yerleştirdikten sonra hemen Knox'u arıyorum. Masamda yer kalmadığı için çiçek aranjmanlarını yere koymak zorunda kaldım. Burası çok güzel bir engel parkuru gibi. Knox, bir şeyi tam olarak yapmadan yapmayı bilmiyor.

İyi bir erkek arkadaş olmak ve ayrı olduğumuzda yanımda olamamaktan çok endişeleniyordu, ama başka bir eyalette olmasına rağmen en çok yanımda olan kişi o. Bu hediyelerin, beni düşündüğünü bilmemi sağlamak için yaptığı bir şey olduğunu biliyorum.

Bazı günler diğerlerinden daha zor geçiyor, ama çoğu zaman ikimizin de sevdiğimiz şeyi yapabildiğimiz için kendimi inanılmaz şanslı hissediyorum.

"Merhaba," diye cevap veriyor, nefesi kesilmiş gibi. "Çiçekler için teşekkür ederim."

"Rica ederim."

"Elimde şüpheli görünen bir paket var," diyorum, New Mexico adresinden gelen kabarcıklı zarfı incelerken.

"Açtın mı?"

"Henüz açmadım. Az önce geldim." Paketi açmak Noel sabahı gibi hissettiriyor. Bana posta gönderen tek kişi annemdir. Ayrıca Knox'un normal bir insan gibi postanede sırada beklediğini hayal ediyorum. Kim düşünürdü ki?

İçine uzanıp, katlanmış pembe bir tişört çıkarıyorum. Önüne tuttuğumda, önündeki siyah Neon Punch ismi ve logosu beni gülümsetiyor. Arkasında 18 numarası ve Holland yazıyor. İçim eriyor ve tişörtü göğsüme sarıyorum.

"Çok beğendim. Teşekkürler." Hemen tişörtümü çıkarıp bunun yerine bunu giyiyorum. Hafifçe onun kokusu var.

"Rica ederim."

Sonra aklıma geliyor, "Aman Tanrım, renkleri pembe mi?" "*Neon* pembe."

Kahkahayı bastım.

Alaycı bir sesle homurdanıyor. "*Ve* siyah."

O kadar çok gülüyorum ki konuşmakta zorlanıyorum. "Pembe giymek zorunda mısın? Bu çok iyi."

Bir saniye sonra o da sessizce gülüyor. "En azından şimdi seni hatırlatacak."

KIRK ALTI

Knox

Avery aradığında kamyonetimde sürüyordum. "Merhaba prenses," diye cevap verdim.

"Selam." Neşeli sesi cevap veriyor ve sanki damarlarıma doğrudan dopamin enjekte edilmiş gibi hissediyorum. "Günün nasıl geçti?"

"İyi. Seninki nasıldı?"

"Oldukça iyi. Antrenman zordu. Başka bir atlama kombinasyonu üzerinde çalışıyorum ve bu, geçen yıl yaptığım kombinasyona benziyor, ama beynim sürekli onu yapmaya çalışıyor. Çok sinir bozucu."

"Başaracaksın," diye onu teselli ettim.

O, tam olarak onaylamadığını gösteren bir ses çıkarır. "Ya sen? Orada her şey yolunda mı? Seni özledim. Bugün eğlenceli bir haberim var!"

"Ben de seni özledim." Otoyoldan ilk Valley çıkışından çıkıyorum. "Bugün yeni antrenörle görüştim. Kendi pist dışı antrenmanlarımı hazırlamama izin verdi."

"Bol bol amuda kalkma mı?" diye alaycı bir şekilde soruyor. "Aynen öyle. Gömleksiz amuda kalkma."

"Oh hayır. Gömlek giyerek. Ben etrafta yokken kimsenin sana bakmasını istemiyorum."

Onun biriyle kavga ettiği görüntüsüne gülüyorum. Aslında buna hiç gerek yok. Ben tamamen onunum.

"Bu gece yurda döndün mü?" diye soruyorum. "Ve bu eğlenceli haber ne?"

"Aslında, Flynn'i görmek için uğradım." Telefonu küçük kardeşime doğru tutmuş olmalı, çünkü bir saniye sonra o hızlıca "Selam dostum" diyor.

Donup kalırım, beni ele verecek mi diye merak ederim. Benim bu hafta sonu döneceğimi biliyor, ama Avery bilmiyor. Ona sürpriz yapmak istedim, ama onun benim evimde olacağını beklemiyordum.

"Tamam, bugün ABD takım arkadaşlarımdan biri beni aradı ve ülkenin en iyi jimnastikçilerinden bazılarını bir araya getirdiği bir yaz turu düzenliyor ve beni de davet etti."

"Penses, bu harika."

"Biliyorum! Toplamda sadece on jimnastikçiye davet ediyor ve ben de onlardan biriyim."

"İnanabiliyor musun?"

"Tabii ki inanıyorum. Tebrikler."

"Teşekkürler. Keşke kutlamaya katılabilseydin. Quinn beni dışarı çıkaracak. Colter da selam söylüyor. Sanırım seni özleyiyor. Senin serbest stil rutinlerinin videolarını izleyip, bu kadar kısa sürede ne kadar ilerleme kaydettiğini anlatıp duruyor."

Motoru kapatıp arka koltuktan çantamı alıyorum. "Beni uzun süre özlemesine gerek kalmayabilir."

"Yakında geri dönecek misin?" diye sordu ve sesindeki umut dolu tonu kaçırmadım.

Kapıyı açtım ve adımlarımı hızlandırdım. Onu görmek için sabırsızlanıyordum. Haftalar çok uzun geçiyordu. Telefon görüşmeleri ve bolca mesajlaşarak idare ediyorduk, ama Valley'den her ayrıldığımda, geri dönebilmek için geri sayım yapıyordum.

"Evet. Çok yakında."

"Ne zaman?" diye sorar ve sesini mutfaktan duyabilirim.

Çantamı yere atıyorum ve o hızla dönüyor, beni görünce ağzı açık kalıyor. Kulakları sağır eden bir çığlık atıyor, bana doğru koşuyor ve zıplıyor. Onu yakalayıp kaldırıyorum, böylece onu öpebiliyorum.

Kahretsin. Onu özlemişim ve beni öpüşme şekline bakılırsa, bu duygu karşılıklı olduğundan eminim.

Flynn boğazını temizler ve ben kızımdan ayrılırken gülümserim. Avery'yi yere indirirken kızarır ama onun uzaklaşmasına izin vermem. Kolumu beline dolayarak kardeşimle konuşmaya giderim.

Onu bırakıp kardeşime sarılmak için bırakıyorum. Onu da özlemişim. "Yemin ederim bu hafta iki santim daha uzamışsın."

Dudakları kıvrılır ve göğsünü şişirir. "Artık Hendrick'ten daha uzunum. Bundan nefret ediyorum."

"Evet, eminim öyledir." Saçlarını karıştırıyorum. "Arch, dün akşam babamla yemeğe çıktığını söyledi. Her şey yolunda mı?"

Sormaktan nefret ediyorum ama Flynn'in, babam hakkında söylediğim onca şeyden sonra benimle babam hakkında konuşmayacağını biliyorum. Ve bilmek istiyorum, çünkü küçük kardeşimi korumaktan asla vazgeçmeyeceğim.

Nasıl cevap vereceğini bilemiyormuş gibi duraksıyor. "Evet. Kutlamak için beni dışarı çıkardı."

Dirseği tam olarak iyileşmedi, ama her hafta ilerleme kaydediyor ve Houston'daki en çok tercih ettiği üniversiteden burs kabul etti, hayallerindeki koç Luka Champe için oynayacak. Burs, okul ve konaklama masraflarının tamamını karşılamıyor, ama teklifi aldığı anda heyecanla parıltıya yüzünü görünce, bunun için ne gerekiyorsa yapacağımı biliyordum. Hayallerini gerçekleştirmesi için her şeyi yapardım. Gittiğinde zor olacak, ama ondan daha fazla gurur duyamazdım.

"Güzel. Sevindim."

Kıkırdar. "Öyle mi?"

Sözlerimi dikkatlice seçiyorum. "Başarılarını kutlamak isteyen birçok insan olmalı."

Babamın kalıp Flynn'in hak ettiği gibi bir baba gibi davranmaya başlayacağını mı düşünüyorum? Hayır. Ama Flynn'in şu anda bunu beklediğinden bile emin değilim. Ve sonuçta, sanırım tek yapabileceğim şey onun yanında olmak. Benim için birinin yapmasını istediğim her şeyi yapmaya devam edeceğim.

Flynn tezgahı telefonunu alır. "Seni barda bekliyorlar. Yolda beni okula bırakabilir misin? Bu akşam okul dansı var."

"Bekle. Geldiğini biliyorlar mıydı?" Avery, benden Flynn'e ve tekrar bana bakarak sorar.

"Sana sürpriz yapmak istedim. Quinn büyük bir haberin olduğunu söyledi. Kutlamayı kaçırmam mümkün değildi."

Bana atlayarak tekrar sarıldı. Omzunun üzerinden Flynn'e baktım ve onu gerçekten gördüm. Düğmeli bir gömlek giymişti ve kot pantolonu hiç kırışık değildi. "Bekle, dansa gitmek istediğini mi söyledin?"

Flynn'i bıraktıktan ve Avery'nin giyinmesi için yurduna uğradıktan sonra, The Topsy Rose'a gidiyoruz. Archer ve Brogan barın arkasından beni selamlıyorlar. Arch barmenlik yapmıyor, ama Brogan çalışırken bazen orada takılmayı seviyor.

"Seni görmek güzel, kardeşim," diyor Arch.

Brogan önüme pembe sıvı dolu bir shot bardağı koyar.

"Bu ne?" diye sorarım.

"Neon Punch diyorum." Göz kırpar.

Biraz sert olan şekerli tatlı tadı yüzünden yüzümü buruşturarak bir dikişte içiyorum. İsmi çok uygun. Oturup Avery'yi kucağıma alıyorum. Ona dokunmadan duramıyorum.

Colter ve Quinn de kısa süre sonra gelir. Avery ayağa kalkıp arkadaşını kucaklar, Colter ise bana doğru yürür. Beni baştan aşağı süzerken ellerini uzatır, sonra öne doğru adım atıp beni kucaklar ve sırtıma vurur.

"Yeni takım nasıl?" diye sorar geri çekilirken.

"İyi. Gerçekten iyi. Bence harika bir sezon olacak."

"Senin için çok heyecanlıyım," diyor. "Ama seni burada özlüyoruz. Pistteki herkes özlüyor. İnanırsan, Brooklyn bile eskisi kadar neşeli değil."

Kahkaha atarım. "Evet, inanabilirim. Ben de sizi özledim."

Özledim. Katıldığım tüm takımlar arasında, o takım ailem gibi, hiç çaba gerektirmiyordu. "Sezon dışı aylarında benim için hala yerin var mı sence?"

Başını eğip gözlerini genişletir. "Geri dönmek mi istiyorsun?"

Ben başımı sallarım. "Bunu düşünüyordum. Zaten bir sporda seni yeniyorum. Muhtemelen bunu da başarmalıyım ki, serbest stilde de sana üstünlüğümü gösterebileyim."

Yüksek sesle ve uzun süre güler. "Hayal kurmaya devam et, Holland."

Avery ve ben bardan ilk çıkanlar oluruz. Herkesi gördüğüme çok seviniyorum ama kız arkadaşımınla biraz yalnız kalmam lazım.

Barın dışında, el ele tutuşarak motosikletime doğru yürüyoruz. Ona hiç bir şey söylemeden kaskı uzatıyorum ve o da onu sarışın kafasına takıyor.

"Şimdi nereye gidiyoruz?" diye sorar, ben onu

motosiklete bindirirken. "Nereye istersen, prenses."

EPİLOG

Avery

"İŞTE GELİYOR." Knox pistin son virajını dönüp bitiş çizgisine doğru hızlanırken Flynn'in kolunu tutuyorum. Onun pembe forması beni her zaman gülümsetir.

Her geçişinde yaptığım gibi, ona bağıyorum. Gürültüden beni duyabileceğini sanmıyorum, ama bu, içimde biriken tüm endişemi dışa vurmamın tek yolu. Hala beş dakika var, ama her turda sinirlerim daha da geriliyor.

Yüzü gözlükleri ve kaskı nedeniyle neredeyse tamamen kapalı, ama önümüzde atlayışını yaparken, bisikletini ustaca sürerken, yemin ederim ki gülümsüyor. Orada olmayı seviyor ve ben de onu izlemeyi seviyorum.

Ön tarafına takılı 18 numaralı plakası da dahil olmak üzere motosikleti çamurla kaplı. Günün ilk yarışı bittikten sonra yağmur yağmış ve toprak pist berbat bir hale gelmiş. Ama şimdi güneş çıkmış, gökyüzünde tek bir bulut bile yok ve Knox pistte ortalığı kasıp kavuruyor, diğerlerini tam anlamıyla toz içinde bırakıyor.

Şimdiye kadar harika bir sezon geçirdi. Puan ve yarış galibiyetlerinde lider durumda. Durdurulamaz. Tüm bunları yaparken, ikinci yılını bitirip ilk NCAA genel klasman şampiyonluğumu kazanmamı desteklemeye devam etti, Flynn'in mezun olmasını ve bu sonbaharda üniversiteye başlaması için her şeyi hazırlamasını sağladı, Archer ve Brogan ile zaman geçirdi ve Hendrick'e düğün hazırlıklarında yardımcı oldu.

Ona ve onun büyük kalbine hayranım.

Bir anda ortaya çıkıyor, bir anda yok oluyor. Aynen öyle, gözden kayboluyor.

Özür dilerim gibi bir gülümsemeyle parmaklarımı Flynn'in pazısından çekerim. "Üzgünüm."

Bir an için, sırtışı o kadar kardeşininkine benziyor ki, sanki daha genç bir Knox'a bakıyormuşum gibi hissediyorum, ama sonra Flynn'in tatlı gülümsemesini görüyorum. "O halleder. O hata yapmadıkça kimse onu yakalayamaz."

O hata yapmayacak. Bugün sahada mükemmeldi.

Bütün aile geldi ve ben onun bu fırsatı kaçırmayacağını biliyorum. Bunu onlarla paylaşmak istiyorum. Tam Knox'a göre.

Flynn ve ben Knox ile birlikte geldik, bu yüzden birkaç gündür burada kalarak yarış hafta sonunu tam anlamıyla yaşıyoruz. Archer ve Brogan dün gece geldiler ve şu anda sevimli kızlarla tanışmak için çadır çadır dolaşıyorlar. Hendrick ve Jane dün Fiji'deki balayından döndüler ve bu sabah bize katılmak için arabayla geldiler. Yüzleri ıslık ıslık. Colter ve Quinn bile geldiler, ama Colter'ın bisikletçi arkadaşlarıyla kalabalığın içinde bir yerlerde.

Knox'un burada onu destekleyen bu kadar çok insan olması çok hoşuma gidiyor. Hepsi, Knox'un her zaman onlara destek olduğu gibi ona destek oluyorlar.

Biniciler yanımızdan geçmeye devam ediyor. Knox'un yeni takım arkadaşı Ronnie'yi yarı yürekten destekliyorum. O genç, Flynn'den sadece bir yaş büyük ve sarı saçlı, mavi gözlü çekiciliğiyle kadın hayranların gözdesi. Knox onun iyi bir çocuk olduğunu söylüyor. Sanırım seyahat ederken kardeşinin yaşına yakın birinin olması hoşuna gidiyor. Onunla sadece bir kez tanıştım ve hoş birine benziyordu, ama yine de Knox'un onu yenmesini istiyorum.

Önümüzde bir kaza olur ve kalabalıktan "ooooh" sesleri yükselir. "Kimdi o?" diye sorar Flynn.

Hendrick, Flynn'in diğer tarafındaki yerinden gülüyor. "Link."

Bir adamın kirli motosikletini kaldırıp tekrar üzerine atladığını izliyorum. Birkaç kez çalıştırmayı deniyor, sonra inip motosikleti iterek tekmeliyor.

Çadırımız kahkahalarla çınlıyor. Küçük düşürücü mü? Muhtemelen.

Zaman yavaşça geçiyor, ama Knox her turda liderliğini artırıyor. Artık kimse onu yakalamaya çalışmıyor gibi görünüyor, ama kalabalık ayağa kalkmış onu alkışlıyor.

Son turda, ayak parmaklarımdan ucunda zıplıyorum. Flynn göz ucuyla bana bakıyor ve gülümsüyor ama hiçbir şey söylemiyor. Soğukkanlı davranıyor ama onun da heyecanlı olduğunu biliyorum.

Pembe forması görünür görünmez, ne kadar gülünç göründüğüm umurunda değil, zıplıyorum ve Flynn'e sarılıyorum. O da bana ayak uyduruyor ve birlikte

Knox'un siyah beyaz bayrakla bitiş çizgisini geçtiğini görünce çılgık atıyoruz.

Hepimiz Neon Punch karavanına gidip onunla buluşuyoruz. Oraya vardığımızda Knox bisikletinden inmiş, gözlüğünü ve kaskını çıkarıyor. Kendimi onun kollarına atıyorum, muhtemelen onun ne kadar yorgun olduğunu düşünürsek, gerekenden daha coşkulu bir şekilde.

"Kazandın!" diye bağıriyorum onu sıkıca sarılırken.

"Hiç şüphe var mıydı?" Nefesi düzensiz, ama yine de güçlü vücuduyla beni sarıyor ve sıkıca kendine çekiyor.

"Asla." Geri çekilip ona bakıyorum. "Seni seviyorum. Seninle gurur duyuyorum. Başardın!"

"Kazanmak zorundaydım, yoksa kardeşlerim, sen benden daha fazla kupa kazandığın için bu ilişkide üzerime düşen görevi yerine getirmediğim için bana sürekli sataşırlardı."

Gülmekten başım geriye doğru eğildi. "Bunu takip ettiğimizi bilmiyordum."

"Tutmuyoruz. Kupalardan çok daha önemli bir şey söz konusu değilse tabii."

"Mesela... şu anda en çok pembe giysiye sahip olan kim?"

Kafasını sallar, gözleri eğlenceyle parlar. "Ben de seni seviyorum prenses."

"Ama ben seni daha çok seviyorum," diye karşılık verdim, sadece onun yakışıklı, kirle kaplı yüzünün gülümsemesini görmek için.

"Bu imkansız."

Burnout'u okuduğunuz için teşekkürler! Umarım Knox ve Avery'yi sevmişsinizdir. Holland kardeşlerin devamını mı istiyorsunuz? Hendrick ve Jane'in bodyguard romantizmini [Tempting the Player](#)'da okuyabilirsiniz.

Daddy Knox'u görmek ister misiniz? Özel bonus [sahne](#) için [buraya](#) tıklayın.

Bu yaz daha fazla Holland kardeş geliyor. Sahte bir flört futbol [_____](#) romantizmi olan [Playbook'u](#) ön sipariş verin!

Sayfayı çevirerek Tempting the Player kitabından bir alıntı okuyun.

TEMPTING THE PLAYER'DAN ALINTI

Tanıtım

O, aşık olmamam gereken son erkek.

Valley Üniversitesi, Hollywood'un ışıltılı ve göz alıcı dünyasından kaçtıktan sonra yeni bir başlangıç yapmam için ideal bir yerdi.

Dünya çapında televizyon ekranlarını süsleyen eski çocuk yıldız olmak istemiyordum.

Normal hissetmek istedim.

Aynı yakışıklı adam her gün kampüs dışındaki evimin önünden koşarak geçince, onun da bir üniversite öğrencisi olduğunu varsayıyorum.

Beni hala gençlik hayallerindeki karakter olarak gören erkeklerden koruduğunda, onun nazik olduğunu düşünüyorum.

Geçmişim beni tekrar rahatsız etmeye başladığında, o bana güven hissi veriyor. Neredeyse hiç tanımadığım bir erkeğe hızla ve derinden aşık oluyorum.

Ta ki gizemli yeni aşkımın bir sırrı olduğunu fark edene kadar. O, gizli korumam olarak işe alınmıştı.

Wallflowers gibi bir arkadaş grubuna sahip olmak isteyenler için. Hayatınızın her döneminde sizi seven ve destekleyen insanları bulun ve onlara sıkı sıkı sarılın.

BÖLÜM 1

JANE

"Bir güvenlik ekibin ya da tek bir kişi bile olsa daha iyi hissederdim." Annemin sesi yumuşaktı ve yüzünde endişe belirgindi.

"İkimiz de daha iyi hissederdik," diye ekliyor babam, görünmeyen bir yerden.

Bu konuyu o kadar çok kez konuştuk ki, onların koruyucu tavırlarına karşı savunma duygularımı bastırıyorum. İyi niyetli olduklarını biliyorum.

"Lütfen Grady'yi tekrar işe almayı düşünmemi istemeyin." Eski korumam benim için amcam gibidir, ama kampüste birinin peşimde dolaşmasını istemiyorum. Beş yaşında oyunculuğa ve şarkıcılığa başladığımdan beri ilk kez normal bir hayat yaşayabiliyorum. Valley Üniversitesi'nde olmak bana bunu sağladı.

"Tamam, ama en azından eve alarm sistemi ve kameralar taktırmama izin verin." Babam annemin yanına gelir. Gri saçları rüzgârda dalgalanır, gömleğinin bir düğmesi eksiktir. O, annemin düzenli ve her zaman hazırlıklı olan yang'ına karşılık, kaygısız, biraz dağınık bir sanatçıdır (çoğunlukla heykeltıraş). Annem yıllarca onun sanat kariyerini, benim oyunculuk ve şarkıcılık kariyerimi yönetmiştir. Her konuda zıtlar, ama bu konuda tamamen hemfikirler.

Dürüst olmak gerekirse, kişisel güvenlik görevlisi tutma konusunda ısrarcı davranmamalarına şaşırdım, ama tüm bunlar bana fazla geliyor. Alarm bile. Burada alarm sistemi olan başka kimse yok. Valley, Arizona'nın güneyinde güvenli bir kasaba ve üniversitenin suç oranı ortalamanın altında. Bunları biliyorum çünkü Valley Üniversitesi'ne başvurduğumda aileme tam da bu argümanları sunmuştum.

"Ben iyiyim. Gerçekten. Sana zaten istemediğimi söyledim. Endişelenmene gerek yok. Burada her şey yolunda."

Annemin yumuşak sesi keskinleşir. "Sadece geçen hafta yüzlerce yeni fotoğraf çekildi Jane. Her dışarı çıktığında paparazzilerin kapının önünde beklediğini söyleyemezsin. Her hareketin tüm dünyanın görmesi için kaydediliyor."

Kampüs dışındaki evimin caddesine bakan büyük pencerenin önündeki oturma odasında oturduğum için, "Şu anda evimin önünde hiçbir fotoğrafçı olmadığını yüzde yüz dürüstçe söyleyebilirim. Öğle vakti ve paparazziler de yemek yemek zorundadır." diyorum.

Annem sinirli bir nefes alır.

"Şaka yapıyorum anne. Paparazziler zararsızdır ve Noel tatilinden beri durum sakinleşti. Dikkatli olduğuma söz veriyorum. Kapıları her zaman kilitliyoruz ve ben üç kişiyle birlikte yaşıyorum. Tamamen güvendedim."

"Herkes gibi olmak istediğini biliyorum tatlım, ama sen öyle değilsin. Senin durumun farklı. Kamuoyunun gözü önünde olduğunda, sapıkların senin konumuna ve programına ne kadar kolay ulaşabileceğini herkesten daha iyi biliyorsun." Babam gözlerine tam olarak yansımayan o gülümsemelerinden birini atıyor ve midem düğümlenmeye başlıyor.

Çok uzun süre sessiz kaldığımda annem ekliyor: "Sadece seni güvende tutmak istiyoruz. Sana bir şey olursa..."

Sözleri yarım kalır, ama cümleyi bitirmesine gerek kalmaz, zihnimde yüzlerce farklı korkunç senaryo canlanır. Dikkatli olmam gerektiğini biliyorum ve öyleyim.

Ve evet, geçen dönem saklandığım yerden çıkıp arkadaşlarıma ve sınıf arkadaşlarıma geçmişimi açıkladığımda işler biraz çığırından çıktı. Büyük bir Cadılar Bayramı partisi için en ünlü karakterim gibi giyindim ve tema şarkısını söyledim. Bu kadar çok insanın, benim sadece Valley Üniversitesi'ne giden sıradan bir kız olan Jane Greenfield değil, aynı zamanda eski çocuk oyuncu ve şarkıcı Ivy Greene olduğumu umursayacağını beklemiyordum.

Sanırım bir parçam insanların umursamasını umuyordu, ama paparazzilerin gizlenen çocuk yıldızı görmek için evin önünde bekleyişe geçeceğini hiç hayal etmemiştim — bu onların sözleri, benim değil. Bu yüzden, birçok değişiklik oldu.

Kampüste hiç kimse tarafından tanınmayan birinden, herkesin tanımak istediği birine dönüştüm. Eğer kendimi başkalarının gözünde nasıl gördüğümle değerlendiren bir insan olsaydım, bu durum kafamı çok karıştırabilirdi. Ancak genç yaşta şöhret ve popülerliğin bir anda gelip geçici olduğunu öğrendim. Kimse her zaman zirvede kalamaz, bu yüzden bu tür bir iniş çıkışlı süreçte hayatta kalmanın tek yolu, her zaman kendinizi herkesten daha çok sevmektir. Ama bundan biraz da olsa zevk almadığımı söylersem yalan söylemiş olurum. Hayranlık duyulmak iyi bir his.

Oda arkadaşım Dahlia, golf çantasını omzuna asmış olarak aşağı iner. Beni telefonda görünce adımları yavaşlar.

"Kapatmam lazım," diyorum. "Bu hafta içinde ararım."

"Söylediklerimizi düşün," diyor annem anlamlı bir şekilde. O ve babam birbirlerine bakıyorlar. "Her şeyi hallederiz."

"Düşüneceğim," diye söz veriyorum.

Veda ettikten sonra telefonu kapatıp kucağıma bırakıyorum.

"Ailen hala tüm bu ilgiyi mi endişelendiriyor?" diye sorar Dahlia, çantasını yere bırakıp sarı saçlarını düşük bir at kuyruğu şeklinde toplarken.

"Evet. Beş yıl önce takipçimle ilgili tüm o pislikleri ortaya çıkaran makale, sanki dün olmuş gibi yeniden yaşamalarına neden oluyor."

"Üzgünüm," der arkadaşım sempatik bir gülümsemeyle. "Ve bunu yaşadığın için üzgünüm. Momma Greenfield'a kırmızı alarmda olduğumu söyle. Senin arkamı kolluyorum."

Sözlerinin samimiyeti, onun tahmin edebileceğinden çok daha fazla anlam ifade ediyor. Dahlia, şimdiye kadar sahip olduğum en iyi arkadaşım. Onu iki yıldan az bir süredir tanıdığımı düşünmek çılgınca.

Hâlâ onun nezaketini içime sindirirken, dışarıda tanıdık bir siyah saçlı kişi dikkatimi çeker.

"Ah, işte orada," diyorum ve her gün evimizin önünden koşan sevimli çocuğu daha iyi görebilmek için biraz daha dik oturuyorum. Her zaman tam öğle saatinde, öğle molamda ve her zaman gerçek olamayacak kadar yakışıklı.

Saçları koyu kahverengi, üst kısmı biraz daha uzun ve hafif kıvrımlı. Bugün siyah spor şortu ve geniş göğsünü ve kaslı kollarını saran gri bir tişört giyiyor. Vücudu, spor salonunda geçirdiği saatleri yansıtıyor. Boyunu tahmin etmek zor, ama en az 1,90 metre olduğunu düşünüyorum.

"Valley'e gidip gitmediğini öğrendin mi?" Dahlia, gizemli yakışıklı adam gözden kaybolduktan sonra soruyor.

"Kesin olarak değil, ama bir gece çalışma grubundan geç çıkarken onu Üniversite Salonu'nun arkasındaki otoparkta gördüm." Ya da onun olduğunu sanıyorum. Hava karanlıktı ve yalnız olduğum için arabama acele ediyordum. "Ve pazartesi öğlen saatlerinde işte değil, bu yüzden muhtemelen öyle. Tabii işsiz değilse. Ya da belki mankendir." Manken olabilecek gibi görünüyor.

"Geceleri çalışıyor olabilir. Kampüs sağlık binası yakında."

Düşünceli bir şekilde başımı sallıyorum. "Belki doktordur."

"Doktor olmak için biraz genç."

"Tanrı gibi bir vücuda sahip bir dahi. Cidden, daha seksi bir erkek gördün mü hiç?"

O, sadece erkek arkadaşından bahsederken yüzüne binen o rüya gibi ifadeyle mırıldanıyor. "Aslında gördüm."

"Biliyorsun, aşkın kör olduğunu söylerler ama şimdi nihayet bunun gerçek olduğunu görüyorum."

Dahlia bana bakışlarını daraltıyor. Sevdği biri hakkında kötü konuştuğunuzda çok tatlıdır, ama erkek arkadaşı Felix'e deli gibi aşıktır.

"Şaka yapıyorum," diyorum gülererek. "Felix tabii ki çok yakışıklı, ama bu adam... O koşarken yanımdan geçiyor ve ben nefesim kesiliyor. Öğle aralarında koşu yapmaya başlamam gerekebilir. Sence onu yakalayabilir miyim?"

"Sen koşmaktan nefret edersin." Eğlenceli bir ifadeyle bana bir kaşını kaldırır.

"Nefret ederdim. Geçmiş zaman. Bu, benim ve yeni erkek arkadaşımın en sevdiği hobimiz."

"Sen çok abartıyorsun." En iyi arkadaşımın gülümsemesi genişliyor.

"Antrenmana gitmem lazım. Onu kovalama."

Dahlia golf sopalarını alır ve ön kapıdan çıkar.

"Başka nasıl erkek arkadaşımın adını öğrenebilirim ki?" diye sesleniyorum

Kampüse geri döndüğümde, güneş bulutların arkasına saklanmış ve yağmur yağmaya başlamıştı. Şemsiyem ve saçlarımın ıslanmasını önleyecek şapkam olmadığı için çok sinirliydim, ama yine de burada, üniversitede olduğum için o kadar minnettardım ki adımlarımı hızlandırmadım.

Burada olmayı seviyorum. Binalar, insanlar, özgürlük, her şey. Ailemle yaptığım konuşma, hayatımı olabildiğince normal tutmak için neden bu kadar çok mücadele ettiğimi hatırlattı bana. Bu, çocukken normal okullara gitmediğim için kaçırdığım bazı deneyimleri yaşamak için ikinci şansım.

Yaklaştığımda kütüphanenin kapıları açılıyor. Islak saçlarımı parmaklarımla tararken ikinci kata çıkıyorum. Görünüşe göre birçok kişi yağmurdan korunmak için içeri girme fikrine kapılmış ve masaların çoğu zaten dolu.

Oturmak için bir yer ararken, sessiz kütüphanenin fısıltı sesleri arasında adımı haykıran bir ses duydum.

"Jane!"

Adımlarımı yavaşlatıp dönüyorum, ama sadece nezaketen. Valley Üniversitesi Panhellenic Konseyi Başkanı Paris Shultz'un sesini her yerde tanıyabilirim. Cildi kusursuz ve bana attığı gülümseme o kadar neşeli ve mutlu ki, ona kaba davranmadan nasıl başından savabileceğimi düşünmekten kendimi kötü hissediyorum.

"Jane," diyor, yanıma gelerek biraz daha yumuşak bir sesle. "Jane mi, yoksa artık sana Ivy mi demeliyim?"

"Jane yeter." Sırt çantamı boş bir masanın üzerine bırakıyorum. Oturmuyorum çünkü onun da aynı şeyi yapması için bir davet olarak algılayacağından korkuyorum. "Ne var ne yok?"

Bana ciddi bir ifadeyle bakar, ama yine de o geniş gülümsemesini korur. "Konseyden, sanatçı bulmak için son tarihi uzatmasını istedim. Spring Fling'de başrol oyuncum olmanı kabul etmen için ne yapmam gerekiyor?"

Bu, onun ilk ya da onuncu kez sorduğu soru değil. O, güzelliği kadar ısrarcı da.

Spring Fling, her yıl nisan ayında düzenlenen, öğrenciler tarafından organize edilen bir karnavaldır. Kampüsün farklı organizasyonları ve grupları, para toplamak için stantlar kurar. Herkes bu karnavala katılır. Herkes. Herkesi bir şekilde kendine çeken birkaç etkinlikten biridir. Ve son gecede bir konser düzenlenir.

"Çok üzgünüm. Daha önce de söylediğim gibi, şu anda hiçbir şova katılmıyorum, böylece okula odaklanabiliyorum. Standlardan birinde veya kurulumda, neye ihtiyacınız varsa, seve seve yardımcı olurum."

"Benim ihtiyacım olan şey, konser için harika bir ana sanatçı. Sen bu iş için mükemmelsin." Ben (yine) hayır demek için ağzımı açarken, o bir adım geri çekildi. "Lütfen şimdi cevap verme. Sadece düşün. *Gerçekten* düşün."

Neden herkes her kararımı düşünmek için zamana ihtiyacım olduğunu düşünüyor? Ekstra güvenlik istemediğimi ve Valley U Spring Fling'de sahneye çıkmak istemediğimi biliyorum.

O, hayır cevabını kabul etmeden ortadan kaybolurken ben iç çekiyorum. Annem ve Paris, bazen evimin önünde fotoğrafımı çekmek için bekleyen fotoğrafçılardan çok daha yorucu.

Kulaklıklarımı takıp dizüstü bilgisayarımı çıkarıyorum ve Fransızca dersinin ödevini yapmaya başlıyorum. Hayatımda ne yapacağıma karar veremediğim için üniversiteye bir yıl geç başladım. Üçüncü sınıfta olmam gerekirken ikinci sınıftayım. Geride kalmak çok kötü. Bu dönem, geride kaldığım dersleri telafi etmek için on sekiz kredi saatlik ders alıyorum ve

birkaç hafta sonra, bu kararımı sorgulamaya başladım bile. Çok fazla ödev ve ders çalışmam gerekiyor ve bunlar hiç de sevdiğim şeyler değil.

Konsantre olmuş bir şekilde çalışırken, masamın üzerine bir gölge düştü. Kafamı kaldırıp baktığımda, karşımda Cam'i gördüm ve gülümsedim. Arkada durup bizim etkileşimimizi izleyen birkaç takım arkadaşını tanıdım.

Cameron Payton, Valley Üniversitesi'ne geldiğimden beri hoşlandığım bir beyzbol oyuncusu. Benim bir tipim var ve o da ona uyuyor. Uzun boylu, siyah saçlı, kaslı ve çekici bir şekilde kendinden emin. Cam, benim Ivy olduğumu öğrenene kadar bana pek ilgi göstermiyordu, ama kampüsün yarısı da öyle olduğu için ona kızmamaya çalışıyorum.

"Selam güzelim," diyor, ben bir kulaklığımı çıkarırken. Bu iltifattan içim içime sığmıyor. "Selam Cam."

Karşımdaki sandalyeyi çekip arkadaşlarına başıyla selam verdi ve onlara birazdan geleceğini söyledi. Oturduğunda dirseklerini masaya dayadı. "Ne üzerinde çalışıyorsun?"

"Gelecek hafta için bir ödev."

"Gelecek haftaya kadar teslim etmen gereken bir ödev mi yapıyorsun?" Kaşları, kafasındaki ters takılmış şapkaya doğru yükselir.

"Bu dönem ödevlerimi zamanında bitirmeye çalışıyorum," diyorum ve dizüstü bilgisayarımı kapatıyorum. "Sen nasılsın? Tatilin nasıldı?"

"Harikaydı. Ailemi görmek güzeldi ama geri döndüğüme de sevindim." Koltuğuna yaslanıyor. Her hareketinde kendine güven ve rahatlık var. "Gittiğimde seni düşündüm."

"Öyle mi?" Dudaklarım şaşkın bir gülümsemeyle kıvrılır.

O başını sallar. "Evet, buluşmamız gereken o gün gelemediğim için kendime çok kızmıştım."

Demek istediği, Theta partisinde görüşeceğimizi söylediği ama gelmediği geceydi. Günler sonra kampüste karşılaştığımızda nihayet özür diledi ve takım arkadaşlarıyla dışarı çıkmaya zorlandığını, sonra da partiye gidecek ayık bir şoför bulamadığını söyledi. Mazeret olarak, benim yaşımdaki erkekler için oldukça sıradan bir mazeretdi, ama bunu kabul etmesini takdir ettim.

Ve şimdi o kararından hala pişman olduğu için daha da mutluyum. "Hak ettin. Ben çok eğlenceliyimdir."

"Eminim öylesindir." Mavi gözleri yaramaz bir parıltı aldı. "Bu gece ne yapıyorsun?"

"Hiçbir planım yok," diyorum, sonra muhtemelen soğukkanlı davranmam gerektiğini hatırlıyorum. Bu konuda hiç iyi olmadım. Birinden hoşlandığımda, bunu herkes anlar.

"Harika. Saat sekizde seni alırım."

Ee... pardon? "Beni ne için alacaksın?" "Takılmak için tabii ki." Sırıttıyor.

"Randevu gibi mi?" diye soruyorum, her kelimeyi yavaşça uzatarak.

Niyetini açıklamasına gerek olmadığını düşünürcesine başını hafifçe sallar.

"Üzgünüm. Birisi bana çıkma teklif ederse bunu anlarım diye düşündüm." "Komiksin," diyor. "Bu gece benimle çık."

Bu hala bir soru sayılmaz, ama fikrini değiştirene kadar onu azarlamaya devam etmeyeceğim. "Tamam. Evet, kulağa harika geliyor."

"Harika." Ayağa kalkıp bana göz kırptı. "Bu akşam görüşürüz, güzelim."

O gözden kaybolduğunda, sonunda heyecanla sessizce çığlık attım. Artık ders çalışamayacağımı biliyorum, bu yüzden eşyalarımı toplayıp kütüphanenin merdivenlerinden aşağı indim. Arkadaşlarımdan hepsi meşgul, ama yine de birine anlatmam gerektiği için bir mesaj attım.

Telefonuma dalmış bir şekilde kapıdan çıkıp yağmurun içine adım attım. Bana doğru gelen ve büyük bir şemsiye taşıyan bir kızla çarpışmadan saniyeler önce başımı kaldırdım. O şemsiyeyi indirirken ben de yana çekildim, ama o istemedi bana vurdu.

Çarpma dengemi bozar ve ıslak kaldırımda kayarım. Ayaklarımdan altından kayıp gittiğini hissedirim ve yere çarpma anına hazırlanırken gözlerimi sıkıca kapatırım.

Ancak, güçlü kollar düşüşümü engelledi. Göz kapaklarım yavaşça açılırken, yerden havada süzülüyordum. Şimdiye kadar gördüğüm en güzel ela gözler, kalın kirpiklerin arasından bana bakıyordu. Yüzündeki somurtkan ifade, yakışıklı özelliklerini gölgeliyordu.

Başımın arkası omzuna yaslanıyor ve ağırlığının çoğunu onun taşıdığını fark ediyorum, ama ayağa kalkmak için acele etmiyorum.

"Sen misin?" diyorum, hala onun çarpıcı gözlerine bakarak. Koyu renk kaşları birleşiyor ve ağzı düz bir çizgiye dönüşüyor. Çenesi bir sanat eseri gibi. Yakından bakınca daha da yakışıklı. Daha karamsar, ama daha yakışıklı.

"Yani, seni tanıyorum. Her gün evimin önünden koşuyorsun. Ben Jane."

Beni kollarında bayılmak yerine kendi ayaklarımın üzerinde durmam için hareket ettiriyor, beni dengeliyor ve sonra uzaklaşıyor. "Yürürken dikkatli ol, Jane."

Şemsiyeli kız bol bol özür dilemeye başlar. Ona iyi olduğumu söylemek için yeterince ilgi gösteririm ve ona döndüğümde, o çoktan yağmurun içinde kaybolmuştur.

BÖLÜM 2

JANE

"EVET DEMELİSİN," diyor arkadaşım Eric, gitarını boş boş çalarken.

Derslerim bittikten sonra Eric'in evine uğramaya karar verdim. O burada Lennon adında başka biriyle birlikte yaşıyor. İkisi, arkadaşları Ted ve Ted'in kız arkadaşı Mackenzie ile birlikte The Letterman Jackets adında bir grup kurmuşlar ve ben de bazen onlarla birlikte çalışıyorum. Mackenzie hasta olduğunda veya başka bir işi olduğunda birkaç konserde onun yerine çaldım bile.

"Spring Fling'in başrolünde yer almak bize daha fazla ücretli konser fırsatı sağlayabilir," diyor Lennon. O, grupta bas gitar çalan ve grubun en akli başında üyesi olan bilgisayar bilimi bölümü son sınıf öğrencisi.

"Grubu istememişler." Mackenzie, Eric ve Lennon'ın arasındaki kanepeye oturuyor. "Jane'i istemişler."

Mackenzie'nin sesi muhteşem. Boğuk ve eşsiz. Ses aralığı sınırlı ama bunu telafi edecek kadar stil sahibi.

Onlara söylemenin biraz tedirginlik yaratabileceğini biliyordum, ama tatilden döndüğümüzden beri Paris'in beni takip ettiğini zaten biliyorlardı. "Sizler olmasanız bunu asla yapmazdım, ama önemli değil çünkü bunu hiç yapmayacağım."

Eric çalmayı bırakıp başını kaldırdı. "Neden yapmayacaksın?"

Karşısındaki koltuğumda kıpırdanıyorum. "Bunu daha önce konuştuk. Böyle bir gösteriye hazırlanacak vaktim yok. Normalde kullandığımızın iki katı kadar şarkıya ihtiyacımız var. Ayrıca yeni şarkılar da lazım. Son bir yıldır aynı şarkı listesini kullanıyoruz. Zaten bu dönem derslerim çok yoğun ve onlara odaklanmaya çalışıyorum."

Eric endişelerimi görmezden gelir. "Spring Fling'e neredeyse üç ay var. Bolca vaktimiz var."

"Öyle mi?" diye sordu Lennon.

Bu adamlara söylemediğim, söyleyemediğim şey, kimliğimi açıkladıktan sonraki ilk performansımın, şehirde her yerde yaptığımız

aynı cover şarkıları söylemek istemediğimdir. Daha büyük ve daha iyi bir şey olsun istiyorum. Her ayrıntının mükemmel olmasını sağlamak için vaktim yok.

"Sizlerin olabilir, ama benim yok. Bu dönem Fransızca 2 dersini alıyorum." Ayağa kalkıp sırt çantamı alıyorum. "Bu arada, eve gitmem lazım."

Kapıya doğru yürürken, Eric gitarını kanepeye bırakıp

beni takip ediyor.

"Bu hafta sonu bir konserimiz var. Bizimle şarkı söyler misin?" diye soruyor. "Peki ya Mackenzie? Onunla konuştun mu?"

"O çok havalı," diyor. "Şarkıları kapatabilir ya da birlikte şarkı söyleyebilirsin." Hafifçe gülüyorum. "Bunu hayır olarak kabul ediyorum, onunla konuşmadın."

Yüzündeki ifade her şeyi anlatıyor. Mackenzie, onun yerine benim geçmem konusunda her zaman çok anlayışlı davrandı

ama hepsi konuşup anlaşmadıkça, başka bir şarkıcı olarak onlara katılmak hoş olmaz.

"Teklifin için teşekkür ederim, ama ondan şarkıları almayacağım ya da onun spot ışığını çalmayacağım."

Ön kapıyı açıyorum ve Eric, ben dışarı çıkarken kapıyı benim için tutmak için yan tarafını tutuyor. "Peki, ama en azından Spring Fling'i düşüneceğini söyle. Sen sahneye aitsin ve biz seni hayal kırıklığına uğratmayacağız. Fransızca o kadar da zor değil. Bir öğretmen falan bul."

Öne uzanıp onu tek kolumla kucaklarım. "Teşekkürler. Yarın görüşürüz."

Kaldırımın ortasına geldiğimde bir sonraki cevabı geldi. "Bu bir cevap değildi, Greenfield."

Arkamı dönmeden bir elimi başımın üzerine kaldırırım.

Eve varır varmaz, kızlara gizemli adamla karşılaştığımı ve Cam'in bana çıkma teklif ettiğini anlattım. Dahlia ve ben, Daisy ve Violet adında iki oda arkadaşımızla birlikte yaşıyoruz.

Ben randevum için altı farklı elbise denerken, üçü de yatağıma oturur.

"Bu muhteşem," diyor Violet, ben dolaptan daracık gümüş rengi bir elbiseyle çıktığımda.

Dahlia başını sallar. "Ama pazartesi gecesi için biraz fazla olabilir."

"Aşırı giyinmekten asla korkmam." Dolap kapısının arkasındaki boy aynasının önünde durup bir yandan diğer yana dönerek bakıyorum. "Ama yeni saç rengimle gümüş rengi pek sevmiyorum."

Ivy Greene olarak deniz köpüğü yeşili saçlarımla tanınırdım. Valley'e taşındığımda platin sarısı saçlara geçtim. Ama hayatımda yeni bir döneme girerek Jane oldum ve artık Ivy'yi saklamıyorum. Saçlarımın uçlarını yeşil renge boyayarak sarışın olmaya karar verdim. Bu, iki dünyanın karışımı. Biraz Jane, biraz Ivy. Kim olduğumu keşfederken bu bana uygun, ama gardırobumu yeniden gözden geçirmem gerekiyor.

"Sadece sen bir erkekten çıkma teklifi alıp, beş dakika sonra gizemli aşkının kollarına düşebilirsin." Daisy, hayranlık ve şakacı kıskançlıkla dolu büyük mavi gözleriyle bana bakıyor.

"Biraz utanç vericiydi. Beni kurtarmak zorunda kaldığı için sinirlenmiş gibi çok hızlı bir şekilde kaçtı." Onun yoğun ela gözlerinin bana bakışını hatırlayınca içim ısınır. Elbisenin askılarını düzeltirim. "Ne düşünüyorsun?"

"Hâlâ siyah olanı en çok beğeniyorum," diyor Violet, öne eğilip giydiğim ilk elbiseyi eline alıyor. "Sade ama seksi ve sana çok yakışıyor."

Elbiseyi ondan alıp dolaba geri dönerek üstümü değiştiriyorum. "Zamanım azalıyor, sanırım bu olacak."

"Sonunda Cam'le randevuya çıkacağına inanamıyorum." Daisy, dolaptan çıktığımda ayağa kalkar ve elbisenin arkasını fermuarlar.

"Ben de. O çok tatlı."

Dahlia hiçbir şey söylemiyor. O Cam'in tarafında değil, ama bunun sebebi onu gerçekten tanınamaması ve onun hakkında tek bildiği şey, bir keresinde buluşmamız gerektiğinde gelmemiş olması.

"Gitmem gerek. Bu gece Jordan'da kalacağım, ama yarın döndüğümde her şeyi anlatmanı istiyorum." Daisy bana sarılır. "Eğlen ve dikkatli ol."

Vi de ayağa kalkıp bana sarılır. Geri çekilirken başını eğerek siyah saçlarını omuzlarına döküp bana ciddi bir şekilde bakar. "Çok eğlen. Yarın gizemli adam hakkında daha fazla ayrıntı istiyorum. Bu adamın kim olduğunu bulmamız lazım."

"Zaten üzerinde çalışıyorum. Tüm spor takımlarının kadrolarını inceledim. Sırada, profesörlerin özgeçmişleri var."

O gülüyor. Ben ciddiylim. Hâlâ onun güçlü kollarının beni kendine doğru çektiğini hissedebiliyorum. Bu anıyı sonraya bırakıyorum. Odaklanmam lazım. Cam

her an buraya gelebilir.

Sadece Dahlia ve ben kaldığımızda, ellerimi yanlara doğru uzatıyorum. "Hâlâ en sevdiğin mi? Muhtemelen bir kez daha kıyafet değiştirmek için vaktim var."

Bu sözleri daha ağzımdan çıkar çıkmaz, telefonum bir mesaj bildirimi ile titrer. Midem düğümlenir. "Geldi."

"Çok seksi görünüyorsun. Cam tükürüğünü yutamayacak. Umarım ne kadar şanslı olduğunu biliyordur." Ayağa kalkar ve çantamı ve cep telefonumu almamı bekler, sonra birlikte aşağı ineriz.

Çıkmadan önce, Dahlia bana Daisy'nin yaptığıyla hemen hemen aynı moral konuşmasını yaptı. "Çok eğlen ve dikkatli ol. Bir şeye ihtiyacın olursa ya da Cam çok sıkıcı olursa bana mesaj at."

"Çıkışa ihtiyacım olmayacak. Cam sıkıcı olmaktan çok uzak ve bu gece harika olacak." Telefonumu çantama koyup en iyi arkadaşıma en büyük gülümsememi göstererek kapıdan çıkıyorum.

The Hideout bu gece çok kalabalık değil. Kampüsün yakınındaki restoran ve bar genellikle öğrenciler veya yerel halkla doludur, ama yağmur ve soğuk hava insanları evlerinde tutmuş gibi görünüyor.

Ceket giymemeyi tercih ettim ve bu bir hataydı. Çıplak kollarım ve bacaklarım donuyor ve Cam, kapının yanındaki bar tarafındaki bir masayı seçiyor. Kapı her açıldığında, soğuk bir rüzgar esiyor. Önümdeki Sprite'a neredeyse hiç dokunmadım ve kahve ya da başka bir sıcak içecek sipariş etseydim diyorum.

"Bana şarkı söyleme ve oyunculuk hakkında daha fazla bilgi ver," diyor Cam. Gri tişörtünün üzerine uzun kollu siyah bir gömlek giymiş. Sandalyesine yaslanarak, bir kolunu yanındaki boş sandalyeye koyuyor ve uzun orta parmağı dalgın dalgın ahşabı tıklatıyor. Kendisinde gergin bir enerji var, sürekli hareket halinde, ama bakışları benden ayrılmıyor.

"Ne bilmek istiyorsun?" diye soruyorum, onun ilgisini çekerek. Çok sevimli ve kibirli tavırlarından tahmin ettiğimden daha fazla benimle ilgileniyor.

"Her şeyi. Neden bıraktın? Nasıldı? Tanıştığın en ünlü kişi kimdi?"

Yumuşak bir şekilde gülüyorum. "Çoğunlukla eğleneliydi, ama yine de bir işti. Uzun saatler ve sıkı çalışma."

Daha fazla konuşmamı beklermiş gibi başını salladı. Ünlü isimleri saymaktan nefret ederim.

"Penelope Hart. Kariyeri patlamadan önce şovda yer alıyordu."

Sing Your Heart Out dört sezon sürdü ve hayatımın neredeyse altı yılını aldı. Konusu biraz klişeydi. Bir pop grubunda birlikte olan üç kız kardeşi takip ediyordu, yazları dünyayı dolaşıp konserler veriyorlardı, ama yılın geri kalanında "normal" hayatlarını sürdürüyorlardı. Ortaokula gidiyormuş gibi davranmak ve gençlik dramalarıyla uğraşmak eğleneliydi, ama gerçek hayatta özel öğretmenlerim vardı ve arkadaşlarımla takılmak için zar zor zaman buluyordum.

Ama nedense dizi izleyicilerin ilgisini çekti ve bir süre kimse beni tanımadan bir yere gidemedim.

"O çok seksi," diyor otomatik olarak, sonra utangaç bir şekilde gülümsüyor. "Üzgünüm." "Hayır. Öyle. Ve aynı zamanda da iyi biri. Ya da öyleydi. Onunla yıllardır konuşmadım."

"

Kıpırdanmayı bırakıp öne eğilir, dirseklerini masaya dayar. "Neden konuşmadın?"

"Gençlik yıllarımın tadını çıkarmak ve sonra üniversiteye gitmek istedim." Bu tam olarak doğru değil, ama kariyerimin bittiğini düşünmek istemiyorum, kayda değer bir şey yapmayalı yıllar olmuş olsa bile.

"Burada olduğun için mutluyum, ama tüm bunları bunun için feda etmeyi hayal edemiyorum. Geçen yıl kolumu incitmemiş olsaydım, profesyonel olmak için okulu bırakırdım."

"Gerçekten mi? Profesyonel olarak beyzbol oynama şansın mı vardı?" Valley U'da MLB, NBA, NFL ve daha birçok spor dalında oynayan birçok sporcu var, ama Cam'in de o yolda olanlardan biri olduğunu söyleyen birini hiç duymadım.

O benim sorumu geçiştiriyor. "Eh, o kadar da kötü değil. Üniversite güzel bir yer." Gülümsüyorum ve içeceğimden bir yudum daha alıyorum.

Kapı tekrar açılıyor

ve tüm vücudumu titreme sarsıyor.

"Ah, işte geldiler." Cam ayağa kalkar ve dikkatimi içeri giren grup erkeğe çeker.

Partilerden bazı takım arkadaşlarını tanıyorum, ama beyzbolcularla pek vakit geçirmedim. Şaşkın bir şekilde gülümsüyorum, Cam beni onlara tanıtıyor. Onlar sandalyeleri çekip yanımıza oturduklarında, neler olduğunu tam olarak anlıyorum. Randevumuzun tamamen başka bir şeye dönüşmesinden duyduğum rahatsızlık, Cam yanıma oturup

benim yanıma oturup kolunu omuzlarıma doladığında, kısa sürede geçer. Ona yaslanıp sıcaklığını hissederek keyiflenirim.

"Sen ünlü kızsın," diyor adamlardan biri. Adını çoktan unutmuşum.

Zayıf bir gülümseme gösteririm.

"Ivy Greene," diyor Cam. "Onu araştırın. Penelope Hart'ı tanıyor."

Adam masadan telefonunu alır ve benim dehşetle izlediğim bir şekilde, beni hemen arar. Adamlar onun telefonunun etrafında toplanır, Instagram hesabımı inceler ve sonra Google'da arama yaparlar.

"Neden artık Ivy adını kullanmıyorsun?" diye sorar Cam. "Harika bir isim."

"Bu benim gerçek adım değil," diyorum omuz silkerek. Gerçek şu ki, o zamanlar menajerim, yıldız potansiyeli olan isimlerin test edildiği bazı örneklerden yola çıkarak Ivy Greene ismini bulmuştu. Bu ismi yeterince sevmiştim, ama hiç benim adım gibi gelmemişti. Bu bir işti, bir karakterdi. Belki hala profesyonel olarak oyunculuk ya da şarkıcılık yapıyorsam farklı hissederdim.

Cam sadece gülüyor ve arkadaşları internetteki bilgilere dayanarak hayatımı derinlemesine incelemeye devam ederken beni sıkıca tutuyor. Bu, Valley'de yaşadığım en tuhaf deneyim. Elbette birçok kişi meraklıydı, ama benim eski fotoğraflarıma bakarken sanki ben orada değilmişim gibi davranıyorlar. Bu beni çok rahatsız ediyor, ama bunu umursamamaya ve yüzümde gülümsemeyi sürdürmeye çalışıyorum. Bunun Cam'le randevumu mahvetmesini istemiyorum. Sonunda birlikte dışarı çıktık ve her şey yolunda gidiyordu. Belki yolunda sayılmaz, ama eğleniyordum.

Konuşma sonunda başka bir konuya kayınca rahatladım. Genelde bu kadar sessiz değilim, ama onlar antrenmanlar, partiler ve tanımadığım insanlar hakkında konuşurken kendimi arka planda kaybolmuş buluyorum.

Cam omzumu sıkıyor ve ben gözlerine bakıyorum. Gerçekten çok yakışıklı.

Bakışları ağızma düşüyor ve bana yaklaşıyor. Beni öpecek mi diye beklerken nefesimi tutuyorum. İlk randevumuzun ilk saatinde bu cesur bir hareket gibi görünüyor, ama Valley Üniversitesi'ndeki kızların söylediği kadar iyi öpüşüp öpüşmediğini öğrenmek istemediğimi söyleyemem.

"Hadi fotoğraf çekilelim,"

diyor. "Fotoğraf mı?"

"Evet." Telefonunu önümüze tutuyor ve yüzünü benimkine yaklaştırıyor.

Birkaç fotoğraf çektikten sonra, kolunu benden çeker. "Evdeki arkadaşlarım, Ivy Greene ile çıktığıma asla inanmayacaklar."

Yüzüm kızarır ve gerginleşirim.

"Oh, onunla bir fotoğraf çekilmek istiyorum." Az önce telefonunda beni arayan adam, Cam ve benim aramda bakışlarını gezdirerek sessizce onayımı istiyor.

"Grup fotoğrafı çekilelim," diyor başka biri.

"Senin için sorun olmaz, değil mi güzelim?" diye sorar Cam.

İstemeseydim bile, bunu söylemek beni tam bir cadaloz gibi gösterecekti. Sinirlenmemin haklı olup olmadığından emin değilim. Belki de Cam ve ben bu gece yalnız başımıza takılacağımızı düşündüğüm için fazla hassas davranıyorum. "Hayır. Hadi yapalım."

Birkaç dakika boyunca, erkekler sırayla benimle tek tek ve sonra grup olarak fotoğraf çektiriyorlar. Bu, bardaki diğer insanların dikkatini çekiyor ve bu kadar sakın bir gece olduğu için gerçekten minnettarım.

Çocuklar çok eğleniyorlar ve ben de onların oyuncağı olmanın eğlenceli yanını görmeye çalışıyorum. Son fotoğraf için beni kaldırıp aralarına almaları kimin dahice fikriydi bilmiyorum. Bir çocuk kollarını omuzlarıma dolamış, diğeri belime, Cam kalçalarımı tutuyor ve diğer ikisi de bacaklarımı tutuyor.

"Bu elbise bu poz için yapılmış değil bence," diyorum ve bacaklarımı birbirine sıkıştırıyorum. Kumaş yeterince sıkı, kimseye bedava gösteri yapmıyorum sanırım, ama bir kayma olursa, bu gece için seçtiğim dantelli iç çamaşırımı herkes görecek.

Barmen fotoğrafı çekiyor, ama Cam beni yere indirmek yerine, "Oh, bir fikrim var. Onu bara koyun" diyor.

"Durun, durun, durun," diyorum, onlar bir şekilde beni dikleştirip barın üstüne dikerken.

Barmen'e özür dilercesine bakıyorum. "Çok üzgünüm."

"Müdürüm bunu görürse beni öldürür," diyor gülümseyerek, ama benden barından inmemi söylemiyor.

"Hiç komik değil," diyorum Cam'e. "Düşmeden ya da kovulmadan önce beni indir."

"Orada çok iyi görünüyorsun. Bizim için şarkı söyle."

"Ne?" Sesim titriyor. "Olmaz. Beni aşağı indir." Bir barda dans edip şarkı söylemeyi, birçok insanın izlediği ve eşlik ettiği en güzel hayatımı yaşamayı hayal etmişim, ama bu hiç de öyle değil.

Cam hala bana yardım etmek için öne çıkmıyor. Alt dudağını dışarı çıkararak somurtuyor ve bana bakıyor. "Hadi ama bebeğim. Harika bir sesin var ve çok seksi görünüyorsun."

Giderek daha fazla insan izliyor. Birkaç kişi telefonlarını bana doğru tutuyor. Barın konumu nedeniyle, restoran tarafındaki insanlar da beni görebiliyor.

Bacaklarım titriyor ve sanki göğsüme bir fil oturmuş gibi hissediyorum. Hiç bu kadar kalabalığın önünde ortadan kaybolmak istememiştim. Görüşüm bulanıklaşıyor ve titremesini engellemek için alt dudağımı ısırıyorum.

Cam'in önümdeki bulanık silueti kenara itildiğinde, karanlık saçlı birinin bana yaklaştığını fark ettim. Gözlerimden akan gözyaşlarını silerek, gizemli adamın uzanıp belimden tuttuğunu gördüm.

Onun dokunuşuyla donakalıyorum, ama sonra büyük elleri belimi kavrayarak beni sakinleştiren sesini duyuyorum. "Bir şeyin yok. Ben yanımdayım."

Okumaya devam et [Tempting the Player](#)

TEŞEKKÜRLER

Ekibime teşekkür ederim: Devyn, Jamie, JR ve Tori. Sizler olmadan bunu yapamazdım (ve yapmak da istemezdim).

Amy ve Catherine, ikinizi çok seviyorum. Beni motive etmeye ve ilham vermeye devam ettiğiniz için teşekkür ederim.

Editörlerim Jamie, Margo, Becky ve Sarah, kitaplarım sizin sayenizde çok daha iyi oldu.

Erica, motokrosla ilgili nazik sözlerin ve bilgilerin çok yardımcı oldu. Umarım bu spora hak ettiği değeri vermişimdir! Monsoon Mike'a selamlar!

Aurora, tüm jimnastik içeriklerimi iki kez kontrol ettiğin için teşekkürler.

Sarah Jane, çok yeteneklisin. Bana yeni bir illüstrasyon gönderdiğinde her seferinde hayranlık duyuyorum. Sen bir hazinesin. Knox ve Avery'yi hayata geçirdiğin için teşekkürler!

Lori, en çarpıcı kapakları her zaman sana güvenebileceğimi biliyorum. Benim rastgele, yarım kalmış fikirlerimi alıp onları güzel bir şeye dönüştürdüğün için teşekkürler.

Tanıtımcım ve menajerim Nina, sen en iyisisin. Sana çok minnettarım. Valentine PR'daki tüm ekip, sizler rock yıldızlarısınız!

Katie, seni gerçekten çok seviyorum. Geri bildirimlerin beni daha iyi bir yazar ve insan yapıyor. Senin görüşlerin olmasaydı kitaplarımın hiçbiri aynı olmazdı.

Sahara, beni her zaman desteklediğin ve harika video içeriklerin için teşekkürler! Hokey sohbetlerimizi çok seviyorum. Bir gün birlikte maça gideceğiz!

The Love-Shak'a, hepinizi seviyorum!

Ve bu kitabı eline alan ve Knox ile Avery'ye bir şans veren herkese çok teşekkür ederim! Bu işi tüm kalbimle seviyorum ve bunu yapmaya devam etmemi sağlayan herkese sonsuz minnettarım.

REBECCA JENSHAK'IN DİĞER ESERLERİ

Wildcat Hokey Serisi

[Wildcat](#)

[Seninle Çılgın](#)

[Sonsuza Kadar Vahşi](#)

[En Vahşi Düşlerinde](#)

Kampüs Çiçekleri Serisi

[Oyuncuyu Eğitmek](#)

[Oyuncuyu Nefret Etmek](#)

[Oyuncuyu Skorlamak](#)

[Oyuncuyu Baştan](#)

[Çıkarmak](#)

Kampüs Geceleri Serisi Gizli

Puck

[Kötü Aşk Kırık](#)

[Kalpler Vahşi](#)

[Aşk](#)

Akıllı Sporcular Serisi

[Yardım](#)

[Fadeaway](#)

[Tip-Off Sahte](#)

[Pas](#)

Bağımsız Romanlar

[Tatlı Nokta](#)

Elektrik Mavisi Aşk

YAZAR HAKKINDA

Rebecca Jenshak, USA Today'in en çok satan yeni yetişkin ve spor romanları yazarıdır. Ailesiyle birlikte Arizona'da yaşamaktadır. Yazmadığı zamanlarda, yerel spor etkinliklerine katılır, ailesi ve arkadaşlarıyla vakit geçirir veya kitap okumaya dalar.

Kitap satışları ve yayın haberleri için haber bültenine kaydolun.

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

